

Giới thiệu Phúc Thê Tự Bảo

Truyện Phúc Thê Tự Bảo của tác giả Giản Anh thuộc thể loại xuyên không kết hợp ngôn tình, với những tình tiết mới mẻ, hứa hẹn sẽ một chuỗi những điều bất ngờ gửi đến bạn đọc.

Tóm lại là tình tiết phát triển như thế nào, thì phải bắt đầu nói từ khi nàng xuyên không đến cổ đại. Xuyên tới cổ đại đã bị thương lắm rồi, không ngờ nguyên chủ lại còn là trưởng nữ của Tướng phủ không được sủng ái. Bị mẹ kế ném vào trong am bầu bạn với thanh đăng cổ phật, cũng may là tính tình của nàng rất lạc quan, nên cứ xem như bản thân đến ngắm cảnh thôi.

Ai ngờ trong phủ đột nhiên cho người đến đón nàng về, nàng mới biết nàng phải làm tần nương xung hi, có điều tướng công Lan Dương Vương Thế tử này lại yếu như gà. Cũng vì bái đường với nàng mà trúng gió suyết mất mạng, hần khâm điểm nàng phụ trách sinh hoạt hàng ngày cho hần, mấy ngày liên tiếp đều bị nhốt ở trong phòng.

Mời các bạn cùng theo dõi tiếp diễn biến truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Kinh thành vương triều Đại Tuyên đồn đãi rằng:

Lan Dương Vương Thế tử phi là phúc tinh, Thế tử gần như đã bước một chân vào quan tài, nhưng nhờ có nàng mà thân thể cường tráng, mạnh khỏe như trâu.

Lan Dương Vương Thế tử phi là một bông hoa tuyệt thế, tự chế một nồi đậu hủ thối mê cay, khiến vương phủ tràn ngập trong mùi hôi thối ngát trời, nhưng lại ăn rất ngon, ai ai cũng giành.

Lan Dương Vương Thế tử phi là hiền thê, cùng bàn luận với Thế tử về binh pháp ba mươi sáu kế, đồng thời mở một lớp dạy chữ cho bọn hạ nhân trong phủ.

Tóm lại là tình tiết phát triển như thế nào, thì phải bắt đầu nói từ khi nàng xuyên không đến cổ đại ——

Xuyên tới cổ đại đã bị thương lắm rồi, không ngờ nguyên chủ lại còn là trưởng nữ của Tướng phủ không được sủng ái.

Bị mẹ kế ném vào trong am bầu bạn với thanh đăng cổ phật, cũng may là tính tình của nàng rất lạc quan, nên cứ xem như bản thân đến ngắm cảnh thôi.

Ai ngờ trong phủ đột nhiên cho người đến đón nàng về, nàng mới biết nàng phải làm tần nương xung hi, có điều tướng công Lan Dương Vương Thế tử này lại yếu như gà,

Cũng vì bái đường với nàng mà trúng gió suyết mất mạng, hần khâm điểm nàng phụ trách sinh hoạt hàng ngày cho hần, mấy ngày liên tiếp đều bị nhốt ở trong phòng,

Mọi người đều cảm thấy nàng được Thế tử “chuyên phòng độc sủng”, nhưng lại không biết nàng kỳ thực đang giúp hần luyện công, canh chừng kiềm hộ pháp đề phòng hần bị tẩu hỏa nhập ma,

Nàng vẫn cho rằng từ khi sinh ra hần đã ngậm thìa vàng, nhưng sau khi thái y bắt mạch mới biết hần vừa ra đời đã bị người ta hạ độc, khiến trong lòng nàng xót xa không thôi.

Cộng thêm việc bản thân bị trúng độc khi vừa uống xong chén tổ yến vốn mang đến cho hần, hần đã không quản cực nhọc ngày đêm mà chăm sóc nàng, khiến nàng càng khuyh tâm đối với hần.

Thế nhưng những ngày ngọt ngào như vậy lại không được bao lâu, tại võ trường luyện tập của hoàng gia, sau khi Quận chúa nhìn thấy biểu hiện nổi bật của hần, đã nhất kiến chung tình.

Thái hậu cố ý ban Quận chúa làm bình thê của hần, nhưng hần lại giấu giếm không nói với nàng, không thực hiện được lời cam kết ban đầu với nàng: nhất sinh nhất thế nhất song nhân.

Nếu vậy nàng cũng không cần hần, thừa dịp hần vào cung đã để lại một phong thư hưu phu, lẳng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên qua làm cổ nhân

“Tiểu thư... Người tỉnh lại đi tiểu thư... Tiểu thư... Làm sao người lại ngốc như vậy... Không bằng... Không bằng nô tỳ cũng sẽ đi theo người.

Mạnh Tụng Lâm cau mày, nàng từ từ mở mắt ra thì lại nhìn thấy mình đang nằm trong một căn nhà cũ kỹ với nền gạch đất, cau cái mũi một cái liền người thấy được một mùi ẩm mốc, trong không khí này còn tràn ngập những mùi ẩm ướt hôi mốc mà nàng rất ghét, trước mặt là một tiểu nha đầu, mặc một cái áo vải bố xanh đang nằm ở bên người nàng khóc đến chết đi sống lại.

Nàng kéo dây cương, không cẩn thận ngã xuống sườn dốc chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt, nàng cho rằng mình nhất định sẽ chết nhưng cũng may nàng phúc lớn mạng lớn chưa có chết.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao tiểu nha đầu này lại mặc y phục thời cổ đại tóc còn búi hai bên?

“Đại tiểu thư, hu hu hu... Nô tỳ sẽ đi với người...” Hai tay của tiểu nha đầu này đang run run nhặt từng cái khăn đang trải dài ở trên đất lên.

“Ta không có chết!” Mạnh Tụng Lâm vội mở miệng thì lại cảm thấy ngực và yết hầu của mình nóng như lửa đốt, mà giọng nói... Đây không phải là giọng nói của nàng, sao giọng nói của mình lại non nớt như vậy? Cũng bởi vì cả ngày nàng không ngừng quát các đệ muội học tập mà giọng nói của nàng đã thay đổi đi, trầm hơn.

“A...” Tiểu nha đầu bị dọa sợ đến thả tay ra, rồi ngồi ngã trên đất, hai tay vỗ vỗ ngực còn hai con mắt thì tròn thật to. “Đại tiểu thư, người... Người không có chết.”

Không khí trong này không đủ, Mạnh Tụng Lâm mới từ từ trả lời: “Lẽ nào... Ngươi hi vọng ta sẽ chết?”

Mặc dù không biết tại sao tiểu nha đầu này lại gọi mình bằng đại tiểu thư, nhưng mà nhận thấy được mình chính là đại tiểu thư ở trong miệng nàng ấy, cũng không phải là nàng có nhiều hiểu biết nhưng ở trong phòng chỉ có hai người bọn họ mà tiểu nha đầu này lại ở đây nói chuyện cùng với nàng thì tất nhiên tên gọi đó chính là nàng.

“Đại tiểu thư, sao người lại nói như thế?” Tiểu nha đầu tức giận lớn tiếng nói, trong chớp mắt không chịu được liền khóc như mưa.

Mạnh Tụng Lâm hơi sững sờ, sao lại tìm diễn viên tới nơi này, nói khóc liền khóc? Diễn rất đạt, không sai, nếu làm diễn viên chính có thể khóc thì đã thành công được một nửa.

Nhưng mà nhìn tiểu nha đầu hình như đã bị nàng làm cho phát cáu nên mới khóc, nàng vội khuyên nhủ “Ngươi đừng tức giận, bởi vì ngươi thấy ta tỉnh rồi chột giật mình nên ta mới hỏi như vậy.”

Tiểu nha đầu nức nở nói: “Nô tỳ giật mình là bởi vì đại phu nói người đã tắt thở, muốn nô tỳ chuẩn bị hậu sự vì vậy lúc người vừa mở miệng nên nô tỳ mới sợ hãi, nhưng nô tỳ không hi vọng người sẽ chết những lời nô tỳ nói là thật, nếu có nửa câu giả dối sẽ bị thiên lôi đánh và sẽ bị đánh năm cái xuống đầu.”

Đổi lại, lần này là Mạnh Tụng Lâm giật mình, “Làm sao... Ngươi lại nói nghiêm trọng như thế còn thật như thế...”

Nhưng mà nàng càng xem lại càng không đúng, trong phòng chỉ có hai người bọn họ ở đây, vậy có chỗ nào gọi là đóng kịch? Coi như là giấu cái máy chụp hình đi, vậy cũng không đúng, nàng là đặc kỹ thể thân, ở đâu lại có cái trò yên tĩnh như vậy, còn lộ ra ngoài? Nàng là người thay thế ư?

Nàng nhìn tiểu nha đầu đau buồn như vậy, đúng lúc trong đầu tái hiện lại việc xuyên qua, sống lại trong kịch bản của quyển tiểu thuyết, đôi môi không kiềm được mà hơi nhấp nháy một chút. “Ta nói, rốt cuộc... Nơi này là nơi nào? Và ngươi là ai?”

Tiểu nha đầu đó lại ngã lên đất thêm một lần nữa, mặt có chút khiếp sợ. “Đại tiểu thư... Người người, người không nhận ra nô tỳ sao? Nô tỳ là A Chi A...”

Đầu Mạnh Tụng Lâm hơi run một cái, nha đầu này gọi là A Chi, nhìn nàng ấy không giống như nói đùa.

Nàng hoảng sợ thêm một lần nữa hỏi, “Nơi này là nơi nào?” Nói mau đây có phải là đang quay phim về một thành phố văn hóa...

“Ngay cả Am Liên Hoa người cũng không nhớ?” Giọng A Chi hơi run nói: “Chúng ta ở đây đã hai năm rồi, người không nhớ sao?”

Mạnh Tụng Lâm cảm giác được tim mình đập liên hồi, cổ áp sát cổ họng lại hỏi tiếp: “Ta hỏi đây là nước nào... Không, triều đại?”

Khuôn mặt của A Chi chột âm ỉ, “Là Vương triều Đại Tuyên.” Ngay cả Vương triều Đại Tuyên, đại tiểu thư cũng quên...

Nghe được bốn chữ “Vương triều Đại Tuyên”, trong chớp mắt nhìn Mạnh Tụng Lâm giống như bị sét đánh, mặc dù là đang nằm nhưng nàng cảm thấy mình như đang lung lay bồng bềnh ở giữa không trung dường như đó không phải là thật.

A Chi khóc lên một tiếng rồi bò đến chỗ của đại tiểu thư: “Đại tiểu thư, người làm sao vậy? Đến cùng là người bị làm sao?”

Vào lúc này, hai mắt của Mạnh Tụng Lâm chỉ biết nhìn chăm chăm lên nóc nhà, chỉ muốn ngất đi, nằng uể oải nói: “Ta chỉ muốn biết như vậy thôi.”

Buổi tối, ánh sao trên trời chiếu sáng cùng với đó là tiếng côn trùng kêu vang, Mạnh Tụng Lâm ngồi ở trên tầng đá lớn nằm ở phía ngoài Am Liên Hoa rồi khẽ ngước mắt lên nhìn bầu trời.

Đã qua được mười ngày, tinh thần đã có chút ổn định lại, dựa vào ký ức của nguyên chủ và bí mật quan sát hết thời đại này và nằng đã từ từ thích ứng được với thân phận hiện tại.

Kiếp trước nằng là đặc kỹ thể thân, chuyên giúp các nữ diễn viên thực hiện những động tác nguy hiểm, ở trong trường võ thuật, nằng là chị cả bình thường không có diễn xuất thì phụ trách huấn luyện học sinh, trong nhà có hai người em trai và nằng gọi là bé Vương, thường ngày đều bị mẹ nằng nói là không có dáng vẻ của một cô gái, thường được khen là đẹp trai, mặc dù nam sinh theo đuổi nằng nhiều hơn nữ sinh nhưng nằng đã 26 tuổi còn chưa có nói qua chuyện yêu đương lần nào.

Nằng thâm mến võ thuật của đạo diễn Cố Diêu Thành rờn rã suốt năm năm, đồng thời hắn cũng là người phụ trách võ thuật ở trường học, là người chính trực còn có bạn gái xinh đẹp, nằng liền biết cả đời mình cũng sẽ không dám tỏ tình với hắn, cho nên qua đời bị thương như vậy rồi nằng xuyên qua nằng lại không thể tỏ tình với hắn.

Nằng xuyên qua trên người một cô gái tên là Đỗ Phúc, nằng là người của nước vương triều Đại Tuyên, là trưởng nữ của Tả tướng Đỗ Tự Trân, năm 17 tuổi, đã sớm qua tuổi cập kê, lại còn tương là mẫu thân tu đạo cầu phúc nên mới bỏ nằng ở trong Am Liên Hoa hai năm cách xa kinh thành, tất cả nguyên do là bởi vì nằng không đối xử tốt với mẹ cả.

Tuy nằng là trưởng nữ, nhưng phụ mẫu đã mất vì bị bệnh khi nằng mới năm tuổi, mẹ cả là Hàn Thị làm kế mẫu, coi nằng như cái đinh ở trong mắt, hận không thể trừ khử được nằng.

Thừa hưởng ký ức của nguyên chủ, nằng biết Đỗ Phúc là phiên bản cô bé lọ lem thời cổ đại, sự nghiệp của phụ thân ở Tương gia rất nặng nề nên thường bận việc triều chính, mọi chuyện trong phủ đều do kế mẫu Hàn Thị xử lý, chủ yếu là không làm phiền đến phụ thân là được rồi, cũng vì Hàn Thị thường ngày ở trước mặt phụ thân đối xử tốt với nằng nên phụ thân không biết thường ngày mình trải qua cuộc sống như thế nào... Không, cho dù có biết thì phụ thân cũng không có hỏi tới, bởi vì ký ức của Đỗ Phúc nói cho nằng biết, theo cá tính của nguyên chủ thì nằng rất kiêu lời ít nói, không đòi hỏi gì cả, phụ thân nằng rất nhiều thê thiếp, nữ nhi cũng đông, tự nhiên sẽ không chú ý đến nằng.

Cho tới tại sao nguyên chủ lại chết, A Chi nói là do Hàn Thị tính toán để nằng ở trong Am Liên Hoa ngày ngày ăn chay niệm Phật không nhận nằng trở về, mà phụ thân của nguyên chủ càng không đồng ý đề nghị của Hàn Thị, nghĩ đến cảnh suốt đời làm bạn với thanh đăng cô Phật, nguyên chủ cũng không muốn nhưng bị thương lại xuất hiện cùng lúc, nên đã nghĩ ra một việc ngu ngốc đó là treo cổ tử tự.

Sau khi biết nguyên nhân cái chết của nguyên chủ, giờ khắc này nằng không khỏi cảm động, cuộc sống của người ở cổ đại cùng với cuộc sống hai mươi sáu năm kiếp trước của nằng rất khác nhau, nếu chỉ vì ở mãi trong am này suốt đời mà liền tìm cái chết thì nằng không đồng tình, tuy nói Hàn Thị vứt nằng ở chỗ này, nhưng tay chân nguyên chủ không có bị trói chặt vì vậy nằng có thể rời am ni cô này để tự lo cho cuộc sống của mình.

Nghĩ đến kiếp trước của nằng, tuy rằng 17 tuổi còn là tuổi vị thành niên, nhưng bởi vì cha đột nhiên làm ăn bị phá sản trong khoảng thời gian nằng không vừa học vừa làm để nuôi sống bản thân mình mà còn phải chăm sóc mẹ và em trai mình, tâm trạng từ một bông hoa nhà ấm phòng ấm đến hỗn tạp cứng rắn chuyển hóa rất khá, sao nguyên chủ này lại có tích cách nhu nhược như vậy...

Hey..., nằng quên đây là cổ đại, là nam tôn nữ tì, nữ tử bị ràng buộc bởi nam tông tứ đức, cùng với thành kiến thế tục ở lễ giáo áp bức, lời nói và việc làm không chỉ quy định nghiêm ngặt mà ăn mặc hay cử động đều phải lấy lễ giáo làm nguyên tắc, ngay cả khi xuất đầu lộ diện đều sẽ bị nghị luận, nguyên chủ muốn dựa vào chính mình để xa nhà đi kiếm sống, đó là việc không thể làm được.

Vì vậy, khi nguyên chủ biết mình không tránh thoát được vận mệnh và lại cảm thấy trên cõi đời này không có ai quan tâm mình và nằng sẽ mất hết niềm tin mà làm một việc ngu ngốc, mà làm cho nằng rơi xuống núi tuyết chút nữa mất mạng, mượn thì thể xuyên qua để hoàn hồn.

Không biết người nhà kiếp trước của nằng hiện tại như thế nào rồi? Chắc mẹ và em trai sẽ không thể nào tiếp nhận được việc nằng chết đi, nhưng nằng là trụ cột kinh tế của gia đình, là một người con gái của gia đình, ngàn vạn lần hai người em trai cũng không thể vì nằng mà nghỉ học được, bản thân nằng còn không được học đại học, hai đứa em trai là hi vọng của nằng, cũng là hi vọng của mẹ cho nên nhất định phải cho hai đứa học đại học.

Tuy rằng nằng chết rồi, nhưng nằng chết là ngoài ý muốn chắc là sẽ có tiền báo hiếu. Nếu như người nhà nằng lãnh được số tiền đó, nằng có thể yên tâm rồi, chỉ sợ kiếp trước nằng không có chết, nằng đang ở bên trong cơ thể của Đỗ Phúc nên cũng không thể lấy được một xu nào, mà nằng cũng không làm được gì ngoài việc làm người thay thế cho Đỗ Phúc, vậy thì thăm...

“Đại tiểu thư, muộn như vậy rồi sao người còn không vào trong? Còn đứng ở đó làm gì?” A Chi tìm tới ngoài phòng.

Mạnh Tụng Lâm cũng chính là Đỗ Phúc, nằng nhìn A Chi nằng cảm thấy mình thật vô lực, không biết nói cái gì cho phải.

Này tiểu nha đầu Hoàng Mao, hiện tại mới có mấy giờ mà kêu muộn, chỉ có nằng và đây tớ nên rất nhanh đã ăn xong cơm tối, so với thời gian kiếp trước mà nói bất quá là chỉ năm sáu giờ mà thôi.

“Trong phòng hơi khó chịu nên ta ra đây hóng gió một chút, người cũng tới ngồi đi.” Nằng dịch chuyển cái mông sang bên cạnh rồi vỗ vỗ tầng đá lớn ý

bảo A Chi đến ngồi bên cạnh nàng.

A Chi sợ hãi lui về phía sau một bước, “Nô tỳ đứng như vậy là tốt rồi.”

Làm sao nàng lại dám đứng ngang hàng với tiểu thư của mình, huống chi là tiểu thư của mình còn dịch chuyển cái hông rồi vỗ vỗ vào tảng đá, nàng nhìn nàng còn sững sờ.

Sau khi đại tiểu thư treo cổ tự tử rồi tỉnh lại nhìn người không giống như trước đây, chỗ này là nơi nào người cũng không nói ra được, lại cảm thấy có gì đó khác khác, nhưng rõ ràng đó chính là một người, nói khác đi đó là người trở nên hoạt bát hơn.

Hiện tại lại tốt như vậy, một lần đại tiểu thư từ Quý Môn Quan trở về, có lẽ cũng hiểu được vận mệnh của mình, không hề có nghiêng răng nghiêng lợi nói hận nữa, cũng không có đi tìm cái chết...

“Đứng rất tốt, mà ngồi không bằng đứng, đứng không bằng đi tới.” Biết không thuyết phục được A Chi, chủ tử có sự khác biệt, Đỗ Phúc cũng không hề nói gì, đơn giản nàng chỉ đứng dậy, nhìn về phía A Chi cười cười, “Đi, chúng ta cùng nhau đi ra đường một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

“Cái gì, cái gì?” A Chi vừa nhảy vừa la thật to, mặt lộ vẻ không dám tin.

Đỗ Phúc cũng không có ngạc nhiên. “Làm sao? Có người qui định ta không thể rời khỏi am ni cô sao?”

A Chi sững sờ. “Không có...”

Đỗ Phúc nở nụ cười. “Vậy sao trông người giống như gặp quỷ vậy?”

Thật ra nàng cảm thấy rất buồn cười, đối với lời nói của nàng mặt A Chi thường lộ vẻ kinh sợ, mặt giống như bị quỷ dọa đến, nói vậy tính cách của nàng và nguyên chủ khác một trời một vực.

“Chuyện kia...” A Chi lắp bắp nói: “Là bởi vì chuyện kia... Đại tiểu thư người chưa bao giờ rời khỏi nơi này, đừng nói là ra ngoài, ngay cả tiền đường người cũng không muốn đi, người nói người nhìn thấy bộ dáng của các ni cô kia liền chán ghét...”

Rất nhanh Đỗ Phúc đã giải thích.

Nghĩ cũng biết tính của nguyên chủ, ngoại trừ trốn ở trong phòng do cảm thấy xót xa cho bản thân mình, sợ cái gì cũng không đi làm, việc làm được duy nhất chính là thất cô tự vẫn, không nghĩ tới là để cho nàng làm thành công.

“Con người luôn luôn sẽ thay đổi.” Nàng nở nụ cười, nếu như không có chuyện gì xảy ra... Nàng cười hơi hột nói: “Hiện tại ta muốn đi ra ngoài một chút, ta không miễn cưỡng người, nếu người không muốn đi thì có thể ở lại trong phòng.”

A Chi vội theo sau. “Đại tiểu thư, người nói cái gì vậy, đương nhiên nô tỳ sẽ đi theo người rồi.”

Đỗ Phúc cười cười. “Người sợ ta sẽ làm chuyện điên rồ nào nữa sao?”

Nói đến A Chi, nàng ấy cũng thật đáng thương, trước đây nàng là đại nha đầu, lúc ở trong phủ nàng có thể hô to gọi nhỏ, nhưng khi cùng với nàng đến nơi này đã chịu khổ rất nhiều, hơn nữa là nàng tự nguyện đi theo hầu hạ, là một người trung thành có thể tin nhiệm.

“Ước gì người có thể diệt trừ được phụ nhân cái đình trong mắt này, nếu như đại tiểu thư làm chuyện điên rồ nữa, sẽ làm cho kẻ thù khoái trá, người thân đau lòng.” A Chi nói xong chăm chú cắn môi dưới, nhủ mảy, gương mặt rất quật cường.

Nhìn A Chi giống như đang khóc, Đỗ Phúc nở nụ cười, nghịch ngợm đưa tay mình cầm lấy tay A Chi. “Người yên tâm, ta sẽ không làm chuyện điên rồ gì nữa đâu, sẽ sống thật tốt, có đứa ngốc mới đi tự vẫn.”

Tính tình của hai người chủ tử này thật là giống nhau...! Không biết tính tình A Chi vừa khi gặp nguyên chủ như thế nào, có lẽ là gần mực thì đen. Nhìn cũng thật đáng yêu.

Ở kiếp trước, sau khi công ty của cha nàng bị đóng cửa, thì những lão già trung thành với công ty nay cũng đã trở mặt không quen biết, không ai chịu giúp đỡ, nếu như lúc đó có người trung thành tận tâm với chủ như A Chi, thì cuộc sống của mẹ và mình chắc sẽ tốt hơn rất nhiều.

“Người nói... Còn sống phải thật đẹp sao?” A Chi có chút ngơ ngác.

Sống tốt đẹp... Từ nhỏ A Chi đã hầu hạ cho đại tiểu thư, đây là lần đầu tiên nàng nghe được câu này từ trong miệng của đại tiểu thư, nhất thời nàng cảm động đến rơi nước mắt, bên miệng nở một nụ cười tươi rói.

“Ta chỉ tùy tiện nói như vậy, ngươi lại vui vẻ đến như vậy sao?” Đỗ Phúc cười cười kéo tay của A Chi, “Đi, hôm nay chúng ta sẽ đi dạo một chút.”

Ở hai bên đường phố, các cửa hàng nó san sát nhau, tùm năm tùm ba lần lượt đi tới quán ăn vặt, tiếng rao hàng không dứt bên tai, chợ thì náo nhiệt, một cảnh tượng như vậy làm người ta lưu luyến quên về.

Trên mặt Đỗ Phúc khó nén được sự vui vẻ, ở kiếp trước nàng chỉ thích sự náo nhiệt sợ cô đơn, sau khi xuyên đến am ni cô này và ở trong phòng buồn rầu khoảng mười ngày, thì lúc này đây nàng như một con chim sẽ được thả ra, nàng không ngừng hít sâu rồi hít sâu, hưởng thụ không khí tự do.

“Đại tiểu thư, chúng ta nên về rồi chứ?” Cứ một chút A Chi liền hỏi một lần, có vẻ rất bất an.

Trăng cũng đã treo cao trên cành cây rồi, có thể đại tiểu thư còn đang muốn đi chơi tiếp không muốn về, đường về am ni cô không chỉ vắng vẻ mà dọc đường đi lại không có người với nhà nào, các nàng là những cô gái yếu đuối, nếu như gặp phải người xấu thì phải làm sao?

“A Chi, chúng ta có bạc không?” Đỗ Phúc không hề để ý tới vấn đề của A Chi, nàng hỏi ngược lại. Đối với A Chi thời gian này là đã trễ, nhưng với nàng mà nói, náo nhiệt cũng chỉ mới bắt đầu, nếu đến rồi thì phải đi dạo, đi đường xa xa xôi như vậy nếu không ở lại chơi thì quá thiệt, không đi dạo hết thì không thể trở về.

“Chi có vài đồng bạc vụn.” A Chi bất đắc dĩ trả lời, xem ra nhìn đại tiểu thư như vậy chắc sẽ không trở về, chỉ nhìn vào đôi mắt của đại tiểu thư đang sáng là biết rồi, trước đó nàng chưa thấy khuôn mặt vui vẻ của đại tiểu thư như bây giờ.

“Đủ rồi.”

Không chỉ tinh thần của đại tiểu thư thay đổi, mà ngay cả tính tham ăn của tiểu thư cũng thay đổi, lúc trước ăn kiêng như vậy, nhưng lúc này ăn cũng nhiều... Thật ra, là rất rất nhiều.

Đỗ Phúc nháy mắt cười cười. “Vậy được rồi, giờ chúng ta sẽ đi mua mấy thứ bánh ngọt thường tiên.”

Đối với chợ bán đồ ở thời đại này nàng không có hứng thú, ở trong mắt của nàng đó cũng chỉ là vật để trang trí, nàng chỉ có hứng thú với đồ ăn, bởi vì tuy ở am ni cô đồ ăn chỉ ăn đủ no nhưng đồ ăn chay làm sao có mùi vị được.

“Chúng ta còn đi nữa sao? Chúng ta đã đi rất lâu rồi...”

“Ngươi xem, đó là cái gì?” Bỗng nhiên Đỗ Phúc đưa một ngón tay chỉ ở giữa không trung cho A Chi thấy.

Quả nhiên A Chi bị nàng dời đi lực chú ý mà nhìn sang, A Chi không biết gì chỉ chớp mắt. “Là cái gì?”

Đỗ Phúc cũng chỉ lung tung nhìn sang, thì phát hiện ngón tay nhỏ bé trắng nõn của mình đang chỉ vào cái mũi của một tên đại hán vạm vỡ, tên đó cao hơn nàng hai cái đầu, hai cặp lông mày đậm thì đang nhăn lại, nhìn mặt rất là hung ác, xem ra người này cũng không dễ chọc.

“Là người! Nha đầu ngốc, ngươi không nhìn ra được sao?” Nàng cười ha hả rồi từ từ thu tay về, sau đó liền kéo tay A Chi chạy đi!

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư... Dừng dừng đi... Thật sự nô tỳ chạy không nổi nữa...”

A Chi cảm thấy như mình sắp chết rồi, nếu không phải chủ nhân lôi kéo nàng chạy thì nàng đã sớm đứng thở một bên rồi, cũng không biết thể lực của chủ nhân từ đâu mà tới...

“Được rồi, vậy chúng ta không chạy nữa.” Đỗ Phúc liền dừng lại, hai tay nàng chống nạnh rồi thở hổn hển nói: “Chi vào... Chi vào lỗ mũi người khác là phạm pháp sao? Chúng ta lại không... Làm sai, sao lại phải chạy?”

Trên lầu hai Phúc Lâm, ở cửa sổ bên kia có vị nam tử đang ngồi ở đó và đã thấy được tình huống đó.

“Gia, hai vị cô nương kia thật thú vị.” Dạ Phi cười nói.

Có lẽ là chưa quen thuộc với cái chợ này, mới vừa nãy họ từ nơi này chạy ra, đi vòng một vòng rồi lại trở lại chỗ này, thực sự là rất buồn cười, may là tên đại hán kia đi rồi, nếu như hai người bọn họ thấy nữa thì không phải lại muốn chạy nữa sao?

“Ngu xuẩn.” Vệ Như Tinh đeo mặt nạ che khuất nửa gương mặt phong thần như ngọc, hán khê như rồng mây, đôi mắt đen như mực dừng lại trên người một nha đầu có cử chỉ bất nhã mặc bộ sam màu tím. Tuy đáng người mỏng manh như liễu nhưng lại có một đôi mắt có thần sáng ngời.

“Nhìn thân thể của tiểu nha đầu kia, chắc sẽ còn chạy được nữa.” Mạnh Bất Quần rất có hứng thú nói, vừa vặn hán nhìn thấy má lúm đồng tiền của nàng liền thích, trong lòng khẽ động, trong lúc đó ngược lại lại nhìn khuôn mặt nàng có mấy phần giống như...

“Ta cảm thấy vị cô nương đó rất giống một người...” Dạ Phi nói.

Trong lòng Mạnh Bất Quần bỗng nhiên động một cái, không tự chủ được tay liền siết chặt ly rượu.

“Rất giống thiên kim của phủ tả tướng.” Dạ Phi nói tiếp, “Có lần ta hộ tống phu nhân đi qua quốc tự dâng hương và ở lại dùng cơm chay, trùng hợp gặp các nữ nhi của phủ Tả tướng, phu nhân tướng phủ dẫn ba nữ nhi đi dâng hương, thì tiểu nha đầu lỗ mãng ở dưới kia rất giống với vị tiểu thư đó, chỉ có điều là thần thái và cử chỉ lời nói rất khác nhau, tính tình vị tiểu thư kia rất là bạo gan, có lần tiểu hòa thượng không cẩn thận chiếu gương vào trước mặt nàng, nàng liền tức giận đến run cả người, nói tiểu hòa thượng xem thường nàng.”

“Phu nhân còn có thể đi quốc tự dâng hương! Thật đúng là có lòng, việc làm của phu nhân, chắc sẽ được ông trời nhìn thấy.” Hình như trong giọng nói của Mạnh Bất Quần còn hơi ngờ vực, sau đó cười cười uống cạn hết ly rượu.

Bọn hắn là quân của Vệ gia Tam Đại Tướng Lĩnh, cùng nhau vào sinh ra tử, sống chết cùng nhau, Vệ Như Tĩnh là con trai ruột thứ tư của phủ Định Quốc Công, Mạnh Bất Quần là người đắc lực tâm phúc của phủ Định Quốc Công là con trai của Mạnh Nhân, bằng tuổi với Vệ Như Tĩnh, Dạ Phi Tiểu nhỏ hơn bọn hắn một tuổi, lúc nhỏ là từ sĩ của phủ Định Quốc Công, về sau đi theo Vệ Như Tĩnh, ba người tình như anh em.

Vệ Như Tĩnh mặc cho bọn họ nói chuyện phiếm, hắn không có trả lời, chỉ nhỏ xác vỏ hạt dưa xuống, nhàn hạ uống rượu, hai đôi mắt híp lại nhìn thấy bên góc đường có một đứa bé ăn xin bần thiêu đang rụt rè sợ hãi đi đến trước quầy bán gà quay, rồi đứng nuốt nước bọt nhìn chăm chăm những con gà quay bóng loáng mỡ người ở trên quầy hàng.

“Tiểu ăn xin nhìn cái gì vậy? Cút ngay cho ta, ta không muốn người gây trở ngại việc buôn bán của ta!” Tên bán hàng đó căm ghét khua tay đuổi người, thấy có người đến gần, liền đổi thành một khuôn mặt tươi cười, đi tới một tên nam nhân mập mạp ân cần hỏi thăm, “Luu đại gia, ngài tới rồi! Hôm nay ngài muốn mấy con? Tất cả đều là gà mới nướng.”

Đứa bé ăn xin thêm nhỏ nước bọt, không chỉ không đi ra trái lại còn tiến lên thêm một bước, hai đôi mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm những con gà quay mỡ người ở trên quầy hàng.

“Tiểu ăn xin! Ta kêu người đi người không nghe thấy sao?” Tên bán hàng hàng đó nhìn đứa bé ăn xin càng ngày càng đáng ghét hơn, hung hăng quát to một tiếng.

Mấy đứa trẻ đang vui đùa cũng đuổi theo mà đến, thoáng định phải một đứa bé ăn xin, đứa bé ăn xin đó làm rớt cái mũ ở trên đầu xuống, trong nháy mắt để lộ ra một bộ tóc dài như thác nước, khiến cho đôi mắt của tên đại gia mập kia sáng lên.

“Là tiểu cô nương đó!” Luu đại gia nhìn đứa bé ăn xin không chớp mắt, tuy cả người bần thiêu, nhưng không che giấu được làn da mỏng trắng sáng, làm cho lòng hắn ngứa ngáy.

Hắn ra hiệu với tên bán hàng đó gói cho hắn một một đùi gà nướng, sau đó cười hi hi rồi cầm đùi gà bọc lá sen lại đi đến trước mặt đứa bé ăn xin.

“Sao? Có muốn ăn hay không?”

“Muốn.” Đứa bé gật đầu, xong rồi nuốt xuống và ngậm nước bọt, đã mấy ngày nay không ăn nên cái bụng đã đói vang lên một tiếng ùng ục.

“Người cùng ta về nhà, cố gắng hầu hạ ta, thì đùi gà này sẽ là của người.” Luu đại gia cười toét cả miệng, đuổi ra một cái sò mặt đứa bé đó, ánh mắt tràn đầy hèn mọn nói: “Không chỉ có đùi gà nướng, nếu người làm cho ta thoải mái, tự nhiên sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon.”

Đứa bé ăn xin đó xem chừng khoảng 12, 13 tuổi, đứa bé không ngốc, tự nhiên sẽ nghe ra đối phương có rắp tâm khác, mặt của đứa bé đó biến sắc, từ từ lui về phía sau. “Không được, ta sẽ không ăn đùi gà nướng...”

“Người còn chạy.” Luu đại gia kéo đứa bé về, con vịt đã đến miệng thì làm sao để cho nó bay được?

“Thả ta ra! Ta nói ta không ăn đùi gà nướng rồi!” Đứa bé ăn xin tức giận nói.

Luu đại gia vẫn cứ kéo đứa bé không tha, hắn vô lại nói rằng: “Không ăn đùi gà nướng thì hãy đi cùng đại gia đi, đại gia nhìn trúng người đó chính là phúc phận của người, cũng không nên rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

Luu đại gia là anh em vợ với Huyện thái gia, bình thường dựa vào danh tiếng của Huyện thái gia mà tác oai tác oái, tự nhiên sẽ không ai dám xen vào việc của người khác, đặc biệt là ra mặt vì một tên ăn xin, chuyện làm ăn lỗ vốn như vậy cũng không ai làm.

Đỗ Phúc thấy chuyện bất bình của người khác, kiếp trước nàng không ưa việc những người hung dữ bắt nạt người lương thiện, lúc này tự nhiên cũng sẽ coi thường hành vi cướp đoạt dân nữ trắng trợn vô pháp này.

“Buông nàng ra.”

Nàng dùng mảnh khốe đá Lư đại gia bay ra, Lư đại gia bị đau, không thể không buông tay.

Là một người thể thân đặc biệt, đòi hỏi cần phải thật sự có tài, trình độ võ thuật của nàng đều đã chắc, vững vàng, không cần phải khoa tay múa chân, tuy rằng đá người không chết, nhưng vẫn có năng lực làm cho xương người đó vỡ vụn.

“Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi ở đâu ra? Ngươi biết bọn đại gia là ai không? Lại dám làm hỏng chuyện tốt của bọn đại gia?” Mặt tên Lư mỗ đỏ đỏ lên, trình độ võ thuật của nàng đều đã chắc, vững vàng, không cần phải khoa tay múa chân, tuy rằng đá người không chết, nhưng vẫn có năng lực làm cho xương người đó vỡ vụn.

“Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi ở đâu ra? Ngươi biết bọn đại gia là ai không? Lại dám làm hỏng chuyện tốt của bọn đại gia?” Mặt tên Lư mỗ đỏ đỏ lên, bị một cước của cô nương đá bay ra, mặt hắn tối sầm lại, tức giận từ từ bò lên.

“Ta từ đâu tới, có nói ngươi cũng không biết, vì vậy không cần phải nói, còn ngươi là ai, ta sợ nghe xong sẽ ô nhiễm lỗ tai của ta cho nên ta cũng không muốn nghe.” Hai tay Đỗ Phúc chống nạnh, “Có một điều ngươi cần phải làm rõ ràng, không phải bọn cô nương làm hư chuyện tốt của ngươi, mà là chuyện dơ bẩn, đó là điều quan trọng nhất, không làm rõ không thể được, ta không hiểu, ngươi lớn như vậy, tại sao lại cho rằng cướp đoạt dân nữ trắng trợn như vậy là chuyện tốt?”

“Đại tiểu thư...” A Chi kinh ngạc khi Đỗ Phúc can thiệp vào chuyện của người khác, hiện tại càng thêm lo lắng đến phát khóc.

Nhìn thấy mọi người tán thành với lời nói của nha đầu đó, Lư đại gia thẹn quá hóa giận, nói lời hung ác, “Ngươi ngươi ngươi... Ngươi chờ ở đây cho ta, có bản lĩnh thì đừng chạy, xem ta trừng trị ngươi như thế nào!”

Hắn lao đảo đi ra khỏi đám người, tất nhiên là quay về tìm người lại đây, xung quanh có người tốt bụng nói rằng: “Vị cô nương này, nhìn ngươi rất lạ mặt, ngươi là người ở nơi khác phải không? Người lúc này là anh em vợ của Huyện thái gia, ngươi không trêu chọc nổi người này đâu, trong lúc hắn còn chưa tới ngươi mau đi đi!”

A Chi vừa nghe vội la lên: “Chúng ta mau đi thôi! Đại tiểu thư...”

Tuy lão gia là người có máu mặt, nếu như các nàng ở đây gây ra điều gì tai họa, hậu quả khó mà lường trước được, phu nhân không biết sẽ lấy chuyện này gây khó dễ cho xem.

“Đi mua một cái đùi gà.” Đường như Đỗ Phúc không nghe người bên ngoài nói, tự mình phân phó A Chi.

A Chi cũng bất đắc dĩ, chỉ lấy ra vài đồng bạc vụn đi mua đùi gà.

Đỗ Phúc cảm thấy, quay đầu đưa cho tiểu cô nương ăn xin đó. “Nhất định là ngươi đang đói bụng, nhanh cầm lấy ăn đi!”

Tiểu cô nương ăn xin đó lo lắng nói: “Lục nhi đa tạ tỷ tỷ đã giúp đỡ, tỷ tỷ mau đi đi! Nếu như bởi vì Lục nhi mà tỷ tỷ gặp chuyện gì, như vậy chính là Lục nhi lấy oán trả ơn, vì vậy tỷ tỷ mau đi đi!”

Đỗ Phúc bắt đầu thờ dài. “Xem ra đây là một quốc gia không có vương pháp.”

Nàng tự nhận mình không có làm sai, nhưng xem tình huống vừa này, coi như nàng ở lại, chờ cái gì mà anh em vợ của Huyện thái gia tìm người đến, cho dù có lí cũng vô dụng, người có chỗ dựa đó chính là vương pháp.

“Tiểu nha đầu chết tiệt kia, thì ra là ngươi ở đây!”

Một tên đại hán đang tức giận đi tới đẩy đám người ra, nhắm vào mặt Lục nhi cho một cái tát, trên tay nàng là một đùi gà chưa ăn cứ như vậy mà rơi xuống, Lục nhi cũng vì một cái tát mạnh mẽ đó mà ngã trên mặt đất, trong nháy mắt mặt cũng đã đỏ lên.

“Này!” Đỗ Phúc tức giận hô cao giọng lên: “Tại sao ngươi có thể tùy tiện đánh người? Nơi này không có vương pháp sao?”

“Vương pháp?” Tên đại hán đó khinh miệt xì một tiếng, hung ác nói: “Nha đầu này là do bọn đại gia mua được, ăn của đại gia, lại còn chạy trốn, hôm nay bọn đại gia phải hảo hảo giáo huấn nàng!”

Đỗ Phúc hơi ngạc nhiên. Lúc đầu Lục nhi không phải trẻ ăn mày, sau đó bị bọn buôn người bán cho một gia đình giàu làm nô tỳ.”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Tên đại hán đó bắt đầu hướng về trên người Lục nhi mà giẫm đạp, trong miệng không ngừng chửi bới, “Ngô lão gia nhìn trúng ngươi đó chính là phúc khí của ngươi, ngươi còn ngang nhiên chạy trốn, hại ta không có cách nào nói công đạo với lão gia, còn kêu ta nhả bạc ra trả lại, còn bị đánh hai quỳ, hôm nay đã để cho ta tìm thấy ngươi, không cho ngươi ném mùi đau khổ, bọn đại gia sẽ theo họ của ngươi!”

“Đại tiểu thư, chúng ta mau đi thôi...” A Chi nhìn xung quanh rất là căng thẳng, chỉ sợ Lư đại gia sẽ lôi người trở về.

“Dừng tay!” Thực sự Đỗ Phúc không nhịn nổi, kiếp trước nàng là một người chị công chính, muốn nàng khoanh tay đứng nhìn nàng không làm được!, “Ngươi mua nàng bao nhiêu bạc? Ta sẽ mua lại cho ngươi!”

“Đại tiểu thư!” A Chi ở một bên giậm chân, hiện tại bản thân các nàng cũng khó bảo toàn được, làm sao mà đi mua nha đầu.

“Người muốn mua?” Quả nhiên bọn người liền dừng tay, hần nhìn nhìn Đỗ Phúc, cả người mặc bộ y phục đã cũ, nhìn như thế nào cũng không giống chủ đi mua nha hoàn, hần cố ý để giá cao, “Dáng dấp nha đầu này rất xinh đẹp... Chỉ một giá, 40 lượng.”

Đỗ Phúc hít vào một hơi. Bốn mươi lượng.. Nghe qua giống như rất nhiều, nàng quên là A Chi đã nói với nàng là chỉ có chút bạc vụn.

“Thế nào? Có mua hay không?” Bọn buôn người nhủ nhủ mảy. “Không mua thì mau tránh ra cho ta, ta còn chưa dạy dỗ nó xong, người, nha đầu chết tiệt này đã đắc tội với Ngô lão gia, người hãy chờ ta đánh người cho thỏa mãn, ta sẽ liền bán người cho Bách hoa lâu.”

Hần vừa nói câu đó xong, sắc mặt Lục nhi đã trắng bệch ra.

Mọi người vây xem đều biết Bách hoa lâu là nơi nào, nơi đó không có trong sạch, hầu như các nữ tử đi vào đó cả đời cũng xong rồi...

Hiển nhiên, Lục nhi biết nơi đó là kỹ viện, nàng cắn chặt môi, thể hiện sự thống khổ.

“Cái này đủ chứ?” Đột nhiên Đỗ Phúc tháo cây trâm cài song phượng ở giữa tóc, trong cặp phượng kia còn khảm một viên dạ minh châu Đông Hải to lớn, dù là ai đi nữa thì cũng thấy được giá trị siêu đẳng.

“Đại tiểu thư!” A Chi ngạc nhiên, thốt lên một tiếng. “Tuyệt đối không thể! Đó là di vật lúc phu nhân qua đời để lại cho người...”

Đỗ Phúc rất là yên tĩnh trả lời lại: “Ta biết.”

Đối với nguyên chủ mà nói, không sai cây trâm đó rất có ý nghĩa, nhưng đối với nàng nó chỉ là vật ngoài thân, lại không sánh được với một cái mạng.

Mỗi cửa sổ ở tiệm Phúc Lâm đều mở ra, mỗi một bàn bên cửa sổ đều có người ló đầu ra xem náo nhiệt.

Dạ Phi có chút tán thưởng nói: “Gia, nha đầu kia không chỉ chạy trốn nhanh, gan lớn mà còn rất có lòng nghĩa hiệp.”

Mạnh Bất Quần nhìn nàng với một cặp mắt đã khác như xưa, rất là ngạc nhiên.

“Cái gì mà lòng nghĩa hiệp?” Vệ Như Tĩnh nheo mắt lại. “Nữ nhân ngu xuẩn.”

Cho dù cách có một khoảng cách, hần cũng có thể nhìn ra cây trâm kia có giá trị không nhỏ, dùng cây trâm có giá trị ngàn lượng đó để đổi lấy một nha đầu thấp kém, không đáng.

Nhưng mà, việc bàn tính đối với đám người đó của nữ nhân ngu xuẩn này cũng rất thú vị, nghĩ đến cảnh nàng chỉ vào cái mũi của tên đại hán vạm vỡ kia và nói những lời không đầu không đuôi, hần không nhịn được mà nở một nụ cười mà chính hần cũng không biết.

(Chương 2: Không hiểu sao trở thành miếng mồi ngon)

Mặt trời mọc ở phía Đông, một con ngựa Đại Uyển đỏ như lửa chạy băng băng kịch liệt 800 dặm tiến vào hoàng thành, một tin tức chấn động được truyền đến hoàng đế trong điện Kim Loan.

Thiết kỵ tướng quân Vệ Như Tĩnh đã chết ở sa trường!

Rất nhanh tin tức này được hoàng thành truyền ra ngoài như lửa rừng vừa trêu chọc một vùng đất bằng phẳng, trong lúc này lòng người rất bàng hoàng, dân chúng đánh trống reo hò bất an, người người đều sợ Vệ tướng quân vừa chết, chuyện đó giống như phụ cốt chi thư, quý đồng nô sẽ ngóc đầu trở lại tấn công vương triều Đại Tuyên, mà khoảng chừng sáu quốc gia sẽ liên kết lại, nó như một cơn bão hòng nhắm vào vương triều Đại Tuyên, tất cả không thể nào đoán trước được, ở đây thời tiết mùa xuân rất dễ chịu hợp lòng người, nhưng lại có vẻ lạnh lẽo bức người.

Đêm đã khuya, đèn đuốc trong tẩm cung điện Cửu Long vẫn sáng trưng như cũ, trên cương vị của mình các hộ vệ đều lặng lẽ canh giữ bên trong điện, bên trong điện to lớn như vậy còn nghe được cả tiếng kim rơi.

Hoàng thượng vẫn như vậy vẫn lặng lẽ, âm trầm, hần đứng ở dưới hành lang nhìn về phía chân trời rất lâu, ngay cả nội giám Quách công công được hoàng thượng tin cậy đang ở bên trong cũng không dám lên khuyên hoàng thượng đi nghỉ ngơi, người bên ngoài cũng không dám thở một tiếng.

Trong lòng mọi người biết rõ, Vệ tướng quân là trụ cột, là bức tường thành vững chắc của vương triều Đại Tuyên, bây giờ hần đã chết ngoài trận, đương nhiên tâm tình hoàng thượng sẽ không tốt, mất đi Vệ tướng quân thì Mạc Bắc sẽ ra sao, không ai đoán được.

Nhưng mà Vệ tướng quân kia chỉ mới 28 tuổi, tiền đồ xán lạn, bách trận bách thắng vậy mà lúc hần sắp tắm được nước Đại Nguyệt thì lại chết ở sông Hoài Thành, thật sự là ông trời đổ kị với anh tài mà!

Nói tới Vệ tướng quân, chỉ cần nhắc tới chuyện của hần thì dân chúng ở đây đều biết rõ như bàn tay, 14 tuổi hần đã dẫn binh chinh chiến Mạc Bắc, chinh chiến sa trường hơn 10 năm, thành lập vô số chiến công, chỉ cần nghe được danh hiệu của hần quý đồng nô sợ đến tè ra quần, chứ nói chi là hần còn đứng mãnh đánh hạ khoảng chừng sáu quốc gia cộng với các thành trì to nhỏ hơn 80 chỗ, xây dựng cỗ kim siêu tuyệt rất to lớn, sau đó kế tục phụ thân hần là Định Quốc Công chi hậu đệ nhị Đại tướng quân, có hai mươi vạn hai trăm hộ được phong ấp, có địa vị cực cao, công lao rất lớn, chấn động Quan

Trung.

Mất đi một cánh tay trái một bờ vai phải vững chắc, tất nhiên tâm trạng của hoàng thượng rất là nặng nề.

Một mùi hương thơm lan tỏa, tiếng ngọc bội leng keng truyền đến cùng với tiếng bước chân của Vệ hoàng hậu đang tiến vào bên trong điện với một bộ trang phục lồng lẩy mỹ lệ, tuy là gần 40 tuổi nhưng vẫn là một mỹ nhân khuynh thành, bước chân của người không hề loạn lên chút nào, trực tiếp đi thẳng đến phía sau hoàng thượng mới dừng lại.

“Hoàng thượng đừng suy nghĩ nữa.” Hoàng hậu khẽ mở miệng, giọng nói rất là đau thương buồn bã. “Biết hoàng thượng đau buồn như vậy, ở dưới suối vàng Tịch nhi cũng không an lòng.”

Hoàng thượng giật mình, hần xoay người lại, toàn bộ khuôn mặt đều là vẻ đau xót, hăm nhẹ nhàng ôm hoàng hậu vào trong lòng. “Sao hoàng hậu lại đến đây để an ủi trẫm? Hoàng hậu mới là người khó khăn nhất.”

Hoàng hậu nằm ở trong ngực hoàng thượng, nước mắt cũng không cầm lại được mà rơi xuống, bị thương nghẹn ngào nói: “Thần thiếp... Thần thiếp không sao, vì quốc gia xã tắc và bách tính thiên hạ, hoàng thượng, người phải bảo trọng long thể.”

“Sao người lại không sao?” Hoàng thượng thở dài. “Trường tỷ như mẹ, Tịch thương yêu người nhất, hần lại là thân đệ đệ ruột thịt của người, sao người lại không đau lòng?”

Tịch thần Hoàng hậu rất là bị thương nói: “Nghe phụ thân thần thiếp nói Như Tịch đã mất, mẫu thân thần thiếp đã không nói một câu nào mà tự nhốt mình ở bên trong Phật đường, đến nay cũng chưa bước ra nữa bước...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

Hoàng thượng trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, “Ngày mai, người về gặp bọn họ đi! Với tình huống như bây giờ, nếu có thể thấy hoàng hậu người, bọn họ cũng sẽ an ủi phần nào.”

Hoàng hậu thăm hỏi là chuyện xưa nay chưa từng có của Vương triều Đại Tuyên, đó cũng là ân huệ vô cùng lớn lao.

“Tạ hoàng thượng đã thương cảm.”

Hoàng hậu nói xong liền quỳ gối xuống cảm tạ, hoàng thượng vội vàng đỡ nàng dậy, bỗng nhiên nhắc tới, “Ta nên sắc phong vị trí Thái tử rồi.”

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu hơi ngạc nhiên, trong khoảng thời gian ngắn hơi hốt hoảng, coi như là mình nghe lầm.

Vị trí Thái tử đã trì hoãn rất lâu, hoàng thượng vẫn không chịu quyết định, hôm nay lại chủ động nói tới việc sắc phong Thái tử, cũng là thời gian làm tang lễ cho đệ đệ mình, chính xác gọi nàng là ngũ vị tạp trần, trong lòng có lời không nói ra được...

“Nhưng mà chuyện sắc phong Thái tử là chuyện đại sự, trẫm vẫn còn đang chờ các trọng thần hộ quốc bàn bạc.” Hoàng thượng cũng biết là do mình nhất thời thay đổi theo cảm tính, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng thì không thể thu hồi lại được.

“Thần thiếp đã hiểu.” Hoàng hậu ngoan ngoãn nói. Nàng cũng không nói gì đến chuyện đó nữa, dù sao cũng do chính hoàng thượng cam tâm nên sự việc mới trở thành như vậy, nàng có nói thêm cũng chẳng có ích gì.

Nhưng mà, chuyện sắc phong Thái tử coi như cũng có manh mối rồi, cũng không uổng công nàng để tâm tính toán, trải qua bao nhiêu lần kiên trì chờ đợi, bây giờ khoảng cách của nàng và Hiên nhi ngồi trên vị trí Thái tử cũng không xa, đến lúc đó mọi việc nàng làm đều có ý nghĩa.

Trời mới vừa sáng, A Chi liền kêu Đỗ Phúc rời giường.

“Đừng làm phiền ta...” Đỗ Phúc lật người rồi nói mớ, chỉ một cái liền bắt ngang hai chân lên cái chăn.

A Chi không nói gì. Đại đại tiểu thư thật là không có cái tướng ngủ, trước đây đại tiểu thư cũng không có ngủ như vậy...

A Chi nhẹ nhàng đẩy một cái, “Đại tiểu thư, mau lên, người quên hôm nay sẽ có người ở phủ đến đón người hồi phủ sao?”

Mấy ngày trước, đột nhiên trong phủ gọi thư tới nói muốn đại đại tiểu thư hồi phủ, tin tức ngoài dự đoán này đã làm cho nàng mừng rỡ, còn tưởng rằng phu nhân sẽ bỏ nàng ở lại am ni cô này cả đời. Chắc là do lão phu nhân có chuyện, có lẽ chuyện đó phu nhân cũng không thực hiện được, nên rốt cuộc cũng chịu đón tiếp Đỗ Phúc hồi phủ.

“Hả?” Đỗ Phúc xoa xoa con mắt ngồi dậy. “Là ngày hôm nay sao?”

A Chi rất vội vã. “Là ngày hôm nay, đại tiểu thư mau dậy đi, nô tỳ sẽ trang điểm sửa soạn lại trang phục cho người, còn phải thu dọn đồ đạc...”

“Sao không để khoảng cuối buổi trưa hãy trở lại? Ta muốn ngủ thêm một lúc nữa.” Đỗ Phúc ngáp liên tục đứng dậy. A Chi giúp Đỗ Phúc rửa mặt rồi lấy nước súc miệng trong lúc nàng đang nửa mê nửa tỉnh, tiếp theo là cầm cái lược chải búi tóc buồm buồm cho Đỗ Phúc, sau cùng là giúp Đỗ Phúc thay một bộ y phục màu trắng, đây là bộ y phục của nàng khi nàng xuyên qua đây, cũng là một bộ y phục tốt nhất trong rương quần áo của nàng, A Chi giặt sạch rồi để vào đó, chính là chờ một ngày nàng hồi phủ rồi mặc vào, rồi cuộc bay giờ đã đợi được.

“Wow! Hôm nay vừa nhìn, ta thật đúng là một tiểu mỹ nhân!”

Sau khi trang điểm xong, ở trong gương xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp trong sáng, tuy không có son phấn, nhưng nhìn qua trong lúc đó có vẻ chói lọi, một đôi mắt rất là linh động xinh đẹp.

Sau khi xuyên đến đây, nàng chưa từng xem qua “Chính mình” lại đẹp như vậy, hiện tại vừa nhìn, thì nàng đã bị chính tướng mạo của mình mê hoặc. Nếu như kiếp trước mình cũng có bộ dạng như vậy thì Cố Diêu Thành có để ý đến nàng không?

Haizz... Nghĩ chuyện này để làm gì? Cũng có một thời gian nàng không nghĩ đến chuyện của kiếp trước, vừa bắt đầu nàng đã cho rằng thời đại này là giấc mộng, tỉnh mộng rồi sẽ trở về hiện đại, nhưng hiện tại nàng đã tiếp nhận sự thật rồi, cũng không hề trở về mộng ban ngày nữa rồi.

“Không thấy trâm cài của Tiền phu nhân nữa rồi, đến một món đồ trang sức đại tiểu thư cũng không có, nếu như người ngoài hỏi trâm cài của Tiền phu nhân đâu thì cũng không biết nên nói thế nào.”

A Chi than thở nhớ tới, oán hận liếc Lục Nhi một cái, nếu cũng không phải vì Lục Nhi thì trâm cài quý báu kia cũng sẽ không rơi vào tay người ngoài.

Dường như Lục Nhi không nhìn thấy ánh mắt oán hận của A Chi, nàng nháy nháy mắt, nhìn Đỗ Phúc. “Đại tiểu thư, Lục Nhi có thể cùng với mọi người trở về... Có thể chứ?”

A Chi nhíu mày lại, vẻ mặt khó xử, nhưng Đỗ Phúc chỉ cười, “Đương nhiên người sẽ trở về cùng chúng ta, hiện tại người là người của ta, tất nhiên là đi cùng với ta.”

Lục Nhi vui vẻ, rồi khom người cầm lấy đôi giày thêu của Đỗ Phúc chạy ra ngoài phòng... “Lục Nhi, giúp đại tiểu thư lau giày đi!”

Đỗ Phúc nở một nụ cười tỏ vẻ khen ngợi. “Đưa bé ngoan.”

Ở kiếp trước, nàng 26 tuổi, mà trong mắt nàng Lục Nhi chỉ là một đứa bé 13 tuổi mà thôi, cũng không vì lưu lạc trên đường mà lấy lòng nàng, cũng không có cái gì bất thường.

“Đại tiểu thư...” A Chi định nói gì nhưng lại ngáp ngừng không nói, rồi nhìn về phía chủ tử mình, dường như trong ánh mắt của A Chi có điều lo lắng.

Lai lịch của Lục Nhi không rõ, phu nhân lấy lý do Tiền phu nhân qua đời và để ghi nhớ tấm lòng của Tiền phu nhân nên đã đưa đại tiểu thư tới nơi này để chép kinh niệm phật cho Tiền phu nhân, nếu như hỏi về lai lịch của Lục Nhi, lại phải vạch trần chuyện các nàng đi xuống núi dạo phố...

“Ta biết người muốn nói gì.” Lúc này, vẻ mặt Đỗ Phúc rất tự nhiên, một khi đã sống ở đâu thì nên sống ở đó. “Nhưng nếu để Lục Nhi ở lại nơi này, ta hơi lo lắng, Lục Nhi cũng không có nơi nương tựa, ta cũng không đành lòng.”

Lại như kiếp trước, đột nhiên cha nàng qua đời, một đám thân thích không có lương tâm muốn mẹ nàng đưa hai người em trai đến cô nhi viện, nàng nghe xong thì thật muốn đánh chết những người mở miệng nói ra những lời đó.

“Đại tiểu thư...” Ánh mắt A Chi vẫn như cũ vẫn tràn đầy lo lắng, nhưng nhìn chủ tử cũng không có cách nào, A Chi thở dài nói: “Bây giờ lá gan của đại tiểu thư thật sự đã to rồi.”

Trong quá khứ, đại đại tiểu thư sợ nhất là ra mặt thay người khác, bất cứ việc gì cũng núp phía sau người khác, chỉ sợ khi nhìn thấy mình thì sẽ đưa tới những mầm tai họa, khi đó ngay cả cơm của gia đình cũng không dám ăn nhiều, nên lúc nào cũng ăn sau cùng để đỡ chứng mất những người kia, hôm nay lại đưa một người nhà đầu hồi phủ với một trạng thái vui vẻ tự nhiên, quả thực tựa như hai người.

“Lá gan to?” Đỗ Phúc cười haha. “Đúng đấy, lá gan của ta to, đồ ăn nơi này cũng không tệ, chỉ cần nuôi dưỡng lá gan ta to là được rồi.”

Nói cái này là nói cái gì? A Chi có chút sững sờ. Khi đó, A Chi bỗng nhiên nhớ tới, đại đại tiểu thư luôn chê cơm bố thí rất khó ăn, có lúc món ăn không ngon, thì cả ngày đó đại đại tiểu thư sẽ không ăn, thà là đói bụng chứ không chịu ăn, nhưng mà hai tháng nay, đại đại tiểu thư ăn cơm chay rất say sưa ngon lành, thân thể cũng không có gầy gò yếu ớt, nhưng có chút thoải mái, có da có thịt, khuôn mặt cũng đẹp lên rất nhiều, cảm cũng không còn nhợt nhạt nữa.

Ba người dùng qua đồ ăn sáng, sau khi đã thu dọn xong đồ đạc rồi ở ngoài am ni cô chờ,

đối với chuyện xuyên qua thời này sinh sống được hai tháng, Đỗ Phúc cũng không có nửa phần không muốn.

Cuối cùng, cũng không cần mỗi ngày ở đây niệm phật và không còn cuộc sống làm bạn với cái am ni cô này nữa, tuy rằng không biết cái ngày nàng hồi

phủ là ngày gi, nhưng những tháng ngày nàng ở đây đều là do bản thân nàng sáng lập ra, Mạnh Tụng Lâm ở kiếp trước đã chết, hiện tại nàng chính là Đỗ Phúc.

Giờ Ty xe ngựa của Đỗ Phủ mới tới, một gã sai vặt ở trong phủ ngồi cùng với phu xe ở phía trước, một ma ma và một người nha hoàn cùng nhau xuống xe ngựa.

“Nô ty vẫn an đại đại tiểu thư.” Về mặt Tăng ma ma tràn đầy nụ cười châm biếm, nha hoàn phía sau cũng chỉ qua loa khẽ nhún người.

Lục Nhi vừa hiếu kỳ vừa hưng phấn nhìn xe ngựa xa hoa quý phái của Tướng phủ kia, A Chi chỉ ngac nhiên.

Tăng ma ma là người xuống xe trước sau đó là một nha hoàn Ngân Hoa. Tăng ma ma là bà vú của phu nhân, cũng là một quản sự ma ma đặc lực trong viện của phu nhân, nhưng mà phu nhân cũng không chịu đến đây gặp đại tiểu thư, sự việc này không hợp lý nên trong lòng A Chi có mấy phần cảnh giác, vội vàng đến đón đại đại tiểu thư hồi phủ chắc hẳn là có nội tình khác.

“Làm phiền Tăng ma ma rồi.” Đỗ Phúc cười cười hỏi. “Tất cả mọi người trong phủ đều khỏe chứ? Tổ mẫu (bà nội) và phụ thân, mẫu thân có khỏe không? Mẫu thân có người bên cạnh chăm sóc, chắc rất ổn thỏa, nếu như trong viện ta có một ma ma như người thì tốt rồi, haizzz... Vẫn là mẫu thân ta không có phúc khí đó.”

Nhìn nụ cười bên mép của Đỗ Phúc, trong lòng Tăng ma ma bỗng nhiên giật một cái. Cho dù có hỏi đại đại tiểu thư mười câu thì đại tiểu thư cũng không trả lời nữa lời, chỉ mới ở trong am ni cô có hai năm, trái lại miệng mồm lại lạnh lợi, từ trước đến giờ, lúc nào nụ cười ở trên mặt đại tiểu thư cũng cứng nhắc, nhưng mà hiện tại cả người đại tiểu thư trở nên vô cùng tốt trở nên đẹp đẽ, linh động như biến thành một người khác.

Tăng ma ma lấy lại bình tĩnh, hơi mỉm cười nói: “Nô tỳ là bà vú của phu nhân, phu nhân coi trọng nô tỳ, thì tất nhiên nô tỳ sẽ tận tâm tận lực với phu nhân, chỉ cần đại tiểu thư dạy dỗ ma ma ở trong viện của người, thì cũng có thể sẽ có một nô tỳ tốt giống như nô tỳ đây.”

Tuy rằng giọng nói của Tăng ma ma cung kính trả lời theo đúng quy củ nhưng ý tứ biểu lộ không bình thường, tất nhiên Đỗ Phúc biết ý của Tăng ma ma, không phải ý là nói trong phủ chỉ có mình bà ta là bà vú thôi sao?

Trong lòng thầm oán, nhưng trên mặt nàng vẫn nở một nụ cười nở như hoa. “Tăng ma ma nói lời này là sao? Cho dù có dạy dỗ hàng trăm người bên ngoài cũng không bằng một đầu ngón tay của người, nếu như trong viện mẫu thân không có người, không biết sẽ náo loạn ra sao đây?”

Nói những lời nịnh hót lấy lòng này, đối với Tăng ma ma mà nói rất cực kì dễ chịu, bà ta cũng không thêm nghĩ tới Đỗ Phúc đã thay đổi, cười cười nói: “Đại đại tiểu thư mau lên xe đi! Phu nhân nói rồi, sau ba ngày đợi đại tiểu thư hồi phủ mới được dùng bữa tối, chúng ta cũng không thể để lão phu nhân, lão gia và các phu nhân khác phải chờ.”

Đỗ Phúc cười đáp: “Ma ma nói đúng lắm, vẫn là suy nghĩ của người rất rõ ràng, ta cũng không nghĩ nhiều như vậy.”

Tăng ma ma say mê khi được Đỗ Phúc tán dương ca tụng, nên cũng không phát hiện người bên trong, nhưng Ngân Hoa đã sớm nhìn thấy Lục Nhi rồi.

“Người là ai?” Ngân Hoa ngăn cản Lục Nhi lên xe ngựa.

Tăng ma ma là người đứng đầu trong viện phu nhân nên có thể chen mồm vô được, những nha hoàn trong viện khác cũng đều tôn trọng nàng mấy phần, phu nhân còn phái Tăng ma ma đến trước mặt nàng hầu hạ, sự kiêu ngạo của nàng còn cao hơn những đại nha hoàn nhất đẳng kia nhiều.

“Nàng ấy là nha hoàn ta mua được, gọi là Lục Nhi, cho nàng ấy lên xe đi!” Đỗ Phúc không để ý lắm, liền nhắc vẫy đi lên xe ngựa.

Lúc này, nàng không nhìn Ngân Hoa từ đầu đến đuôi một chút, chỉ đặt trọng tâm của mình lên người Tăng ma ma, chỉ thân thiết với Tăng ma ma, hiện tại nàng chỉ nhìn một chút cũng có thể thấy Ngân Hoa đang làm khó dễ Lục Nhi.

Thật đúng là, lấy câu nói của kiếp trước mà nói, tội gì nữ nhân phải làm khó dễ với nữ nhân? Thường thường đều là nha hoàn, có cái gì tốt mà gây khó dễ? Thì ra Ngân Hoa tự thấy mình cao hơn người ta một bậc!... Là tự cho mình tài giỏi hơn người khác sao? Cho rằng phẩm cách của mình có vẻ cao sao?

“Đại tiểu thư mua nha hoàn?” Trong giọng nói của Ngân Hoa có sự hoài nghi. “Ồ am ni cô này đại tiểu thư chuyên tâm hướng Phật, vì Tiên phu nhân mà tụng kinh chép Phật, sao lại có thể đi mua nha hoàn? Với lại đi nơi nào để mua? Chẳng lẽ có người mô giới trên am ni cô lại kêu bán?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Đỗ Phúc nghe không khỏi buồn cười, nàng nhìn thấy A Chi cắn chặt môi dưới, nhìn biểu cảm giống như đang nói là gây họa. Lần này làm thế nào mới tốt?

Haizz, rốt cuộc nguyên chủ này yếu đuối là vì cái gì? Mà ngay cả nha hoàn này còn ở trước mặt Tăng ma ma lại khi dễ trắng trợn như vậy? Nếu như không ở chỗ này ra oai (uy nghiêm), khẳng định sau khi về phủ nàng sẽ có một kết cục không tốt, nàng muốn bắt đầu tìm đường ra cho mình.

“Lục Nhi, vả miệng cho ta.” Đỗ Phúc lạnh lùng ra lệnh.

Từ lúc Ngân Hoa coi Lục Nhi như một tên trộm thì nàng đã không thích rồi, được Đỗ Phúc ra lệnh, nàng liền đi tới trước mặt Ngân Hoa vung tay lên tát cho nàng ta một cái tát.

Ngân Hoa bị đánh đến hoảng sợ, Tăng ma ma và A Chi giống nhau, hai người đều hoảng sợ không thôi.

“Ngươi dám đánh ta” Ngân Hoa thét lên, trên mặt đau rát, hình như nàng ta đang muốn nhào tới chỗ Lục Nhi định đánh trả lại.

Đỗ Phúc tròn mắt nhìn Ngân Hoa một cái, sắc mặt có khó chịu vài phần. “Quý xuống cho ta!”

Mặc dù thời gian ở chung không lâu, nhưng nàng biết rất rõ Lục Nhi chỉ nghe lời một mình nàng, đối với Lục Nhi mà nói, nàng là ân nhân cứu mạng, mạng của nàng ấy thuộc về nàng.

Nếu như nàng ra lệnh cho A Chi, thì chưa chắc A Chi đã đánh Ngân Hoa, nhưng Lục Nhi lại khác, Lục Nhi chỉ là một đứa bé cũng biết cân nhắc nặng nhẹ, nàng ra lệnh cho Lục Nhi đánh người nào thì Lục Nhi sẽ đánh người đó.

“Ma ma. Ma ma người làm chủ cho nô tỳ.” Ngân Hoa kích động la hét lên.

Nhìn Đỗ Phúc bây giờ không giống như Đỗ Phúc trước kia, nhất thời Tăng ma ma cũng không biết làm sao, lại nghĩ đến tương lai Đỗ Phúc sẽ làm Thế tử phi, thường ngày phu nhân rất căm hận nàng nhưng bây giờ lại coi trọng nàng, bất luận thế nào mình cũng không vì một nô tỳ mà đắc tội với đại tiểu thư.

Nghĩ tới đây, Tăng ma ma nhanh nhẹn nói: “Tiện chân! Làm chủ cái gì? Sai lầm rồi chính là sai lầm, còn không mau quý xuống cho đại tiểu thư, người còn nói nhảm nữa ta sẽ xé nát miệng ngươi!”

Ngân Hoa cũng không thể tin vào tai của mình. “Ma ma.”

Tăng ma ma định đi lên đá một cước. “Mau quý xuống cho đại tiểu thư!”

Đôi mắt Ngân Hoa tràn đầy hận ý, đành miễn cưỡng quý xuống.

Nàng cho rằng đây là trừng phạt lớn nhất đối với nàng, ai ngờ Đỗ Phúc cũng không thèm nhìn nàng một cái, lại nhìn Tăng ma ma nói: “Tăng ma ma, cái này là nô tài không để chủ tử vào mắt, sau khi về phủ đánh 10 hèo cho ta, làm theo quy củ cách chức nàng ta xuống làm tam đẳng thất phẩm nha hoàn, nề mặt Tăng ma ma ta chỉ phạt 10 hèo, dạy dỗ cho nàng nhớ kỹ, chớ quên chính mình cũng là nô tài.”

Sắc mặt Tăng ma ma cũng trở nên khó coi, cắn răng nghiêng môi cũng không nói lời nào.

Vừa nghe xong, thiếu chút Ngân Hoa chết ngất, không đánh 10 hèo nàng chịu không nổi, cho dù có đánh một hèo, mặt nàng cũng không còn, về sau làm sao có chỗ dựa ở trong phủ được? Chắc chắn những tiểu nha hoàn kia không cười nhạo nàng mới là lạ.

“Ma ma cảm thấy trừng phạt như vậy có thỏa đáng không?” Thấy Tăng ma ma không nói lời nào, Đỗ Phúc đành phải buộc mình mở miệng.

Đợi khi đánh mới hỏi tới, trong lòng Tăng ma ma có chút không vui, ngượng ngùng nói: “Tất nhiên là đúng, nô tài bất nết chủ tử là không được.” Tăng ma ma cau mày nói với Ngân Hoa rằng: “Là do ngươi không hiểu chuyện, phạt ngươi 10 hèo là nhẹ lắm rồi còn không mau cảm tạ đại tiểu thư đã rộng lượng tha thứ!”

“Ta... Đa tạ đại tiểu thư đã rộng lượng tha thứ...” Ngân Hoa kiềm nén giọt nước mắt, giận dữ xấu hổ cắn răng mà nói.

Bởi vì tờ ra uy nghiêm, dọc đường đi Tăng ma ma cũng đang hoang thu hồi tư tưởng thất lễ với đại tiểu thư, còn đối với Đỗ Phúc cung kính hơn mấy phần, A Chi thấy vậy cũng vừa ngạc nhiên vừa kinh tâm đáng sợ.

Tăng ma ma là một người tín nhiệm của phu nhân, sau khi hỏi phủ cũng không biết nên nói với phu nhân sao, còn Ngân Hoa chỉ sợ sẽ rất hận đại tiểu thư, sau đó sẽ làm gì đó đối phó với đại tiểu thư, cho nên nàng càng phải để tâm lưu ý.

Sau khi xe ngựa tiến vào thành, Đỗ Phúc thường vén màn lên nhìn đường phố đang náo nhiệt, giống như không có chút lo lắng nào, nhưng trong lòng A Chi rất là lo lắng, thầm cầu nguyện Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ cho đại tiểu thư không xảy ra chuyện gì.

Sau khi đi được ba ngày, cuối cùng ba ngày sau trở về kinh thành, và chuẩn bị đến nội thành phủ Tả tướng.

Xe ngựa dừng lại, thì có ma ma nha hoàn trong phủ đi tới vén rèm, vừa đi chuyển ghế con, vừa vấn an chào hỏi Đỗ Phúc, Tăng ma ma cũng đứng đó chờ người xuống xe ngựa.

Đối với việc Tướng phủ mở cửa lớn ra đón, xe ngựa vẫn còn chạy đến cổng bên trong mới dừng lại, đối việc đại ngộ này A Chi rất ngạc nhiên nghĩ ngờ, lại thấy Đại tổng quản tự mình đến đón đại tiểu thư, lại càng dấy lên lòng nghi hoặc trong lòng A Chi.

“Đại tiểu thư đi đường vất vả rồi.” Đại tổng quản Lưu Cảnh ra đón, khom người hành lễ với một vẻ mặt tươi cười nói: “Lão phu nhân đã đợi đại tiểu thư một ngày, gấp đến độ này, tiểu thư mau mau đến viện lão phu nhân thôi.”

Đỗ Phúc cũng cười lại nói: “Làm phiền Đại tổng quản đã nhọc lòng.”

Lưu Cảnh sững sờ, từ trước đến nay đại tiểu thư chưa bao giờ mở miệng nói một lời nhưng hôm nay lại mở miệng trả lời mình một câu khiến hắn ngạc nhiên.

Hai người nâng kiệu nhỏ đang đợi, Tăng ma ma và Ngân Hoa có nhiều oan ức không nói ra được nên xin cáo lui về viện của Hàn Thị, để lại chủ tớ ba người Đỗ Phúc, nâng lên kiệu, hai tên sai vặt nâng kiệu vững vàng để khỏi kiệu, vẫn như thường lệ nâng tò mò quan sát cảnh vật xung quanh.

Tướng phủ này thật sự rất lớn! Qua tiền viện, tiến vào thềm Thùy Hoa môn, đi qua vô số các đình đài lầu các và các hoa viên bể nước, cuối cùng Đỗ Phúc cũng đi tới viện Cẩm Tú của lão phu nhân.

A Chi tới vén màn kiệu lên, đỡ Đỗ Phúc xuống xe, so với Đỗ Phúc thì Lục Nhi rất là hiếu kỳ, hai đôi mắt vẫn cứ nhìn xung quanh, Đỗ Phúc thấy Lục Nhi như vậy khóe miệng nàng liền nở một nụ cười. “Đừng nhìn nữa, muốn ở đây thật lâu, bây giờ nhìn xong, về sau có nhìn đến cũng rất là nhàm chán không phải sao?”

Lục Nhi ngại ngùng cười cười: “Đại tiểu thư, nơi này rất to lớn.”

Đỗ Phúc cũng hé miệng nở nụ cười. “Đúng, nó quá to lớn, nhưng mà về sau đó không chỉ là nhà của ta mà còn là nhà của muội.”

Rồi nàng lại nghĩ đến kiếp trước, lúc nhà nàng chưa phá sản, thì nhà nàng cũng rất lớn, gọi là cái biệt thự, có các loại gara cỡ lớn, có thể để mấy chiếc xe.

“Đại tiểu thư trở về rồi!” Đại nha hoàn Trần Châu ở viện Cẩm Tú đứng ở bên ngoài chờ để đón tiểu thư, vừa thấy Đỗ Phúc nàng lập tức nở nụ cười, đi lên phía trước giúp đỡ Đỗ Phúc, thân mật nói: “Đại tiểu thư đi đường vất vả rồi, đồ ăn đều đã dọn sẵn, lão phu nhân, lão gia cùng phu nhân đang đợi người đó.”

Đỗ Phúc tùy ý nở một nụ cười. “Đã làm phiền tỷ tỷ ở đây chờ ta rồi.”

Tâm trạng A Chi càng không yên, cái này không phải là nàng dự đoán tình cảnh, coi như là lão phu nhân muốn đón đại tiểu thư trở về, thường ngày mọi người không có thích tiểu thư cho mấy nhưng hôm nay lại rất lấy lòng tiểu thư, chỉ nhìn là cảm thấy có điều không đúng.

Đỗ Phúc cũng đã để biểu hiện của A Chi vào trong mắt, nàng biết nguyên chủ không được sủng ái, nhưng sự đả ngộ lúc này của mọi người không giống như không được sủng ái, trái lại rất coi trọng nàng, nàng cũng không cần đoán, tin tưởng không lâu sau đó sẽ có đáp án.

Nàng theo Trần Châu tiến vào trong, liền thấy bên trong rất là náo nhiệt, so sánh với ký ức của nguyên chủ, nhìn từng người từng người một, tổ mẫu ngồi ở vị trí cao nhất, một bên là lão phu nhân quen sống trong nhung lụa, mà vị nam tử trung niên ngồi ở dưới nhìn tướng mạo rất nghiêm chỉnh đó chính là phụ thân nàng.

Đỗ Tự Trân là Tả tướng, năm đời tổ tiên đều là trọng thần của triều đình, con đường làm quan rất là thuận buồm xuôi gió, trong mắt hắn chỉ có triều chính, Hữu tướng là kẻ địch của hắn, tâm tư của hắn giờ chỉ tập trung vào việc cạnh tranh với Hữu tướng, nên rất ít khi hỏi đến chuyện trong phủ, chỉ cần không làm phiền hắn là tốt rồi, cũng vì vậy mà Hàn thị đưa nàng đến am ni cô, vừa vặn tròn hai năm.

Lại nhìn sang, một phu nhân trung niên đang hòa nhã nhìn nàng, trong mắt lóe lên nụ cười từ ái, đó chính là mẹ cả Hàn Thị, bà ta giống như mẹ kế của “Cô bé lọ lem”, ở trước mặt phụ thân xem nàng như con ruột, nhưng cũng là một tay bà ta đưa nàng đến am ni cô chịu khổ.

“Nữ nhi của ta, cuối cùng con cũng trở về rồi.” Hàn Thị kéo tay Đỗ Phúc lại, giọng nói rất chân thành, ở trong mắt tràn đầy thương tiếc. “Con có hiếu đương nhiên là tốt, cũng vì mẫu thân ruột của con mà tu hành hai năm đã đủ rồi, nếu như tỷ tỷ ở tuổi vàng có biết, cũng sẽ không muốn con ở lại đó lâu đâu.”

Trong lòng Đỗ Phúc rất là phẫn nộ, rõ ràng chính nữ nhân này đưa nàng đến am ni cô, hiện tại lại nói giống như nàng chưa muốn trở về, đúng là diễn kịch mà.

“Đúng đấy, hai năm thật sự quá lâu, lại đây để tổ mẫu nhìn xem.” Đỗ lão phu nhân từ ái nói.

Đỗ Phúc là cháu gái quan trọng nhất của bà, cũng là trưởng nữ của Đỗ gia, cộng thêm lúc Ngô Thị còn sống nàng rất tôn trọng bà, chỉ có điều có bà già rồi quản không hết việc của phủ, cho nên hiện tại quyền lực đều nằm ở trên tay Hàn Thị, Hàn Thị không tha cho cháu gái của bà, bà cũng không bảo vệ được nàng.

“Tổ mẫu...” Lúc này Đỗ Phúc nghĩ đến bà nội của mình ở kiếp trước, nên nước mắt liên tục chảy xuống.

Trước đây, cha mẹ bận bịu công việc, nên nàng được bà nội chăm sóc, sau khi cha qua đời, sức khỏe bà nội cũng từ từ yếu đi, sau đó phát hiện bà bị ung thư gan, nhưng nàng và mẹ nàng không lo được tiền thuốc thang, bởi vậy bà nội chỉ sống được một năm rồi qua đời, đã khiến cho nàng rất đau buồn.

Đỗ Phúc nhìn thấy Đỗ lão phu nhân tràn đầy yêu mến như bà nội của mình vậy, cho nên nàng biểu lộ tình cảm với tổ mẫu là thật không có chút làm bộ nào, để người bên ngoài nhìn thấy sắc mặt cũng thay đổi theo.

“Đại tiểu thư mau thỉnh an lão phu nhân đi!” Trần Châu cảm động cúi đặt ở trước mặt lão phu nhân.

Đỗ Phúc quỳ xuống dập đầu ba cái, Đỗ lão phu nhân được ma ma đỡ, tự mình diu nằng lên, trong mắt cũng ngấn lệ.

“Được rồi,... Trờ về là tốt rồi.”

Hai người nói chuyện một chút, Đỗ lão phu nhân hỏi cuộc sống của nằng ở am ni cô như thế nào, Đỗ Phúc cung kính trả lời từng câu một, trong lời nói đều là thật, không có nửa câu oán hận, cũng không nhắc tới Hàn Thị nữa câu.

Lại hàn huyền một lúc, rồi đỡ Đỗ lão phu nhân vào trong dùng bữa, Đỗ Phúc nhìn thấy hai dị mẫu muội muội là Đỗ Thái Liên, Đỗ Thái Hà cùng đệ đệ dị mẫu Đỗ Tuấn Phi, Đỗ Tuấn Phi không phải do Hàn Thị sinh, hẳn là do thiếp thị Liễu di nương sinh, cũng là con trai duy nhất của Đỗ gia.

Đỗ Tuấn Phi khoảng 10 tuổi, khuôn mặt rất sáng sủa anh tuấn, vừa nhìn thấy nằng liền tươi cười chấp tay hành lễ, cung kính nói: “Chúc mừng đại tỷ tỷ được làm Thế tử phi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Còn chưa kịp phản ứng với tin tức bất ngờ này, Đỗ Phúc đã nhìn thấy vẻ mặt hả hê của hai muội muội, lại thấy đôi chân mày của tổ mẫu nhíu lại tràn ngập vẻ lo lắng, liền biết đây không phải là một mối nhân duyên tốt.

Chỉ thấy Đỗ Thái Hà che miệng cười nói: “Ai yêu, muội muội vốn là nên chúc mừng đại tỷ, nhưng vị thế tử phủ Lan Dương Vương kia, thân thể cũng không quá tốt.”

“Đại tỷ, tỷ già đi là để xung hỷ sao?” Đỗ Tuấn Phi không biết nên hỏi, chuyện xung hỷ này cũng là nghe được khi các vị đại nhân nói chuyện.

Trong lòng Đỗ Phúc trầm xuống. Đúng là nằng đã vui mừng quá sớm, đột nhiên đón nằng về phủ nhất định là có bẫy, không ngờ để nằng cưới một người sắp chết để xung hỷ, cái này rõ ràng là muốn để nằng làm quá phụ!

Mặc dù trong lòng khinh thường hành động của Đỗ gia, nhưng trên mặt nằng không biến sắc, chỉ chờ người chủ động nói ra việc hôn sự này với nằng, chỉ cần ai chủ động lên tiếng, chắc chắn là người ủng hộ hôn sự này.

Quả nhiên, Hàn thị mặt mày hiền hòa nhìn nằng, tình chân thân thiết nói: “Nữ nhi a, con đúng là có phúc, mấy ngày trước đây Lan Dương Vương Vương Phi tự mình tới cửa cầu thân, nói là tính ra bát tự của con và Lan Dương Vương thế tử hợp nhau, không những bát tự hợp mà còn là cực tốt, sau khi cưới nhất định có thể khiến tuổi thọ của thế tử kéo dài, bình an vô sự, cho nên bọn họ vội đến đây cầu thân!”

“Thì ra là như vậy, mẫu thân phí tâm.” Trên môi Đỗ Phúc tràn ra ý cười, giống như lơ đãng hỏi: “Thân thể Lan dương Vương thế tử có bệnh gì? Muốn nữ nhi đi xung hỷ cho hẳn?”

Nằng đã sớm qua tuổi cập kê, Hàn thị chưa từng quan tâm đến chuyện thành thân của nằng, lúc trước còn ném nằng ở trong am, vậy mà lúc này nóng lo hôn sự cho nằng như vậy, nghĩ cũng hiểu Lan Dương Vương thế tử này không sắp chết cũng tàn tật, mất mù rồi.

Nghe Đỗ Phúc bình thân hỏi, Đỗ Tự Trần mím chặt môi, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Đường đường là khuê nữ của tã tướng, vừa là trưởng nữ, lại phải gả cho một người sắp chết, trong lòng hẳn cũng không vui, nhưng đối phương là Lan Dương Vương! Là đệ đệ ruột của Hoàng thượng, hôn sự do Thái Hậu chỉ định, hẳn có thể từ chối được sao?

Hàn thị thấy sắc mặt trưởng phu khó coi, vội nhẹ nhàng ngắt tay Đỗ Phúc nói: “Đứa nhỏ này nhìn người nói kìa, cũng chỉ là thể chất hơi yếu, thân thể có chút không khỏe mà thôi, chờ người sau khi gả qua có thêm phúc khí, thế tử càng ngày càng khỏe, các người là nhân duyên trời định, Thái Hậu ban hôn là ân điển lớn lao, chúng ta phải nhanh tổ chức hôn sự, nhất định phải làm cho thật long trọng.”

Đỗ Phúc nghe, trên mặt không lộ ra vẻ gì nhưng trong lòng thì oán thầm.

Nhân duyên thiên định? Ta nhỏ vào! Nếu hôm nay người bị chọn đi xung hỷ là nữ nhi của người, người không khóc chết mới là lạ, còn có thể hoang đường nói đây là nhân duyên trời định sao?

Chỉ là nằng biết có phản kháng cũng vô dụng, thời đại này là lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, cha mẹ muốn gả, thì nằng phải gả.

Trong phủ nằng không được sủng ái, Lan Dương Vương phủ cao quý như vậy, thế tử là tước vị kế thừa cao quý như thế nào, có thể thấy được vị thế tử này nhất định không sống được, mới có thể muốn cưới nằng xung hỷ, nếu không thể sống lâu, nằng gả đến cũng chỉ là quả phụ thôi, cũng không cần có

vợ chồng chỉ thực với vị thế từ không quen không biết này, nghĩ tới đây nàng an tâm không ít.

Nghĩ xa hơn một chút, gả đi ngược lại an toàn, chờ thể tử chết rồi, nàng liền an tâm ở vương phủ làm quả phụ giữ trinh tiết, vương phủ chắc chắn không bạc đãi nàng dâu giữ danh tiết, ăn mặc chi tiêu không phải ít, nếu không ngày nào đấy Hàn thị nổi lòng ác độc, tùy tùy tiện tiện gả nàng cho nhà quyền quý nào đấy làm thị thiếp, nàng mọc cánh cũng khó trốn.

Ánh mắt lưu chuyển, rất nhanh nàng liền nghĩ thông suốt, liền vờ nũng nịu, ngoan ngoãn nói: “Nữ nhi đều nghe rõ, nữ nhi cũng không thể không hiểu đạo lý, tất cả đều để phụ thân cùng mẫu thân làm chủ.”

Đỗ Tự Trân và Đỗ lão phu nhân nhìn nhau một cái, đều ngẩn ra, hai người xấu hổ nhưng đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ chỉ sợ Đỗ Phúc sẽ một khốc hai nháo ba thất cổ, liều chết không lấy, ngộ nhờ ở nàng chống cự hôn sự sau khi Lan Dương Vương thể tử chết, Đỗ phủ chỉ sợ cũng sẽ bị trị tội, trở thành cái đình trong mắt Lan Dương Vương phủ, mà Thái Hậu và Hoàng Thượng lại thương yêu vị thể tử này nhất, như thế sẽ gặp đồng thời đắc tội Hoàng Thượng và Thái Hậu, thì cả tướng phủ sẽ không chống đỡ nổi!

Trên mặt Hàn thị thoáng qua vẻ kinh ngạc, đối với phản ứng của Đỗ Phúc cảm thấy ngoài ý muốn, lẽ ra nha đầu này phải giống như thường ngày liều chết mím chặt môi, giận đến phát run, hoặc im hơi lặng tiếng mới đúng, nhưng nàng lại giống như tiểu nữ nhi bình thường có chút thẹn thùng đáng yêu, chấp nhận gả đi, làm cho nàng ta cảm thấy kinh ngạc.

“Tổ mẫu biết nguoi uất ức, đưa bé, tổ mẫu biết nguoi là người hiểu lý lẽ.” Đỗ lão phu nhân thương yêu nói.

“Nói gì ủy khuất nữa, “Đỗ Phúc cười nói, “Tổ mẫu, Phúc Hề không uất ức, giống như mẫu thân nói, có thể trở thành là thể tử phi là phúc khí của Phúc Hề, cũng là vinh dự của tướng phủ.”

Đỗ lão phu nhân lau lệ, cảm động nói: “Tốt tốt, nguoi có thể nghĩ như vậy là tốt.”

Tỷ muội Đỗ Thái Liên rất không hài lòng, họ đang chờ Phúc Hề khóc rống, không ngờ nàng lại thân nhiên tiếp nhận thân chuyện này, còn tự nhiên bôi tổ mẫu ăn cơm, chuyển biến như vậy họ cũng không thích xem.

Đỗ Thái Liên không nhịn không lại nói: “Nghe nói thể tử Lan Dương Vương chỉ còn một hơi tàn, đại tỷ nguoi gả đi sẽ phải hầu hạ, thật đúng là khổ cực.”

Đỗ lão phu nhân vừa nghe liền bốc lửa, “Nguoi ở đây nói bậy cái gì? Không biết ăn nói, nguoi đi ra ngoài cho ta!”

Mặt Đỗ Tự Trân cũng trầm xuống, khiển trách: “Nguoi cảm miệng!”

Chuyện thể tử bệnh nặng, đã cố gắng không đề cập đến, chỉ nói đến vấn đề kết hôn, vậy mà nha đầu này lại cố tình không hiểu chuyện, nếu làm Phúc Hề tức giận không chịu gả thì phải làm sao?

Vậy mà ngay cả chân mày Đỗ Phúc cũng không nhăn, trên mặt mang nụ cười nhạt nhòa, “Xuất giá tòng phu, muội muội chưa học qua sao? Sau khi vào cửa, nếu như thể tử gia cần người phục vụ, đương nhiên ta sẽ hết sức chiều chuộng, làm tròn bổn phận của thể tử phi, không để tổ mẫu và phụ thân, mẫu thân quan tâm.”

Hàn thị vội vàng nói tiếp, “Đúng vậy a, đưa nhỏ, nguoi nói rất đúng, nên làm như vậy không sai.”

Khi đang nói chuyện, ánh mắt nàng hung ác trừng nữ nhi một cái, đưa bé không hiểu chuyện, nha đầu Đỗ Phúc gả cho Lan Dương Vương thể tử, nhà bọn họ và phủ Lan Dương Vương chính là thân thích, đến lúc đó mặc kệ thể tử có chết hay không, Đỗ Phúc vẫn là thể tử phi, như vậy khi hai tỷ muội bọn chúng muốn tìm nhà để kết hôn cũng sẽ tìm được gia đình có địa vị cao hơn, đạo lý này sao hai đứa lại không chịu hiểu? Lại ở đây gây thêm phiền phức.

Tính toán của nàng là mang nha đầu Đỗ Phúc vào am ni cô để nàng vĩnh viễn ở nơi ấy tự sinh tự diệt, không ngờ phủ Lan Dương Vương lại đến cửa của thân, muốn Đỗ Phúc Hề gả vào phủ Lan Dương Vương làm thể tử phi, dĩ nhiên là nàng không vui, muốn gả cũng là hai nữ nhi của nàng, khi nào thì đến lượt Đỗ Phúc?

Vậy mà, cho dù là thân phận thể tử tôn quý, cũng là người sắp chết, nên nàng liền thuận nước đẩy thuyền, gả nha đầu Đỗ Phúc đi, bởi vì như vậy có thể kết thân với phủ Lan Dương Vương, lại có thể làm cho Đỗ Phúc mà nàng chán ghét sớm thành quả phụ, không chuyện gì có lợi hơn chuyện này.

Sau khi ăn xong lại chờ khoảng thời gian uống xong một ly trà, cả nhà mặt ngoài hòa thuận tán gẫu, ăn trái cây và điểm tâm, Đỗ Phúc dẫn a Chi và Lục Nhi trở về viện của mình, bà vú Phụng đã sớm chờ sẵn ở cửa.

Bà vú là nô tỳ bên cạnh mẹ nàng, ở trong trí nhớ của nguyên chủ, là người duy nhất có thể không chút phòng bị mà tin tưởng.

“Đại tiểu thư đã trở lại. . . .” bà vú vừa sàu nảo lại vừa vui vẻ, trong mắt dâng lên lệ nóng.

Đỗ Phúc nhìn vị ma ma trung niên này, bỗng dưng cảm thấy giống như mẹ ở kiếp trước của cô, ở trong trí nhớ của chủ nhân thân thể này cho nàng cảm giác Phụng ma ma giống như mẹ của nàng, nàng nắm lấy tay Phụng ma ma, nghĩ đến sẽ không được mẹ của mình nữa, trong lòng sàu nảo lập tức nước mắt lưng tròng.

“Phải lập gia đình rồi, đại tiểu thư đừng khóc.” Phụng ma ma vội lau đi nước mắt của nàng, mình lại khổ sở nói: “Thể tử Lan Dương Vương này là. . . .

. là một. sợ là không thể mang đến hạnh phúc cho đại tiểu thư, nếu như đại tiểu thư không muốn gả, nô tỳ đi sẽ đi xin Ngô lão phu nhân ra mặt, Ngô lão phu nhân cùng Cửu gia chắc chắn sẽ không mặc kệ đại tiểu thư.”

Ngô lão phu nhân mà Phụng ma ma nói có lẽ là bà ngoại của nàng, Cửu gia là cậu cậu nàng, là Công Bộ Thượng Thư, nhưng sau khi phụ thân của nàng tái giá, Đỗ phủ và Ngô phủ đã không còn qua lại.

“Bà vú đừng khóc.” Đỗ Phúc lại lau nước mắt cho bà vú, cười hi hi nói: “Ai nói không lấy? Ta muốn gả, phải gả đi thật thuận lợi vui vẻ, người hãy đi cùng ta đến vương phủ cùng hưởng những ngày tháng tốt lành đi!”

Bởi vì nguyên chủ không được sủng ái, những người trong viện của nàng cũng bị người trong phủ chèn ép, sau cũng hòa theo xem thường vị chủ tử là nàng, những nô tài kia là mắt chó không biết nhìn người, bà vú, A Chi và Lục nhi nhất định nàng phải mang theo.

Đỗ Phúc thoải mái vào phòng, thấy phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, một nha hoàn thông minh nhanh nhẹn dâng trà nóng lên, nhất thời ma ma nha hoàn trong viện đều kéo đến dập đầu hành lễ, không có chút chậm trễ?

Đỗ Phúc không khỏi cảm khái, có quyền thế đi đến đâu cũng được hưởng thụ, chính xác là mặt mũi thế tử phi đủ lớn, đối xử so với trước kia đúng là không giống nhau.

Nàng tùy ý khen ngợi và khuyến khích các nàng mấy câu liền khoát khoát tay để các nàng đi làm việc, ngược lại phân phó A Chi, “A Chi, người sai người hỏi một chút, Ngân Hoa chịu phạt chưa? Nếu không có, gọi Tăng ma ma đến đây gặp ta.”

A Chi rất là bất đắc dĩ, vừa đi vừa nhìn chủ tử! Ngân Hoa là người trong viện phu nhân nha!

Nhưng hôm nay đại tiểu thư không chịu chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nàng là nha hoàn cũng phải sớm làm quen, chủ tử đã muốn ra mặt, nếu như nàng còn sợ phiền phức chính là làm mất thể diện của chủ tử.

Ngồi một ngày xe ngựa cũng mệt mỏi, Đỗ Phúc Hề để Phụng ma ma và một nha hoàn nữa giúp thay đồ rửa mặt, cũng để cho Lục nhi đi tắm.

Đợi sau khi đã sắp xếp thỏa đáng, A Chi trở lại, Tăng ma ma đi theo phía sau, Đỗ Phúc thật bất ngờ, chẳng lẽ chưa có phạt Ngân Hoa sao?

“Nô tỳ gặp qua đại tiểu thư.” Tăng ma ma hành lễ với Phúc Hề nói, trên mặt là nụ cười lấy lòng. “Ngân Hoa đã bị đánh hèn, phu nhân biết nàng vô lễ với đại tiểu thư nên rất tức giận, lại đánh thêm mười hèn, đặc biệt phân phó cho nô thi đến nói cho đại tiểu thư một tiếng, ngày mai liền kêu người môi giới bán Ngân Hoa đi, cả nhà Ngân Hoa cũng đều bị bán đi, đại tiểu thư cũng đừng vì hạ nhân mà tức giận, bị chọc tức ảnh hưởng đến sức khỏe cũng không tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7

“Hey, ta chỉ mới nói một chút thôi mà, không ngờ...” Khóe miệng Đỗ Phúc Hề chợt nở một nụ cười châm biếm, “Mẫu thân yêu thương của ta, Chân Chân của ta không thể chịu nổi oan ức này!”

Xem ra bọn họ rất sợ nàng không xuất giá. Không chỉ tàn nhẫn mà đánh Ngân Hoa mà còn bán Ngân Hoa đi và người nhà nàng ta cũng chịu tội, thật sự là A Di Đà Phật, tội tội tội lỗi, nhưng nha đầu đó thật đáng đời, nửa điểm nàng cũng không thích.

“Tất nhiên là phu nhân rất yêu thương đại tiểu thư.” Trên mặt Tăng ma ma có hơi khó chịu, giọng hơi buồn buồn nói.

Người cũng đã đánh, một bông hoa mềm mại như thế lại bị người ta đánh không còn một hơi thở, hiện tại chỉ có nói một chút, cũng không phải là bắt nàng ra chơi đùa sao?

Dung mạo Ngân Hoa xinh đẹp, Tăng ma ma xem rất vừa ý, mà nhi tử của nàng cũng thích Ngân Hoa, căn bản là muốn chờ Ngân Hoa đến tuổi trưởng thành liền xin phu nhân để Ngân Hoa làm con dâu của nàng, nhưng hiện tại lại tan vỡ như bong bóng xà phòng, thường ngày nàng luôn để tâm đến Ngân Hoa, phu nhân có thương điểm tâm cũng đặc biệt để cho nàng, miễn sao sau này nàng lấy nhi tử của mình là được, hiện tại giống như bánh bao thịt đánh chó một đi không trở lại.

Vừa ngẩng đầu thì thấy trên mặt Đỗ Phúc Hề nở một nụ cười, nụ cười bên môi như ẩn như hiện.

“Ma ma về nói với mẫu thân ta một tiếng, để mẫu thân nổi giận lại nhọc lòng, ngày mai ta sẽ tới chỗ mẫu thân thỉnh an, hầu hạ mẫu thân.”

“Vâng, nô tỳ sẽ truyền đạt ý của đại tiểu thư cho phu nhân biết.” Tăng ma ma trả lời, vẻ mặt rất u ám.

Bỗng nhiên trong lòng Đỗ Phúc Hề nảy ra một kế, nghĩ muốn đùa giỡn hai người dị mẫu muội muội để trút giận giùm nguyên chủ, bởi vì các nàng đã từng

khi để nguyên chủ.

Con người ở trong mắt nàng chợt đổi màu, cười duyên dáng nói: “Đúng rồi, ma ma, Thái Liên muốn muối và Thái Hà muối muối đều là một nữ công nổi trội, so với đệ nhất kinh thành thêu phướng còn giỏi hơn, ở trong phủ ai cũng biết, ta đang nghĩ, nếu hai vị muối muối, mỗi người có thể thêu lên ba mươi kim ngân trên mặt hà bao của ta cho thêm trang hoàng long lẫy, cầm ở trong vương phủ Lan Dương khen thưởng, vậy thì rất là danh giá vinh dự, ma ma, người nói xem có đúng hay không?”

Tằng ma ma vừa nghe đến thì mặt đã tái mét rồi, mỗi người ba mươi cái? Cái này, không phải nói thẳng là đang ra lệnh sao? Các tiểu thư đó cũng chưa nếm qua các loại đau khổ. Lúc quay đầu lại còn không cầm lấy cái ly đánh nô tỳ hả giận mới là lạ.

Tằng ma ma nhẫn nhịn, cung kính nói: “Nô tỳ nghĩ nhị tiểu thư và tam tiểu thư sẽ vui vẻ giúp đại tiểu thư thêu hầu bao, nhất định nô tỳ sẽ truyền đạt ý của đại tiểu thư cho hai vị tiểu thư kia biết.” Tăng ma lo sợ, vội vàng xin phép cáo lui vì có việc, “Đại tiểu thư, người mới hồi phủ, không còn chuyện gì nữa, nô tỳ sẽ không quấy rầy đại tiểu thư nghỉ ngơi.”

“Làm phiền ma ma đi một chuyến.” Đỗ Phúc Hề cười đến dịu dàng, nhìn rất là ngây thơ.

“Đại tiểu thư không nên ở đây chiết sát nô tỳ, nô tỳ phải trở về chỗ của phu nhân.”

Thấy Tăng ma ma vội vã đi, bỗng nhiên Đỗ Phúc Hề không nhanh không chậm nói rằng: “Ma ma, ta muốn thêu hai mặt...”

Tằng ma ma đang muốn bước ra khỏi cửa thì chân hơi lảo đảo. Trời! Một cái mặt hầu bao ít nhất cũng phải hai ngày mới thêu xong, mà muốn hai tháng thêu ba mươi cái kim ngân lên! Haiz, sao hai vị tiểu thư kia chịu nổi?

Thôi, tìm người thêu đại giống vậy là được.

Khi Tăng ma ma đi ra khỏi phòng, liền nghe thấy Đỗ Phúc Hề đang ở trong phòng nói: “A Chi, một cái hà bao này đổi lại một cây kim khâu của họ cũng không có giống nhau lắm, ta muốn hai người cùng nhau thêu mới thể hiện được sự sang trọng, vương phủ Lan Dương rất là khuôn phép lại là một phủ lớn, nhất định ta phải làm cho sang trọng, danh giá mới được, có như vậy tướng phủ của chúng ta mới không bị họ chê cười.”

Lòng Tăng ma ma lại được một phen kinh hãi, lại càng vội vã đi nhanh.

Tằng ma ma vừa đi, A Chi liền thở ra một hơi thật dài, sau lưng nàng đã sắp toát ra mồ hôi lạnh.

Đỗ Phúc Hề nhếch miệng lên cười, tự mình rót một ly trà cho A Chi giải khát. “Nói đi! Muội hãy nói tất cả chân tướng ra cho ta.”

A Chi cũng không khách khí liền tiếp nhận ly trà rồi uống hết một hơi, lúc trước mọi người trong phủ đều cảm hận chủ tử thậm chí những hạ nhân còn xem thường chủ tử mình, chủ tử được trông coi đến nghiêm ngặt, nhưng mà ở trong lòng A Chi mạnh mẽ hơn chủ tử mình, lúc trước, cái gì chủ tử cũng không dám làm, nhưng khi ở trong am ni cô A Chi liền nhận ra, hiện giờ chủ tử không thêm để ý đến lễ tiết chủ tử gì cả, nàng cũng tùy ý quá rồi.

“Nô tỳ vừa đến trong viện phu nhân, Tăng ma ma liền khách khí chào đón, nô tỳ hỏi đại tiểu thư muốn nô tỳ hỏi chuyện, mặt Tăng ma ma liền biến sắc, kêu nha hoàn rót trà cho nô tỳ uống, còn Tăng ma ma thì vội vã đi, chỉ một lát thì trong viện ầm ĩ cả lên, nô tỳ đi theo xem, chỉ thấy Ngân Hoa bị hai người trói lại, sắc mặt phu nhân rất là khó coi, y phục của Ngân Hoa bị mắc ở trên cái ghế dài, rồi hai ma ma bắt đầu vung hèo hướng đến trên người Ngân Hoa mà đánh, miệng Ngân Hoa cũng không có nhét khăn vải, tiếng kêu thảm thiết rất là thê lương, không bao lâu trên người nhuộm đầy máu, nô tỳ thấy rất là sợ, mà đánh khoảng 20 cái mới dừng tay, Ngân Hoa cũng từ từ ngất đi, rồi phu nhân liền kêu Tăng ma ma tìm người mô giới bán Ngân Hoa cùng với người nhà của Ngân Hoa đi.”

Lúc này, Đỗ Phúc Hề cũng hơi kinh ngạc, tuy nhiên nàng cũng không thích Ngân Hoa, nhưng nàng thấy tội, quả nhiên Hàn Thị rất nhẫn tâm, vì lấy lòng nàng mà không chút nào nương tay, cũng không có nhớ tới tình cảm chủ tử hồi đó, cái này cũng đại biểu cho việc hôn nhân của nàng cùng với vương phủ Lan Dương, đó là một việc phải làm, hôm nay Ngân Hoa bị đánh 20 hèo, cũng không cần tánh mạng của nàng.

Nàng đặt ly trà trên bàn, thu lại nụ cười, làm bộ làm tịch lắc đầu, “A Chi, có phải trong lòng muội đã có chuẩn bị, bộ họ lấy lòng ta như vậy, đại biểu cho Thế tử chỉ còn một hơi thở, chỉ sợ ta đã là quả phụ rồi.”

Trong lòng A Chi cả kinh, cầm ly trà trong tay mà không khỏi phát run. “Vì sao... Vì sao trong lòng nô tỳ phải có sự chuẩn bị?” Chẳng lẽ tiểu thư muốn làm quả phụ, bọn họ ở trong phủ mà không có đất để đặt chân sao? Hoặc là các nàng và hạ nhân trong vương phủ đều bán đi?

Lúc này Đỗ Phúc Hề buột miệng cười, “Bởi vì muội sợ ta sẽ thành quả phụ, từ khi biết hôn sự của ta, lúc nào mặt muội cũng cau có.”

A Chi nhìn mặt thờ dài, “Đại tiểu thư!” Thì ra là tìm nàng đùa giỡn, miệng vừa nhắc tới trái tim của nàng... Hiện tại, đại tiểu thư càng ngày càng thích đùa giỡn người khác.

Đỗ Phúc Hề cười ha ha, “Yên tâm đi! A Chi, ta biết muội trung thành với ta, mặc kệ là làm quả phụ hay Thế tử phi, ta sẽ đưa muội theo bên người.”

(Chương 3: Tân hôn liền thủ tiết?)

Rất nhanh, hôn sự của Đỗ Phúc Hề đã tổ chức, vương phủ Lan Dương tặng 32 Nạp Thái Lễ, thấy Hàn Thị cùng với Đỗ Thái Liên, mặt Đỗ Thái Hà cũng đã xém rút ra ngoài, nghĩ thầm lúc này mới thì lễ, cũng toàn bộ sáu lễ cũng đã tặng xong, nhưng các lễ vật đó cũng không so được với cấp bậc của Thái tử phi, sao bọn họ lại không sáng mắt cho được?

Sắp trở thành Thế tử phi, lúc này Đỗ Phúc Hề có chút lưu luyến Lưu Ly viện, mọi chi phí ăn mặc trong viện cũng không có khác nhau mấy, nhưng suốt ngày A Chi cứ mặt cau mày có. Chủ tử sắp gả cho vương phủ, vốn nên là hi sự lớn, nhưng nghĩ tới cô gia... A Chi cũng không có cách nào vui vẻ được.

“A Chi, muội cũng đừng đau buồn gì, thuyền tới cầu tự nhiên sẽ thẳng, không trải qua một phen lạnh lẽo thấy xương là được rồi, ở chỗ này có hoa mai thơm ngát xông vào mũi, hơn nữa ông trời giao cho ta trách nhiệm lớn lao như vậy, tất trước khổ kỳ tâm trí, lao kỳ gân cốt, đói kỳ da thịt, khổ cùng kỳ thân,

hành phát loạn gây nên, cho dù có động tâm thì cũng nên nhẫn nại, chịu đựng, không thể vì lợi ích. Nói cách khác, bất cứ chuyện gì cũng đều phải trải qua một phen chịu khổ cay đắng mới có thể đạt được kết quả tốt.”

Thời còn là học sinh, vài câu nói của Mạnh tử như vậy có thể là đề thi ngữ văn, mỗi người đều đọc thuộc lòng, ba nội năng rất thích thơ của Văn Thanh, năng đi bên cạnh bà nội vì vậy cũng thuộc không ít thơ, cũng có thể ra ngoài thi đấu.

Nghe được những lời nói như vậy, mắt A Chi tròn to lên, Đào Hoa thì sùng sốt, nhưng Lục Nhi nhìn Đỗ Phúc Hề với một con mắt sùng bái, đại tiểu thư của mình thật là người có học thức sâu rộng, về sau nàng cũng nên học hỏi một chút, để cho khi đi vào phủ cũng không làm mất mặt đại tiểu thư.

Phượng mã mã vừa vặn bụng điểm tâm đi ngang qua nghe được, cười nói: “Đại tiểu thư nói những câu này thật là êm tai, nô tỳ nghe xong rất là thoải mái, nhưng không hiểu nó có ý nghĩa gì.”

“Như vậy mọi người tới đọc một lần cùng ta đi! Không trải qua một phen hàn thấu xương, ở chỗ này có hoa mai thơm ngát xông vào mũi...” Đỗ Phúc Hề rất hứng thú khi được làm cô giáo dạy học.

“Không trải qua một phen hàn thấu xương, ở chỗ này có hoa mai thơm ngát xông vào mũi...”

A Chi, Đào Hoa, Lục Nhi, Phượng mã mã lần lượt đọc theo, giọng đọc chính tề như một.

“Rất tốt.” Đỗ Phúc Hề cười hihi, hôm nào tìm được một vật giống như cái băng đen, nàng định sẽ dạy cho mọi người đọc sách dạy chữ, một là giết thời gian, hai là nàng không chịu được khi mọi người không biết chữ, như vậy sẽ rất thiệt thòi, nếu như biết chữ sẽ không sợ bị người ta bắt nạt.

“Tiếp, hơn nữa ông trời giao cho ta trách nhiệm lớn lao như vậy, tất trước tiên khổ tâm trí, lao gân cốt...”

Nhiều người lại gật gù há hê đọc theo, “Tiếp, hơn nữa ông trời giao cho ta trách nhiệm lớn lao như vậy, tất trước tiên khổ tâm trí, lao gân cốt...”

Đỗ Phúc Hề nở nụ cười. Ôi, các nàng liền “đọc tiếp”, người ở thời cổ đại quả thật rất đáng yêu, quá chất phát, nàng cảm thấy mình dần dần thích nơi này.

Đang đọc hăng say, học rất thú vị, ngoài phòng có người đang lưỡng lự rồi lại không tiến vào, Đỗ Phúc nhìn thấy góc áo rồi, nàng khẽ nhếch đầu, ý bảo A Chi đi ra ngoài nhìn một chút.

A Chi gật đầu rồi đi ra ngoài, nhìn thấy một tiểu nha hoàn lạ mặt ở trong sân lúc thấy nàng ra nàng mỉm cười với nàng, nhìn đáng vẻ rất là linh hoạt, quần áo cũng rất có thân phận.

Tiểu nha hoàn đó giương mặt cười. “Vị tỷ tỷ này, nô tỳ tên là Thúy nhi, theo Lan Dương Vương phi tới quý phủ, vương phi để quên khăn, nô tỳ quay xe ngựa lại đi tìm, nhưng lại lạc đường, không biết đại sảnh quý phủ đi như thế nào? Có thể xin tỷ tỷ chỉ chỉ đường hay không?”

Gặp mình cũng là một tiểu nha hoàn, A Chi không quá để ý gật đầu một cái. “Như vậy người chờ ta một chút, ta đi đã hỏi chủ tử.”

Thúy nhi cười cười. “Làm phiền tỷ tỷ.”

A Chi đi vào xin phép Đỗ Phúc Hề, Đỗ Phúc Hề vừa nghe là theo Lan Dương Vương Phi tới, liền biết là Vương Phi rất là lanh lợi, nếu không sẽ không “Lạc đường” đi tới Lưu Ly viện chỉ sợ cũng không phải đúng dịp.

“A Chi, muội hãy nghe cho kỹ, muội hãy dẫn nàng trở về đại sảnh, trên đường không thể chậm trễ, nếu nàng tùy ý hỏi trong viện tử của chúng ta chuyện hoặc chúng ta đi am ni cô đàm chuyện, muội cũng cẩn thận trả lời, chúng ta ở trong tướng phủ có hoàn cảnh gì, cứ nói thật, không cần thêm mắm thêm muối, cũng không cần giấu giếm.” Nàng nhỏ giọng giao phó.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8

Thứ nhất tiểu nha hoàn đó có thể là do Vương phi phái tới nghe ngóng, thứ hai là nàng cũng không muốn để Vương phi có ảo tưởng với nàng, đối phương còn thành thật nói tình huống hiện tại của Thế tử, nàng cũng không muốn đóng giả làm chính nữ được sủng ái đi xuất giá, cái đó gọi là lừa đảo và

lừa gạt hôn nhân.

A Chi hơi sững sờ, tuy trong lòng còn nghi vấn, nhưng nàng biết chủ tử của mình khác với lúc trước, trong lòng nàng tự có định kiến của mình, nàng chỉ nghe theo thôi. “Nô tỳ đã rõ, nếu nàng ấy có hỏi, nô tỳ sẽ nói theo lời của đại tiểu thư.”

A Chi đi rồi, Phụng ma ma liền căng thẳng lên. “Vương phi đã đến, không chừng sẽ kêu đại tiểu thư đi, hay đại tiểu thư đi trang điểm thay y phục lại đi, nếu có người kêu đi sẽ không làm mất thể diện.”

Đỗ Phúc Hề cúi đầu xem xét bản thân mình một lần, một chiếc áo lụa mỏng màu hồng cánh sen với áo cánh bên ngoài thêu những bông hoa màu tím nhạt, một chiếc váy gấm bằng lông chim màu trắng, búi tóc hồ điệp kế, trang điểm nhạt, nhìn vào cùng đẹp mắt.

Nàng cười cười với Phụng ma ma. “Không cần đâu, ta mặc như vậy là được rồi, hơn nữa cũng không phải là Vương phi đến gặp ta, nếu thật có kêu ta đi, thì chắc Vương phi thấy ta có ý ăn mặc như vậy bất quá chỉ hết hồn thôi.”

Phụng ma ma hơi sững sờ nói: “Hôn... Hôn cái gì?”

“Hết hôn.” Đỗ Phúc Hề nở một nụ cười xinh đẹp rồi lặp lại câu nói ấy một lần nữa, ngụ ý vu nhạc mà giải thích, “Chính là mình làm chuyện cảm thấy xấu hổ và thẹn thùng.”

Đỗ Phúc Hề nhẹ phe phẩy quạt trong tay, tỏ ra rất an nhàn dễ chịu, cũng không nói các loại bất tiện như tắm gội và nhà xí, bầu không khí ở cô đại này rất là mới mẻ.

Nàng lại dạy Đào Hoa, Lục Nhi vài câu thơ, sau đó có đại nha hoàn Thái Vân ở bên cạnh Hàn Thị đến đây, hành lễ với Đỗ Phúc Hề và nói: “Lan Dương Vương phi đến rồi, phu nhân cho mời đại tiểu thư đến đó.”

Đỗ Phúc Hề đang có ý định gây khó dễ với Thái Vân, nô tỳ này rất được Hàn Thị sủng ái, cũng không ít lần chớ cậy gần nhà mà ức hiếp nguyên chủ, mà mấy ngày nữa nàng sẽ gả vào Vương phủ, sau này Tướng phủ và nàng cũng không còn bất cứ quan hệ nào, nàng cũng không cần phải lấy lòng ai.

“Người chờ một chút, ta đi thay quần áo.” Nàng gật gật đầu, sau đó kêu Đào Hoa và Lục Nhi đi theo nàng vào trong thay y phục, còn Phụng ma ma thì được nàng sai đi lấy điểm tâm, nhất thời trong phòng hiện tại không có người, để cho một mình Thái Vân đứng ở đó chờ.”

Đi vào trong phòng, Đào Hoa che miệng lại cười nói: “Đại tiểu thư, lần này có thể Thái Vân sẽ tức giận lên, trước mặt phu nhân nàng ta rất là khôn lanh, còn ngênh ngang đi ở trong phủ, ai cũng muốn lấy lòng nàng ta, hôm nay chắc nàng ta sẽ ở nơi này mà tức giận, chắc chắn sẽ đi mách lại với phu nhân.”

Đỗ Phúc Hề cũng không nghĩ tới suy nghĩ của Đào Hoa lại linh hoạt như vậy, một thoáng là đã nhìn thấy kế hoạch của nàng, nàng cười cười nói: “Cứ để cho nàng ta đi mách đi! Ta chuẩn bị làm Thế tử phi ai mà không muốn lấy lòng ta, Đào Hoa rất thông minh.”

“Đại tiểu thư nói đúng lắm!” Đào Hoa lại nở nụ cười tươi.

Lục Nhi cũng không hiểu hai người nói gì, chỉ tò mò nghe, nàng cũng không có nhiều chuyện, chỉ đứng ở bên cạnh học cách chải đầu, so với A Chi, Đào Hoa chải đầu rất đẹp, vì thế nàng cũng phải cố gắng học hỏi, để sau này có thể chải đầu cho chủ tử của mình.

Dù sao Vương phi cũng đang chờ, Đỗ Phúc Hề cũng không muốn chậm trễ, sau khi đổi y phục và chải đầu xong liền đi ra ngoài.

A Chi còn chưa trở lại, Lục Nhi cũng không hiểu phép tắc gì, nên Đỗ Phúc Hề liền dẫn Đào Hoa đi theo.

Lan Dương Vương Phi đang ngồi đợi ở trong phòng, còn có Đỗ lão phu nhân, Đỗ Tự Trân và Hàn Thị ở đó.

Nhìn thấy Đỗ Thái Liên, Đỗ Thái Hà cũng ở đó, hai người tỳ muội này ăn mặc rất là xinh đẹp, còn đeo một bộ trang sức ở trên cổ, rất nhanh Đỗ Phúc Hề cũng đã hiểu rõ một việc đó chính là Hàn Thị có ý gọi các nàng tới để Vương phi nhìn thấy.

Ngoại trừ bệnh đang ở giai đoạn cuối của Thế tử, trong Vương phủ còn có những nam nhân tuần kiệt đến tuổi lấy vợ, điều Hàn Thị muốn chính là để khuê nữ của mình có thể được Vương phi coi trọng.

Sau đó, tầm mắt của nàng liền dời đến trên người Vương phi, khuôn mặt đẹp như một bức tranh, dáng vẻ xinh đẹp mười phần vẹn mười, động tác giờ tay nhấc chân rất là quý phái trang trọng, đôi mắt rất có thần thái, ánh mắt ôn hòa, ấm áp dễ gần, có dáng vẻ yếu đuối mỏng manh, nàng nhìn liền thích, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng cỡ 37 38 tuổi, nhưng phong cách của Hàn Thị còn kém hơn Vương phi.

“Phúc nương, mau tới bái kiến Vương phi đi.” Đỗ lão phu nhân kêu nàng đi lên với một khuôn mặt rất là vui vẻ.

Đỗ Phúc Hề từ từ tiến về phía trước, tự nhiên mà thoải mái hành lễ với Vương phi. “Phúc Hề bái kiến Vương phi.”

Chỉ còn mấy ngày nữa thì nàng đã xuất giá, trước đó Lan Dương Vương phi đã đến đây một lần, chính là đến bàn chuyện đại sự, hôm nay Vương phi tự mình đến đây, tuy trước đó đã nói đến uống trà, nhưng thực ra là muốn đến gặp con dâu.

Nghĩ đến tên Thế tử kia đang bệnh rất nặng, từ hôm đến bàn chuyện hôn sự đến đây mới chỉ được nửa tháng, cũng không biết bệnh tình của hắn có thêm nặng không? Ở kinh thành đồn đại rằng, thái y đã nói cho Lan Dương Vương phủ biết để chuẩn bị hậu sự, nhưng không ngờ sau đó hắn lại khỏe lên, cứ như vậy sức khỏe của hắn lúc tốt lúc không, tên Thế tử đó cũng không nên đợi đến ngày nàng xuất giá mới chết chứ.

“Bộ dáng rất tốt.” Mặt Vương phi lộ vẻ tươi cười, thân thiết hỏi: “Chắc ngươi cũng có học qua cầm kỳ thi họa rồi, vậy sở trường của ngươi là gì?”

Theo lời nói của quốc sư, bát tự của Đỗ Phúc Hề rất là đại cát (rất tốt) có thể cứu được một mạng của Ngọc Nhi, hơn nữa càng nhìn Đỗ Phúc Hề nàng càng ưng ý vừa lòng, Ngọc Nhi rất yêu thích sự nhã nhặn lịch sự, nếu thân thể đứa bé này thật sự có thể chữa trị bệnh cho Ngọc Nhi, tương lai vợ chồng có thể hòa thuận, chồng hát vợ theo.

“Bẩm Vương phi, nô tỳ có hiểu một chút.” Đỗ Phúc Hề trả lời.

Biết nguyên chủ do Hàn Thị chen ép, đến phụ thân còn không thèm nhìn một lần, nhưng kiếp trước nàng sinh ra trong một gia đình giàu có cho nên tài nghệ cái gì nàng cũng đều học qua, nàng chỉ cần nhìn là có thể học ngay, cũng không phải là hiểu sơ sơ đâu.

Những lời nàng vừa nói đã khiến cho Hàn Thị, Đỗ Thái Liên cùng Đỗ Thái Hà kinh ngạc, Đỗ Thái Liên tự cho rằng tài mạo của mình rất song toàn nên lộ vẻ mặt kinh bí, nàng ta vẫn cho rằng mình là trưởng nữ của Tướng phủ, dựa và cái gì mà để cho nữ nhi của Tiền phu nhân cướp đi, cho nên nàng ta cực kì xem nhẹ Đỗ Phúc Hề.

Đỗ Thái Liên cười khẩy, hiện tại Đỗ Phúc Hề muốn tự làm xấu mình, cũng không thể trách được nàng. Đột nhiên Đỗ Thái Liên cười cười nói: “Vương phi nương nương, kỹ năng cầm đàn thi nghệ của đại tỷ rất tốt cực kỳ xuất chúng, trên dưới vương phủ đều biết, không bằng đại tỷ ở đây gảy một khúc cho mọi người cùng thưởng thức.”

Sắc mặt Đỗ Tự Trân nghiêm túc lên, theo đó sắc mặt Hàn Thị cũng khó coi theo, Đỗ Phúc Hề đâu biết đánh đàn, cái này còn không phải là để cho Vương phi biết bọn họ đối xử không tốt với Đỗ Phúc Hề sao?

Hình như là nàng không thấy bọn họ đang căng thẳng, nàng chỉ ung dung cười nói: “Tài đánh đàn của muội muội hơn người, không bằng trước tiên muội muội đàn một khúc đi, ta hơi kém coi nên để muội muội thử trước, muội thấy sao?”

Đỗ Thái Liên còn đang trông mong để có cơ hội để thể hiện, lại càng nóng lòng thể hiện tài đánh đàn của mình, trong phủ Vương phi cũng không có ít cháu trai tuần kiệt mà còn con nhà quyền quý vọng tộc, nếu như từ trong miệng Vương phi nói nàng sắc nghệ song toàn, thì tất nhiên những tuần kiệt đó sẽ đến tận cửa của Tướng phủ mà cầu thân đó mới gọi là có thể diện!

Nàng ta đang có ý định làm cho Đỗ Phúc Hề bẽ mặt, nên liền kêu nha hoàn lấy đàn ra, và tràn đầy tự tin gảy ca khúc khó nhất “Hoa hải tụng”, đây cũng chính là ca khúc mà thuở nhỏ nàng đã bỏ công sức ra học, tất nhiên là gảy vô cùng tuyệt diệu, nàng dùng các loại kỹ xảo có độ khó cao, có thể nói là dùng hết khả năng của mình để khoe khoang tài đánh đàn.

“Tới lượt đại tỷ rồi.” Đỗ Thái Liên đắc ý.

Về mặt Đỗ Phúc Hề rất là tự nhiên chỉ hơi cười cười nói: “Tỷ không có đàn, muội muội có thể cho tỷ mượn đàn dùng một lát hay không?”

Về mặt Vương phi lộ vẻ kinh ngạc, đường đường là thiên kim của Tướng phủ mà ngay cả đàn cũng không có? Nàng nhìn Đỗ Tự Trân và Hàn Thị một chút, về mặt hai người bọn họ nhất thời lộ vẻ lúng túng, cả hai người đều không dám đối mặt với nàng.

Đỗ Thái Liên cũng khá là hận mình đã nhanh miệng, lúc này là chính nàng lừa Đỗ Phúc Hề đánh đàn trong phủ ai cũng biết, bây giờ Đỗ Phúc Hề lại mượn đàn của nàng, cái này còn không phải là có sự không hợp lí sao?

Đỗ lão phu nhân nhận thấy nãy người bọn họ làm ra loại chuyện này trong lòng tức giận không thôi, gấp rút cười nói: “Vừa vặn, hôm qua đàn của Phúc nương đã hỏng rồi, nên mới mượn đàn của Thái Liên muội muội.”

Có thể lỗi tại Vương phi không tốt, hiện tại Đỗ Phúc Hề sắp là con dâu của nàng mà nãy con dâu nàng nói rõ là “không có cảm”, nhưng Đỗ lão phu nhân đã mở miệng, nàng cũng không thể phản bác lời của đối phương.

Đỗ Thái Liên ra hiệu cho nha hoàn đưa đàn cho Đỗ Phúc Hề, khoe miệng của nha hoàn này cùng với chủ tử của nàng ta nở ra một nụ cười châm biếm, ai cũng không thể biết được đại tiểu thư của Tướng phủ sẽ gảy ra một khúc nhạc như thế nào?

Bộ dáng Đỗ Phúc Hề nhận lấy đàn rất là tự nhiên, cũng không để ý bên cạnh có bao nhiêu ánh mắt đang xem trò vui, nàng nhắm mắt nhớ lại khúc phổ “Xuân giang hoa nguyệt dạ” ở kiếp trước để gảy, một lát nàng mở mắt ra, hai tay khẽ nâng, leng keng leng keng mà gảy, tiếng đàn êm đềm trầm bổng như nước chảy mây trôi, nhịp điệu nhẹ nhàng như muốn bắt đi lòng của người khác.

Nàng chăm chú cúi đầu, bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ trên dây đàn, khuôn mặt nhỏ nhắn mà xinh đẹp, hai hàng lông mi buông thông xuống, làm cho mọi người ở đây đều có chung một cảm nghĩ: Ngược lại nhìn đại tiểu thư rất là đẹp, sao lúc trước mọi người không chú ý tới?

Đỗ Thái Liên chỉ đánh đàn theo máy móc, nhưng thủ pháp đánh đàn của Đỗ Phúc Hề rất có phong cách, nàng vốn là học trò một biết mười, chắc sẽ không theo lão giáo sư (thầy giáo) dạy học, cũng không có khoe khoang tài đánh đàn, chỉ là bên trong tiếng đàn tự có biểu lộ “cảm tình”.

Hình như viên mắt của Vương phi hơi rung rung, đã rất lâu nàng đã không nghe thấy được tiếng đàn cảm động như vậy, thậm chí làm nàng nhớ lại ký ức lúc nàng còn trẻ, trung thu dạ na hoa thụ hạ, nhất chính bài đích hoa đăng tùy phong khinh hoàng, bạch sam đình nhiên đích na cá nhân... (ta nghĩ đây là lời bài hát nên ta để nguyên hán việt luôn)

Một khắc đó Vương phi vỗ tay khiến tiếng đàn của Đỗ Phúc Hề dừng lại, lúc này Đỗ Thái Liên đánh xong Vương phi không có vỗ tay, bởi vậy mặt nàng ta

rất khó coi, đối với tài đánh đàn của Đỗ Phúc Hề nàng ta rất là ghen tị và ngạc nhiên, không biết Đỗ Phúc Hề học đánh đàn từ khi nào.

“Đàn rất hay!” Vương phi nhìn Đỗ Phúc Hề, vẻ mặt lộ rõ vẻ yêu thích.

Đỗ Tự Trân cùng Đỗ lão phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vương phi có chỗ không biết, đại tỷ không chỉ gảy đàn hay mà thơ cũng làm rất tốt đó!” Đỗ Thái Hà muốn cho Đỗ Phúc Hề lúng túng để lấy lại danh dự cho tỷ tỷ Thái Liên của mình, thừa dịp Thái Hà làm nger nói.

Đỗ Tự Trân vừa mới nhẹ nhõm được lúc thì nghe Thái Hà nói chuyện lại tức giận lên, Đỗ lão phu nhân cũng tức giận chết, mắt thấy như vậy thì bỏ qua đi, tại sao lại còn đi gây sự nữa?

“Thật sao?” Vương phi rất vui, Ngọc Nhi của nàng ngâm thơ cũng rất giỏi, hai người thật sự rất xứng đôi.

Đỗ Phúc Hề hoàn toàn không sợ, nàng cũng có hơn ba trăm bài thơ Đường!

Đỗ Thái Liên không thể chờ được nữa muốn xem Đỗ Phúc Hề bề mặt, từ lâu nàng đã dặn dò Liên Tâm lấy giấy bút tới rồi.

Bên mép Đỗ Thái Liên nở ra một nụ cười đầy ác ý, lần này ta xem ngươi còn trốn đi đâu được!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 9

Giấy mực được bày ra, Đào Hoa đứng mài mực mà trong lòng thấp thỏm bất an, nàng đợi ở Lưu Ly viện cũng không ít năm, trước đây, khi Đại cô nương còn chưa đi Liên Hoa Am, nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy Đại cô nương viết chữ.

Về phần Đỗ Phúc Hề, nàng nghĩ thầm nếu muốn làm thơ, đương nhiên phải thành xuất thơ của Thi tiên Lý Bạch mới đáng xem, nàng không tin sẽ có người nói thơ Lý Bạch không hay.

Nàng giả vờ suy tư một hồi, cảm thấy bầu không khí xung quanh như đang nín thở chờ đợi, nàng cầm bút chấm mực, ung dung viết xuống “Thanh Bình điều” một trong ba bài thơ hay nhất của Lý Bạch:

Vân tường y thường hoa tường dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến

Hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng.

(Tường mây là áo, mặt là hoa

Gió xuân lật phát giọt sương sa.

Ví không được thấy nơi Quần Ngọc

Thì chốn Dao Đài gặp dưới trăng.)

Bài thơ vốn ví dung mạo Dương Quý phi như hoa như tiên, dùng nó để hình dung vị Vương phi trước mắt này như tiên nữ cũng không quá đáng.

Đỗ Thái Liên không nén được tò mò, không để ý cấp bậc lễ nghĩa đứng dậy nhìn qua, vừa nhìn thấy, sắc mặt nàng ta liền thay đổi liên tục, không thể tin nổi trong một thời gian ngắn như vậy, Đỗ Phúc Hề lại có thể làm ra một bài thơ hay tuyệt diệu đến như vậy.

Đỗ Tự Trân cũng rất khâm trọng, chỉ sợ Đỗ Phúc Hề viết ra cái gì không vừa mắt sẽ làm mất mặt Tương phủ, vội vàng nói với Đỗ Thái Liên: “Mang đến đây cho vị phụ xem nào, đừng để Vương phi chê cười.”

Đỗ Thái Liên bất đắc dĩ cảm sang, Đỗ Tự Trân nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc, nhưng trái tim đang lơ lửng cũng từ từ hạ xuống, ông nở nụ cười thỏa mãn.

Có lẽ hai năm qua, Phúc Hề ở trong am học đọc sách viết chữ và đánh đàn, bài thơ này thật sự làm cũng không tệ, hẳn ra hiệu cho nha hoàn hầu hạ bên cạnh trình lên cho Vương phi. “Tiểu nữ bêu xấu, mong Vương phi đừng chê cười.”

Nét chữ của Đỗ Phúc Hề xinh đẹp tinh tế, Vương phi vừa nhìn đã có ba phần thích, lại nhìn ý tứ trong bài thơ, hẳn là hình dung bà như Cửu Thiên Tiên Nữ rồi.

Bà trình trọng thu tờ giấy lại, hành động này đại biểu bà tương đối hài lòng với nàng dâu tương lai này.

Sau khi Vương phi trở về không bao lâu, cửa hàng kinh doanh cảm tốt nhất Thượng Kinh đã đưa tới một cây cầm thượng hạng, chỉ đích danh là Vương phi muốn tặng cho Đại cô nương Tướng phủ, điều này đã khiến Đỗ Tự Trân không còn mặt mũi, liền trút hết bức bội lên người Hàn thị, sau đó bỏ vào thư phòng nửa ngày không thấy trở ra.

Hàn thị đành ôm một bụng âm ức nhưng không có chỗ phát tác, liền gọi Đỗ Thái Liên, Đỗ Thái Hà tới dạy dỗ một trận, nếu không phải bọn họ sinh sự, sao bà lại bị trượng phu trách mắng chứ? Còn tạo cơ hội cho con nha đầu Đỗ Phúc Hề đáng chết kia thể hiện trước mặt Vương phi?

Thái Vân bị lạnh nhạt ở Lưu Ly viện, một lòng muốn đòi lại, liền hiến kế cho Hàn thị: “Nhìn thấy hôn kỳ sắp đến, không bằng mời ma ma giáo tập đến dạy quy cũ cho Đại cô nương, để Đại cô nương chép nữ huấn, nữ giới hai ba chục lần một ngày, nàng ta chỉ biết ngâm bồ hòn làm ngọt thôi, có miệng cũng không thể nói . . .”

Thái Vân còn chưa nói hết câu, Hàn thị đã tức giận nạt lại: “Câm cái miệng của ngươi lại! Không thấy Vương phi đối với nha đầu chết tiệt đó rất hài lòng hay sao, tương lai nàng ta có khả năng sẽ trở thành Thế tử phi một cách đường đường chính chính. Thế diện của Tướng phủ còn phải dựa vào nàng ta đó, tăng bốc nàng ta còn không kịp, ngươi lại dám cho nàng ta “mang giày chật”, ngươi không có mắt nhìn xa thì tai cũng phải dài một chút chứ?”

Thái Vân bị mắng mặt đen sạm như tro, bản thân càng mất mặt, lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trong Lan Dương Vương phủ, Vương phi lấy bài thơ Đỗ Phúc Hề đã làm nhìn tới nhìn lui vài lần, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, trong lòng bà tràn đầy mong đợi, không lâu nữa, bà có thể nhìn thấy nhi tử và nàng dâu hòa thuận mỹ mãn sống qua ngày, bà sẽ không còn yêu cầu gì nữa.

Thúy Nhi thuật lại những gì nàng nghe được trong lúc đứng đợi bên ngoài Lưu Ly viện cho Vương phi nghe, mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, nhưng trước mặt Vương phi rất cơ trí, thuật lại lời nói của Đỗ Phúc Hề không sót một chữ.

Vương phi nghe xong vừa mừng vừa sợ: “Đều nói trường nữ Tướng phủ là một người ngớ ngẩn, xem ra tin đồn và sự thật khác nhau rất xa!”

Thúy Nhi cười nói: “Theo nô tỳ thấy thì không hề ngớ ngẩn một chút nào, Thế tử phi và nhóm nô tỳ của nàng ấy cười cười nói nói vô cùng bình dị và gần gũi, mặc dù nô tỳ chỉ nghe được một lát, nhưng lại có cảm giác như được tắm gió xuân vậy.”

Vương phi được trấn an không dứt: “Được được, như vậy thật tốt quá, trong phòng của Ngọc Nhi rất nặng nề ngột ngạt, đúng là đang cần một người vui vẻ như vậy.”

Bà nhìn Đỗ Phúc Hề này cũng cực kì hài lòng. Lúc trước, khi quốc sư chỉ đích danh trường thiên kim của Tả Tướng gia, bà đã có một phen sững sốt, sau đó liền lo lắng không thôi.

Trường thiên kim này, từ nhỏ đã mất mẹ, hai năm qua cũng không ở trong kinh thành, mà đến một am ni cô xa xôi ở thành trấn, âm thầm cầu phúc cho mẹ ruột. Đều nói chính nàng nguyện ý muốn đi, nhưng người sáng suốt đều biết rõ là Hàn thị không muốn nhìn thấy, nên cứng rắn tống nàng đi, như vậy từ nhỏ đã phải chịu biết bao uất ức và lạnh nhạt, tâm tính của một đứa trẻ mồ côi bị bóp méo thành như thế nào, bà thật sự rất lo lắng!

Bà vẫn muốn tự mình gặp con dâu tương lai một lần, nhưng lại thấy không phù hợp lắm. Lần trước Vương Gia đến Tướng phủ để nghị thân, cũng chỉ nói chuyện với Tướng gia mà thôi, không nhìn thấy Đỗ Phúc Hề. Hôm nay bà thật sự đã nhìn không nổi rồi, mấy ngày nữa con dâu sẽ qua cửa rồi, nếu bà không tận mắt nhìn thấy một lần thật sự khó có thể an tâm, chỉ sợ là một người có tâm tính cao ngạo sẽ xem thường Ngọc Nhi của bà, không có xông hi, ngược lại còn làm cho bệnh tình của Ngọc Nhi càng nặng thêm.

Thật may là hôm nay gặp mặt đã khiến lo lắng của bà hạ xuống, âm thầm mong mọi hôn lễ mau tới, khiến Ngọc Nhi cải từ hồi sinh, khổ tận cam lai.

Hai ngày trước khi xuất giá, Hàn thị tặng cho Đỗ Phúc Hề hai nha hoàn có dáng vẻ đoan chính đến Lưu Ly viện để làm hồi môn, một người tên là Mộng Mai, một người tên là Tự Ngọc. Nhìn thấy bọn họ, Đỗ Phúc Hề cảm thấy vô cùng buồn cười, đều nói Thế tử chỉ còn lại chút hơi tàn, Hàn thị vẫn không từ bỏ ý định, vẫn cứ nhét hai người này tới đây, hy vọng có thể được Thế tử thu làm thông phòng.

Không việc gì, dù sao nàng cũng sớm phải thủ tiết, càng đông càng náo nhiệt, đã vậy thì họ cũng cùng nàng thủ tiết đi! Trong viện không có nam chủ nhân, có lẽ sẽ không đến nỗi dậy sóng, đúng lúc nàng có thể mở học đường dạy các nàng đọc sách viết chữ, tương lai nếu có một ngày rời khỏi Vương phủ, cũng có thể kinh doanh buôn bán nhỏ.

Thời gian cứ thong thả trôi, cuối cùng cũng tới ngày xuất giá. Trước đó một ngày, Đỗ Phúc Hề lần qua lần lại mãi cũng không ngủ được, trong đầu nàng cứ như ngọn đèn phi mã, những chuyện kiếp trước cứ lần lượt lướt qua, cả đêm không ngủ.

Không ngờ kiếp trước nàng còn chưa lập gia đình, lại chạy tới cổ đại kết hôn. Ngay cả người mà nàng phải gả tròn hay méo, nàng cũng không biết, điều duy nhất nàng biết chính là đôi phương sắp chết, đây chính là 'manh hôn ách giá' trong truyền thuyết nha!

(Manh hôn ách giá: đàm hôn nhân mà không rõ diện mạo tính cách của đối phương.)

Kiếp trước nàng từng tham dự hôn lễ của bạn bè, cũng đã từng làm phù dâu, nhìn quá trình chuẩn bị cho hôn lễ cảm thấy rất phiền toái, không ngờ hôn lễ ở cô đại lại còn phiền toái hơn. Nàng đành phải tự nhủ với bản thân rằng 'sống đâu yên đấy', nếu đã đi đến bước này, cũng quyết định rời khỏi Tướng phủ đã đối xử không tốt với nàng, chấp nhận sự thật là bản thân sắp trở thành vợ người ta!

Mới sáng sớm nàng đã bị Phụng ma ma gọi dậy tắm rửa. Tắm rửa xong, A Chi và Đào Hoa hầu hạ nàng rửa mặt và thay vào một bộ giá y đỏ thắm, sau đó lại phải ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm chờ tiến hành tục chải đầu.

“Toàn Phúc phu nhân đến!” Lục Nhi hưng phấn kêu lên.

Đã có rất nhiều người đến Lưu Ly viện, đó là nhóm người thúc phụ và thẩm nương nhị phòng, tam phòng, tứ phòng đến chúc mừng Đỗ Phúc Hề, tất cả bọn họ đều muốn sau này Đỗ Phúc Hề có lòng cất nhắc.

Mọi người ngời một câu ta một câu, bên ngoài phủ rất nhanh đã chiêm rống vang trời, Đỗ Phúc Hề không có huynh trưởng, nên sẽ do đường huynh của nàng, trưởng tử chi thứ hai công nàng lên kiệu hoa.

Trong tiếng chúc mừng cùng tiếng pháo hoa nổ đi ùng, Đỗ Phúc Hề bị nhét vào kiệu hoa. Tiếng pháo đình tai nhức óc lại vang lên một lần nữa hòa lẫn với thanh âm của tiếng hí nhạc, kiệu hoa được nâng lên một cách vững vàng.

Đỗ Phúc Hề rất hoài nghi Thế tử bệnh nặng không thể bước xuống giường có thể tự mình tới đón dâu sao? Chẳng lẽ được người khác mang tới đá cửa kiệu?

Nghĩ đến Thế tử hai chân ốm yếu, nằm trên cang được người ta khiêng tới, sau đó yếu ớt đá cửa kiệu một cước, nàng tự nhiên bật cười. Ôi trời! Không phải nàng bị bệnh chứ? Xuyên tới Tuyên vương triều này đã là không bình thường rồi, rõ ràng phải gả cho một người sắp chết, nàng còn cười được, để người khác nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng nàng bị điên.

Nàng vội ngưng cười, ngoan ngoãn ngồi yên, chỉ là tiếng kèn trống bên ngoài khiến cho nàng bắt đầu bị choáng váng!

Kiệu hoa tung bùng náo nhiệt đi qua mấy con đường, rốt cuộc cũng dừng lại hạ xuống đất, nhưng tiếng pháo vẫn cứ nổ vang trời, giống như muốn làm nổ tung cổ kiệu mới chịu ngừng lại.

Khác với suy nghĩ của nàng, đón dâu ở nơi này không có nghi thức đá cửa kiệu. Hi bà hô to một tiếng: “Tân nương xuống kiệu”, ngược lại đã dọa nàng nhảy dựng.

Toàn Phúc phu nhân bên cạnh Lan dương vương phủ đỡ nàng xuống kiệu, hi bà đưa cho nàng cầm lấy một đầu tấm hi lụa, cũng không biết đầu còn lại có nằm trong tay Thế tử hay không. Trên đầu nàng mang dây trang sức, cảm giác cả người không được thăng bằng, chỉ hy vọng có thể sớm ngồi xuống nghỉ ngơi nhanh một chút.

Bên cạnh vẫn luôn có một người hướng dẫn nàng nên làm như thế nào, phần quan trọng nhất của nghi lễ là bái thiên địa cuối cùng cũng xong, nàng bị đưa vào động phòng, cứ như vậy đoạn đoạn chính chính vui vẻ ngồi ở trên giường.

Vừa mệt vừa đói, không biết đến bao giờ Thế tử mới đến vén khăn voan, đứng dậy đi lại ở trong phòng một chút cũng tốt, chỉ là tân nương tử có thể làm như vậy hay không?

Thấy nàng ngồi không yên, A Chi vội vàng thường cho hi bà để bà ấy mau mau đi ra ngoài. Thế tử phi trước kia ở trong am ni cô cũng không bao giờ ngồi yên, lúc nào cũng muốn ra ngoài đi dạo, sao trong ngày đại hi cũng vậy, thật khiến nàng dở khóc dở cười.

Nàng nhét cho Đỗ Phúc Hề một khối điểm tâm: “Thế Tử Phi ngồi yên đi mà, Thế Tử có thể đi vào bất cứ lúc nào đó, sao ngài cứ uốn éo giống như con giun vậy hả!”

Đỗ Phúc Hề đột nhiên không quan tâm nữa, nhắc khăn voan đỏ nhìn A Chi. “Em nhìn thấy Thế tử rồi hả?”

Dĩ nhiên nàng rất tò mò tướng mạo tướng công nhà mình, bởi vì nếu hán không chết, mà nàng lại không nghĩ ra biện pháp rời khỏi Vương phủ, như vậy tạm thời nàng phải ở cùng với hán. Nàng thừa nhận nàng có vẻ ngoài của một thành viên hiệp hội trung thực, không thể xấu được, nhưng quanh năm suốt tháng hán chỉ đau ốm triền miên ở trên giường, bởi vậy cụ thể hán có bộ dạng như thế nào, vẫn không biết được.

“Nhìn thấy rồi.” A Chi cười một tiếng: “Mặc dù khí sắc nhợt nhạt, cần hai người thị vệ điu đi, nhưng cũng là một công tử tao nhã tuấn tú.”

Đỗ Phúc Hề nghe xong cũng có chút thất vọng. Nàng chỉ thích soái ca thôi, không thích văn nhược thư sinh, cũng không thích nam nhân nhà nhậm môi hồng răng trắng, trượng phu lý tưởng mà nàng chọn: mặt mũi phải anh tuấn, hình thể thì phải có chút cơ bắp.

Nàng cho rằng nam nhân nên có một chút cơ bắp, mới có thể vì yêu thương nữ nhân mà vùng vẫy, mới có thể bảo vệ được nữ nhân của mình, nam nhân không thể bảo vệ nữ nhân của mình thì sao có thể gọi là nam nhân, nàng vẫn luôn cho là như vậy.

Nói tóm lại, tiêu chuẩn của nàng đối với nam nhân chính là dựa theo mối tình đầu của nàng Khụ khụ khụ, được rồi, là thâm mến, chính là hình tượng Cố Diệu Thành mà nàng thâm mến nhiều năm qua.

“Không ngờ hán còn có thể đi.” Chuyện này cũng nằm ngoài ngoài dự đoán của nàng. “Chẳng lẽ hán còn có thể xã giao với tân khách hay sao?” Suy

ngồi thêm một chút rồi nàng mở tròng hai mắt: “Đừng nói với ta là hiện tại hân đang ở bên ngoài mời rượu?”

A Chi bật cười nói: “Sau khi bái đường, thể lực của Thế tử cũng cạn kiệt, để người ta đi vào nghỉ ngơi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tụ Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Đỗ Phúc Hề bỗng cảm thấy không ổn. Nghỉ ngơi thì phải nằm, nằm mới có thể ngủ, nếu hân ngủ thì nàng phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ ngây ngốc ngồi như vậy cả đêm hay sao?

Đang cảm thấy vô cùng phiền chán, thì có một người gõ cửa vô cùng gấp gáp, A Chi vội vàng ra mở cửa, nàng nhận ra tiểu nha hoàn đang đứng ngoài cửa chính là Thúy Nhi, ngày ấy Thúy Nhi bị lạc đường trong túng phủ, cũng chính nhờ nàng dẫn đường hỏi thăm, hai người vừa đi vừa cười nói, cũng có chút thân thiết.

“Thế Tử Phi, Thế Tử không ổn, Vương phi thỉnh người nhanh chóng đi qua đó!” Thúy Nhi rất nhanh báo tin.

Đỗ Phúc Hề trợn mắt. Không phải ngày đầu tiên tân hôn đã phải thủ tiết rồi chứ, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng mà cũng đến quá nhanh rồi, nàng vẫn còn đang mặc giả y nha...

A Chi thần tốc giúp nàng tháo hết đồ trang sức trên đầu xuống, để cho nàng thuận tiện di chuyển.

Các nàng căn bản không hề quen thuộc đường đi trong vương phủ, chỉ có thể gấp gáp theo sát Thúy Nhi, Thúy Nhi đi rất nhanh, vòng qua chiếc cầu nhỏ bắc ngang hồ nước bên trong hoa viên, rẽ vào một hành lang quanh co khúc khuỷu kéo dài đến bờ hồ, đi đến một lầu các xa hoa lộng lẫy, đủ loại hoa cỏ bốn mùa mang màu sắc rõ, hương thơm lãng đãng lan tỏa trong không khí.

“Đây là Noãn Xuân Các của Thế tử.” Thúy Nhi dẫn các nàng đi vào, thị vệ giữ cửa nhìn thấy nàng cũng không tiến đến ngăn cản.

Đỗ Phúc Hề nhũn mảy, thì ra đây mới là nơi ở của Thế tử, vậy tân phòng nàng vừa nán lại là chỗ nào? Vì sao tân phòng lại không ở chỗ của Thế tử?

Các nàng theo chân Thúy Nhi tiến vào phòng khách, sau đó vén rèm đi vào một gian sảnh thất thanh lịch, mùi thuốc trầm ngập trong không khí, bàn ghế trong tấm phòng đều được làm từ gỗ tử đàn thượng hạng, trên bàn là một bộ trà cụ bằng men sứ màu xanh thanh nhã, trên bình phong thêu rồng bay phượng múa, thậm chí có ký hiệu của hoàng thất...

Nằm trên chiếc giường thêu hoa văn tráng lệ là một nam tử trẻ tuổi, sắc mặt của hân không khác gì màu sắc của chiếc áo khoác gấm Tứ Xuyên hân đang mặc trên người, trắng nhợt nhạt. Lan Dương Vương và Vương phi đang túc trực trước giường, nước mắt của Vương phi giống như chuỗi hạt trân châu bị đứt, không ngừng rơi xuống, gương mặt mỹ lệ vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch.

Đỗ Phúc Hề chưa từng gặp qua Vương gia, nhưng nhìn vào hai tay ông đang vỗ về đôi vai ngọc của Vương phi cũng biết ông nhất định là Lan Dương vương, Vương gia có tướng mạo tuấn đĩnh, cùng với Vương phi quả thật cực kì xứng đôi.

Ngoại trừ nha hoàn hầu hạ và thái y, trong phòng còn có những người khác, tất cả mọi người mang sắc mặt nặng nề, lẳng lặng đứng đó.

“Phúc nương đến rồi.” Vương phi thấy nàng như gặp được cứu tinh, vô cùng thân thiết gọi tục danh của nàng, rồi kéo nàng đến trước giường, đau lòng dằng dấy trong đáy mắt: “Đều do ta không tốt, đã để cho hân ra ngoài nghênh thú, mới chỉ một chút đã nhiễm phong hàn, hít thở khó khăn, bộ dáng thống khổ như vậy, ta thật sự đã cho rằng hân muốn đi rồi...” Vương phi nghẹn ngào không thể nói thêm được nữa.

Đỗ Phúc Hề nhìn qua, mặc dù nam tử trên giường hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái xanh, nhưng dung mạo xác thực như lời A Chi nói, là mỹ nam tử tuấn mỹ vô song.

Dường như Vương phi đang nhận định chỉ cần nàng đi đến phía trước đứng như vậy là có thể cứu mạng Thế tử, khiến nàng cảm thấy bản thân giống như tiên nữ cầm đuốc phép chia vào người Thế tử.. Đáng tiếc nàng không phải là thần tiên diệu được gì đó, kiếp trước cũng không học ngành y, chỉ đứng như thế này thì không thể cứu mạng nha, nàng có nên nói cho bọn họ biết hiện tại bọn họ nhanh chóng để cho thái y chẩn trị, không nên trông cậy vào nàng hay không nhỉ?

“Là ta không tốt.” Vương gia đau buồn tự trách: “Nàng đã sớm nói muốn để cho Tư nhi đi thay, là ta cố ý để cho Ngọc Nhi tự mình nghênh thú, thấy ngày hôm trước nó có vẻ chuyển biến tốt hơn một chút, nên ta nghĩ nó có thể ra ngoài, là ta sơ suất, suy nghĩ không đủ chu toàn, muốn trách thì trách ta, nàng đừng lo lắng mà tổn hại thân thể.”

Vương phi nhìn Vương gia bằng đôi mắt ngấn lệ mông lung: “Chàng cũng vì muốn tốt cho Ngọc Nhi, muốn để cho hân tự mình nghênh thú chính nương tử của mình, sao ta lại có thể trách chàng?”

Đỗ Phúc Hề nghe từng câu từng chữ tình chân ý thiết, xem ra bọn họ đều rất thương yêu nhi tử bảo bối này nha! Một khi đã như vậy, thì khẩn trương để cho thái y chẩn trị đi! Chỉ dựa vào năng đứng như vậy thì không có hiệu quả trị liệu đâu...

Nàng nhẹ nhàng 'khụ' một tiếng: “Khụ, Phụ vương, Mẫu phi...”

Nàng đang muốn mở miệng nói bản thân không phải là Bồ Tát sống, không có cách nào cứu người, bỗng dưng có một người mở miệng trước nàng một bước....

“Thế tử tỉnh rồi! Mở mắt rồi!”

Là một giọng nói 'vui đến phát khóc', Đỗ Phúc Hề nhìn sang, đó là một nữ tử trẻ dịu dàng đoan trang, chải kiểu đầu của phụ nhân, mặc váy lụa bạch sắc, phục sức quý phái sang trọng, xem cách ăn mặc nhất định không giống một nha hoàn.

Trong nháy mắt, tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người thế tử, Đỗ Phúc Hề cũng không ngoại lệ.

Tôn Thạch Ngọc chậm rãi mở mắt, tên của hắn là do đích thân Thái hậu ban cho, lấy từ “Tha sơn chi thạch, khả dĩ công ngọc”, hắn đồng thời cũng là tôn tử đầu tiên của Thái hậu, mà hoàng thất trưởng tử do đương kim Hoàng hậu sở sinh, Cẩn vương Tôn Sưởng Hiên, là đường đệ của Tôn Thạch Ngọc, hai người hơn kém nhau một tuổi.

“Ngọc Nhi! Ngọc Nhi!” Tinh thần Vương phi trở nên phấn chấn hơn, thanh thanh khẽ gọi.

“Thế tử!”

Đỗ Phúc Hề thấy nữ tử đầu tiên phát hiện Thế tử tỉnh lại xem Thế tử phi nàng như chết rồi, không quan tâm nhào tới.

Không ai ngăn cản nàng ta nhào lên, có thể thấy nàng được phép nhào lên người Thế tử, nhưng là ai đây? Đỗ Phúc Hề tò mò nhìn nữ tử khóc lóc thê lương, miệng nói không ngừng: “Thế tử, cuối cùng người cũng tỉnh lại, tỳ thiếp nóng ruột muốn chết.”

Nàng lập tức nắm bắt trọng điểm trong tiếng kêu khóc liên tục của nàng ta... tỳ thiếp! Nàng ta là tỳ thiếp của Thế tử.

Trong lòng kinh ngạc, Đỗ Phúc Hề bỗng nhiên cảm thấy dây thần kinh của mình căng ra, nơi này là cổ đại, nam nhân cổ đại có tam thê tứ thiếp là chuyện quá đổi bình thường, thê tử chưa qua cửa đã có tiểu thiếp và thông phòng lại càng rất bình thường, nàng có cần kinh ngạc như vậy hay không?

Có lẽ vì tin đồn từ nhỏ Thế tử đã ốm yếu, nàng mới cho rằng hắn không có nhu cầu ở phương diện kia! Đây là điểm mù của nàng, sự thực chứng minh nam nhân cho dù bệnh tật hay yếu đuối, vẫn là nam nhân, tự nhiên cần phải có nữ nhân làm ấm giường.

Cảm giác kinh ngạc chợt lóe lên, nàng giống như một người xa lạ nhìn một người vừa trở thành tướng công Thế tử của mình và tỳ thiếp của hắn khóc đến hoa lệ dài vùi.

“Tránh ra!”

Vậy mà Thế tử lại phiền chán vươn tay đẩy người tỳ thiếp kia ra, giọng điệu không kiên nhẫn đã khiến tất cả người trong phòng kinh ngạc.

Đỗ Phúc Hề cảm thấy mình giống như Conan, đang từng bước từng bước phân tích tình huống, lúc này nàng đã rút ra được một kết luận, vị tướng công Thế tử của nàng, người người thương, người người sùng, bình thường không đối xử với tỳ thiếp của hắn như vậy, cho nên hành động này của hắn đã khiến cho mọi người cảm thấy kinh dị.

Tỳ thiếp kia chợt ngăn người, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, bỏ nhào lên phía trước một lần nữa, hai mắt đầm lệ vừa khóc vừa nói: “Thế tử, người làm sao vậy, là tỳ thiếp đây! Người không nhận ra Thiện Liên sao?”

Đỗ Phúc Hề gật gật đầu không quan tâm. À..., thì ra nàng ta tên là Thiện Liên nha, tên nghe hay thật, không giống nàng, cái gì Phúc Hề, mỗi lần như vậy nàng lập tức liên tưởng đến trường học võ thuật ở kiếp trước có nuôi một con chó mực tên Vượng Phúc, nàng thật sự làm sao cũng không thích nổi.

“Ra ngoài hết đi!” Tôn Thạch Ngọc gạt Liên Di nương ra lần thứ hai, hắn đột nhiên tuôn ra một tiếng gầm yếu ớt, sắc mặt ảm trầm, mọi người đều bị hắn dọa tới mức thở hộc vì kinh ngạc, ngay cả Vương gia và Vương phi cũng không ngoại lệ.

Đột nhiên, biến hóa vi diệu rất nhanh lướt qua trên gương mặt tuấn tú của hắn, đôi mắt đen láy cố định trên gương mặt Đỗ Phúc Hề, giống như chợt phát hiện trong phòng có sự tồn tại của một người như nàng, nhìn nàng không được tự nhiên.

Nhìn nàng như vậy là có ý gì? Muốn nàng tự giới thiệu sao? Ta là nương tử của chàng, tướng công à...Nhưng mà bầu không khí này dường như không thích hợp lắm tới đoạn tự giới thiệu...

Vương phi nhìn sắc mặt hắn không tốt, sợ hắn nói ra những lời khó nghe, vội nói: “Hài tử, đây là thê tử của con, Phúc Hề.”

Tôn Thạch Ngọc nhíu mày, run rẩy vươn tay chỉ về phía nàng, hơi thở mong manh nói: “Người... Lưu lại.”

Đây là cái gọi là đem động phòng hoa chúc sao?

Trời sáng rất nhanh, Đỗ Phúc Hề nhìn Tôn Ngọc Thạch ngồi xếp bằng trên giường vận công, không rõ thật sự hắn đang vận công hay đang lừa bịp nàng?

Mọi người y theo lời hắn nói, trong phòng trống không, chỉ để lại hai người bọn họ, nàng lại có một chút tư tưởng rất không thuần khiết cho rằng hắn muốn thực hiện nghĩa vụ động phòng, nên mới xua đuổi mọi người, không nghĩ tới hắn lại sai nàng đi ngủ, giọng điệu nghiêm khắc cảnh cáo không cho nàng tiếp cận hắn, cũng không cho hỏi bất cứ vấn đề gì, sau đó nhắm mắt bắt đầu vận công.

Tốt thôi! Không hỏi thì không hỏi, điểm ấy nàng làm rất được nha, nhưng bởi vì hắn cứ vận công, vẫn cứ chiếm lấy cái giường, nàng đành phải vừa ăn điểm tâm vừa uống trà để giết thời gian, mệt quá thì gục xuống bàn ngủ một chút, mỗi lần tỉnh lại đều thấy hắn vẫn còn vận công, mồ hôi trên trán rịn ra dày đặc, nàng lại tiếp tục ngủ, lần qua lần lại như vậy một đêm, nàng không chút do dự phân loại hắn vào dạng nam nhân ích kỷ, hiện tại cho dù bộ dạng hắn có đẹp đẽ như thế nào đi nữa cũng đều không thể khiến nàng động lòng, cũng không chịu nhường lại chỉ có một cái giường thôi, nàng cũng cần phải ngủ chứ!

“Người thật đúng là có thể ngồi nha.” Sau khi thức dậy, Đỗ Phúc Hề thập phần bội phục nhìn Tôn Ngọc Thạch, cho rằng hắn đang nhắm mắt nên không nghe được những lời lẩm bẩm của nàng.

Ai ngờ, Tôn Ngọc Thạch mở mắt, hung hăng liếc nàng một cái. “Cầm khăn tới đây”

Đỗ Phúc Hề theo quán tính định mở miệng gọi người tiến vào hầu hạ, thì bị Tôn Ngọc Thạch trừng mắt nhìn nàng. “Người đi lấy.”

Nàng đứng dậy từ chối cho ý kiến. “Được, ta đi lấy, bất quá người có thể đừng trừng ta có được hay không? Quá dọa người.” Xem ra hắn không cho người khác vào phòng, chính là muốn biến nàng thành nô tỳ của hắn.

Ngay lúc nàng đang cam chịu số phận định ra ngoài lấy khăn, thì hắn bắt ngờ gọi nàng lại: “Tất cả sự việc người nhìn thấy trong phòng này, không được tiết lộ cho người khác dù chỉ nửa câu, nếu ta nghe được phong thanh, người là nghi vấn duy nhất.”

Đỗ Phúc Hề cũng không để ý đe dọa của hắn, gật đầu nói: “Biết rõ.”

Trước khi phải gả vào vương phủ, nàng cũng đã trải qua một khóa học, Vương gia có một Vương Phi, một Trắc Phi và một Di nương.

Vương phi sinh ra Tôn Ngọc Thạch, Trắc Phi Nghiêm Băng là quận chúa Ninh Vương phủ, cũng sinh một nhi tử tên Tôn Như Tư, là thứ tử vương phủ, Hà Di nương cũng sinh nhi tử tên là Tôn Thiếu Kiều, là Tam thiếu gia vương phủ, ba người thế thiếp, vừa vặn mỗi người sinh một nhi tử.

Lan Dương vương là tước vị cha truyền con nối, kế thừa tước vị trong tương lai là trưởng tử Tôn Ngọc Thạch do Vương phi sở sinh, mà Tôn Như Tư theo lời đồn là một văn nhân nho nhã, đứng thứ hai thi đình, làm biên soạn trong Hàn Lâm viện, sau đó được thăng làm thị giảng Hàn Lâm viện, sung kinh giảng dạy cho quan lại, hai năm trước được thăng nhiệm Lễ bộ Hữu Thị Lang, là phó trưởng quan Lễ bộ, chính là quan tam phẩm tại Đại Tuyên vương triều.

Tôn Như Tư đối với Thế tử vị không hề có dã tâm, nhưng Nghiêm Trắc phi lại không hề che dấu ý muốn nhi tử ngồi lên thế tử vị, bởi vì tuy bà ta chỉ là trắc phi, nhưng đường đường là Quận chúa Ninh vương phủ, là trưởng nữ của Ninh vương. Mặc dù Vương phi có địa vị chính thất cao quý, chẳng qua chỉ là một thứ nữ của diêm thương Bạch gia, một trong tứ đại hoàng thương. Bị một cái thứ nữ nhỏ bé đè đầu cưỡi cổ, có thể thấy Nghiêm Trắc phi có bao nhiêu buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

Trái lại nàng cũng không có cái gì để giải thích, Vương gia là đệ đệ ruột thịt của hoàng thượng, hắn là Lan Dương Vương cao quý, có rất nhiều thiên kim công hầu muốn nghị thân (ý muốn kết thân gả con gái cho Lan Dương Vương), nhưng hắn lại cưới thứ nữ của một hoàng thương, có thể thấy hắn rất được Vương phi sủng ái!

Mà Hà di nương là đại nha hoàn của Vương phi, cũng là tự Vương phi đưa Hà di nương tới đây, còn linh trọng giúp nàng chuẩn bị đồ cưới, cho nàng thể diện rất lớn, từ trước đến nay nàng đối với Vương phi vô cùng cung kính, đến nay vẫn tự xưng mình là nô tỳ, tự biết thân phận mình rất thấp kém, cũng không dám nghĩ nhi tử mình sẽ có thành tích to lớn gì, chỉ luôn cầu mong cho nhi tử mình luôn luôn bình an và không gặp rắc rối gì.

Tầm mắt của nàng chuyển tới trên người Tôn Ngọc Thạch. Người có tâm tư của hổ nhưng không có ác ý, người có tính cách của hổ, hay căn bản hắn không có bệnh nặng như vậy, giả bộ bệnh để người khác không chú ý, không chỉ là không bệnh còn lén lút luyện võ, hay đó là phương pháp để phòng thân.

Tôn Ngọc Thạch nhíu mi lại nói: “Xem ra người đã biết rõ.”

Đỗ Phúc Hề nở nụ cười, “Quá khen, nhưng mà ta cũng có một điều kiện, không biết Thế tử có muốn nghe không?”

Đôi mắt Tôn Thạch Ngọc hết sức trầm tĩnh nhìn chăm chăm nàng, khuôn mặt của hắn hơi hơi nở nụ cười nhưng lại không tỏ rõ ý kiến. “Nói đi.”

Đỗ Phúc Hề nháy mắt một cái. Người này là tam quân Thống soái sao, nói nhiều thêm mấy chữ không được nữa sao?

Trông lòng nàng thâm oán nhưng cũng không có biểu hiện ra bên ngoài, nàng khẽ mỉm cười. “Hiện tại ta và Thế tử còn chưa có nảy sinh tình cảm, ta chỉ muốn tạm thời chúng ta không nên viên phòng.”

A a a! Ma quỷ ẩn nấp trong từng chi tiết, đó chính là khẩu đầu thiên(*) của một gã nhà giàu nào đó. Nàng còn có thể nói nàng không nảy sinh tình cảm với hắn, như vậy cũng có nghĩa là không cần thực hiện nghĩa vụ phu thê với hắn, với lại hắn là một đại nam nhân nên sẽ không nói không giữ lời chứ?

(*Khẩu đầu Thiên là nói những người không có ngộ, chỉ mượn nước miếng của người khác để dạy người, nên gọi khẩu đầu thiên, chỉ là nói bằng miệng, với kinh nghiệm thực tế chẳng đáng gì)

Sắc mặt Tôn Thạch Ngọc cứng đờ. Cái này là đang mưu tính yêu cầu gì? Càng làm hắn không thích chính là, hắn thấy đôi mắt nàng sáng lên, cả khuôn mặt đều giãn ra trông rất thoải mái tự nhiên.

Nữ nhân này còn không làm rõ được tình hình, không động phòng, thì nàng không sinh được nhi tử, không có nhi tử thì nàng sẽ không có địa vị ở trong cái Vương phủ này, người bị thiệt cũng không phải là hắn mà là nàng.

Tình huống hiện tại của hắn, căn bản cũng không thời gian để giải bày với nàng, cũng hiểu rõ là nàng đang ở đây đưa ra đề nghị với Lan Dương vương Thế tử Tôn Thạch Ngọc, cũng không giống như Vệ Như Tĩnh đối với hắn, nhưng hắn không thích nữ nhân đưa ra đề nghị với nam nhân như vậy, căn bản là không xem người nam nhân đó ra gì.

Một tháng trước, hắn đã tỉnh lại và đã sống trong thân thể Tôn Thạch Ngọc, Tôn Thạch Ngọc vốn là người ốm yếu, ốm thật sự đến chết.

Một tháng qua, lúc đầu hắn không thể tiếp nhận được bộ thân thể ốm yếu này, cũng biết rõ một tin là hắn đã chết rồi!

Thân là tướng sĩ, không người nào dám nói mình sẽ không chết, mỗi một lần cùng quân địch đánh nhau đều là một lần chiến đấu sinh tử, dù cho tên tướng kia có dũng mãnh nhất cũng sẽ khó bảo toàn tính mạng, thế nhưng hắn biết mình không phải chết do chiến đấu, làm sao hắn có thể chết ở trong một cuộc chiến nhỏ bé ở trên sông Hoài Thành nước Đại Nguyệt như vậy chứ?

Là hắn do hắn sơ xuất, nhân lúc hắn không chú ý thì đã có người bắn một mũi tên xuyên qua tim của hắn...

“Sao? Thế tử người suy nghĩ sao rồi?” Đỗ Phúc Hề cẩn thận mở miệng, ai bảo sắc mặt hắn đột nhiên lạnh như băng, trong mắt còn vô tình có sát khí, nàng chỉ đưa ra một yêu cầu hợp tình hợp lý như vậy, sao nhìn hắn lại tràn đầy sát khí như vậy?

“Ta đồng ý.” Hắn lười biếng nói, hắn không nghĩ tới tân nương hôm nay lại là nàng, hắn cũng không có hứng thú với một thân thể nhỏ bé như trái ô liu của nàng.

Sau khi sống lại, mỗi ngày hắn bị bệnh đều nằm liệt trên giường, nuốt hết chén thuốc cay đắng vào miệng, vừa mới bắt đầu tỉnh lại hắn đã tự mình điều chỉnh khí tức, mấy ngày sau khi tức đã ổn, hắn thử bảo vệ tâm mạch để không cho bộ thân thể này chết đi, nếu như không phải hắn liều mạng bảo vệ tâm mạch thì thân thể này đã sớm chết đi rồi.

Căn bản là thân thể đang ốm yếu mà hôm nay còn được thị vệ khênh đi xung hỉ, làm khổ hắn xuyết chút nữa đi gặp Diêm La Vương.

Trước đây, hắn biết thân thể Thế tử Lan Dương Vương rất kém, nhưng không biết kém đến mức này, bởi vì mạch tượng của hắn rất là quý dị, hắn nghĩ ngờ thân thể này không phải là trời sinh ra đã ốm yếu, mà là do độc tố tích tụ trong cơ thể gây nên, còn có ai muốn hại Tôn Thạch Ngọc, chỉ có thể đề sau này điều tra.

Hiện nay, hắn chỉ có thể làm như vậy thôi, lúc nào trong phòng cũng có nha hoàn bà tử (người đàn bà lớn tuổi) hầu hạ uống thuốc, mỗi ngày Vương phi đều đến xem hắn, lâu lâu Vương gia cũng sẽ tới một lần, Liên di nương ngày nào cũng canh giữ trong phòng rất là cực nhọc, đến một cơ hội để hắn vận động cũng không có.

Hắn cần một người giúp hắn, mà Đỗ Phúc Hề trước mặt này còn tốt hơn so với Liên di nương nhiều, ít nhất trong lúc hắn chán nản thì chỉ cần thấy lòng can đảm của nàng thì hắn sẽ bình thường trở lại, nàng có thể giúp đỡ hắn.

“Thế tử, người đúng là người rất hiểu lý lẽ.” Đỗ Phúc Hề vừa nghe hắn nói đồng ý thì cười đến toe toét. “Vậy ta đi ra ngoài lấy một cái khăn.”

Đỗ Phúc Hề vén màn lên rồi đi ra ngoài, vừa đến ngoài đại sảnh thì có một đồng người xông đến, dọa nàng giật cả mình, nàng lùi lùi hai ba bước nói: “Các người là ai?”

Hai nha hoàn tươi cười hành lễ với nàng. “Bẩm Thế tử phi, nô tỳ là Thái Liễu, Liên Nhi, đến hầu hạ thế tử súc miệng thay y phục.”

Tiếp đó, hai nha hoàn khác lên hành lễ với nàng. “Nô tỳ là Thiêm Hương, Nghênh Mai, đến hầu hạ thế tử dùng bữa.”

Sau đó, một nha hoàn khác khoảng 18, 19 tuổi đến hành lễ với nàng. “Nô tỳ là Thu Nguyệt đến hầu hạ thế tử dùng thuốc, không có ai hầu hạ Thế tử dùng thuốc ngoài nô tỳ, có chuyện gì thì do một mình nô tỳ gánh chịu.”

Tiếp theo là hai ma ma đi ra, đến hành lễ với nàng, giọng nói vang rất lớn, thành thật nói: “Nô tỳ họ Liễu, là quản sự ma ma của Noãn Xuân Các, Thế tử phi có việc gì thì cứ tìm nô tỳ, nhất định nô tỳ sẽ xử lý thỏa đáng việc Thế tử phi mà giao cho, còn nô tỳ là vú em của Thế tử, rất trung thành với Thế tử, cũng rất trung thành với Thế tử phi, Thế tử phi có thể tin nhiệm nô tỳ.”

Đỗ Phúc Hề nghe xong liền choáng váng đầu óc, hiện tại mọi người là đang biểu đạt sự trung thành sao? Nàng còn chưa tiêu hóa xong ai là ai, Liên di nương liền phát tay một cái thì mọi người lui ra hết, giống như nàng mới là chủ nhân vậy.

Nàng nhìn Đỗ Phúc Hề, lông mày thâm tỏa, có chút mong ước hỏi thăm: “Thế tử tỉnh lại sao rồi? Không có tìm ti thiếp sao?”

Đỗ Phúc Hề lắc đầu, “Hắn không có tìm ngươi.” Thế loại ti thiếp gì đây, không biết lễ phép, cũng không có gọi nàng là Thế tử phi.

“Không thể...” Mặt Liên di nương trắng bệch lại, “Sao Thế tử lại không tìm ti thiếp? Nói chung Thế tử tỉnh rồi thì phải tìm ti thiếp chứ...”

Đỗ Phúc Hề đồng cảm nhìn nàng, “Hắn thật sự không có tìm ngươi”. Hắn vẫn đang trong quá trình luyện công đó tiểu thư hừ hừ...

Liên di nương cắn răng, “Tỳ thiếp không tin, tỳ thiếp phải tự mình đi vào mới biết được!”.

Từ bên cạnh Đỗ Phúc Hề nàng từ từ lướt qua, liều mạng đi vào trong phòng, nhìn thấy Đỗ Phúc Hề được một trận giật mình ngạc nhiên.

Nữ nhân này thật là... Nghĩ mình đang bị lừa gạt sao? Sao lại không tin lời của nàng?

“Thế tử phi...”

Có người đang gọi nàng, là giọng nói quen thuộc, Đỗ Phúc Hề xoay người nhìn thấy A Chi, nàng rất vui mừng nói: “Tôi hôm qua muội ngủ ở đâu? Phụng ma ma và các muội ấy đâu?”

Hôm qua A Chi theo nàng đến Noãn Xuân Các, sau khi nàng bị Thế tử giữ lại, cũng không biết A Chi đã thế nào rồi, được Thế tử dẫn vật cho một đêm, suýt chút nữa nàng quên mất A Chi.

A Chi nở nụ cười nói: “Nô tỳ và mọi người đã sắp xếp hết rồi, đồ cưới cũng được đưa vào trong nhà kho, Liễu ma ma cũng sắp xếp phòng cả rồi, nha hoàn của Thế tử phi cũng được dàn xếp hết rồi.”

Đỗ Phúc Hề cũng cười nói: “Vậy thì tốt, ta biết muội xử lý mọi việc rất tốt.”

Từ trước đến giờ, lúc nào A Chi cũng giặt quy cũ ở khoe miệng, đối với người chủ nhân “không tuân quy củ” này nàng như đầu nhát, từ khi vào vương phủ tính cách cũng thay đổi, từng việc một cũng đã trở về vị trí cũ, người chủ nhân này không cần nàng bận tâm, nàng cũng mừng rỡ thoải mái.

“Nô tỳ vừa mới nhìn thấy Yến Hi ma ma ngồi ở phòng trên lầu, nghĩ đến là chắc gây khó dễ...”

A Chi còn chưa nói hết, thì giọng nói ở trong liên truyền đến rất là dữ dội, “Nương tử!”.

Hai người chủ tớ đều giật cả mình, A Chi vội nói: “Gọi người đó! Thế tử phi!”.

Đỗ Phúc Hề ngạc nhiên chỉ chỉ chính mình, “Gọi ta?”.

A Chi bất an nói: “Hình như Thế tử đang tức giận, người mau vào đi!”

Đỗ Phúc Hề vội vàng đi vào bên trong, đến cả cái khăn còn chưa đi lấy, hắn đang nôn nóng sao? Nàng mới đi được lúc...

Vừa vào bên trong, nàng lại choáng váng, chỉ thấy Liên di nương đang nằm trên đất, trên mặt tràn đầy nước mắt.

“Sao vậy?” Đỗ Phúc Hề không hiểu, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Liên di nương chỉ muốn chính miệng mình hỏi Thế tử có tìm nàng hay không, chính mình ba ba xông vào, vậy tại sao giờ lại nằm trên đất khóc như vậy?

Tôn Thạch Ngọc vừa nhìn thấy nàng, hỏa khí càng tăng lên, tức giận hỏi: “Không phải ta đã nói là không cho người khác đi vào, sao lại để nữ nhân này đi vào?” Hắn đang điều dưỡng khí tức, Liên di nương lại đột nhiên xông vào, còn nhào tới trên người hắn, hắn không muốn nàng phát hiện mình đang luyện công, thân thể lại đang tỏa nhiệt, một chương đẩy nàng ra.

“À...” Đỗ Phúc Hề kéo dài âm thanh, còn tưởng rằng có chuyện lớn gì chứ!” Liên di nương nói người không tin chàng tỉnh lại không tìm nàng ấy nên mới đích thân vào hỏi chàng một chút, chàng nhanh nói rõ cho nàng ấy biết đi, nàng ấy không tin thiếp.”

Tôn Thạch Ngọc cắn chặt răng, “Ta muốn người nào trông nom thì kệ ta hỏi làm gì? Ta nói không cho ai vào thì không cho, lỗi nàng ta ra ngoài.”

Lỗi ra ngoài, Liên di nương nghe như sét đánh ngang tai không thể nào tin được. Không thể... Thế tử không thể đối xử với nàng như thế...

“Được rồi, ta nghe đã hiểu rồi, ngươi có thể ngừng kêu ca đi được hay không?” Đỗ Phúc Hề tròn mắt, cúi đầu nhỏ giọng nói với hắn.

Nàng tới đỡ Liên di nương lên, thật lòng khuyên bảo, “Ngươi nghe rõ rồi chứ? Ta điu ngươi đi ra ngoài, ngươi cứ như thế thì hấn sẽ gọi người vào lôi ngươi ra ngoài cho xem.”

Trong lòng Liên di nương như có vô vàn mũi nhọn đâm vào, nàng buồn rầu mím mím môi, không nói lời nào để cho Đỗ Phúc Hề tùy ý đỡ nàng dậy, mỗi bước đi đều quay lại nhìn Tôn Thạch Ngọc, thấy hấn không để ý tới mình, lòng lại thất lại, nước mắt lại rơi xuống.

Rõ ràng Thế tử luôn ý vào nàng, mới cưới vợ hôm qua sao nay lại thay đổi nhanh như vậy? Đối xử với nàng giống như người xa lạ vậy, sao nàng không thể không đau lòng được? Thế tử phi như vậy sẽ càng thôi lòi ở bên gối, chỉ một đêm liền mê hoặc Thế tử đến choáng váng đầu óc, sau này nàng nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua, Tôn Thạch Ngọc vẫn tiếp tục thức luyện công vào ban đêm, cũng bởi vì hấn mà Đỗ Phúc Hề cũng không thể ngủ được.

Kiếp trước nàng có xem phim võ hiệp, nhưng nàng không nghĩ tới mình lại trở thành hộ pháp cho người khác, hấn nói nếu trong lúc luyện công có người quấy rầy thì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, mà việc tẩu hỏa nhập ma thường thấy trong võ hiệp nàng không dám khinh thường, bởi vì kết cục của việc tẩu hỏa trong phim đều sẽ trở nên điên cuồng, nàng không muốn hấn không chết mà trở thành một người điên, hầu hạ người điên so với hầu hạ bệnh nhân còn thống khổ hơn nhiều.

Nhưng mà, bởi vì ngày đêm nàng ở trong phòng cùng với hấn, cũng vì vậy mà ở vương phủ truyền ra chuyện “Chuyên phòng độc sủng” này, có trời mới biết nàng không phải độc sủng, rõ ràng là đang chịu tội mà!

Theo lý, sau khi thành thân một ngày, tân nương phải đi khính trà cho Vương gia, Vương phi và Trắc phi, nhưng Tôn Thạch Ngọc không đi cũng không chịu thả nàng ra. Sau khi biết chuyện, Vương phi cũng không cảm thấy bất ngờ, nên đã cho nha hoàn đến truyền lời là để ngày khác dâng trà cũng được, hiện tại bọn họ chỉ cần Tôn Thạch Ngọc còn sống là vui rồi, lễ nghi phiền phức đó cũng không có quan trọng, ngay cả Yến Hỉ ma ma cũng không lấy được cái khăn trinh tiết, Vương phi cũng rất thông cảm, nói chuyện ở trong phòng tiêu phu thế bọn họ, thì do chính bọn họ tự xem mà xử lý, tất cả đều lấy thân thể của Tôn Thạch Ngọc làm trọng, ngay cả lễ lại mặt cũng không cần đi, Vương phi còn phái Trần Tổng quản của Vương phủ tự mình đi Tể tướng phủ nhận lỗi.

Hóa ra Vương phi cho rằng thân thể Tôn Thạch Ngọc yếu đuối, nên không có cách nào cùng nàng làm chuyện đó, nếu nhitừ mình không làm được thì cũng không có lý do nào mà trách cứ con dâu.

Nghĩ tới đây, nàng liền muốn cười. Kiếp trước nàng đã xem qua một bảng thống kê, nam nhân sợ nhất là chính là mang tiếng không làm gì được...

“Cười đủ chưa? Cười đủ rồi thì đến giúp ta lau người đi.” Ở trên giường, Tôn Thạch Ngọc dùng ánh mắt thâm trầm âm u nhìn chằm chằm vào vẻ mặt tươi cười của nàng, đáy lòng liền dâng lên một loại cảm xúc không thể diễn tả được.

Từ khi thành thân cho tới nay, nàng kiêm luôn tỳ nữ và hộ vệ cho hấn mỗi ngày, thể lực hấn của hấn không thể nào chống đỡ được đại công trình tắm rửa này, bởi vậy nàng phải lau chùi thân thể cho hấn, ban đêm hấn muốn vận công, nàng không thể ngủ, nhất định phải thức làm hộ pháp cho hấn, để phòng hấn bị người khác quấy rầy mà tẩu hỏa nhập ma.

Bình thường các tiểu thư khuê các gặp chuyện quái dị này thì sẽ khóc sụt mướt chạy về mẹ đẻ để cáo trạng, nếu không thì cũng sẽ nghĩ hấn thành loại nam kỹ suồng sã, có đam mê đặc biệt thích chơi với trẻ nhỏ, nên mới buộc nàng nhìn hấn để rèn luyện công cả đêm.

Nhưng mà nàng chẳng những không bị hấn hù dọa, không hỏi nhiều, mà còn giữ bí mật cho hấn, đây là lần đầu sau khi hấn sống lại có cảm giác an tâm.

“Há, đủ rồi, đủ rồi.” Đỗ Phúc Hề vội vàng thu lại nụ cười, trên thực tế trong ánh mắt nàng còn lấp lánh ý cười, chỉ là hơi thu lại nụ cười đang cong lên ở khóe môi thôi, sau đó nàng nhìn sang phía Tôn Thạch Ngọc.

Ôi! Lại là ánh mắt như hồ sâu thăm thẳm, cũng khó trách Liên di nương lại gặp phải mối tình thăm thiết này. Trải qua mấy ngày nay, Liên di nương cũng không dám tự mình bước vào trong phòng nữa, nhưng lại cứ quanh quẩn ở ngoài, nàng nhìn cũng không đành lòng, cũng không hiểu tại sao hấn lại có thể thờ ơ không động lòng như vậy?

Liên di nương vốn là đại nha hoàn hầu hạ ở bên cạnh hấn từ nhỏ, hai năm trước một lần hấn bệnh nguy kịch, nên Vương phi thay hấn làm chủ để nạp thiếp, sợ hấn không có nhitừ để giữ lại cho đời sau, tuy hai người rất thân mật nhưng Liên di nương vẫn không có thai.

Cho nên bọn họ chính là Bảo Ngọc và Tập Nhân(*). Đỗ Phúc Hề tự mình giải thích. Nếu là Bảo Ngọc và Tập Nhân, vậy quan hệ đó có thể không bình thường, tại sao Tôn Thạch Ngọc có thể không tiếp nhận Liên di nương chứ? Không chỉ mình Liên di nương không hiểu, mà ngay cả chính thê như nàng cũng không hiểu.

(*) Bạch Ngọc và Tập nhân là hai nhân vật trong Hồng lâu mộng, Tập Nhân là nha hoàn cận thân của Bảo Ngọc.

Thấy hần chờ đến thiếu kiên nhẫn, nàng vội gọi Thái Liễu, Liên Nhị mang nước ấm đến, rồi tự mình giặt khăn bông lau người cho hần.

Thân thể hần nóng đến đáng sợ, nhưng hần lại không cho nàng mời đại phu đến, cũng không cho Thái Liễu, Liên Nhị đến gần hầu hạ nước súc miệng, nàng cũng không còn cách nào khác là tự nhận công việc lau người này, đối với việc này, nàng không có chút nào xa lạ, trước khi bà nội mất thì có nửa năm bà nằm trong bệnh viện, mỗi ngày nàng đều giúp bà nội lau người, cùng bà tán gẫu, rồi còn chải tóc cho bà.

Tôn Thạch Ngọc cũng khá bất ngờ vì nàng có thể làm tốt như vậy. Lúc đầu hần cho rằng tay chân nàng vụng về chắc chắn sẽ làm đổ chậu nước, nhưng không ngờ động tác của nàng rất thuần thục và nhẹ nhàng, không những không có làm đau hần mà còn lau rất cẩn thận, chỉ có điều khi đến gần chỗ tư mật thì nàng có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn cẩn thận vòng qua, chỉ hơi đỏ mặt chút xíu thôi, nhưng cũng không có nhăn nhó, thậm chí nàng còn tán gẫu với hần.

Kiếp trước, nhiều năm hần đều sinh hoạt ở trong doanh trại, muốn thống lĩnh mấy trăm ngàn đại quân cho nên làm việc rất là mạnh mẽ vang dội, nói một là một, hần cảm thấy tất cả mọi người đều phải kính nể hần, hần luôn luôn ním môi, mặt lúc nào cũng nghiêm, mà lúc hần bị thương, có một người tiểu binh giúp hần lau người nhưng người đó luôn luôn nom nớp lo sợ, hần không nghĩ tới sẽ có người đang vì hần lau người mà còn nói chuyện phiếm với hần, giống như vừa vì hần lau người còn nói chuyện phiếm với hần đó là chuyện rất bình thường.

“Thế tử, nói thật, cơ thể ngươi vẫn sốt cao không hạ như vậy, có chắc là không sao không? Thật sự không cần mời thái y đến xem sao?” Khi làm công việc lau người không công này, nàng khá là lo lắng cho mình khi “biết chuyện mà không báo” dẫn đến “bệnh tình kéo dài”, tuy rằng không biết đến cùng là hần có bệnh hay không bệnh... Có thể nghe hần nói từ trước tới giờ đều do thái y trị liệu, thì liền biết thân thể hần có bao nhiêu cao quý.

“Ta tự có chừng mực.” Ánh mắt của hần tối sầm lại, rồi thay đổi ánh mắt nhìn về phía đường cong nơi eo thon mảnh khảnh của nàng sau đó hừ một tiếng rồi thu tâm mắt lại.

Gặp quý, hần chưa từng có bất kỳ ý nghĩ đối với một nữ tử nào, thân thể nàng nhỏ bé như trái ô liu làm sao có thể lay động được hần, hần nói sẽ không chạm vào nàng thì sẽ không chạm, bây giờ hần chỉ có thể dựa vào nàng, hần cần sự giúp đỡ của nàng, để hần vận công dồn hết kịch độc trong thân thể ra ngoài.

Trước mắt hần vẫn chưa tin nhiệm nàng 100 phần trăm, vì vậy cũng sẽ không nói việc mình bị trúng độc cho nàng biết, còn chuyện hần không phải là Tôn Thạch Ngọc sẽ phải theo hần vào quan tài, nếu như nàng biết, dù có lớn mật tới đâu cũng sẽ ngắt đi.

“Ngươi tự có chừng mực?” Đỗ Phúc Hề dùng ánh mắt đàn gảy tai trâu liếc hần. “Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi chừng mực ở chỗ nào? Sốt tới mấy độ...ah, sốt tới mức độ nào ngươi mới chịu mời thái y?”

Theo nàng biết, dân gian truyền nhau rằng, con sốt có thể đốt cháy não của một đứa bé, nhưng thật ra là mắc phải chứng bệnh viêm não, viêm màng não là một loại bệnh, phát sốt chỉ là triệu chứng của căn bệnh này, chân chính làm tổn thương đến não bộ chính là bệnh chứng cảm nhiễm nghiêm trọng, hần cứ đề mặc kệ như vậy, nàng thật rất lo lắng hần sẽ cảm nhiễm, mà ở cái thời đại này cũng không có kỹ thuật để trị liệu.

“Gia đói bụng rồi, truyền lệnh.” Hần hết sức không vui ra lệnh. Nàng cho rằng hần không biết ánh mắt của nàng có ý gì sao? Nàng dám coi thường hần?

“Thế tử muốn dùng bữa tối! Nói không lại người ta liền muốn dùng bữa tối...” Đỗ Phúc Hề quăng cái khăn qua một bên rồi đi ra ngoài gọi người, giọng nói kia, nội dung là cố ý làm tức chết người.

Tôn Thạch Ngọc cắn răng, sau khi bóng dáng nàng biến mất ở rèm cửa ngoài thì cái vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi này cũng liền từ từ thay đổi, khóe miệng hơi hơi lên, hần vẽ ra một chút ý cười.

Sau khi sống lại, hần vẫn hết sức thống khổ, bộ dạng ốm đau vẫn quây quanh trong thân thể, cái gì cũng không thể làm, mà chuyện hần đang đợi vô cùng cấp bách, hần lại như con rồng đang khốn khổ ở chỗ nước cạn chỉ có thể một mình mình lo lắng, nhưng cũng không có người giúp hần một tay, cũng không thể có người nào lôi kéo hần dậy, mãi đến tận khi nàng xuất hiện.

Hiện nay, hần chẳng những được nàng che chở giúp đỡ hần vận công, mà còn có thể thoát khỏi cái người Liên di nương suốt ngày khóc suốt nước, trong phòng từ sáng đến tối cũng không có nô tỳ đi lại, yên tĩnh hơn nhiều, từ từ hần có thể lấy ra một vài sự việc mà suy nghĩ cho rõ ràng, kiếp trước hần chết, một màn kia giống như một cái bàn ủi in dấu ấn trong đầu hần, nhưng hần vẫn không muốn tin, nhất định phải tự mình đi thăm dò sự việc đó cho rõ ràng được, nếu không hần chết cũng không có nhắm mắt...

Một lần nữa, Đỗ Phúc Hề vén màn đi vào, thì thấy Tôn Thạch Ngọc đang ngồi ở trên giường tay đang nắm chặt thành nắm đấm, một bộ dáng lúc nào cũng muốn xuất quyền đánh nát bức tường. Không biết hần đã xảy ra chuyện gì? Sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Nhưng mà nàng chỉ trêu chọc hần có hai câu liền nóng như vậy, thực sự là bụng dạ rất hẹp hòi.

Tuy rằng bụng dạ hần hẹp hòi, nhưng mà nàng là nữ cũng không muốn đấu cùng nam nhân, sau đó nàng cũng tốt bụng hướng về phía hần nhảy mắt nói: “Ta nói thân thể Thế tử còn đang yếu ớt, Thiêm Hương, Nghênh Mai muốn đi vào, ngươi mau nằm xuống đi!”

Thời gian này thân thể của hần đang hồi phục rất nhanh, đã không còn là Thế tử mà Thái y khẳng định suốt đời không thể tách ra khỏi chén thuốc, chỉ có thể dùng được để kéo dài sinh mệnh, chỉ cần ho một tiếng liền giống như lúc nào cũng có thể hôn về Tây Thiên, nhưng mà đây là bí mật của hai người bọn họ, trong vương phủ cũng không có ai biết hần đã đi lại được bình thường, không cần người đỡ.

Tôn Thạch Ngọc nhanh chóng nằm xuống, tiện tay Đỗ Phúc Hề lấy chân kéo lên một cái, muốn giúp hần đắp chăn giống như thật, không nghĩ tới lực tay

nàng quá lớn, nhất thời sẩy tay, nên che luôn cái mặt của hấn, cái mền màu trắng làm bằng gấm thượng hạng vô cùng tinh xảo lại không thêu một chút hoa văn nào, đắp một cái như vậy, giống như thân thể to lớn, thấy phải nàng buột miệng cười, vội kéo chân xuống một chút, lộ ra cổ của hấn, thỉnh thoảng nhìn thấy một 'poker face', nàng càng muốn cười.

“Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý...” Nàng vừa muốn cười vừa muốn không cười, sau đó nàng lấy hai tay che miệng mình lại nhưng hai con mắt lại không che giấu được ý cười đó.

Nơi này không có bài poker, vậy nàng phải giải thích sao với hấn về bài poker đây? Trong thuật ngữ bóng chày, poker là chỉ tay ném nhìn không ra có mặt mũi hay không.

Nói đến bóng chày, nàng rất yêu thích bóng chày. Lúc hai em trai của nàng còn bé, nàng liền dạy bọn họ đánh bóng chày, cũng là người giựt dây cho bọn họ gia nhập xã bóng chày, còn bản thân nàng, không phải là nàng khoe khoang, đương nhiên là nàng đánh bóng rất tốt!

Ở triều đại này không có môn thể thao vận động này, có cơ hội nàng vẫn muốn tổ chức một đội bóng chày, chơi bóng chày cần phải có gắng tay, cầu bóng, mũ bảo hộ, nàng cảm thấy những thứ trên cũng không có khó để làm được... Chắc là được chứ?

Tôn Thạch Ngọc nhìn chằm chằm khuôn mặt không ngừng mỉm cười của nàng, nhìn bộ dáng của nàng đang đắm chìm trong thế giới của mình hấn cảm thấy không vui.

“Nghĩ cái gì vui mừng như vậy?” Hấn như rồng lông mày lên, rồi trừng mắt nhìn Đỗ Phúc Hề.

Đỗ Phúc Hề sờ sờ mặt của mình, nhếch miệng cười một tiếng. “Thế nào? Đều viết hết trên mặt sao? Rất rõ ràng sao?”

“Chẳng lẽ người nghĩ mình vui mừng không có biểu hiện ra bên ngoài sao?” Tôn Thạch Ngọc hừ hừ hai tiếng. “Người mau nói hết toàn bộ suy nghĩ của người ra, nói cho ta biết.”

Đỗ Phúc Hề cười như không cười nói: “Thật là xin lỗi Thế tử, chỉ sợ là một chữ đều không thể nói cho người biết, bởi vì người nghe cũng vô dụng, người. Nghe cũng không hiểu đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 13

Tôn Thạch Ngọc cau mày, sắc mặt lập tức trầm xuống. Hấn nghe không hiểu? Mặc dù kiếp trước hấn là võ tướng, nhưng từ nhỏ đã cũng ngoại tôn tử của Tôn Sư ông Hiền đến Thanh Phong thư trai học tập thánh hiền kinh truyện, còn có chuyện gì hấn nghe không hiểu chứ?

“Ta càng muốn biết!” Tôn Thạch Ngọc tức giận nói.

“Được rồi!” Đỗ Phúc Hề nhún nhún vai. “Có một loại hoạt động gọi là bóng chày, cầu thủ được chia làm hai đội, thay phiên phòng thủ và tấn công, cầu thủ của đội phòng thủ sẽ nỗ lực ném bóng thật mạnh về phía cầu thủ của đội tấn công, cầu thủ này phải dùng gậy đánh bật trái bóng đó ra xa, sau đó hấn phải chạy dọc theo bốn điểm mốc, thành công chạy trở lại gôn trước khi đồng đội của người ném bóng chụp được trái bóng, liền có được một điểm. Trận đấu có tất cả là chín hiệp, đội nào được nhiều điểm hơn thì thắng. Nói như vậy, Thế tử nghe có hiểu không?”

Tôn Thạch Ngọc nheo mắt không vui. Nàng quả nhiên xem nhẹ hấn. Hấn lười biếng nói: “Tương tự đánh cù, có gì khó hiểu?”

“Đánh cù?” Đỗ Phúc Hề suy nghĩ một chút, dường như đã đọc qua trong sách lịch sử, trò chơi mà người chơi phải ngồi trên lưng ngựa lấy gậy đánh cầu, lấy đánh cầu qua cầu môn để tính điểm, nếu nói có chỗ tương tự với bóng chày, chính là đều có một quả cầu, nàng lại cảm thấy đánh cù tương đối giống với Polo hơn, chỉ là nàng cũng sẽ không nói cho hấn biết môn Polo, nói nhiều sai nhiều, sớm muộn gì cũng lộ ra sơ hở nàng không phải là nguyên chủ.

“Người đã xem bóng chày ở đâu? Quy tắc so với đánh cù thì tinh xảo hơn vài phần.” Cái hấn không hiểu lắm ở đây chính là bốn điểm mốc mà nàng nói, nhưng có thể hiểu đến tám phần, vừa nghĩ liền biết trò chơi gọi là bóng chày này ý tứ hơn đánh cù.

“Ách.” Trong lòng Đỗ Phúc Hề lộp độp, cảm thấy có chút không ổn, ậm ờ nói: “Là. Chính là khi ta còn ở am ni cô, nhìn thấy bọn nhỏ chơi.”

Tôn Thạch Ngọc chột nhứ mày. Kiếp trước hấn cùng với bọn thuộc hạ thường xuyên lui tới bên cạnh Liên Hoa am, mặc dù nằm ở vị trí vắng vẻ, nhưng bởi vì tiếp giáp biên quan Đông Nô, thương đội lại nhiều, là một địa phương trao đổi tin tức, bọn họ thường giả trang thành thương nhân nghe ngóng tin tức bốn phương tám hướng tại một quán rượu trong khách điểm, nhưng chưa từng nghe qua bóng chày.

Hấn định hỏi tiếp, đúng lúc này, Thiêm Hương và Nghênh Mai vén màn đi vào, đi theo phía sau là nha hoàn bưng một mâm thức ăn, hấn đành phải ngừng lại.

“Nô tỳ thỉnh an Thế tử.” Thiêm Hương, Nghênh Mai hướng về phía hần thi lễ, hai người thận trọng nhìn chăm chăm tiểu nha hoàn bày thức ăn ra bàn xong liền lui ra, bây giờ đã không cần bọn họ hầu hạ Thế tử dùng bữa, chỉ cần một mình Thế tử phi là đủ rồi.

Sau khi Thiêm Hương và Nghênh Mai rời khỏi, thì Thu Nguyệt bung chén thuốc đi vào, đó chính là thuốc uống trước bữa tối, nàng đưa thuốc vào xong cũng lập tức lui ra.

“Nhân lúc còn nóng uống đi, Thế tử.” Đỗ Phúc Hề đã không coi ai ra gì bắt đầu động đũa rồi.

Thật ra thì Tôn Thạch Ngọc đã không cần nàng hầu hạ ăn cơm uống thuốc, hần đều có thể tự mình động thủ, nhưng hần không muốn để cho bọn nha hoàn phát hiện thân thể hần đã dần dần tốt hơn, nên không cho các nàng đi vào, người bên ngoài đều cho rằng Thế tử chỉ đồng ý để cho một mình nàng hầu hạ.

Nàng cảm thấy như vậy rất tốt, nàng vui vẻ ăn cơm một cách tự do tự tại, nếu không ăn một bữa cơm còn phải để nha hoàn gấp thức ăn, ăn cũng không thấy sáng khoái.

Tôn Thạch Ngọc tự động ngồi vào chỗ đối diện nàng, nhìn chén thuốc đen như mực, sắc mặt trầm xuống: “Không uống, ngươi kín đáo đồ hết đi.”

Hần cảm thấy thuốc này có vấn đề, không có tác dụng bổ thân chữa bệnh, ngược lại sẽ làm trở ngại vận khí của hần, sau khi uống thuốc, ban đêm khi huyết vận hành sẽ đặc biệt không thuận.

Đỗ Phúc Hề ngược mặt cười với hần. “Ha, ngươi thật giống tiểu đệ của ta, rất sợ thuốc đắng, đừng sợ, ngươi uống một hơi hết, ta sẽ nhét vào miệng ngươi một viên đường hoa quế, bảo đảm ngươi sẽ không cảm thấy khó chịu.”

Nàng bỗng dưng im bật, tiểu đệ đệ trong miệng nàng chính là tiểu đệ kiếp trước của nàng, thật may là nguyên chủ cũng có đệ đệ, nếu không thì bị lộ tẩy rồi.

“Ai nói gia sợ đắng hả?” Tôn Thạch Ngọc ghen hống, vì có gì nàng cứ luôn xem thường hần như vậy? “Gia không uống..., nói không uống chính là không uống, mang đi đồ sạch.”

Chưa chứng thực thuốc này có vấn đề hay không, hần không muốn nói ra hoài nghi của mình, tránh để cho nàng lo lắng.

“Ngươi vẫn còn phát sốt, hiện tại thuốc cũng không uống?” Đỗ Phúc Hề đột nhiên nhìn hần chăm chăm. “Thế tử, ngươi thật sự muốn chết thẳng cẳng sao?”

“Chết thẳng cẳng?” Hần cau mày.”Chết thì chết, tại sao lại phải thẳng cẳng?”

Nàng bật cười, lắc đầu nói: “Thua ngươi luôn, không uống thì không uống, dù sao ta cũng không có bản lĩnh đổ thuốc vào miệng ngươi, dĩ nhiên chỉ có thể nghe lời ngươi.”

Trong đầu nàng bất chợt hiện lên một hình ảnh móm thuốc kinh điển trong phim cổ trang -- nữ chính ngậm thuốc vào trong miệng, sau đó miệng đối miệng cho nam chính đang hôn mê bất tỉnh uống.

Nàng không khỏi nhìn về phía Tôn Thạch Ngọc, mặt cũng dần dần đỏ lên. Không được, kêu nàng cho hần uống thuốc như vậy, nàng tuyệt đối không làm được.

“Ngươi lại đang nghĩ cái gì?” Hần không nhận được nói, vẻ mặt buồn bực. Đoán không ra cảm giác của nàng khiến cho hần rất khó chịu.

Đỗ Phúc Hề xoay gương mặt ứng đo đi nơi khác, e hèm nói: “Không có gì! Ngươi không cần biết.”

Tôn Thạch Ngọc mím chặt môi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ngươi không cần biết, ngươi không hiểu! Mở miệng ngậm miệng đều là coi rẻ phu quân, rốt cuộc nàng có biết cái gì là tam tòng tứ đức hay không? Đã gả cho hần làm thê tử, là phải kính phu như trời, làm sao nàng học được những thứ không có quy củ này? Tướng phủ dạy nữ nhi như vậy sao?

“Sao vậy? Không có khẩu vị sao?” Thấy hần không động đũa, nàng căn bản không biết hần đang bực bội mình, còn tưởng rằng hần không muốn ăn.

“Phải thì sao, mà không phải thì như thế nào?” Tôn Thạch Ngọc lạnh lùng liếc nhìn nàng.

Mặc dù hần không động đũa không phải là vì không có khẩu vị, chỉ là những món ăn chủ đạo trên bàn nếu không phải hấp thì là luộc, quả thật chỉ nhìn thôi cũng thấy ngấy.

Nguyên chủ bệnh thoi thóp, dạ dày lại yếu, không thể ăn dầu mỡ, quanh năm ăn uống cũng chỉ có thể thanh đạm, đời trước hần ở quan ngoại đã có thói quen cùng bọn thuộc hạ uống từng ngụm rượu lớn, ngấm từng miếng thịt to, đối diện với mấy món cháo trắng rau dưa một chút thêm ăn cũng không khơi dậy nổi.

“Thật ra..., Ta cũng vậy.” Nàng cầm đũa khều khều thức ăn, đồng cảm thở dài.

Gần đây nàng thường nhớ đến cái lẩu cay cay thối thối, nhưng vương triều Đại Tuyên lại không có đậu hủ thối, cho nên nàng có muốn ăn cái lẩu thối đó căn bản là không thể làm được.

“Thế tử, cồi đời này có một loại món ăn ngửi vô cùng thối, nhưng ăn lại là cực chí mỹ vị, thậm chí càng ăn càng nghiện.” Hai mắt nàng sáng lấp lánh trong suốt nhìn hấn, chỉ miêu tả cho hấn thôi mà nàng cũng đã chảy nước miếng.

Tôn Thạch Ngọc nhìn chằm chằm biểu tình thèm muốn của nàng, cau mày: “Rốt cuộc ngươi đang nói cái gì?”

“Đó là một loại thức ăn ngon.” Nàng phát tay một cái. “Nói ngươi cũng không biết.” Biết rõ hấn không hiểu, Rốt cuộc là vì cái gì mà nàng phải nói với hấn chứ?

Lại là này câu! Tôn Thạch Ngọc hoàn toàn nổi giận, hấn vỗ bàn một cái. “Món ăn ngươi vừa nói là cái gì, ngươi nói rõ ràng cho ta.”

Đỗ Phúc Hề bị sự mạnh bạo của hấn dọa cho hết hồn, nàng liền chớp mắt vài cái, có chút kinh ngạc nhìn hấn, nhìn bộ dáng hấn tức giận đến đỏ mặt, thật là có chút lo lắng hấn bị mình chọc cho tức chết.

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng châm trà cho hấn: “Mau hạ hỏa, thật là có nhất vạn hay vạn nhất gì cũng đều không tốt.”

Tôn Thạch Ngọc uống một hơi cạn sạch ly trà nàng rót, tức giận nhìn nàng chằm chằm, lại phát hiện trên má nàng có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, khi cười trông có vẻ thông minh tinh nghịch lại rất đáng yêu.

Nàng lại có bản lĩnh chọc người tức chết mà không cần đèn mạng, vừa mới chọc giận hấn, thoát một cái liền châm trà dụ dỗ hấn, thật đúng là cô được dẫn được.

Đỗ Phúc Hề cũng tự rót cho mình một ly trà, thoải mái nói: “Ta nói ngươi . . . Ta nói Thế tử, tính khí của ngươi cũng lớn quá đi, chúng ta đều là người văn minh . . . Ý ta nói chúng ta đều là người đọc sách, chuyện gì cũng có thể từ từ nói, tội gì phải lật bàn tròng mắt rất dọa người.”

Hiện tại nàng biết mình đã chọc giận hấn không vui, nhưng cái gì nàng cũng chưa làm nha, cũng chỉ nói chuyện thôi mà, hấn có cần phải bực bội như vậy hay không?

Nàng thấy hấn không nói một câu, nhịn không được nháy mắt với hấn, nhếch miệng cười ra vẻ tự cho là thông minh nói: “Ngươi đây là muốn ăn cái mà ta nói vừa mỹ vị vừa thối đúng không? Chỉ là không chịu nói rõ ràng, trái lại, ta thật ra có thể thử làm một chút xem sao, làm xong tự nhiên ta sẽ cho ngươi một chén canh.” Khi thấy hấn rất không hài lòng nhìn mình chằm chằm, nàng tự động sửa lại: “Làm xong tự nhiên ta sẽ trình lên thỉnh gia đánh giá, nhưng nếu không làm được vậy coi như gia và món ăn này vô duyên, từ đó gia cũng đừng nghĩ tới nữa, có câu: hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Ha ha, những lời này có thể dùng như vậy sao?” Nói xong, nàng không khỏi bật cười ha hả.

Tôn Thạch Ngọc vừa bực mình vừa buồn cười, nữ nhân này nói hấn giống như một con quý tham ăn không ăn không được, mà cái luận điệu mình cùng món ăn kia hữu duyên vô duyên gì đó lại càng chẳng ra gì.

Không thể phủ nhận, quả thật bản thân lưu tâm đến nàng với một cái đầu đầy những suy nghĩ tinh quái, bởi vì có nàng, hấn trùng sinh đã không sống một ngày bằng một năm, không hề nổi trận lôi đình nữa.

Bên ngoài, bọn nha hoàn bị hạ lệnh không được tiến vào, chỉ nghe trong phòng truyền đến tiếng cười thanh thúy của Thế tử phi, bọn họ tò mò muốn chết, vênh tai muốn nghe hai vị chủ tử đang nói cái gì, chính là trong phòng Thế tử chưa từng có tiếng cười nha . . . !

Nhưng thật đáng tiếc, mặc dù bọn họ đã dán cả lỗ tai lên tường, vẫn chỉ nghe được tiếng cười không nghe được nội dung.

Ngoài hành lang, Liên di nương sững sờ, ánh mắt trở nên âm trầm, một lúc sau, nàng lặng lẽ rời đi mang theo vẻ thương tổn khó giấu.

Nàng vốn định tới hỏi Thế tử có tìm nàng hay không, có muốn nàng hầu hạ hay không, thế nhưng tiếng cười khoan khoái khiến cho nàng khổ sở hiểu rằng, bên trong khu nhà chính Noãn Xuân Các đã không còn chỗ cho nàng dung thân rồi.

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, Đỗ Phúc Hề liền dẫn A Chính, Thiêm Hương và Nghênh Mai rời khỏi Noãn Xuân Các đến trừ phòng, bởi vì Thế tử phi nàng gả vào vương phủ cả tháng trời đều bị Thế tử giữ ở trong phòng, Vương phi lại miễn cho nàng thỉnh an sáng chiều, chỉ cần nàng chăm sóc Thế tử thật tốt là được, vì vậy trong phủ không có bao nhiêu người gặp qua nàng.

Chỉ là Thiêm Hương và Nghênh Mai đều là nhất đẳng nha hoàn ở Noãn Xuân Các, thấy các nàng vây quanh một thiếu phụ ăn mặc sang trọng quý phái đi tới, nhóm ma ma cũng đoán ra thân phận của nàng rồi, đây cũng chính là nguyên nhân Đỗ Phúc Hề cố ý mang theo Thiêm Hương và Nghênh Mai, nếu không khi nàng đi vào phòng bếp còn phải tự giới thiệu, đó không phải là cách thức và giá trị của một chủ tử, không khéo lại để cho những tên nô tài kia coi thường.

“Thấy Thế tử phi còn không tới vấn an.” Thiêm Hương cố ý giành lấy tín nhiệm của tân chủ tử, tiên phong lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 15: Chương 14

Mặc dù ở trước mặt nha hoàn, nàng là Thế tử phi, dung mạo của Thế tử lại là ngàn vạn khó gặp, nhưng cho đến bây giờ, trong lòng nàng vẫn không có cái suy nghĩ được thu làm thông phòng, nàng chỉ muốn tìm một mình quân, an toàn sống trong phủ.

Nàng biết, ba nha hoàn hồi môn: A Chính, Lục Nhi và Đào Hoa rất được Thế Tử phi tín nhiệm, nàng cũng chỉ mong bản thân có thể biểu hiện tốt một chút, để sau này cũng có thể được Thế tử phi tín nhiệm.

Ma ma quản sự trừ phòng là Vương Thị, nhìn thấy Thế tử phi tự mình đến phòng bếp, đã bị dọa đến nhảy dựng, kinh sợ cho rằng bản thân đã làm sai điều gì, mấy trù nương đang nấu canh thái rau cũng vội vàng dừng công việc của mình bước đến thi lễ, lúc này vẻ mặt của mọi người đều hoảng hốt như nhau.

“Các người cứ làm công việc của mình đi.” Đỗ Phúc Hề phát tay, nàng cười cười rồi nói bọn họ đừng để ý tới mình, nàng chỉ gọi Vương Thị: “Ma ma, ở đây có đậu hũ hay không?”

“Có, có.” Vương Thị vội vàng gạt đầu, cẩn thận hỏi: “Thế tử phi muốn ăn đậu hũ trong bữa trưa sao? Không biết Thế tử phi muốn chế biến như thế nào? Hay là làm đậu hũ trứng gà phù dung? Vậy thì món Thế tử hay ăn, đậu hũ sốt thịt băm? Không thì làm cho người món đậu hũ cá chạch? Nếu không thì... đậu hũ nấu với gạch cua, Thế Tử phi, người cảm thấy như thế nào?”

“Không phải ta muốn ăn ngay bây giờ, trước hết, người lấy một mâm đậu hũ đến đây đi.” Đỗ Phúc Hề cười cười. “Có vài ướm đã được giặt sạch hay không? Ta muốn nhiều một chút.”

“Có.” Vương Thị vội dặn dò với người làm vài câu, chỉ trong chốc lát, thô sử bà tử liền đưa tới một cái giỏ trúc bên trong là một chồng vài ướm đã được giặt sạch sẽ, đậu hũ cũng được đưa tới.

“Ma ma quản lý người ở đây rất là gọn gàng ngăn nắp, tay chân lanh lẹ, chẳng trách phòng bếp này cũng không có nửa vết dầu mỡ, nhìn rất thoải mái.” Đỗ Phúc Hề tán thưởng vài câu rồi hỏi tiếp: “Có cái vại lớn sạch sẽ hay không? Ta muốn trải rom rạ lên đó.”

“Có.” Vương Thị lại vội vàng phân phó thô sử bà tử, một cái vại lớn sạch sẽ được chất đầy rom rạ rất nhanh được đưa tới.

A Chi, Thiêm Hương và Nghênh Mai cũng không biết nàng đang làm gì, toàn bộ đều đứng ở một bên nhìn, nhìn rất là hiếu kỳ.

“Dùng vài ướm bọc từng khối đậu hũ lại rồi bỏ vào bên trong vại...” Đỗ Phúc Hề tự mình động tay vào làm mẫu cho bọn họ xem.

“Đề nô tỳ! Đề nô tỳ làm được rồi!” Vương Thị hoảng hốt nói: “Thế Tử phi, người vô cùng tôn quý, ngàn vạn không được động tay vào, thật sự sẽ hại chết nô tỳ.”

“Được rồi! Vậy các người làm đi!” Đỗ Phúc Hề nở nụ cười xinh đẹp, cũng không tranh giành với các nàng ấy nữa, miễn cho các nàng bất an.

Nhóm trù nương rất khéo tay, rất nhanh đã để tất cả đậu hũ vừa mới được gói cẩn thận vào bên trong vại.

Sau khi Đỗ Phúc Hề phân phó dùng một tấm thớt để lên vại đậu hũ, liền thuận tay vỗ vỗ xuống, tinh thần vô cùng sáng khoái: “Được rồi, cứ đặt nó ở đây các người không cần để ý tới, mấy ngày nữa ta sẽ trở lại xem một chút.”

Mấy ngày sau, tin đồn “Thế Tử phi mặc quần áo cho đậu hũ” đã bắt đầu lan truyền trong phủ, hình như người người đều đến phòng bếp của Noãn Xuân các xem vại đậu hũ kia, cũng suy đoán không biết gói đậu hũ, để đậu hũ lại để làm gì?

“Nương tử, nàng thật đúng là đã bỏ ra rất nhiều công sức để làm những món ăn bình dân kia.” Tôn Thạch Ngọc có nghe thấy nàng làm đậu hũ, trong giọng nói có chút nhạo báng.

Gã sai vặt Mộ Đông là cháu trai của Đại tổng quản, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh hắn, lúc nào cũng ở Noãn Xuân các, tuy không hầu hạ hắn những sinh hoạt hằng ngày, nhưng cũng sẽ báo cáo những chuyện lớn nhỏ trong phủ cho hắn nghe, chứ không thể để cho hắn triển miên trên giường bệnh đến nỗi cái gì cũng không biết.

“Gia nghe hết rồi sao?” Đỗ Phúc Hề ngồi lên trên chiếc giường mi nhân, trong tay cầm một nắm hạt dưa vừa cắn vừa nói: “Cách làm có hơi phiền phức một chút, nhưng sau khi đại công cáo thành, muốn chưng, muốn luộc, muốn xào gì cũng đều rất thuận tiện.” Kỳ thực nàng cũng không nắm chắc nàng sẽ làm thành công món đậu hũ thú, chỉ là dựa theo ấn tượng trong trí nhớ đã từng nhìn thấy bà nội làm vài lần, nói chung là nàng tự mò mẫm làm mà thôi.

Nếu như nàng biết trước sẽ xuyên đến đây, nàng sẽ cẩn thận nghiên cứu làm cách nào để tạo ra bồn cầu xả bằng nước, thứ nhất là dùng rất thuận tiện, thứ hai là lấy ra bán cũng có thể sản sinh ra rất nhiều lợi nhuận, một đồ dùng tốt như vậy, liên tính một gia đình bình thường mua không nổi, thì khẳng định những gia đình phú quý trong kinh thành, từng nhà cũng sẽ tìm đến nàng mà mua, và lại một nhà không chỉ mua một bộ, nhất định là nhảy lên thành mười bộ, thì nàng sẽ phát tài rồi...

A a a, nhưng trên thế gian này không có cái gọi là “biết trước”, bằng không, nếu biết trước như thế thì ngày đó nàng không sẽ không đi ra ngoài rồi bị vướng vào dây thép, thì sẽ không tới nơi này, ngàn vàng cũng khó mua “biết trước“...!

“Người lại đang suy nghĩ cái gì?” Tôn Thạch Ngọc không vui nhìn nàng, “Lúc thì mặt mày hớn hờ, lúc thì ho một tiếng rồi lại thở dài.”

Đỗ Phúc Hề nhìn hần một cách buồn bã: “Người...”

Thấy nàng mở miệng, Tôn Thạch Ngọc lại nhìn nàng với một vẻ mặt không cảm xúc: “Gia không thích nghe những câu đại loại như: 'người không hiểu, người sẽ không biết', nương tử nên cảnh tỉnh một chút.”

Nàng bật cười: “Làm sao người biết ta định nói ‘người không hiểu’? Có thể bồn cầu xả bằng nước thật sự rất khó hiểu, không giống với bóng chày người có thể liên tưởng đến đánh...”

“Nương tử...” Tôn Thạch Ngọc nghiêng răng, dài giọng.

Nàng đang có ý sao? Hần vừa nói không thích nghe, nàng thực sự lại nói, cái này không phải đang chọc giận hần sao?

Thấy hần lại muốn giận, Đỗ Phúc Hề nhanh chóng phui mông đứng lên: “Ta vẽ cho người xem, vẽ thì tương đối sẽ rõ hơn.”

Nàng cũng không gọi A Chính, bởi vì Thế tử rất phiền phức, chỉ cần nàng gọi bọn hạ nhân đi vào, hần phải nhanh chóng cấp tốc nằm xuống giả bộ bệnh.

Vì thế nàng tự mình mài mực, rồi vẽ cấu tạo của bồn cầu, đương nhiên tiếp sau đó nàng vẽ ra một cống thoát nước tất nhiên phải có hệ thống xử lý nước thải, nàng cũng không có khái niệm gì, nhớ lại mình đã xem qua hoạt hình Ninja Rùa, liền vẽ đại một cái, mặc dù Ninja Rùa hoạt động trong cống thoát nước ở Manhattan, New York, nhưng nàng nghĩ đường cống thoát nước của toàn thế giới đều giống nhau.

“Đây là... Ý tưởng của người?” Tôn Thạch Ngọc càng xem càng kinh ngạc.

“Haha... Người cứ nghĩ như vậy đi!” Đỗ Phúc Hề cười haha, tuy không dám kể công, nhưng nếu nàng không nói tự mình nghĩ ra, thì nói ai nghĩ đây? Chuyện này cũng không nói rõ được, rõ ràng là chiếm tiện nghi của hậu nhân. Đây cũng là nữ chính xuyên qua có bàn tay vàng, nàng cũng phải hưởng thụ một chút lợi ích chứ.

“Người có để cho ai nhìn qua chưa?” Trong lòng hần tự nhiên dâng lên một cảm giác rất khác thường.

Đỗ Phúc Hề nhún vai, nói: “Không có, ta chỉ mới cho người xem.”

“Người... Người tin tưởng ta?” Sắc mặt Tôn Thạch Ngọc nhất thời thay đổi. Một thiết kế điều luyện như vậy, đủ để làm bá vật gia truyền, sợ là vương triều Đại Tuyền này cũng không có người thứ hai thiết kế ra, nhưng mà trước mặt hần nàng không những không có giấu đi mà còn phô bày ra, khiến cho hần từ trước đến nay luôn ngang dọc sa trường cũng trở nên mềm mại...

Hần cúi đầu nhìn nàng, lông mi nàng khẽ giương nhẹ lên như cánh bướm, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, nếu không có nàng, sao hần lại có thể nhẫn nại chịu đựng sống ở trong vương phủ này?

Đỗ Phúc Hề điềm nhiên như không, nàng nhún nhún vai rồi chỉ chỉ vào bản vẽ: “Cũng không phải nói vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng, nếu không nói với người người liền phát hỏa, vì thế ta cũng không thể làm gì khác hơn là nói với người.”

“Đỗ Phúc Nương!” Trong tích tắc, tâm tình xúc động của Tôn Thạch Ngọc liền biến thành tro bụi, quả nhiên nàng muốn tức chết người không đền mạng. “Phúc Nương là nữ danh của ta.” Căn bản nàng không biết vừa nãy trong lòng hần có bao nhiêu khúc mắc, ngược lại nàng sớm quen với thói hi nộ vô thường của hần, nàng hiểu kỳ hời: “Gia, người có nữ danh không?”

Nữ danh, hần không muốn nói nữ danh Ngọc nhi của nguyên chủ, hần chỉ nói nữ danh kiếp trước của mình với nàng: “Từ Cung.”

Bỗng dưng hần nghĩ đến tên tự của mình và Tôn Thạch Ngọc, 'tha son chi thạch, khả dĩ công ngọc', có tính là liên quan, đây cũng là trùng hợp, vẫn là do vận mệnh an bài hèn của mình xuyên đến trên người Tôn Thạch Ngọc.

“Từ Cung?” Đỗ Phúc Hề tròn mắt nhìn hần, bỗng nhiên phụt một tiếng, nàng cười đến nỗi không đứng lên được: “Từ Cung? Haha haha.. Người nói nữ danh của người là Từ Cung?” Má ơi! Sao lại có người lấy một cái tên khôi hài như vậy, buồn cười quá, cười chết ta rồi...”

(Từ Công có phát âm giống từ cung, nên ta để từ cung luôn)

Tôn Thạch Ngọc tức giận túm lấy khuôn mặt đang cười của nàng, rồi lôi nàng đến trước ngực mình, mạnh mẽ trừng mắt với nàng, không vui hỏi: “Buồn cười đến như vậy sao?”

Trong mắt Đỗ Phúc Hề tràn ngập ý cười. “Không thể nào? Người lại nổi giận rồi? Nhưng thật sự rất buồn cười, chung quy ta thấy rất buồn cười nhưng tại sao lại không thể cười chứ?”

“Chính là không thể.” Hần bá đạo nói, ánh mắt thâm u nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng mịn cùng với đôi môi đỏ mọng của nàng.

Đỗ Phúc Hề cười kháng nghị, “Nào có như vậy...”

Ánh mắt của hắn dao động ở trên mặt nàng, bên dưới càng kích động thì bỗng dưng hắn cúi đầu xuống ngăn chặn đôi môi đang cười của nàng lại, hắn còn chưa ý thức được mình đang làm cái gì, đầu lưỡi đã cứng rắn tách đôi môi xinh đẹp ngọt ngào của nàng, rồi dẩy đưa với cái lưỡi thom tho của nàng, hút lấy hương thơm trong miệng nàng.

Kiếp trước hắn còn chưa có thể tiếp con cháu, đối với hắn mà nói nữ nhân cũng chỉ có quân “Kỳ”, tự nhiên cũng sẽ không có quan hệ yêu đương, nhưng lúc này hắn lại càng muốn giữ lấy trái tim cùng với thân thể của nàng, cũng vì bản thân đã đáp ứng nàng, trước khi nàng chưa động tình với hắn, hắn không được động vào nàng, nên chỉ có thể cố gắng nhịn dục vọng của mình xuống.

Đỗ Phúc Hê đang mơ mơ màng màng vì bị hắn hôn, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ... thì ra đây chính là hôn môi...

Đáng thương thay, kiếp trước nàng đã 26 tuổi, nhưng cũng chưa có nói qua chuyện yêu đương, căn bản cũng không biết hôn môi sẽ có tư vị gì, so với những kinh nghiệm phong phú của bạn bè, nàng chỉ là một tờ giấy trắng, lúc này lại bị Tôn Thạch Ngọc hôn như vậy, hai người cứ như vậy dán chặt vào nhau, thân thể của nàng bỗng dâng lên một luồng nhiệt không tên, thậm chí nàng còn không tự chủ được mà nhón chân lên, trái tim đang đập loạn xạ, nhưng lại không có chút nào cảm thấy chán ghét, cho nên nàng đối với hắn là... là...

Là cái gì? Nhưng hắn chính là một người quái gở kỳ dị khó trị nha, không ôn nhu cũng không quan tâm, còn rất không khách khí đối với nàng, căn bản không biết cái gì gọi là tôn trọng nữ nhân, đến cùng là nàng thích hắn ở điểm nào? Nàng vẫn cho là mình thích Cố Điều Thành một con người rắn rỏi, rạng rỡ như ánh nắng mặt trời kia, nhưng người trước mặt nàng vừa không rực rỡ như ánh nắng mặt trời vừa không rắn rỏi, là một mỹ nam bệnh tật, nàng thật muốn té xỉu, lẽ nào nàng lại yêu thích mỹ nam tử?

“Nàng lại đang suy nghĩ cái quái gì nữa vậy?” Phát hiện nàng đang phân tâm, Tôn Thạch Ngọc tức giận rời khỏi bờ môi nàng, hắn sầm mặt lại nói: “Chúng ta đang như vậy, nàng còn có thể nghĩ đến chuyện khác sao?”

“Chúng ta như vậy.” Đương nhiên là đang trong thời khắc động tình hôn môi, mặt Đỗ Phúc Hê thoáng đỏ lên: “Cái đó... Ta đang suy nghĩ một chuyện rất quan trọng.”

Tôn Thạch Ngọc hừ một tiếng: “Nói xem nào, tốt nhất là gia cũng thừa nhận là rất quan trọng, nếu không quan trọng thì xem gia sẽ trị nàng như thế nào.”

Đỗ Phúc Hê không để ý đến sự uy hiếp của hắn, vẻ mặt khổ não lại nghiêm túc nhíu đôi mi thanh tú của mình: “Ta đang nghĩ, có phải là ta đã thích người rồi hay không?”

Tôn Thạch Ngọc khẽ nhíu mày, trong lòng vui mừng như điên, nhưng gương mặt tuấn mỹ lại được nguy trang bằng vẻ lạnh nhạt: “Vậy, kết quả?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

Nàng bối rối nhìn hắn nói: “Ta không biết.”

Cũng không phải là tình yêu, nhưng nàng cũng không biết rõ, khi hắn nói: “Chúng ta như vậy”, nàng chỉ đơn thuần xem hắn như là bằng hữu cùng dùng chung một gian phòng, nàng bí mật giúp hắn luyện công, cũng chỉ vì hắn nhất định muốn nàng lưu lại trong phòng, bởi vậy sau khi xuất giá, nàng không cần phải đối mặt với những mối quan hệ phức tạp bên trong vương phủ, cũng bởi vì được hắn “coi trọng” nên bọn hạ nhân cũng không dám thất lễ, có thể nói ngày tháng nàng sống ở đây rất là thoải mái, thoải mái hơn nhiều khi sống trong Tương phủ.

Nàng vốn cho rằng mình được gả vào trong vương phủ sẽ nhanh chóng trở thành quả phụ, vì vậy đối với hôn sự này cũng không có gì lo lắng, rất lạc quan cho rằng mình từ tương phủ đi vào vương phủ cũng chỉ là đổi chỗ ở mà thôi, hơn nữa còn bởi vì có rất nhiều của hồi môn hậu hĩnh nên nàng mới trở thành tiểu phú bà.

Nhưng bây giờ, thân thể hắn đang từ từ khôi phục, mà nàng cũng dần dần quen với sự tồn tại của hắn, quen với việc khi tiến vào căn phòng này sẽ nhìn thấy hắn, quen với việc mỗi ngày đều nói chuyện với hắn, quen với việc bỏ xuống lớp vỏ bọc tiểu thư khuê các ở trước mặt hắn, có thể không cần câu nệ tiểu tiết, có thể muốn nói cái gì thì liền nói cái đó, cũng không biết lớn nhỏ đối với hắn...

Điều quan trọng nhất, nếu như hiện tại hắn chết đi, nàng sẽ rất khổ sở, nàng sẽ khổ sở đến mức ăn không được ngủ không được... Không không, nàng sẽ không để cho hắn chết, nàng sẽ nghĩ biện pháp sẽ cứu hắn, tuyệt đối không để cho hắn chết...

“Không biết?” Vì câu nói đó mà Tôn Thạch Ngọc trở nên tức giận, đây là câu trả lời kiểu gì? Nàng thật đúng là muốn đùa giỡn người khác, khiến trái tim hắn cứ treo lơ lửng không hạ xuống được.

Mặt Đỗ Phúc Hê bỗng dưng đỏ ửng, giọng nói có chút nhỏ: “Ừ,... Ta không biết.”

Đối với chuyện này thì nàng không nói rõ được, cảm giác giống như bị ngăn cách bởi một tầng lụa mỏng, giờ khắc này đã có chút rõ ràng, nhưng nàng

vẫn không thể nói rõ được.

“Tốt nhất người nên biết nhanh một chút!” Hân hừ một tiếng, giọng nói thô ráp cảnh cáo nàng: “Nếu không khó đảm bảo một ngày nào đó gia sẽ không nhận được mà làm thịt người.”

“Biết rồi!” Thật là! Hân nói ra làm gì không biết? Từ trong lồng ngực hân nàng chạy ra với một khuôn mặt ửng đỏ, tầm mắt còn lơ đãng liếc nhìn vào chữ song hỉ màu đỏ ở trên giường, nàng lại đỏ mặt lên lần nữa.

Nàng tự nhủ, vào lúc này nàng không thể đơn độc ở chung phòng này với hân, nàng phải đi ra ngoài cho yên tĩnh một chút!

Thấy nàng vội vàng vén màn lên, Tôn Thạch Ngọc hơi sững sờ: “Đã trễ thế này còn muốn đi đâu?”

Đỗ Phúc Hề cũng không quay đầu lại nói: “Đi xem đậu hũ.”

Trong lúc ở vương phủ mọi người đang thoải mái bàn tán câu chuyện Thế tử phi mặc áo cho đậu hũ, thì năm ngày đã trôi qua Đỗ Phúc Hề dẫn theo A Chi, Thiêm Hưong, Nghênh Mai đi tới nhà bếp.

Vương thị cũng đã có mặt từ lâu, bà cũng rất hiếu kỳ, muốn nhìn xem đậu hũ kia đến tốt cùng là cái gì, bà đã cho thô sử bà tử ngày đêm thay phiên trông chừng vại đậu hũ kia, chỉ sợ phát sinh một chút sai lầm cũng sẽ không có cách nào ăn nói với Thế tử phi, vì vậy mấy ngày nay chuyện “bảo hộ đậu hũ” là chuyện quan trọng nhất của nhà bếp Noãn Xuân các.

Dưới chỉ thị của Đỗ Phúc Hề, tấm thớt được lấy ra, trù nương cẩn thận mở từng khối khăn ướt ra, rồi nhìn thấy trên khối đậu hũ kia bị bao phủ bởi một lớp bóng trắng rậm rạp, trù nương cúi kinh ngửi, thì một mùi hôi thối xộc lên mũi.

Trù nương đó che mũi lại bảm bảm: “Thế tử phi, người xem đậu hũ này rất xấu mà còn thối nữa.”

Mắt Đỗ Phúc Hề sáng lên, “Rất thối sao?”

Về mặt của trù nương rất là đau khổ gật đầu nói: “Vâng, rất thối.”

Sau khi Đỗ Phúc Hề nghe xong những lời này không những không bực bội, ngược lại còn hưng phấn hơn. Trong lòng mọi người đều đặt ra một nghi vấn: Đậu hũ đều đã bị hư hết, sao Thế tử phi lại vui mừng như vậy?”

“Đưa tới đây, để ta ngửi một chút.” Đỗ Phúc Hề kích động xăn ống tay áo của mình lên, tự mình mở một khối khăn ướt ra, khi mùi thối kia xông vào khoang mũi của nàng, nàng thỏa mãn thở dài: “Đúng là mùi vị này!” Hắc, nàng đã làm thành công món đậu hũ thú vị rồi!

A Chi đi theo nàng cũng đã lâu, nên cũng không cảm thấy những hành động khác người của nàng là kỳ quái, nàng chỉ hỏi: “Đây là món Thế tử phi muốn? Cho nên đậu hũ không có bị hư?”

Đỗ Phúc Hề lấy đậu hũ đặt ở trong lòng bàn tay rồi giơ cao lên cho mọi người trong phòng thấy. “Cái này người ta gọi là đậu hũ thú vị.” Vương thị cũng không dám chê miếng đậu hũ quá thối kia, bà khiêm tốn thỉnh giáo: “Nô tỳ ngu muội, không biết Thái Tử phi muốn xử lý đậu hũ thú vị này như thế nào, kính xin Thế tử phi chỉ điểm.”

Đỗ Phúc Hề nở nụ cười: “Cách làm thì rất nhiều, ngày hôm nay ăn đơn giản một chút, chiên vàng lên cho thơm, sau đó chấm tương ớt là được.” Đã có đậu hũ thú vị, sao có thể không bàn đến đồ chua? So với việc làm ra đậu hũ thú vị thì đồ chua đơn giản hơn nhiều, trù nương đi chiên đậu hũ, còn nàng nói cách làm đồ chua cho Vương Thị.

“Lấy bắp cải... Đúng, chính là bắp cải của các người, cắt ra làm bốn phần, sau đó rắc thêm một chút muối, dùng một vật nặng đè lên, rồi để qua một đêm, sau đó rửa sạch những vết nước muối còn đọng lại, rồi dùng tay xé thành từng miếng to nhỏ thích hợp, tiếp đến rửa sạch gừng non, cà rốt cắt sợi, thêm đường cát, giấm, tỏi băm nhỏ, ớt, muối để ướp cho ngon miệng.

Các nguyên liệu nấu ăn đều đã có sẵn, nên Vương Thị lập tức dặn dò một trù nương khác đi ướp đồ chua.

“Hay là Thế tử phi về phòng nghỉ ngơi trước đi! Sau khi chiên xong nô tỳ sẽ cho người đưa tới cho Thế tử phi. Nhà bếp rất bẽ bộn, dầu vừa được đổ vào chảo thì khói liền bốc lên, ngay cả chúng ta cũng ngại trù phòng dầu mỡ, huống chi là chủ tử cao quý sang trọng như vậy?”

Đỗ Phúc Hề cười cười: “Cũng được.” Nàng nghĩ đến Tôn Thạch Ngọc, cũng muốn chia sẻ kiệt tác này với hân, món đậu hũ thú vị này vốn là vì hân mà làm, đương nhiên phải để hân là người đầu tiên đánh giá.

“Chiên xong thì lập tức đưa tới, tuyệt đối không được chậm trễ, đậu hũ thú vị chiên này phải ăn lúc còn nóng, ăn lúc nóng giòn mới cảm nhận được đầy đủ hương vị.” Đỗ Phúc Hề nói mấy câu tha thiết rồi mới chịu trở về phòng.

Tôn Thạch Ngọc đang nằm nghiêng ở trên giường, vừa thấy nàng đi vào liền lười biếng nói: “Nghe nói nương tử đi phòng bếp 'khai hòm nghiệm thi' rồi.” Ban ngày hân cố gắng bày ra bộ dáng bệnh tật ốm yếu này, để phòng có người xông tới.

“Ha ha ha, tướng công thật sự rất hài hước.” Đỗ Phúc Hề che miệng cười như chim bạch điều, nhìn Tôn Thạch Ngọc lắc đầu. Nàng không biết lấy can đảm từ đâu tới mà dám không có quy củ ở trước mặt hân, xem ra giáo tập ma ma không có dạy dỗ nàng tốt.

Tuy là như vậy, cũng vì nàng trở về phòng mà khoe miệng hân nhếch lên. Kỳ quái, càng ngày hân càng không thích ở trong phòng một mình.

“Gia, ta nói cho ngươi một tin vô cùng tốt.” Đỗ Phúc Hề tiện tay kéo cái ghế dài rồi ngồi xuống ở trước mặt hân, mặt mày rất là hớn hở nói: “Ta làm thành công món đậu hủ thối rồi, đảm bảo lát nữa ngươi sẽ không thể nào dùng đũa được.”

Tôn Thạch Ngọc nghe xong cười cười, đây cũng tính là một tin tức tốt sao? Đối với hân tin tức tốt có nghĩa là hân dẫn dắt quân Vệ gia công hãm từng thành trì của quân địch, để quân địch không kịp ứng phó mà suốt đêm chạy trốn.

Hiện tại hân lại không thể làm gì, khốn khổ trong thân thể này của hân, không phải là Vệ Nhữ Tĩnh mà là Tôn Thạch Ngọc, chỉ là con cháu thế gia của vương phủ, ngoại trừ xuân buồn thu đau, phong hoa tuyết nguyệt thì có thể làm được gì chứ?

May là có nàng, thật sự có nàng là không có nửa điểm tệ nhạt. Hân lười biếng nâng mí mắt lên nói: “Nếu như gia ăn một miếng mà không muốn ăn nữa thì sao?”

Đỗ Phúc Hề không chút nghĩ ngợi, nói như đinh đóng cột: “Không thể!”

Chỉ chốc lát sau, trù nương liền đưa tới một đĩa đậu hủ thối chiên, Thiêm Hương ở bên ngoài chờ đợi đã lâu, sau đó liền nhận mâm thức ăn rồi đưa vào trong, cúi người hành lễ nói: “Thế tử phi, đậu hủ thối đã chiên xong.”

Trong phòng, Tôn Thạch Ngọc nằm bất động ở trên giường, trên người đắp một lớp chăn mỏng, cũng không liếc nhìn Thiêm Hương một cái, nhìn bề ngoài cái miệng hân giống như đang thờ hồn hồn vì sức yếu, khiến Thiêm Hương càng thêm lo lắng không biết Thế tử có thể chịu được mùi vị này hay không, đừng nên trách móc Thế tử phi.

“Đề đó đi! Kêu nhà bếp lấy hết đậu hủ thối trong vại ra chiên, các ngươi cũng tranh thủ ăn thử lúc còn nóng.” Đỗ Phúc Hề phát tay với Thiêm Hương một cái, nàng cũng rất hi vọng mọi người biết món đậu hủ thối này nó có bao nhiêu cực phẩm.

“Vâng, Thế tử phi.” Mặc dù Thiêm Hương tuân lệnh, nhưng trong lòng lại cho rằng đồ ăn có mùi hôi ngất trời kia sợ là sẽ không có người nào dám ăn, lúc này Vương ma ma tự mình đưa đậu hủ thối tới có nói, đậu hủ thối vừa vào chảo đã tỏa ra một mùi cổ quái khiến người ta rất là khó chịu cảm ghét, người người đều bịt mũi lại mới có thể đứng đợi đến khi chiên xong, ai cũng nói cái mùi đậu hủ thối kia rất là buồn nôn, thế nhưng Thế tử phi lại tha thiết muốn mọi người cùng ăn, xem ra đành phải cô phụ ý tốt của Thế tử phi rồi.

Thiêm Hương lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người, Tôn Thạch Ngọc đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm lấy chiếc đũa gấp miếng đậu hủ thối có hình dạng rất dỗi bình thường.

Chỉ là một món chiên đầu đầu cũng có, mùi vị cũng rất bình thường không có gì lạ nhưng lại được nàng khen ngợi như mỹ vị nhân gian, hân cũng muốn thử xem có ngon như nàng nói hay không.

Đỗ Phúc Hề đang chờ mong nhìn hân, nàng cảm thấy mình giống như một học sinh tiểu học, cầm một bức tranh vẽ đẹp nhất đưa đến trình diện trước mặt lão sư, rồi chờ lão sư chấm điểm.

Tôn Thạch Ngọc cắn một miếng, vừa đưa vào miệng thì cái mùi hôi thối kia lại có mùi vị thơm ngon như vậy làm hân muốn cắn thêm một miếng nữa, chấm thêm một ít tương tỏi ớt thì món ăn càng ngon hơn, vừa bóng đầu lưỡi lại vừa bóng miệng, nhưng cũng khiến người ta không dùng lại được, muốn ăn thêm một miếng nữa, không ngờ lâu sau đó hân ăn xong cả khối.

“Sao rồi! Tóm lại là nó như thế nào? Ngươi mau nói đi!” Đỗ Phúc Hề không chớp mắt mà hỏi liên tục.

Mặc dù nói nữ vị chân chính gì đó, mặc kệ như thế nào thì nó cũng được tán thành giống như nhau, nhưng hân rất khó hầu hạ nha, hân có thể nói thích mùi vị kỳ lạ của món đậu hủ thối này hay sao?

Tôn Thạch Ngọc điều chỉnh lại sắc mặt của mình, lạnh nhạt nói: “Cũng không tệ lắm.”

Mặc kệ hân nguy trang đến mức bình thân như vậy, Đỗ Phúc Hề cũng không có gì lạ, nàng vui mừng đứng lên, “Thấy chưa! Ta nói gia sẽ thích mà!” Nàng lập tức đứng dậy, định vén màn đi ra ngoài với một vẻ mặt rất là vui vẻ.

Tôn Thạch Ngọc không nghĩ đến nàng lại đi, hân cau mày, bất mãn hỏi: “Ngươi mới trở về, giờ lại muốn đi đâu nữa?”

Đỗ Phúc Hề quay đầu lại nở nụ cười với hân, vui vẻ nói: “Ta đi làm thêm đậu hủ thối, nương tử ta muốn làm một nồi thổi thổi cho ngươi ăn, để ngươi phải quỳ gối dưới tài nấu nướng của ta.”

Quả nhiên những khối đậu hủ thối cay cay này rất hợp khẩu vị của Tôn Thạch Ngọc, hiện tại bữa tối nhất định phải có cái này, hân bắt đầu sợ dạ dày nguyên chủ không thể thích ứng được, nhân tiện liền dừng lại, sau đó phát hiện dạ dày không có bất kỳ khó chịu nào, hân mới không kiêng cử nữa, sau đó lại suy nghĩ, nếu ở biên quan, trong mùa đông tuyết ngập trời, mà có món này thì có thể sưởi ấm dạ dày của bọn quân sĩ.

“Thiếu gia, người biết không, hiện tại toàn bộ vương phủ đều điên lên vì món đậu hủ thối của Thế tử phi, mùi hôi thối độc đáo đó đặc biệt đang thịnh hành trên đầu lưỡi mọi người, Thế tử phi còn phát minh ra thêm nhiều phương pháp ăn khác nhau, sủi cảo đậu hủ thối, viên đậu hủ thối, đậu hủ thối hấp, đậu hủ thối cay, vân vân... tóm lại, toàn bộ vương phủ đều có mùi hôi ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16

Tôn Thạch Ngọc ngồi bên trong bồn tắm to lớn, Mộ Đông đứng bên cạnh vừa hầu hạ hắt tắm rửa, vừa huyền thuyên luôn mồm, ánh mắt tỏa sáng thuật lại chuyện trong Vương phủ mấy ngày nay, sau khi hầu hạ hắt tắm rửa xong, Liên Nhi, Như Kim lại rơi vào quần cảnh không có việc gì làm, Đỗ Phúc Hề thấy các nàng cả ngày mây sâu sương thâm, liền phân phó bọn họ phụ trách sửa sang lại y phục của nàng và Thế tử, tâm trạng lo lắng bọn họ bị giáng xuống làm nha hoàn nhị đẳng mới từ từ buông lỏng.

“Thế tử phi của chúng ta thật đúng là huệ chất lan tâm, nước thuốc gia đang ngâm, chính là Thế tử phi phân phó tiểu nhân chuẩn bị.” Mộ Đông lấy lòng nói.

Tôn Thạch Ngọc không mở mắt, nhưng mày kiếm khẽ nhướng lên: “Hừm? Là Thế tử phi muốn nguoi chuẩn bị?”

“Đúng vậy, Thế tử phi nói cái này gọi là nước thuốc dưỡng sinh, dùng một số dược vật có liên quan ngâm vào trong nước nóng, sử dụng phương pháp ôn nhiệt khiến cho dược vật thấm thấu qua da, huyết vị rồi trực tiếp tiến vào kinh mạch, huyết mạch, phân bổ toàn thân, thông qua hiệu ứng dược lý phát huy tác dụng trị liệu, vì vậy bên ngoài sẽ đỏ mỗ hôi, máu huyết lưu thông, thanh nhiệt giải độc, cùng công hiệu tiêu phong tán hàn, ngâm lâu dài chỉ có trăm lợi mà không có một hại!” Mộ Đông hăng hái nói, hắt rất cơ trí, nhớ không sót một chữ mà Đỗ Phúc Hề đã nói.

Trong quá khứ, Thế tử chỉ cho phép hắt nói một vài chuyện xảy ra trong ngoài Vương phủ, cũng không gọi hắt đến gần hầu hạ, hôm nay cẩn thận tắm rửa cũng chỉ gọi một mình hắt, địa vị của hắt lập tức tăng lên.

Hơn nữa, xem ra Thế tử không giống trong quá khứ, trước đây, mỗi ngày hắt đều dính cùng một chỗ với Liên di nương, ốm yếu đến nỗi nước súc miệng và dùng bữa, toàn bộ đều cần bọn nha hoàn cận thân phục vụ, cửa sổ trong phòng cũng đều đóng kín, quanh năm, mùi thuốc lúc nào cũng tràn ngập trong không khí, khiến người ta bước vào căn phòng đó cũng cảm thấy không thoải mái. Hiện tại khác biệt rất lớn, ban ngày, mỗi cánh cửa sổ của Noãn Xuân Các đều được mở tung ra, để không khí lưu thông, trong phòng Thế tử mỗi ngày còn được thay hoa tươi, không gian nhìn cũng tươi sáng và thoáng đãng hơn, hơn nữa khi dùng bữa cũng chỉ cần một mình Thế tử phi bồi, hiện tại Liên di nương đã hoàn toàn thất sủng.

Về phần Vương phi, từ khi nhi tử thành thân cho tới nay, bà liên bị nhi tử cự tuyệt bên ngoài Noãn Xuân Các, mặc dù sốt ruột cho ái tử nhưng vì bốn chữ “chuyên tâm dưỡng bệnh” của con cũng đành phải nhượng bộ, không hề đến Noãn Xuân Các thăm nữa, chỉ mong thân thể nhi tử có thể chuyển biến tốt hơn, nếu thật có thể như vậy, cả đời này không cho bà gặp con nữa cũng không sao, chỉ cần hắt có thể sống thật tốt trên đời này là tốt rồi, đây là nỗi lòng chung của các bậc phụ mẫu trong thiên hạ!

Bà ngày đêm mong mỏi xung hỉ có tác dụng, thân thể nhi tử ngày càng chuyển biến tốt hơn, quả nhiên cái ngày bà chờ mong cũng đã đến, rõ ràng nhi tử của bà trước ngày thành thân chỉ còn một hơi thở, thế nhưng có thể đứng dậy, còn có khẩu vị ăn đậu hủ thối, đây thực sự là ân trạch của Bồ tát, khiến bà vui mừng đến phát khóc!

Nếu thân thể Ngọc Nhi đã tốt lên, vậy thì không có lý nào để con dâu tiếp tục ẩn nấp trong Noãn Xuân Các, dù sao cũng phải để cho nàng tiếp xúc với tất cả người trong phủ, tương lai nàng sẽ là đương gia chủ mẫu, không nhận thức người trong phủ, người trong phủ cũng không biết nàng, như vậy sao mà được?

Vương phi cho người đến truyền lời, muốn Thế tử và Thế tử phi đến kính trà, Đỗ Phúc Hề sớm đã nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, quy củ của Vương phủ so với Tướng phủ còn nhiều hơn, sao có thể cho phép nàng dâu không chịu gặp người khác?

Nàng không thể cứ sống an bình không lo lắng ở trong cái thế giới nhỏ bé Noãn Xuân Các này, huống chi chuyện Tôn Thạch Ngọc mỗi ngày đều muốn ăn một chén đậu hủ thối cay cay cũng đã truyền ra ngoài, có người nào thèm ăn đậu hủ thối cay cay lại không thể đi ra khỏi viện gặp trưởng bối đây? Không thể nào!

“Nếu nguoi không muốn, ta sẽ hướng mẫu phi từ chối.” Tôn Thạch Ngọc nhún mày, không kiên nhẫn lắm.

Đây cũng là lần đầu tiên hắt phải gặp người bên ngoài trừ Vương Gia và Vương phi. Sau khi trùng sinh, hắt vẫn một mực ở trong Noãn Xuân Các, đến thăm hắt cũng chỉ có Vương Gia và Vương phi, nghĩ đến phải gặp những người khác trong vương phủ, hắt cảm thấy vô cùng phiền phức.

“Nói gì vậy?” Đỗ Phúc Hề khí định thần nhàn, nở nụ cười: “Đương nhiên là thiệp thân muốn đi kính trà, thiệp thân là dâu của vương phủ, cũng không phải không thể gặp người khác, huống hồ gì thiệp thân cũng có ngoại hình xinh đẹp, ra ngoài cho mọi người khen ngợi đôi ba câu cũng tốt, còn có thể thu bao lì xì!”

Đỗ Phúc Hề ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, A Chi hầu hạ nàng chải đầu, Đào Hoa giúp nàng trang điểm, Lục Nhi chọn lựa đồ trang sức đeo cho nàng, Phụng ma ma thổi ngòi trà chờ nàng uống...đó chính là quy cách và phong thái của một phụ nhân nhà quyền quý.

Bất tri bất giác, nàng đã không còn suy nghĩ rời khỏi Vương phủ đi tìm một cuộc sống tự do tự tại, đó là tính toán trước kia, nàng cho rằng mình sẽ trở thành quả phụ, nhưng hiện tại tướng công sống rất khỏe mạnh, cả ngày lượn qua lượn lại ở trước mặt nàng, thể cốt tốt đến nỗi có thể đánh nhau với nàng, sao nàng có thể lấy thân phận quả phụ rời khỏi vương phủ đi tìm cuộc sống của chính mình, hơn nữa thân phận của nàng còn là thế tử phi tôn quý, cho

nên đó là chuyện không thể nào, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.

“Ngoại hình xinh đẹp?” Tôn Thạch Ngọc cau mày.

Bọn người A Chi che miệng cười, Đỗ Phúc Hề bên trong gương đang mỉm cười ranh mãnh với Tôn Thạch Ngọc, đôi mắt cười như không cười nhấp nháy, giả bộ làm một gương mặt quý rất đáng yêu: “Chính xác là nương tử của người rất đẹp nha!”

Ánh mắt Tôn Thạch Ngọc trở nên thâm thúy, cũng không giống như thường ngày chế nhạo nàng mấy câu, mà nửa nằm nửa ngồi trên giường phía sau lưng nàng cách đó không xa, neho mắt quan sát nàng thật sâu.

Kiếp trước hẳn bận rộn quân vụ, chưa từng nghĩ tới nương tử của mình sẽ là dạng nữ nhân như thế nào, không nghĩ tới cả đời này sẽ cùng nàng làm vợ chồng. Trong quá khứ, trưởng nữ của phủ Tả Thừa tướng ở trong kinh thành là một nữ tử chậm phát triển, vì sao ở trong mắt hắn lại hấp dẫn sự chú ý của hắn như thế?

Nếu nói là đẹp, Liên Di nương so với nàng xinh đẹp hơn ba phần, nhưng hẳn đối với Liên Di nương một chút xíu cảm giác cũng không có, thậm chí còn bởi vì nguyên chủ đã từng cùng Liên Di nương đầu ấp tay gối mà cảm thấy chán ghét cùng phiên lòng, thậm chí mong sao Liên Di nương chưa từng tồn tại.

“Thế Tử phi vốn rất đẹp mà, so với tiên nữ còn đẹp hơn!” Lục Nhi ở bên cạnh, không tinh tế nhận xét.

Đỗ Phúc Hề buồn cười: “Thế nào, Lục Nhi, người đã gặp qua tiên nữ rồi sao?”

“Không có.” Lục Nhi vừa lắc đầu vừa khoát tay. “Người thấp hèn như nô tỳ, làm sao có tư cách nhìn thấy tiên nữ?”

Đỗ Phúc Hề nghe xong liền cười: “Vậy thì thật kỳ quái nha, chưa từng gặp qua tiên nữ, sao người biết ta còn đẹp hơn cả tiên nữ?”

Lục Nhi học nàng ngửa đầu kéo ống tay áo che miệng cười: “Ha ha ha ha ha, Thế Tử Phi, người thật là hài hước!”

Nàng không hiểu lắm ý nghĩa của hai từ hài hước, nhưng nàng nghe nhiều cũng có thể vận dụng, hẳn là dùng vào thời điểm này không sai. Đỗ Phúc Hề bật cười, mấy người A Chi cũng đều cười, ngay cả trên tuần nhan của Tôn Thạch Ngọc cũng thấp thoáng ý cười.

~~~~~

Trong sảnh chính của Lan Dương Vương phủ, Vương Gia đang ngồi trên chủ vị, ngồi bên tay trái của ông là Vương Phi, phía sau Vương Phi là Trắc Vương phi Nghiêm thị, tiếp theo là Hà di nương và tam thiếu gia Tôn Thiếu Kiều do Hà di nương sở sinh, Nhị thiếu gia Tôn Như Tư do Nghiêm thị sinh ra, nghe nói do công vụ bề bộn, nên không cách nào hồi phủ.

Vừa thấy nàng và Tôn Thạch Ngọc đi vào, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía bọn họ.

Đỗ Phúc Hề mỉm cười, vẻ mặt tự nhiên thư thái đi theo sau Tôn Thạch Ngọc. Vương Phi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không hề nén nổi xúc động muốn khóc.

Khó trách Vương Phi kích động như thế, Thế tử vốn đứng cũng đứng không vững, di chuyển đều cần người khác hỗ trợ, đi một bước đã thở đến không còn hơi sức, có thể tự mình đi vào trong phòng quả thực là kỳ tích, dĩ nhiên nàng biết tất cả công lao cũng sẽ quy về hết lên người nàng, nàng có công xung hi nha, cho nên Thế tử tôn quý của Lan Dương vương phủ mới có thể kéo dài tánh mạng, nàng cũng quá quan trọng rồi!

Ha ha.

Vương Gia tươi cười, hài lòng nhìn bọn họ: “Cuối cùng Bẩm vương cũng chờ được con dâu tới thỉnh an, trong lòng thật sự vui mừng không sao tả xiết.”

Vương Gia đối xử với nàng vô cùng hiền lành, nhưng lại không có được sự thân thiết như Vương phi, có lẽ làm vương đã lâu, nên tự nhiên sẽ có khí chất uy nghiêm và cảm giác xa cách, nhưng Vương Gia và Tôn Thạch Ngọc giống nhau ở chỗ đều là mỹ nam tử, tướng mạo hai người giống nhau đến bảy phần, chỉ hơn bốn mươi tuổi đã có nhĩ tử lớn như Tôn Thạch Ngọc, đều bởi vì tục tảo hôn của người cổ đại.

Tôn Thạch Ngọc thản nhiên ngồi xuống vị trí đầu tiên bên phải Vương Gia, một nha hoàn bên cạnh vương gia mang đến một cái đệm quý để Đỗ Phúc Hề kính trà cho Vương Gia trước, vì ông là nhất gia chi chủ.

Nàng tiến lên dập đầu, cung kính dâng trà, Vương Gia nâng ly trà lên, rất hài lòng với biểu hiện của nàng, nhưng ông chỉ nhấp môi tượng trưng rồi ban thưởng cho nàng thứ đang được đặt ở trong năm, trong lòng Đỗ Phúc Hề vui vẻ nói tham tài tham tài, không biết bên trong chiếc hộp kim loại được điêu khắc tinh xảo đó là cái gì?

Kể từ sau khi chuyển kiếp, nàng phát hiện càng ngày mình càng thích tiền, có tiền mới có được cảm giác an toàn, hơn nữa đối với nàng mà nói đây chỉ là thân thể vay mượn của người khác mà thôi, tự nhiên phải có tiền tài bên người mới có thể yên ổn mà ngủ được.

Sau đó là ra mắt Vương Phi, Vương Phi thưởng cho nàng một bộ trang sức giá trị bất phàm, mặc dù nàng là một người không thông thạo về châu báu, nhưng cũng có thể nhận ra nó rất đáng giá.

Sau khi nàng được gả đến đây, mặc dù Vương Phi bị chính nhĩ tử bất hiếu của bà cự tuyệt ngoài cửa rất nhiều lần, không cho bà vào thăm, nhưng bà vẫn

thường phải người đưa thuốc cho con dâu tắm bổ, nói rằng nàng đã lao tâm lao lực chăm sóc Thế tử, nên cần phải bồi bổ thật nhiều.

Hôm nay, lần thứ hai gặp mặt, nàng cũng có cảm giác như lần đầu nhìn thấy Vương Phi trong Tương phủ, rất có hảo cảm.

Vương Phi có một trái tim hiền lành, mềm mại, từ giữa hàng mi nét mày có thể nhìn ra được, cái gì gọi là tướng tử tâm sinh, tướng mạo Vương Phi vừa xinh đẹp vừa đoan chánh, cũng giống mẫu thân nàng ở kiếp trước đến mấy phần, tuy mẫu thân nàng có hơi nhu nhược nhưng lại rất kiên nghị, mới có thể cùng với nàng chèo chống cả một gia đình sau khi phụ thân qua đời.

Vương Phi uống trà nàng vừa kính, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp: “Hải tử, con khiến cho vương phủ của chúng ta hơi thôi ngất trời, nhưng lại không có một người oán trách, thật là có bản lĩnh nha.”

Đỗ Phúc Hề mỉm cười ngọt ngào, trả lời: “Đã khiến cho mẫu phi chê cười.”

Không có ai oán trách là bởi vì tất cả bọn họ đã thưởng thức qua món đậu hủ vừa thối vừa ngon lành mới mẻ, không chỉ không oán giận, hiện tại mỗi phòng mỗi viện còn đang học làm đậu hủ thú vị kia!

Đỗ Phúc Hề đang tự hào là người tạo ra “vương triều đệ nhất vị: đậu hủ thú vị”, thì bất ngờ bị một giọng nói lạnh lùng cắt đứt tư tưởng --

“Đường đường là dòng đích nữ của Tướng phủ, lại có thể làm ra một món ăn có mùi ghê tởm như vậy, thật là khiến người ta bất ngờ, cũng không biết Tướng gia dạy nữ nhi như thế nào, chẳng lẽ để nữ nhi quần lấy bọn tiểu dân đầu đường xó chợ sao? Nếu không làm sao có thể tạo ra một món ăn hạ đẳng như thế? Còn khiến cho người người trong phủ đua nhau học làm, gây tổn hại gia phong.”

Những lời này thật sự rất cay nghiệt, mắng nàng không có gia giáo, còn mắng luôn cả phụ thân nàng.

Đỗ Phúc Hề nhìn sang, thấy một băng sơn mỹ phụ nhân tuổi chừng 37 - 38, ánh mắt âm u lạnh lẽo, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo khinh người, một dáng vẻ không để ai vào trong mắt, nhìn vị trí được an bài, nhìn thái độ, đích thị là Trắc Vương phi của vương phủ, Nghiêm Thị.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17

Bà ta không phải là mẹ đẻ của Tôn Thạch Ngọc, nên không thích nàng cũng không có gì lạ, nàng cũng không muốn so đo với bà ta, vừa định tiến lên phía trước kính trà thì có một giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả Nghiêm Thị vang lên.

“Ghê tởm sao?” Tôn Thạch Ngọc lạnh giọng: “Phòng bếp nhỏ trong viện của Nghiêm Trắc phi cũng đang nén một vại đậu hủ thú vị đấy, xem ra người trong viện của bà vui vẻ thì được nhỉ, cái gọi là có loại chủ tử gì, sẽ có hạ nhân dạng đó, chắc người sẽ không lên lút ăn rồi ở đây lại làm bộ làm tịch nói ghê tởm chứ?”

Trên mặt Nghiêm Trắc phi lúc trắng lúc xanh, bị Tôn Thạch Ngọc châm chọc đến nỗi nói không nên lời, lại không có ai nói đỡ, khiến bà ta không khỏi có chút nổi giận.

Bà ta có ăn, nhưng không phải lên lút vụng trộm gì đó, là bọn hạ nhân bày lên bàn bà ta mới ăn, mùi vị đó. . . . . Được rồi, mùi vị đó quả thật không hẳn chỉ có mùi thú vị như vậy, nhưng rất không phù hợp với những nơi trang nhã cũng là sự thật.

“Chao ôi, mặc dù đậu hủ thú vị này quả thật mùi vị không được tốt lắm, nhưng vô miêng lại ngon cực kỳ, ta và Thiếu Kiêu cũng đã ăn mấy đĩa, thật là có muốn ngừng cũng ngừng không được.”

Đỗ Phúc Hề biết người đang nói chuyện chính là Hà Di nương, liền mỉm cười với bà: “Phúc Hề gặp qua Di nương.”

Ở nơi này, mặc dù nàng là vận bối, nhưng lại là chủ tử, mà di nương cũng chỉ là nô tỳ mà thôi, trong trường hợp nàng dâu mới kính trà như thế này, di nương không có tư cách ngồi ở đó, nhưng Hà di nương lại tự mình mở to mắt chạy tới, lại còn ngồi đến ra dáng ra vẻ như thế kia, tựa như bản thân bà ta chính là trưởng bối, nhưng Vương phi là đương gia cũng không nói gì, người khác tự nhiên cũng không còn tư cách nói.

Nghe nói Hà di nương là nha hoàn hồi môn của Vương phi, từ nhỏ đã theo hầu hạ bên cạnh bà, ban đầu là đại nha hoàn nhất đẳng, năm đó cũng là Vương phi chủ động nâng bà ta lên làm di nương cho Vương Gia, đương nhiên tình cảm không phải tầm thường, cho nên cũng không quá chú trọng phân chia ranh giới chủ tớ.

“Tốt lắm, đứa nhỏ này quả là phúc tinh, Vương phi tỷ tỷ thật có phúc.” Đối với việc Đỗ Phúc Hề chịu làm lễ với mình, Hà di nương rất cao hứng, bà vui mừng không dứt nhìn Đỗ Phúc Hề rồi lại nhìn Tôn Thạch Ngọc.

“Thân thể Thế tử của chúng ta có thể chuyển tốt hơn, đây thật là tin tức vô cùng tốt!”

Tôn Thạch Ngọc âm thầm phi nhỏ. Làm ra đậu hủ thúi và thân thể hần chuyển biến tốt hơn đều là tin tức vô cùng tốt, vậy không phải hần và đậu hủ thúi có đẳng cấp tương đồng hay sao?

Hiển nhiên Đỗ Phúc Hề cũng nghĩ đến chuyện này, nàng cố nén cười, đôi mắt sáng lấp lánh muốn cười nhưng không thể cười, vẻ mặt ranh ma và gian xảo. Hần trợn mắt hừ một tiếng. Được lắm, nàng báo đáp hần thế này đây? ĐĐle^quyđo*n. Sớm biết như vậy hần đã không vì nàng mà xung đột với Nghiêm thị. Nhìn thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, trong lòng Vương phi vui mừng khôn xiết, trước đây, bà có chút bận tâm Phúc nương không có cách nào chen vào giữa Ngọc Nhi và Thiện Liên, hôm nay xem ra ngược lại là đứa nhỏ Thiện Liên kia không có cách nào chen vào giữa bọn họ rồi.

Như vậy cũng tốt, thể thiếp khác biệt, vốn là nên để thể thất có hài tử trước, nếu Thiện Liên có trường tôn của vương phủ trước, sau đó Phúc nương mới có đích tôn, thứ trường tôn tương lai lại không thể thừa kế Thế tử vị của Vương phủ, khó tránh khỏi một trận phân tranh.

Nhưng nhắc đến cũng thấy kỳ quái, trước đây Ngọc nhi chỉ cần mỗi một mình Thiện Liên, ngay cả cấp cho hần nhiều thông phòng, hần cũng đều không muốn, nhưng sau khi thú thể lại lập tức vứt Thiện Liên sang một bên, thật sự đã khiến bà rất bất ngờ.

“Hài tử à, con còn chưa kính trà cho Nghiêm Trắc phi đấy.” Vương phi hòa ái nhắc nhở, chi sợ Nghiêm Trắc phi thật sự dễ bụng, ở trong vương phủ to lớn như thế này, lục đục đầu đá tầng tầng lớp lớp, dĩ nhiên thêm một bằng hữu tốt hơn thêm một kẻ thù.

“Phúc nương gặp qua Nghiêm Trắc phi.” Đỗ Phúc Hề nâng hai tay, cung kính dâng trà thi lễ cho Nghiêm Trắc phi, nghĩ đến có thể cầm lấy tặng phẩm, nàng kính ly trà này tương đối cam tâm tình nguyện nha!

Nghiêm Trắc phi uống trà nâng kính xong, liền đặt vào trong khay một cái vòng ngọc màu xanh sáng bóng, màu xanh óng ánh hiếm thấy chứng tỏ giá trị liên thành của nó.

Đỗ Phúc Hề tươi cười rạng rỡ, vẻ mặt tham tiền, có chút tiếc hận sao vương phủ lại chỉ có ba trường bối? Không có lão thái gia, lão phu nhân, chi thứ hai, tam phòng, tứ phòng, thúc thúc thăm thăm cái gì sao?

“Thiếu Kiều, mau tới gặp tẩu tẩu Thế tử phi của con đi, sau này còn phải thỉnh tẩu tẩu chiếu cố nhiều rồi.” Hà di nương vội vàng thân thiết lôi kéo.

“Gặp qua tẩu tẩu.” Tôn Thiếu Kiều rất tùy tiện thi lễ, ra về bất cần, giống như một thanh thiếu niên bị ba mẹ cứng rắn kéo tới tham gia bữa tiệc, không kiên nhẫn, chỉ muốn thoát khỏi trường bối phiền phức để về nhà vọc máy vi tính.

Đỗ Phúc Hề nhìn hần một cách thú vị, nàng có cảm giác hần rất giống em trai kiếp trước của nàng.

Tôn Thiếu Kiều khoảng 14, 15 tuổi, ngoại hình không giống Vương Gia, lại giống Hà di nương hơn, mặt tròn mũi cao trán rộng, cũng coi như tướng mạo đường đường.

Sau khi kính xong trà, tán gẫu thêm một lát, phu thê bọn họ ở lại chỗ của Vương Phi ăn trưa xong mới đi, Hà di nương và Tôn Thiếu Kiều cũng ở lại cùng dùng cơm, bữa ăn cũng được coi là hoà thuận vui vẻ.

Trên đường trở về Noãn Xuân Các, bên trong kiệu chỉ có hai người, Đỗ Phúc Hề mới tò mò hỏi Tôn Thạch Ngọc: “Không phải Gia còn có một thứ đệ nữa hay sao? Sao hần lại không đến? Diendãle^quyđoN. Nghe nói đó là một nhân vật như trích tiên, có thật không?” Nàng rất tò mò, tục ngữ có câu thượng bất chánh thì hạ tắc loạn, Nghiêm Thị có khả năng sanh ra đứa con cũng có đôi mắt mọc trên đỉnh đầu như bà ta hay không?

“Không biết.” Tôn Thạch Ngọc nghiêng người ngồi trong kiệu, liếc nàng một cái. Hiện tại, nàng dám trắng trợn ở trước mặt hần bày tỏ cảm giác hứng thú đối với nam nhân khác hay sao? Mặc dù đối phương là huynh đệ của hần, nhưng hần nghe cũng không được thoải mái.

“Không biết?” Đỗ Phúc Hề kinh ngạc. “Là đệ đệ của Gia đó, sao gia có thể không biết? Nghe nói đã nhậm chức thanh niên ưu tú ở Lễ Bộ đúng không?”

“Không biết là không biết.” Tôn Thạch Ngọc đã có phần không kiên nhẫn. “Còn không mở cái hộp kim loại điều khắc đó ra xem một chút, không phải rất muốn biết Phụ vương đã thưởng cái gì có giá trị cho nàng sao?”

“Ha, sao Gia biết thiếp thân muốn nhìn?” Nàng cười thoải mái. “Gia, người thật sự là con giun trong bụng thiếp thân nha!”

Tôn Thạch Ngọc đột nhiên nheo mắt nhìn về phía nàng, gần từng chữ: “Nương tử, nàng vừa mới nói gì?”

Nàng phục hồi tinh thần, vội vàng cười ha ha che giấu: “Thiếp thân nói là tâm hữu linh tê! Gia và thiếp thân thật sự là tâm linh tương thông!” Con giun trong bụng, đó là cách nói của thể kỷ hai mươi một, đương nhiên hần chưa từng nghe qua, nàng lại nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, thật đáng đánh.

“Đỗ Phúc Hề, rốt cuộc người là ai?” Tôn Thạch Ngọc nhìn nàng không chớp mắt.

Đỗ Phúc Hề hơi sững sờ: “Cái gì?”

Hần nhếch miệng: “Người và trường nữ của Tướng phủ mà ta nghe người ta nói khác nhau rất lớn, một người muốn hoàn toàn thay đổi tính tình cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

Nàng ổn định tinh thần, ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn hần, cao giọng nói: “Vậy thiếp thân cũng hỏi người, Thế tử, người là ai?”

Tôn Thạch Ngọc sầm mặt, ánh mắt đột nhiên u ám “Tại sao lại hỏi như thế?” Chẳng lẽ. . . . . Nàng đã nhận ra được cái gì? Đỗ Phúc Hề nhìn về mặt tối

tâm u ám của hắn, ngược lại trả lời rất lưu loát: “Bởi vì người và Thế Tử vương phủ mà thiếp thân nghe được cũng không hề tương xứng, Tôn Thạch Ngọc là một mù bảo (*), nhưng người không phải, người giải thích như thế nào?”

(*Mù bảo: chỉ người đàn ông chuyên dựa dẫm vào mẹ, không có nguyên tắc, không có ý thức trách nhiệm...)

Tôn Thạch Ngọc cau mày: “Mù bảo?”

Nàng nhẹ nhàng bữu môi bày tỏ ý quở trách, rồi mới nói: “Chính là hài tử không thể rời khỏi mẹ, Thế tử vương phủ trong truyền thuyết chính là một hài tử không thể tách rời khỏi mẹ, nhưng người rõ ràng là không phải.”

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Thật ra người trả lời cũng được lắm.”

Bởi vì đối với nàng, bản thân cũng chỉ là một người xa lạ, ở trước mặt nàng, hắn chưa từng có ý che giấu, cứ đinh ninh rằng rất an toàn vì căn bản nàng cũng chưa từng gặp qua Tôn Thạch Ngọc, không ngờ nàng vẫn phát hiện ra chỗ khác thường.

“Ý của Gia là ngưng chiến sao?” Đỗ Phúc Hề cười hi hi hời, nàng rất “kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”.

Hắn cảm thấy nàng kỳ quái, nàng cũng cảm thấy hắn kỳ lạ, nếu không huề nhau, vậy thì muốn như thế nào? Minh xuyên không đến đây, chẳng lẽ hắn cũng là người chuyên kiếp?

Nàng buồn cười lắc đầu một cái, sao có thể? Nàng đang loạn tưởng những thứ gì đây hả?

Tôn Thạch Ngọc nghiêng ngẫm nhìn nàng, còn chưa kịp trả lời, cổ kiệu đã bất ngờ dừng lại.

Cổ kiệu dừng lại, nhưng không có người đến kêu bọn họ xuống kiệu, nhưng cổ kiệu cũng không tiếp tục di chuyển, Đỗ Phúc Hề vén rèm nhìn ra, cũng sắp đến Noãn Xuân Các, nhưng còn chưa tới nơi, sao cổ kiệu lại ngừng?

“Thế nào?” Dĩ nhiên là nàng đang hỏi A Chi bên ngoài cổ kiệu.

“Cái đó. . . . . Thế tử phi, e rằng phải thỉnh Thế tử ra xem một chút rồi.” A Chi khó xử nói.

“Chuyện gì hả?” Không đợi Tôn Thạch Ngọc trả lời, trước khi Đỗ Phúc Hề bước xuống, hai người Tiểu Kiệu và A Chính đã vội vàng xốc mình dìu nàng ra ngoài.

Phía trước, trên chiếc cầu cửu khúc, dương liễu rủ xuống hai bên bờ, Liên di nương đang thống khổ quỳ ở đó, đôi mắt nhòa lệ, nói có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Trong chớp mắt, trái tim Đỗ Phúc Hề chợt đập mạnh và loạn nhịp, sau đó thờ dãi nói: “Giới cho một bức tranh mỹ nhân quy địa.”

Nàng xoay người tự mình vén mình kiệu lên, nhìn văn phong bất động của Tôn Thạch Ngọc, cố ý nhún nhường nói: “Tướng công, Liên di nương quỳ gối phía trước, đang chờ chàng đấy, không phải chàng nên ra ngoài xem một chút sao? Đỡ nàng ấy đứng lên chẳng hạn?”

Trong quá khứ của hắn không có sự xuất hiện của nàng, nàng cũng sẽ không nhàm chán đến nỗi truy cứu, chỉ là hiện tại hắn đã hôn nàng, nếu như đã đụng đến nàng lại còn muốn thân thiết với nữ nhân khác, dđle*quydo^n, nàng có thể sẽ không mở lòng ra với hắn nữa, hắn muốn làm như thế nào, hừ, tốt nhất nên suy nghĩ cho thật kỹ!

Tôn Thạch Ngọc lười biếng nhướng nhướng mắt: “Nương tử, nói chuyện thì cứ nói, vì sao trong mắt nàng lại ẩn chứa hung quang như vậy?”

Đỗ Phúc Hề sờ sờ má mình, làm ra vẻ không hiểu: “Ta có sao?”

Tôn Thạch Ngọc đối với 'hung quang' của nàng rất là hưởng thụ, cũng không để ý nàng rõ ràng đang giả vờ làm ra vẻ ta đây, mở miệng cất giọng nói: “Mộ Đông!”

Mộ Đông vốn đang hầu tạ bên cạnh kiệu. “Có nô tài!”

Tôn Thạch Ngọc trầm giọng nói: “Gọi người kéo nữ nhân đang cản đường phía trước ra, nếu nàng ta muốn quỳ thì đi chỗ khác mà quỳ.”

Liên di nương nghe như sét đánh ngang tai, sắc mặt tái nhợt, cả người chết lặng. Hắn thế mà lại vô tình như vậy. . . . .

Bây giờ thân thể Thế tử đã khỏe mạnh, nhưng vẫn không triệu kiến nàng, nàng có nghĩ như thế nào cũng không thông, vốn tưởng rằng chỉ cần liều mạng ngoan cố quỳ dưới ánh mặt trời chói chang như vậy, hắn sẽ mềm lòng vì thời gian qua hắn vẫn luôn thương tiếc nàng, sẽ nhớ lại từng chút từng chút một quá khứ đã từng ân ái, không ngờ hắn lại có thể đối xử với nàng nhẫn tâm đến như vậy. . . . .

Nước mắt cứ thế tuôn là chảy.

Đỗ Phúc Hề thờ dãi, trong lòng phiền muộn. Nghiêm túc mà nói, chánh thể như nàng lại là tiểu tam, nhưng quan trọng hơn trọng phụ lại là một kẻ bạc tình, hơn nữa là vì nàng mà phụ nữ nhân khác. . . . . Chuyện này, chuyện này. . . . . Haiz, đây là cái thể loại tình huống lộn xộn gì vậy hả?

Chương 19: Chương 18

Đều do nam nhân, đều là nam nhân không tốt, nam nhân đại gian đại ác!

Cũng phải trách thời đại này quá tệ, cái chế độ quái đản gì mà có thể nạp thiếp trước rồi mới lấy thê, nữ nhân đó lại phải khoan dung rộng lượng, tiếp nhận tam thê tứ thiếp của trượng phu, quá căng rồi! Một người đến từ hiện đại như nàng tuyệt đối không thể nào chấp nhận được.

“Ngươi tự đứng lên đi, ta sẽ cho nha hoàn đưa ngươi về phòng.” Nàng nhẹ nhàng nói với Liên di nương.

Đứng trên lập trường của nàng, thật sự không có cách nào khuyên giải được, nàng hiểu rất rõ, mặc kệ nàng khuyên bảo như thế nào, thì đối với Liên di nương cũng đều là mềnh khóc chuột già từ bị, không để cho người khác kéo nàng ta đi, là đã chừa cho nàng ta chút thể diện rồi, nàng chỉ có thể làm được đến đây.

“Liên di nương, người trở về đi! Thê tử phi cũng là có ý tốt. . . . .” Thiêm Hương vốn là người hầu bên cạnh Thê tử trước đây trong vương phủ, nàng nhìn thấy A Chính không tiện nói nhiều, liền tự động mở miệng đỡ lời.

Vậy mà dường như Liên di nương có vẻ không hề nghe lọt tai bất cứ lời nào, nàng ta run rẩy đứng lên, cả người lão đạo giống có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, Đào Hoa tốt bụng muốn giúp đỡ nàng ta đứng vững, lại bị nàng ta đẩy ra.

Liên di nương oán hận nhìn chằm chằm Đỗ Phúc Hề, rồi bất ngờ gào lên đến tâm tê liệt phé: “Thê tử phi, rốt cuộc ngươi đã làm gì Thê tử? Tại sao Thê tử có thể đối xử với tỳ thiếp như vậy?”

Đỗ Phúc Hề sùng sốt: “Hiện tại ngươi đang nói cái gì?”

“Đừng nói nữa... Liên di nương...” Nghênh Mai cũng vội vàng nói.

Trước đây, Liên di nương là một người tính tình ôn hòa, rất được Thê tử sùng ái, đối xử với bọn nô tỳ các nàng cũng rất tốt, chỉ cần bọn họ không động tiểu tâm tư với Thê tử, nàng ta ban thưởng cũng rất hào phóng.

Nhưng hôm nay, nhìn bộ dạng chật vật như muốn ngọc nát đá tan của nàng ta, đám nô tỳ bọn họ nhìn thấy đều kinh hãi.

“Thê tử phi, ngươi đã dùng yêu thuật gì với Thê tử hả?” Liên di nương liều mạng hét lên the thé. “Mọi người nói ngươi đến Liên Hoa am tu hành, nhưng ai cũng biết nơi đó ô uế cầu thả, còn chết mấy ni cô, sử dụng một chút yêu tà chi thuật đối với ngươi không phải là một việc khó?”

“Liên di nương!” Nghênh Mai gấp đến độ đứng không yên.

“Ngươi đừng nói nữa!” Nàng thật sự muốn bịt miệng Liên di nương lại.

“Thật là quái đản, Triệu Thiện Liên!” Đỗ Phúc Hề cũng đã bắt đầu phát cáu, ánh mắt lộ ra tàn khốc. “Bản thê tử phi hỏi ngươi, ta đã từng ngăn cản không để cho ngươi gặp Thê tử chưa?”

Nàng không thể không nổi nóng, nể tình đối phương bị vứt bỏ, tâm tình nhất định không tốt, cho nên mới thông cảm, nhưng nàng lùi một bước đối phương lại tiến năm bước, coi nàng như quả hồng mềm muốn bóp như thế nào thì bóp sao?

“Đều do yêu tà chi thuật, dĩ nhiên sẽ không cần phải tự mình ngăn cản không để cho tỳ thiếp gặp Thê tử.” Liên di nương u oán nói, rồi hoảng hốt tựa như đã khẳng định Đỗ Phúc Hề có sử dụng yêu thuật.

“Ta phi! Sao ta lại đi khuyên giải ngươi chứ?” Đỗ Phúc Hề ngoảnh mặt sang hướng khác phát ra âm thanh 'phi' một tiếng, hất cằm, mang theo vài phần ngạo mạn, híp mắt hung hăng nhìn Liên di nương.

“Bản thê tử phi dùng yêu thuật, ngươi cứ cho là vậy đi! Ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp, có thể làm khó dễ được ta? Ngươi tức chết cũng đáng đời!”

Liên di nương choáng váng, nàng ta nhất thời không có kế sách gì, đầu óc mờ mịt nên mới có thể nói như vậy, không ngờ Đỗ Phúc Hề cũng không vội vã giải thích, dùng yêu tà chi thuật là chuyện nghiêm trọng cỡ nào, nàng ta cứ thừa nhận như vậy sao? Làm sao có thể?

“Mộ Đông!” Trong kiệu, Tôn Thạch Ngọc gầm lên hung bạo. “Không phải kêu ngươi gọi người lười nữ nhân kia đi chỗ khác sao? Ngươi lằng nhằng ở đó làm gì?”

Đỗ Phúc Hề lười phải nhìn đến cảnh nàng ta bị kéo đi, nàng tức giận thở hổn hển trở lại trong kiệu.

Thật là si nhục sắc đẹp của nàng nha, nữ nhân kia cho rằng nàng đã hạ tà thuật lên người Thế tử, cho nên còn lâu Thế tử mới chào đón nàng sao?

Thật ra, nàng cũng rất muốn biết vì sao thế tử lại thay lòng đổi dạ không còn thích Liên di nương, nhưng nàng cũng sẽ không làm ra vẻ như thế, đều nói là vì nàng, từ khi nàng gả vào vương phủ, hẳn đã không thèm nhìn đến Liên di nương, vậy thì có quan hệ gì đến nàng? Đó chính là chuyện của hai người bọn họ nha.

Lúc trước nàng mang theo tư tưởng quả phụ gả vào vương phủ, từ đầu đã không nghĩ tới muốn 'gây đánh uyên ương', hiện tại tội danh lại rơi xuống đầu nàng, nàng phải đi tìm ai để trần tình đây?

Trở lại trong xe, nàng càng nghĩ càng giận, thật sự muốn đá kẻ gây tai họa kia một cước, mà hẳn vẫn mang thần thái tự nhiên, giống như chưa từng có gì phát sinh.

“Người nói người nói người nói!” Thật sự không cam lòng, nàng bắt đầu diễn kịch của Quỳnh Dao, chỉ thiếu điều dùng tay nắm vào trong ngực hẳn, nếu thực làm như vậy, chỉ sợ bản thân cũng cảm thấy ghê tởm chính mình. “Rốt cuộc vì sao chàng lại không thích Liên di nương nữa hả?”

Từ khi nàng qua cửa, hẳn liền hoàn toàn vứt bỏ Liên di nương, cho nên căn bản nàng cũng chưa nhìn thấy bộ dáng hẳn và Liên di nương ân ái tình thâm, từ thái độ của hẳn mà suy đoán, Liên di nương thật giống như một người không có bất cứ quan hệ gì với hẳn, không những hẳn chưa bao giờ đề cập tới nàng ta, cũng không quan tâm hỏi han, chứ đừng nói gì đến những vấn đề can dự hay không can dự, giữa nàng và hẳn căn bản không có sự tồn tại của Liên di nương, vậy sao có thể gọi là 'hoành đao đoạt ái'? Huống chi nàng lại là chánh thê!

Oan có đầu, nợ có chủ, Tôn Thạch Ngọc biết rõ nhất nguyên nhân hẳn lạnh nhạt Liên di nương không phải là vì nàng, hẳn nên đứng ra giải thích rõ ràng mới đúng chứ!

“Gia chưa từng thích nàng ta, đáp án này đủ chưa?” Ánh mắt Tôn Thạch Ngọc lạnh như băng sương, không kiên nhẫn nói.

Lan Dương vương phủ là chỗ nào? Thế tử là thân phận gì? Lạnh nhạt một thị thiếp còn cần phải có lý do sao? Triệu Thiện Liên đó quả nhiên là cố tình gây sự.

Nguyên chủ luôn luôn đau ốm, Noãn Xuân Các do nàng ta làm chủ đã lâu, thật sự coi như là nhà của mình, cũng thật sự coi mình là chủ tử rồi, cho dù vẫn còn được cung chiều, nhưng ở trước mặt chính thê cũng nên biết vâng lời, nháo ầm ĩ lên như vậy là muốn như thế nào? Vu hãm Phúc nương thi triển tà thuật lên người hẳn, nhất định là nàng ta không còn muốn ở lại vương phủ nên mới có thể nói những lời đó, như vậy hẳn sẽ thành toàn cho nàng ta.

“Đáp án đó cũng quá hèn hạ rồi.” Đỗ Phúc Hề tức giận trừng hẳn. “Mặc dù gia không để ý tới nàng ấy, thiếp thân cũng có một chút vui mừng, nhưng nói chưa từng thích nàng ấy cũng quá không có phúc hậu rồi.” Chưa từng thích qua, người ta nháo như vậy làm cái gì?

“Gia nói không có là không có, tin hay không là tùy nàng.” Tôn Thạch Ngọc nhắm nghiền hai mắt, không muốn tiếp tục nói chuyện với nàng.

Tại sao không thích Liên di nương? Sẽ có một ngày hẳn nói thật với nàng sao? Nếu thật sự có một ngày như vậy, nàng sẽ nhìn hẳn như thế nào nếu biết hẳn là tá thi hoàn hồn?

Sau lần quỳ gối đó, Liên di nương lại bệnh không dậy nổi, vì sao nàng ta đau lòng chết đi sống lại, cũng không phải là một bí mật, hiện tại trong vương phủ ai cũng đều biết, nghe nói nàng ta bệnh nặng, Vương phi hiển từ đã tự mình đến thăm nàng ta.

Nói thế nào Liên di nương cũng đã chiếu cố Ngọc nhi mười năm, từ nhỏ cũng đã đi theo hầu hạ bên cạnh, thời điểm Ngọc nhi bệnh nặng, nàng ta mấy ngày cũng không chợp mắt, cực nhọc hầu hạ, chăm sóc Ngọc nhi cẩn thận, phần tình nghĩa này, là mẫu thân như bà cũng rất cảm kích.

Ban đầu bà rất lo lắng nhi tử ái thiếp diệt thê sẽ khiến cho người ta chỉ trích, hôm nay Ngọc Nhi và Phúc nương kim điệp tình thâm thật sự rất tốt, nhưng bà lại không ngờ ngay cả Liên di nương, Ngọc Nhi cũng không dung được, tình cảm nói cắt đứt liền cắt đứt, khó trách Liên di nương trở bệnh như thế.

Sau khi Vương phi thăm qua Liên di nương liền trực tiếp đến sảnh chính của Noãn Xuân Các, đi theo bà là hai đại nha hoàn Trúc Ảnh và Bách Hợp, trước đó bà đã cho người đến trước truyền lời, đến nơi đã thấy nhi tử và nhi tức đang chờ nghênh đón bà.

“Mẫu phi có chuyện cứ gọi chúng con đi qua là được, sao lại tự mình tới đây?” Đỗ Phúc Hề cười khanh khách vội kêu người mang nước trà và điểm tâm.

“Nương đến thăm Thiện Liên xong mới thuận đường tới đây.” Vương phi nghiêm nghị nhìn nhi tử, đôi mày thanh tú nhíu lại. “Ngọc nhi, con đã đến thăm Thiện Liên chưa? Bệnh thật sự rất nặng.”

Đỗ Phúc Hề vội vênh tai lên nghe, nàng nhìn sang Tôn Thạch Ngọc, lại thấy hẳn ngược lại cực kỳ bình tĩnh.

Liên di nương cũng ở tại Noãn Xuân Các, chuyện nàng ta bệnh nặng, Liễu ma ma cũng đã báo qua với nàng rồi, nàng chỉ phân phó cho mời đại phu đến xem bệnh, nên uống thuốc gì thì uống thuốc đó, cũng đã cho người mang đến một ít thuốc bổ, nàng đã làm hết trách nhiệm của chánh thất, đối với Liên di nương, nàng cũng không có nhiều đồng tình, cũng không muốn diễn vai người tốt, dù gì cũng không được người ta cảm kích.

“Hài nhi đang muốn nói với mẫu phi, đưa nàng ta xuất phủ đi.” Tôn Thạch Ngọc khẽ cau mày. “Cấp cho nàng ta một cái trang viện nhỏ, cử vài người qua đó hầu hạ, nhi tử không muốn nhìn thấy nàng ta ở trong phủ nữa.”

Đỗ Phúc Hề kinh ngạc nhìn hần, hần đây là muốn đuổi Liên di nương đi sao?

“Không được.” Vương phi có chút khản trương. “Mặc dù Thiện Liên là nô tỳ, nhưng nương đã làm chủ để cho con nạp thiếp, trước đây khi con bệnh nặng thì nàng chăm sóc con một tấc cũng không rời, hài tử à, con tuyệt đối không thể làm như vậy, không thể phụ lòng người ta như vậy.”

Tôn Thạch Ngọc nghe vậy, nhếch mép cười lạnh: “Chắc mẫu phi cũng đã nghe nói hôm đó nàng ta không có chừng mực khóc lóc om sòm, trong phủ này còn có thể lưu nàng ta sao? Giữ nàng ta lại, không biết còn có thể gây ra nháo loạn như thế nào nữa.”

“Nó là. . . . . là có hơi quá phận.” Vương phi vội vàng kéo tay nhi tử vỗ vỗ. “Phúc nương à, con là một người hiền lành, nói giúp cho nó một chút đi! Nó cũng là khổ tâm, mới có thể nói năng bậy bạ như vậy, con đừng để bụng rồi, nương tin con là người, sẽ không sử dụng yêu tà chi thuật, con có thể yên tâm, để cho nó ở lại đây đi! Nương sẽ khuyên nhủ nó, sẽ không để cho nó đến quấy nhiễu con.”

Đỗ Phúc Hề cười nhạt: “Con dâu không sao, chuyện của Liên di nương toàn bộ đều do tướng công định đoạt, con dâu thật sự không có ý kiến, nàng ta nói cái gì là chuyện của nàng ta, thanh giả tự thanh, công đạo tự tại lòng người, con dâu chưa từng làm ra chuyện gì không hay, nên không thẹn với lương tâm”

Vương phi hơi sững sờ. Xem ra những lời nàng nói không giống như khách sáo, bà còn tưởng rằng Phúc nương không muốn dung nạp Liên di nương, chẳng lẽ không phải sao? Tôn Thạch Ngọc nhận ra những suy nghĩ của Vương phi, nếu lúc này hần không tỏ rõ lập trường, không biết sau này tiểu nữ tử kia sẽ nói hần thành cái gì cả.

“Mẫu phi, nương tử chưa nói qua cái gì cả, là hài nhi không muốn gặp Liên di nương thôi, cứ quyết định như vậy, đưa nàng ta đi đi!” Hần nhin không được xen vào, giọng điệu kiên định.

Vương phi vội nói: “Con không muốn gặp nó, vậy cũng không nhất định phải đưa nó đi, để cho nó dòi vào viện của nương đi! Lúc này nếu cố chấp muốn đưa đi, sợ nó sẽ nghĩ không thông, làm ra việc gì đó ngu ngốc, trong lòng con cũng sẽ không dễ chịu, dù sao cũng có nhiều năm tình cảm. . . . .”

Đỗ Phúc Hề vừa nghe, cũng lập tức cảnh giác. Vương phi nói rất có lý, nếu bị đưa ra khỏi vương phủ trong tình huống này, xoay người lập tức sẽ đi nhảy sông tự vẫn!

Nữ nhân thời đại này không có chính kiến, lại xem trọng danh tiết hơn bất cứ thứ gì, bị đưa ra khỏi vương phủ không khác nào bị hưu ly, bảo nàng ta tại sao không đi tìm chết? Nếu như chết thật, đâu chỉ trong lòng Thế tử không thoải mái, nàng cũng sẽ không thoải mái.

Nàng đồng ý nói: “Mẫu phi nói rất đúng, con dâu cũng cho là không thể đưa Liên di nương đi, vẫn là lưu lại trong phủ tốt hơn, có thể từ từ khuyên giải nàng ấy, sẽ có một ngày nàng ấy thông suốt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Vương phi thờ phào nhẹ nhõm, “Nương biết con là người am hiểu, đó cũng là ý của nương, mọi việc cũng nên để ý một bước, đây là vì người khác mà suy nghĩ, cũng chính là suy nghĩ của mình.”

Đỗ Phúc Hề mỉm cười gật đầu, “Con dâu đã hiểu rồi.”

Vương phi cười gật đầu, “Nhìn một cái liền biết con là người hiểu chuyện.” Bỗng nhiên Vương phi lo lắng nhìn Tôn Thạch Ngọc, còn cầm tay hần vỗ vỗ mấy cái, “Ngọc Nhi, con hãy nói thật cho nương biết sao đột nhiên con lại không muốn thấy Thiện Liên? Không phải Thiện Liên là người ở trong trái tim con sao? Sao bỗng nhiên con lại thấy rắc rối khi Thiện Liên đến? Hai người cãi nhau rồi sao? Hay là Thiện Liên có chỗ nào làm cho con không vừa ý, chọc giận con không vui?”

Vương phi lấy giọng nói của một người mẫu thân ra hỏi nhi tử của mình làm cho Đỗ Phúc Hề không nhin được mà lộ ra một chút ý cười, nhưng mà Vương phi nhìn chăm chăm Tôn Thạch Ngọc, cũng không thấy trên mặt bà có ý cười bốn cọt gì, trong lúc đó bà ngồi an vị ở giữa hai người bọn họ, tất nhiên là Tôn Thạch Ngọc nhìn thấy vẻ mặt của nàng, hần rất muốn tròn trắn mắt nhưng vẫn phải nhin xuống.

Kiếp trước, nguyên chủ Tôn Thạch Ngọc này là cái đinh cái gai trong mắt của trưởng ty hoàng hậu, chỉ vì thái hậu và hoàng thượng sủng ái Tôn Thạch Ngọc nhiều hơn trưởng ty và Sở Xuất Hiền Nhi.

Hiên Nhi chỉ nhỏ hơn Tôn Thạch Ngọc một tuổi, là con nối dõi duy nhất của hoàng thượng, cũng là đích trưởng của hoàng gia nên cũng không cần nghi ngờ tương lai của thái tử, mà Tôn Thạch Ngọc tuy là tôn tử (cháu trai) đệ nhất của thái hậu, nhưng mà hần là đích trưởng của Tôn gia, sao lại có thể quan trọng hơn Hoàng Trưởng Tôn được? Quanh năm hần ở ngoài quân đội, cũng không hiểu sao hoàng thượng ty phụ lại đối xử và xem trọng nhi tử của thân đệ Lan Dương Vương hơn nhi tử ruột của mình, người ta còn tưởng rằng Tôn Thạch Ngọc có chỗ nào hơn người chứ.

Sau khi sống lại phát hiện hồn mình xuyên qua trên người Thạch Ngọc, thì hần phát hiện mình chẳng qua chỉ là một con mèo bệnh lúc nào cũng mang theo

cái âm sắc thuốc, cũng như nàng đã từng giễu cợt gọi hắn là một tên mụ bảo không thể tách rời khỏi mẹ, càng ngày hắn càng không hiểu hoàng thượng và thái hậu, cũng bất bình thay trường tử của mình, văn võ của Hiền nhi chỉ thua Tôn Thạch Ngọc một hai điểm, sao hoàng thượng và thái hậu lại coi trọng hắn không hề có đạo lý như vậy.

“Khụ!” Đỗ Phúc Hề hắng giọng, rất là dịu dàng cung kính mở miệng nói: “Mẫu phi, con dâu cũng rất buồn bực, con dâu cũng đã hỏi qua tướng công thì tướng công nói không yêu Liên di nương, con vừa nghe xong liền cảm thấy rất hoang đường.”

Vương phi cũng kinh ngạc, “Sao... Sao lại có thể? Ngọc Nhi, lúc trước con còn muốn lấy nó làm thê tử, nếu không vì nó có thân phận thấp hèn, phụ vương con còn sợ con sẽ làm âm ỉ lên vì muốn lấy nó làm chính thê.”

Đỗ Phúc Hề đang ngậm miệng lại cười châm biếm. Khả khả, xem người làm sao nói với mẫu thân ngươì, nhìn đi! Nói không yêu, mẫu thân ngươì cũng cảm thấy hoang đường đấy!

“Ngọc nhi, con quả thật là... Có thật là con không yêu Thiện Liên?” Vương phi vừa nói vừa lấy tay sờ trán hắn, “Trán con không nóng? Con không hồ đồ đó chứ? Sao lại nói như vậy?”

Ha ha ha! Đỗ Phúc Hề cười lớn tiếng ở trong lòng.

Tất nhiên là Tôn Thạch Ngọc để ý bộ dáng muốn cười như không cười của nàng vào trong mắt, sau đó hắn nghiêm mặt lại lạnh lùng nói: “Liên di nương chuyển tới trong viện của mẫu phi thì tự mẫu phi nhìn đi! Nhanh đưa đi đi, đừng để cho hài nhi thấy nàng ta ở trong viện này, không biết chừng lòng con lại nổi lên muốn đưa nàng ta đi.” Tôn Thạch Ngọc nhú mày nhìn Vương phi một chút, giống như không muốn trả lời vấn đề, cho nên Vương phi cũng không làm gì được hắn.

Đỗ Phúc Hề nhú mày. Tốt! Biện pháp hay, chuyển sang đề tài khác để nói chuyện.

“Nương biết rồi, nương sẽ mau chóng đưa Thiện Liên đi, con cũng đừng quá nhẩn tâm với nói... Hey.” Dứt lời, Vương phi liền thờ dãi.

“Sáng nay hài nhi cảm thấy mình bị đau đầu, muốn mời thái y đến phủ xem một chút.” Bỗng nhiên Tôn Thạch Ngọc lộ ra đáng vẻ ốm yếu nói.

Đau đầu? Đỗ Phúc Hề nhìn hắn rất kỳ lạ, sao lúc này lại thay đổi nhanh như vậy? Hắn đâu có đau đầu, rõ ràng là rất khỏe mạnh, buổi trưa còn ăn một bát ma cay xú xú, ăn như gió bão Đại Hãn, rất vui vẻ đấy.

“Đau đầu sao? Còn có chỗ nào không thoải mái hay không?” Vương phi hơi căng thẳng, nhìn thân thể nhừ tử trên bảo của mình mới tốt lên một chút, chớ để lại nhiễm phong hàn.

“Sau khi thái y trị liệu mới biết được.” Tôn Thạch Ngọc từ từ mở mi mắt ra, nói không nhanh mà cũng không chậm.

“Đứng đứng! Nhìn nương gấp đến độ mồ hôi sắp chảy ra rồi.” Vương phi phân phó nói, “Trúc Ảnh, ngươì mau kêu đại tổng quản cầm danh thiếp của vương phủ đi mời Phương thái y nhanh đến đây để trị liệu cho thái tử.”

Đỗ Phúc Hề thực sự không biết trong hồ lô của Tôn Thạch Ngọc đang bán thuốc gì, nàng đành đứng nhìn.

“Nương, hôm nay đừng mời Phương thái y mà hãy mời Chu thái y đến đây.” Tôn Thạch Ngọc nói rất hời hợt.

Vương sững sờ, “Chu thái y sao?”

Mà một bên Đỗ Phúc Hề rất là nhàn rồi nhìn lung tung, rồi thấy Trúc Ảnh sau khi nghe đến Chu thái y thì ánh mắt bỗng nhiên lóe ra.

Có thể là cảm thấy kinh ngạc cùng với Vương phi, thế tử vẫn do Phương thái y chữa trị, đột nhiên sao hôm nay lại phải đổi người?

Tôn Thạch Ngọc nói rất rành mạch phân minh: “Phương thái y đã chữa trị cho hài nhi đã lâu nhưng thân thể hài nhi vẫn không có khởi sắc, nương từ con nói từ trước tới giờ tướng phủ nhà nàng đều do Chu thái y chữa trị, với lại Chu thái y là người của Thái y viện, tất nhiên là y thuật cao minh, hài nhi cũng rất muốn thỉnh giáo.”

Kiếp trước, phủ Định Quốc Công thường mời Chu thái y và Chu thái y cũng thường đến phủ Quốc Công để bắt mạch cho mẫu thân và tổ mẫu hắn, cho nên Thái y viện cũng là chiếc ghế giải độc nhanh nhất.

Mà kiếp trước hắn chưa từng gặp qua Chu thái y, nhưng trong cơ thể nguyên chủ có độc, nhưng nhiều năm Phương thái y cũng chuẩn đoán không ra, nhất định là có vấn đề, bởi vậy hắn mới muốn Vương phi đổi thái y, đó cũng chính là muốn xác định suy nghĩ của mình không có lầm.

Bên này, Đỗ Phúc Hề trừng mắt nhìn hắn, ý bảo là trong mắt nàng chỗ nào viết là nàng nói Chu thái y tốt? Nhưng nàng chỉ giật giật lấy đổi môi để kháng nghị, cũng không dám mở miệng nói là hắn nói dối, chắc hắn thay đổi thái y là có nguyên do cho nên nàng cũng liền yên lặng nhìn.

“Trúc Ảnh, ngươì mau kêu đại tổng quản cầm danh thiếp vương phủ đi mời Chu thái y.” Thái tử nói rất có lý, phải thay đổi thái y cũng có chỗ không phải, cho nên Vương phi cũng theo ý của hắn.

Lúc trước Ngọc nhi của bà đâu có như vậy đâu có biểu đạt ý nghĩ của mình như hôm nay, bà thật sự rất vui, cho nên cũng không khỏi coi trọng con dâu một chút.

Trên mặt Vương phi nở nụ cười nói: “Hải tử, bây giờ thân thể con cũng đã có tí chuyển biến tốt, các con cũng nên viên phòng rồi chứ?”

Đột nhiên Vương phi nói trắng ra như vậy, nhất thời làm Đỗ Phúc Hề đỏ mặt nói không ra lời.

Đề tài này cũng quá..., sao lại có thể nói ngay ở trước mặt bọn hạ nhân chứ? Nhìn A Chi và Lục Nhi đều đang che miệng lại cười nằng, nằng thật sự phục Vương phi rồi.

“Mẫu phi đừng vội, hải nhi cũng đang có ý đó.” Tôn Thạch nói cũng không nhanh không chậm.

Vương phi nở một nụ cười rồi an ủi: “Các con hiểu chuyện như vậy, vậy thì tốt, chờ cho thân thể con khỏe lên một chút, thì con hãy dẫn Phúc nương đi thỉnh an thái hậu tổ mẫu của con, lão nhân gia nói là rất nhớ con đó.”

Tôn Thạch Ngọc nói rất có lễ nghĩa: “Hải nhi đã hiểu, chờ cho thân thể khỏe mạnh liền đưa nương tử tiến cung đi thỉnh an thái hậu tổ mẫu, nương tử của hải nhi rất tham tài, nhất định là rất vui đi tiến cung lĩnh thưởng.”

Thấy mặt Đỗ Phúc Hề đã tái hết rồi Vương phi vội cười mắng: “Con, đứa nhỏ này, sao lại nói thế tử mình như vậy được?”

“Tướng con con nói lung tung đó.” Đỗ Phúc Hề nói.

“Tất cả lời hải nhi nói là thật.” Tôn Thạch Ngọc phản bác.

Hầu như là hai câu này là đồng thời nói ra lại còn tranh giành ai nói trước, Vương phi lại không nhịn được mà mỉm cười, bà nh từ mình rồi lại nhìn con dâu mình, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Thấy các con thân thiết như vậy, nương rất yên tâm.”

Sau đó ba người liền uống trà, rồi tiếp đến là có nha hoàn lại thông báo nói là Chu thái y đến rồi.

(chương 7: Tra rõ thể tử trùng độc)

Trong phòng cực kì an tĩnh, Chu thái y chuẩn đoán nửa ngày cuối cùng cũng trầm ngâm.

Vương phi vội la lên: “Chu thái y, đến cuối cùng là làm sao? Có phải bệnh cũ của thể tử lại tái phát không?”

Vừa mới nhìn Chu thái y bắt mạch cho Ngọc nhi xong, sau đó sắc mặt liền nghiêm nghị lên, trong lòng bà bắt đầu trầm xuống, rất sợ gánh vác việc xấu trên vai.

“Bệnh tình của ta như thế nào xin mời Chu thái y cứ nói thẳng.” Tôn Thạch Ngọc nói rất bình tĩnh, vẻ mặt cũng không quá trầm xuống.

“Vậy hạ quan liền nói thẳng.” Chu thái y khẽ nhíu mày, rồi từ từ nói: “Trên người thái tử cũng không có bệnh nặng, nhưng mạch tượng lại không ổn định, yếu ớt, trong cơ thể tích trữ độc tố, trùng độc quá sâu, tổn thương máu huyết tiêu hao sức lực, xác thực là không có cách nào lùi lên, độc tố dần dần xâm nhập vào máu, khiến độc bên trong lan tràn rất nhanh, thương tổn mạch máu, may mà độc tố chưa ngấm vào lục phủ ngũ tạng, lấy ôn du đường dương, từ phương pháp dẫn dương chữa trị, cũng còn có cơ hội khỏi bệnh.”

“Cái... Cái gì?” Vương phi hết sức kinh hãi, bỗng lay động thân thể một phen, sau đó Bách Hợp liền đỡ lấy bà. Đỗ Phúc Hề cũng hơi sợ hãi, nàng nhìn sang Tôn Thạch Ngọc thì thấy sắc mặt hần bình thường, ánh mắt đột nhiên lóe lên một cái rồi lại biến mất, chỉ sợ là trong lòng hắn đã sớm biết, bất quá đôi thái y chỉ là muốn chứng thực ý nghĩ trong lòng hắn thôi.

Lúc này, Vương gia hấp tấp đi tới rồi liền sai bước đi vào.

“Ngọc nhi thế nào rồi? Thân thể lại khó chịu sao?” Vương gia nhíu mày rồi lại Chu thái y một cái, sau đó liền chuyển sự chú ý đến trên người nhi tử mình, nhất thời vẻ mặt lại lo lắng lên.

“Vương gia...” Vương phi kích động nhìn hắn, “Không phải Ngọc Nhi chúng ta bị bệnh mà là trùng độc.”

“Cái gì?” Vương gia khiếp sợ, như là hắn chưa bao giờ nghĩ tới Vương phủ sẽ phát sinh những chuyện như vậy, “Ngọc nhi trùng độc? Trùng loại độc nào? Trùng độc khi nào?”

Vương phi lắc đầu, “Thiếp cũng vừa mới biết, vừa mới được Chu thái y chuẩn đoán, hiện tại đầu thiếp rất rối, cái gì cũng không nghĩ ra, kính xin Vương gia phải điều tra rõ ràng.”

“Đó là chuyện tất nhiên.” Vương gia sốt ruột thay ái tử của mình, nhìn thấy sắc mặt thể tử mình tái nhợt liền đỡ thể tử mình ngồi xuống, lúc này mới hỏi Chu thái y, “Không biết Ngọc nhi ta trùng loại độc gì? Khi nào lại trùng độc?”

Sắc mặt Chu thái y nghiêm túc lên, “Độc tố bên trong người thể tử rất độc, với mạch tượng này cho thấy, độc này đã tích tụ từ lâu, chỉ sợ là thể tử vừa sinh ra đã bị hạ độc.”

Vương phi vừa nghe, thì thân thể bắt đầu run rẩy, “Ý người là vừa sinh ra liền bị hạ độc sao?”

Trên trán Vương gia nổi cả gân xanh lên rồi, “Sao lại như vậy? Đến cùng là người phương nào lại lớn mật dám hạ độc với thế tử?”

Trong lúc đó bọn hạ nhân nhất thời kinh hoảng lên.

Bỗng nhiên Tôn Thạch Ngọc từ từ hỏi: “Sao phụ vương lại trở về ngay lúc này? Không phải trong triều còn có việc sao?”

Lan Dương Vương là thân đệ của hoàng thượng, cũng là trợ thủ đắc lực được hoàng thượng tín nhiệm, hơn nữa thời gian đều ở Chính Tuyên điện cùng bàn bạc việc với hoàng thượng, giúp hoàng thượng đỡ vất vả.

“Là nô tỳ kêu đại tổng quản đi mời thái y tiện đường vào trong cung thông báo cho Vương gia.” Trúc Ảnh giải thích rất thỏa đáng, “Vương gia từng dặn nô tỳ, nếu Vương phi hoặc thế tử có chuyện gì thì thông báo ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 20

Vương phi nén lệ, xúc động nói: “Vương Gia có lòng.”

“Nói gì vậy?” sắc mặt Vương Gia bỗng chốc âm trầm, đôi mắt anh tuấn cũng trở nên ảm uất. “Bảo vệ nàng và Ngọc Nhi là trách nhiệm của Bôn vương, hiện tại Ngọc Nhi bị người ta hạ độc mà ta cũng không biết, thật uổng công Bôn vương làm phụ thân!”

“Vương Gia, trước hết hãy để Chu thái y kê đơn thuốc giải độc đã!” Vương phi nhắc nhở. “Việc cấp bách bây giờ là mau chóng giải độc trên người Ngọc Nhi.”

Vương Gia hướng Chu thái y khẽ chấp tay một cái: “Làm phiền Chu thái y rồi.”

Chu thái y cũng khom người đáp lễ: “Không dám nhận, hạ quan sẽ kê một đơn thuốc, mặc dù Thế tử tích độc đã lâu, nhưng bách đan giải độc của tổ tiên hạ quan vẫn có thể cứu được, sau này chịu khó điều dưỡng tốt một chút là có thể khôi phục tráng kiện, xin Vương Gia, vương phi đừng hoang mang lo lắng.”

Nghe Chu thái y nói có thể cứu chữa, Vương phi liền thở phào nhẹ nhõm, bà vội vàng phân phó Bách Hợp đi theo lấy đơn thuốc, rồi tự mình sắc thuốc mang tới, không được để qua tay người thứ hai.

Bên phía Vương gia cũng không để mình rảnh rỗi, về mặt ông trầm xuống, phân phó thị vệ vương phủ bắt hết tất cả nô bộc ở Noãn Xuân các lại, ông muốn tự mình nghiêm thẩm!

Chỉ trong phút chốc, cả vương phủ đều thần hồn nát thần tính, người người đều cảm thấy lo lắng, chuyện Thế tử bị hạ độc từ khi còn ẵm ngửa cũng được truyền ra.

Chu thái y xin cáo từ, đại tổng quản tự mình tiến ra cửa, Bách Hợp đi theo lấy đơn thuốc, thị vệ vương phủ cũng đã bắt toàn bộ nha hoàn ma ma của Noãn Xuân các đến tiền sảnh, tổng cộng có năm mươi sáu người, bao gồm chương sự Liễu ma ma và nhất đẳng đại nha hoàn cũng đều bị bắt lại, chỉ có nha hoàn và ma ma hồi môn của tân nhiệm thế tử phi Đỗ Phúc Hề là không có trong hàng ngũ này.

Trong khi Vương Gia thăm vấn những người có liên can thì vương phi cũng một mực kiên trì muốn quan sát, Trúc Ảnh theo bồi bên cạnh, trước đó đã mang đến một cái ghế dài cho bà ngồi, không ngờ ngay cả Tôn Thạch Ngọc cũng xuống giường, từ từ đi ra ngoài.

Đỗ Phúc Hề vừa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, tự nhiên cũng khẩn trương nổi gót theo sau, nàng cũng muốn biết là ai đã hạ độc lên người Tôn Thạch Ngọc, trong đầu bất ngờ hiện lên gương mặt ngạo nghễ mỹ lệ của Nghiêm trắc phi.

Cái gọi là giết người phải có động cơ, như vậy Nghiêm trắc phi chính là người có động cơ lớn nhất, nếu Tôn Thạch Ngọc chết, Tôn Như Tư sẽ được ngồi lên vị trí Thế tử, là người có lợi nhất.

Nhưng nếu nàng nghĩ ra được, tất nhiên người khác cũng sẽ nghĩ ra được, dù sao Nghiêm trắc phi cũng là quận chúa tôn quý của Ninh Vương phủ, bà ta có ngu đến mức để cho mình bị người khác hoài nghi hay không?

Về phần Hà di nương, nàng dám cam đoan đó là chuyện không có khả năng, không nói Hà di nương dành cho Vương phi tình cảm thâm sâu như thế nào, đối với vương phi thập phần cung kính, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện tổn thương vương phi đến bậc này, cho dù bà ấy dám làm, sau khi Tôn Thạch Ngọc chết, phía trên vẫn còn một Tôn Như Tư đè nặng, sẽ không tới phiên Tôn Thiệu Kiều làm Thế tử, hưởng chi thân phận của bà ấy thấp kém chi là một di nương, không thể có suy nghĩ không an phận đối với thế tử vị. Cứ phân tích như vậy một lúc, nàng vẫn nghĩ không ra ai là nghi phạm, không khỏi nhìn về phía Tôn Thạch Ngọc.

Vương Gia thấy hấn ra ngoài, cảm thấy rất đau lòng nên dịu dàng dỗ dành: “Ngọc nhi, sao con lại ra đây? Nơi này gió lớn, còn vào bên trong phòng nằm nghỉ đi, lát nữa sẽ có người mang thuốc đến cho con uống, nghỉ ngơi một chút, phụ vương hứa với con, nhất định sẽ tìm ra hung thủ đã ám hại con, mặc kệ chuyện này liên hệ đến bao nhiêu người, mặc kệ người đó là ai, ta quyết không buông tha!”

Đỗ Phúc Hề chợt giác ngộ, thì ra hấn không chỉ là mụ bảo, mà còn là ba bảo! Nhìn bộ dáng Vương Gia che chở cho hấn, thật coi hấn như đứa nhỏ mà.

Tôn Thạch Ngọc không thèm để ý tới bài diễn thuyết từ phụ vừa rồi của Vương Gia, hấn lạnh lùng nghiêm túc nói: “Phụ vương, từ nhỏ hải nhi đã được phụ thân của Phung thái y, Phung lão thái y chẩn bệnh, sau khi Phung lão thái y qua đời đã giao lại cho Phung thái y tiếp tục điều trị, hai người bọn họ đều là thần thủ của thái y viện, lại đều không chẩn ra trong cơ thể hải nhi có tích độc, cùng cho rằng tất cả đều do trước đây thân thể hải nhi yếu ớt rối loạn, nội tạng bị thương tổn từ trong bụng mẹ, chưa bao giờ đề cập tới việc trúng độc, về tình về lý đều không thể nào nói nổi, hải nhi cho rằng nên mời Phung thái y đến đây để làm rõ.” Đỗ Phúc Hề nhìn hấn bằng ánh mắt bội phục, sao nàng không nghĩ đến Phung thái y nhỉ, coi như hấn thông minh.

Vương Gia nói: “Đó là dĩ nhiên!”

Vì gấp gáp muốn tra rõ chân tướng, Vương gia đã lập tức phái thị vệ trưởng cầm danh thiếp của ông đi mời Phung thái y, rồi lại lo lắng thân thể Vương phi không chịu nổi, nên đã phân phó hạ nhân pha một ly trà định thần, sau đó lại sợ bà ngồi không được thoải mái, liền phân phó đổi một cái ghế khác, ở trên ghế có lót một miếng đệm dày cho bà tựa, những điều này đều lọt vào mắt Đỗ Phúc Hề, mặc dù Vương Gia có trắc phi và di nương, nhưng yêu nhất vẫn là Vương phi.

Nhưng mà, nếu ông đã yêu Vương phi như vậy, hà cớ gì muốn lấy thêm trắc phi, nạp thêm di nương? Haiz, quả nhiên nam nhân trong thiên hạ đều hợp thành một loại, bất luận từ cô chỉ kim, đối với bọn họ, nữ nhân càng nhiều càng tốt, nếu đã là chế độ tam thê tứ thiếp, lý nào lại không cần?

Nàng không khỏi nhìn về phía Tôn Thạch Ngọc, mặc dù lúc này hấn đối xử với Liên di nương rất không kiên nhẫn, nhưng sau này thì sao? Sau này không phải hấn cũng sẽ giống như Vương gia, muốn lấy trắc phi còn muốn nạp thêm thiếp? Nếu mình nói với hấn mình không cho phép, nói không chừng hấn sẽ nhìn nàng giống như một bà nương điên khùng!

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi nhìn hấn chằm chằm, mày ngài nhíu lại trông vô cùng bất mãn.

Tôn Thạch Ngọc bị nàng nhìn đến chẳng hiểu ắt giáp gì cả, không biết trong đầu nàng lại đang suy nghĩ cái gì, trừng hăng say đến như vậy, không sợ con mắt cũng lọt ra ngoài luôn hay sao?

Lại nói, trong viện lúc này không khẩn trương nhất chính là hai người bọn họ rồi, bởi vì bản thân Tôn Thạch Ngọc cũng không phải là Tôn Thạch Ngọc chân chính, đối với chuyện bị hạ độc chỉ muốn tra rõ ràng, cũng không có nhiều cảm giác phẫn hận, mà Đỗ Phúc Hề nhìn mọi chuyện cứ như xem “Bao công thám án”, chuyện cũng chẳng liên quan đến nàng, nàng chỉ muốn biết hung thủ là ai.

Nửa canh giờ trôi qua, thị vệ trưởng cuối cùng cũng trở lại, nhưng không có Phung thái y đi cùng.

Sắc mặt Vương Gia trầm xuống: “Phung thái y đâu?”

“Hồi bẩm Vương Gia, trên đường về nhà, Phung thái y đã bị cướp giết chết, lúc này Thuận Thiên phủ đoán đang điều tra, vẫn chưa tìm được người nào khả nghi.”

“Cái gì?” Vương gia và Vương phi đều biến sắc, những người bên cạnh cũng run run rẩy rẩy, tất cả đều mang vẻ mặt kinh hoàng.

Tôn Thạch Ngọc cười lạnh: “Nói như vậy, chính là chết không đối chứng rồi.”

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã nhận được tin tức, rồi nhanh chóng ám sát Phung thái y, bên trong thân thông bên ngoài quỷ quái phải nói là đã hợp tác không một khe hở, nếu không phải linh hồn hấn xuyên vào người Tôn Thạch Ngọc, trong lúc vận dụng nội lực đã phát hiện ra có gì đó không bình thường, e rằng vĩnh viễn sẽ không biết được trong vương phủ có người muốn hại Thế tử, mà ngay cả Tôn Thạch Ngọc cho đến chết cũng không biết mình bị hạ độc, chỉ cho là thân thể mình yếu ớt dẫn đến bệnh chết.

“Lớn mật!” Vương Gia tức giận. “Đến tột cùng là người nào dám làm ra những chuyện mất hết nhân tính này dưới mắt Bôn vương, hôm nay nếu không bắt được hung thủ, Bôn vương tuyệt đối không bỏ qua!”

Tất cả những người ở bên trong tiền sảnh đều run lấy bầy, chỉ có Đỗ Phúc Hề là âm thầm vỗ tay tán thưởng, quá khí phách! Xem ra mặc dù Tôn Thạch Ngọc yếu ớt, nhưng Vương Gia vẫn thương yêu trường tử này nhất.

Nàng nhìn về phía Tôn Thạch Ngọc, vốn tưởng rằng hấn sẽ có biểu hiện xúc động, nhưng ai ngờ sắc mặt hấn lạnh lùng như sương giá, không thể nhìn ra được hấn đang suy nghĩ cái gì.

“Đưa toàn bộ thuốc thang thường ngày Thế tử vẫn uống đến Thái y viện kiểm nghiệm!” Vương Gia tức giận hùng hục, ra lệnh một tiếng liền có tả hữu thị vệ lập tức thi hành.

“Đưa toàn bộ những nô bộc này ra ngoài đánh chết!” Vương Gia không kèm được lửa giận hạ lệnh.

Mệnh lệnh này khiến Đỗ Phúc Hề sợ hết hồn. Đánh chết toàn bộ? Đây không phải là không nói phải trái sao? Nàng nhìn thấy Liễu ma ma sợ đến tay chân mềm nhũn quy người xuống, Thiêm Hương, Thu Nguyệt và mấy đại nha hoàn nhất đẳng thì mặt cắt không còn giọt máu, một số bà tử la lên thát

thanh: “Vương Gia tha mạng”, mấy tiểu nha hoàn sợ quá chịu không nổi đa trực tiếp bất tỉnh.

Nàng không khỏi nhủ vậy. Vương Gia như vậy cũng quá cầu thả, có đạo lý nào vừa mở miệng liền muốn đánh chết toàn bộ chứ, như vậy chẳng phải là chết không đối. . . . . Nàng bỗng đứng rùng mình, ánh mắt bất ngờ giao nhau với Tôn Thạch Ngọc, nhìn thấy hân mang biểu tình sáng tỏ, điều này khiến cho nàng buồn bực, không hiểu rốt cuộc hắn đã biết được cái gì?

“Khoan đã.” Thấy bọn thị vệ sắp sửa kéo người xuống đánh chết, Tôn Thạch Ngọc lên tiếng: “Phụ vương sợ là đã tức giận công tâm rồi, như vậy làm sao có thể tra ra hung thủ?”

Giọng nói khiến lòng người lạnh lẽo đó trầm thấp nhưng tràn đầy uy nghiêm không thể khinh thường, mặc dù có khẩu lệnh của Vương gia, nhưng bọn thị vệ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ: “Ngọc Nhi nói không sai, không thể đánh chết toàn bộ được.” Vương phi cũng không đồng ý phương pháp liều lĩnh đó.

“Huống chi trong đó còn có nhiều người đã nhìn Ngọc Nhi lớn lên, lẽ nào thật sự hại Ngọc Nhi?”

Liễu ma ma ngồi bệt dưới đất khóc nức nở: “Đúng vậy! Vương phi nói rất đúng, nô tỳ tuyệt đối không có lòng hại Thế tử, Thế tử quanh năm đau yếu, trong lòng nô tỳ cũng đau hơn bất cứ người nào!”

“Nô tỳ cũng nhất quyết không có! Tỳ nô tuyệt đối không dám độc hại Thế tử!” Thiêm Hương quỳ xuống dập đầu, sau đó Nghênh Mai cũng quỳ xuống, những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống, trong miệng đều là những câu đạo loại như: “Nô tỳ không có, cầu xin Vương Gia tra rõ”.

Trên mặt Vương Gia thoáng hiện lên sự ngoan độc dữ tợn không dễ dàng nhận ra.

Tất cả đều bị Tôn Thạch Ngọc thu vào trong đôi mắt sắc bén sâu không thấy đáy, hắn lại nói: “Đây đều là gia nhân của vương phủ, cứ bắt người nhà của bọn họ lại, nếu vẫn không nói ra sự thật thì cứ từ từ dụng hình giày vò người nhà của bọn họ, chặt tay hay là chặt chân, cho đến khi có người nói ra chân tướng mới thôi.” Đây là phương pháp bức cung tù binh trong quân ngũ ở kiếp trước, cho nên hắn chưa bao giờ cho là có gì không đúng.

Vậy mà vừa dứt lời, Vương gia giật mình, Vương phi cũng kinh sợ đến sửng sốt: “Ngọc Nhi, con . . . con . . . .”

Bọn họ chấn kinh không thốt nên lời, tất cả đều nghĩ-- sao người lại có thể nghĩ ra phương pháp tàn nhẫn như vậy? Đây thật sự không giống người!

Sau khi kinh ngạc đi qua, trong ánh mắt Vương Gia thoáng qua một tia ngoan tuyệt: “Đây cũng là một biện pháp, có lẽ gây khó dễ người nhà bọn họ, bọn họ nhất định không thể không tuân theo, nếu không chịu nhận tội, vậy hãy để cho người nhà bọn họ chịu nỗi khổ lăng trì, cắt từng tắc từng tắc thịt, để cho bọn họ muốn sống không được muốn chết cũng không xong, nếu không muốn người thân chịu khổ hình như vậy, tốt nhất mau bước ra gánh tội. . . . .”

Đỗ Phúc Hê càng nghe càng kỳ quái, sao Vương Gia lại giống như đang uy hiếp người khác. . . . .

Bất ngờ, một nha hoàn đang quỳ trong đám người ngã xuống, chung quanh lập tức hỗn loạn, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

“Là Thu Nguyệt!” Liên Nhị kinh hoàng hét lên.

Thị vệ vội vàng đi qua kiểm tra, lật thân thể nàng lên để dò xét hơi thở: “Vương Gia, nha hoàn này cắn lưỡi tự sát, đã tắt thở.”

Đỗ Phúc Hê kinh ngạc, Thu Nguyệt là người phụ trách thuốc thang cho Thế tử, cũng là đại nha hoàn nhất đẳng của Noãn Xuân các, thường ngày thận trọng, ít nói, cũng đã từng nói qua với nàng nếu thuốc của thế tử có vấn đề gì thì đi tìm nàng ấy, nàng lập tức cảm thấy rất hài lòng thái độ không đùn đẩy trách nhiệm của nàng ấy, không ngờ nàng ấy lại tự sát. . . . .

Cắn lưỡi tự sát, lại có loại dung khí này, nhất định rất đau. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 21

“Sự thật đã rõ, ả nha hoàn này đã cấu kết với Phương thái y để mưu hại Thế tử!” Vương gia tức giận chỉ tay vào thi thể Thu Nguyệt rồi nói. “Người đầu, ném thi thể của con tiện tỳ này ra khỏi phủ, rồi trảm hết toàn bộ người nhà của ả cho ta.”

“Sao lại là Thu Nguyệt?” Vương phi làm bầm không thể tin được.

Thu Nguyệt vốn là cung nữ nhị đẳng hầu hạ bên cạnh Thái Hậu, là một tay Thái Hậu bồi dưỡng, vì không yên lòng giao cho những người khác làm nên đã phái Thu Nguyệt đến hầu hạ và chuyên trách việc thuốc thang cho Ngọc Nhi, sao Thu Nguyệt có thể mưu hại Ngọc Nhi chứ?

Chu thái y đã nói, vừa sinh ra Ngọc Nhi đã bắt đầu bị hạ độc, khi đó Thu Nguyệt vẫn chưa vào phủ, hơn nữa, mỗi năm xuân qua thu đến, nha hoàn và bà tử của Ôn Xuân các không biết đã đổi bao nhiêu lần, nếu muốn điều tra chủ mưu thì phải bắt đầu từ đâu đây? Huống hồ, ngày hôm nay Thu Nguyệt lại chết cùng với Phương thái y, nếu như tiếp tục điều tra, e rằng sẽ có thêm nhiều người chết nữa?

Nghĩ tới đây, Vương phi liền rung mình một cái, không biết kẻ ẩn thân trong bóng tối muốn hại Ngọc Nhi là người phương nào? Trước khi Thu Nguyệt vào phủ, chắc hẳn là do đối phương đã tự mình hạ thủ, có thể ẩn nấp hơn 20 năm, chỉ nghĩ đến liên hoành sợ ruột gan như muốn nhảy ra ngoài hết rồi, giống như người kia đột nhiên nhảy ra gây bất lợi cho nhi tử bảo bối của bà.

Tôn Thạch Ngọc cũng không ngăn cản Vương gia trăm cả nhà Thu Nguyệt, dù sao thì bây giờ mọi người cũng đã chết rồi, muốn nói câu kết với ai cũng còn tùy người nói, sự thật có phải như vậy hay không cũng không còn quan trọng, dù sao kẻ chủ mưu muốn hại Tôn Thạch Ngọc, chắc chắn hẳn không chỉ có một nha hoàn và một tên thái y.

Với hẳn mà nói, người nào muốn hại nguyên chủ cũng không quan trọng, hẳn chỉ muốn vạch trần việc trong cơ thể mình có độc, sau đó có thể không cần uống thuốc cản trở việc vận công, hơn nữa chân tướng đã rõ ràng, hẳn mới có thể lấy việc giải độc để che giấu chuyện thân thể hẳn đã chuyển biến tốt hơn nhờ vào vận nội công, mới có thể xuất hiện trước mặt mọi người với một tư thế khỏe mạnh, ra khỏi Vương phủ để đi thăm dò chuyện bản thân hẳn muốn điều tra,

Đêm dần khuya.

“Hài nhi rất mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.” Hẳn ngược mắt, liếc nhìn Đỗ Phúc Hề một cái, nàng vẫn còn đang trong tình trạng hoảng hốt chưa phục hồi tinh thần vì chuyện Thu Nguyệt vừa tự sát. “Nương tử, nàng không đi ta trở về phòng sao?”

A Chi vội đẩy nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Thê tử đang gọi người kia!” Thấy Đỗ Phúc Hề đã phục hồi tinh thần lại, A Chi mới nhỏ giọng nói: “Thê tử muốn người điu hẳn về phòng.”

Đỗ Phúc Hề không còn cách nào khác, rõ ràng mình tự đi được, điu cái gì mà điu, nàng còn muốn xem Vương gia giải quyết hậu quả như thế nào đó.

Tuy nàng khó chịu nhưng vẫn đến đỡ hẳn.

Đi được vài bước, nàng lại nghe Vương gia nói: “Việc này vẫn nên tiến cung bẩm báo với Thái Hậu, lão nhân gia, bà ấy yêu thương Ngọc Nhi nhất, không có lý nào không báo cho lão nhân gia biết...”

Trở về phòng, Bách Hợp cũng đã đưa thuốc tới, bên ngoài viện vẫn còn hỗn loạn, cũng không có ai tới hỏi có muốn truyền bữa tối hay không, Bách Hợp rất chu đáo, đang định hỏi thì Tôn Thạch Ngọc giơ tay lên ra hiệu cho Bách Hợp đi ra ngoài.

Trong phòng không có ai, lúc này Đỗ Phúc Hề nhìn Tôn Thạch Ngọc không chớp mắt nói: “Gia đã sớm biết trong cơ thể có độc rồi đúng không? Vì vậy trước đó mới không uống thuốc.”

“Nói bữa cái gì đấy?” Hẳn cũng không ngồi xuống, chỉ đứng nhìn chén thuốc kia không có động tĩnh gì, trong mắt tỏa ra một ánh sáng sáng rực. Hẳn tin Vương phi, nhưng người ở bên cạnh Vương phi một người hẳn cũng không tin được. Nếu như chén thuốc không có vấn đề, thì nó cũng rất có lợi cho việc hẳn giải độc, độc trong cơ thể được giải càng sớm, thì hẳn càng sớm có thể ra khỏi Vương phủ đi làm những chuyện hẳn cần làm.

Đỗ Phúc Hề cũng biết hẳn đang hoài nghi về chén thuốc. “Như vậy đi! Sau này, chuyện sắc thuốc, nếu như Gia tin Lục Nhi thì hãy giao cho Lục Nhi đi.”

Tôn Thạch Ngọc gật gật đầu, “Cứ làm như vậy đi!”

Hẳn biết mạng Lục Nhi là do nàng cứu, e rằng so với những người khác, tiểu nha hoàn đó còn biết cái gọi là 'chịu ơn một giọt, báo ơn một dòng'.

“Gia đồng ý thật sao?” Đôi mắt Đỗ Phúc Hề sáng lấp lánh, miệng cười toe toét, lộ ra vẻ vui mừng.

Hẳn tin người bên cạnh nàng, chính là tin nàng.

Tôn Thạch Ngọc liếc nàng một cái: “Chẳng lẽ là giả?”

Tâm tình Đỗ Phúc Hề rất tốt, sau đó từ trong giỏ trúc trên đầu tủ nàng lấy ra một ít điểm tâm rồi đưa tới trước mặt Tôn Thạch Ngọc: “Cho ngươi.”

Hẳn nhận xong rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

Nàng nở một nụ cười xinh đẹp: “Bánh quy may mắn.”

Trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, nàng đã dạy nhóm người Úy nương nướng bánh quy, dù không có bột hương thảo và bơ sữa tươi, nhưng cũng có đường và bột mỳ, làm xong cũng có năm phần giống, những giấy xăm ở bên trong đều là tự tay nàng viết cả.

Tôn Thạch Ngọc nghe xong thì khoe miệng hơi nhếch lên, ung dung cầm lấy những khối điểm tâm có hình dạng cong cong kỳ quái: “Cái gì mà bánh quy may mắn?”

“Gia ăn rồi sẽ biết, bẻ ra làm đôi, thì ngươi sẽ thấy may mắn thuộc về mình.” Đỗ Phúc Hề ra vẻ thần bí nói.

Tôn Thạch Ngọc nghe theo lời nàng bẻ đôi cái bánh ra, thì thấy một tờ giấy xăm, hần kéo tờ giấy xăm rồi mở ra, trên giấy xăm là một hàng chữ viết tay khéo léo xinh đẹp, viết - son cùng thủy tẫn nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn. (son cùng thủy tẫn ngộ hết lối, liễu rù hoa cười lại gặp thôn)

Cảm giác trong lòng hần bây giờ rất lạ, giống như bị một cái gì đó đánh xuống một cái, lồng ngực hần nóng hổi, căng đầy, tựa như có một cái gì đó bao lấy trái tim hần, cảm thấy tâm mình hoàn toàn bị mất khống chế, giống như... Thật giống như có người đang khích lệ cổ vũ hần, kêu hần không được nhụt chí, toàn thể sự tình sẽ được phơi bày, toàn bộ sẽ được điều tra rõ ràng, để trong lòng hần dâng lên một cảm giác âm áp...

Đỗ Phúc Hề nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của hần liền hỏi: “Sao thế? Không hài lòng chữ viết phía trên đó hả? Vậy thì để ta đi đổi cái khác?”

Tôn Thạch Ngọc nhìn nàng cũng không chớp mắt lấy một cái: “Đây là nàng viết sao?”

Đỗ Phúc Hề xoay vòng vòng ở bên cạnh hần, rồi nàng cười gật đầu, “Sao vậy? Có phải Gia đang cảm thấy nương tử ta tài hoa hơn người, ta viết rất hay phải không?”

“Là viết rất rất hay.” Hần cười, rồi bỗng đưa tay kéo nàng lại, kéo nàng vào trong ngực hần.

Nàng vội vàng đẩy hần ra, nhưng vô dụng, một bàn tay của hần đã nhanh chóng di chuyển ra sau, cố định đầu nàng, đồng thời môi của hần cũng lập tức hạ xuống môi nàng, hai cánh môi nóng rực của hần đã bao phủ lấy miệng nàng, trong chớp mắt đầu nàng trống rỗng, mặc cho hần tạm thời mất lấy môi nàng.

Tôn Thạch Ngọc đã sớm không còn là Tôn Thạch Ngọc của quá khứ, hiện tại tự nhiên có chút khí phách của kiếp trước, hai tay hần ôm chặt nàng, trên người nàng giờ toàn là hơi thở nam tính của hần, đầu lưỡi nóng hổi đang thăm dò bên trong miệng của nàng, quấn lấy lưỡi của nàng, từng đợt từng đợt thiêu đốt nàng, khiến cho cả người nàng khô nóng chỉ có thể bắt lực dựa vào ngực hần và vòng tay hần.

Sau một hồi hôn nàng đến thần trí mơ màng, hần bất ngờ buông đôi môi nàng ra, đầu óc Đỗ Phúc Hề vẫn còn đang hoảng hốt, nàng ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn hần, ánh mắt mê ly, căn bản vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Hần nhẹ nhàng nhún mảy, ánh mắt hết sức buồn rầu. Bản thân cảm thấy có chỗ nào đó không đúng? Bỗng nhiên không muốn dùng thân thể của Tôn Thạch Ngọc làm phu thê với nàng, thậm chí có một ý niệm, muốn cho nàng biết hần là ai, sau đó mới cùng nàng làm phu thê thật sự...

Đột nhiên hần buông nàng ra, ánh mắt có chút phức tạp. “Gia đói bụng, kêu người truyền bữa tối đi.”

Sau vài giây ngây ngốc, cuối cùng Đỗ Phúc Hề cũng tỉnh táo lại. Đến cùng là cái gì vậy? Sao lại có người như vậy? Lúc đầu thì liều mạng tóm lấy nàng rồi hôn nàng, sau khi khơi lên lửa nóng trong lòng nàng rồi nói buông là buông sao, làm cho lòng nàng rối loạn, lẽ nào... Là vì hần đã đáp ứng với nàng khi nàng còn chưa nảy sinh tình cảm với hần thì không viên phòng, cho nên mới dừng lại sao?

Xem ra hần cũng là một tên phúc hắc, rõ ràng là cố ý, có nảy sinh tình cảm hay không, chẳng lẽ phải viết rõ ràng trên giấy trắng mực đen mới hiểu? Hần không thể nhìn tình huống sao? Xác thực là muốn làm nàng tức chết.

“Hừ, bữa tối của ngươi, tự ngươi truyền đi!” Nàng thực sự rất tức giận, cái đồ đầu đất không hiểu phong tình, nàng rầu rĩ không vui liền vén màn đi ra ngoài.

Thấy nàng đi, Tôn Thạch Ngọc liền hỏi: “Nàng đi đâu?”

Hần là Thế tử, Thế tử đang hỏi, nàng không thể không nghe thấy mà đi ra ngoài như vậy, bên ngoài còn có người ở đó!

Nàng tức giận quay đầu lại trừng mắt với hần, “Còn có thể đi đâu? Còn không phải đi tiếp sức cho mọi người sao! Không phải đã chết một Thu Nguyệt rồi sao, trước đó Vương gia còn muốn đánh chết rất nhiều người, sĩ khí bên trong viện xuống rất thấp, người làm chủ nhân cũng không nghĩ tới việc này sao?”

Tôn Thạch Ngọc lướt qua dáng vẻ gương cung bật kiêu, không chút quy củ của nàng, chỉ hỏi: “Nàng muốn tiếp sức như thế nào?”

Đỗ Phúc Hề hơi sững sờ, suy nghĩ một chút liền nói: “Bây mấy bàn tiệc, để cho bọn hần uống thật ngon để nén nỗi sợ hãi xuống.” Nàng tin đồ ăn có thể an ủi được lòng người, kiếp trước, nếu như quay phim chụp ảnh không suông sẻ, những người hâm mộ của diễn viên đó sẽ đưa bữa ăn khuya đến phim trường, làm giảm bớt không khí áp lực.

“Mỗi bàn tiệc hai mươi lượng, còn muốn mấy bàn thì do ngươi quyết định.” Tôn Thạch Ngọc chỉ muốn nàng ở lại thêm một lúc.

Thấy hần chủ động nói chuyện xem như là cầu hòa, lúc này tâm tình Đỗ Phúc Hề mới bình thường trở lại. “Thiếp thay mọi người tạ ơn ân điển của Gia.”

Mỗi bàn hai mươi lượng, cũng sẽ ăn được son trên hải vị, hần cũng thật hào phóng.

“Vừa rồi vì sao dừng lại...” Tôn Thạch Ngọc nhìn nàng thật sâu. “Ngày sau sẽ nói cho nàng biết.”

Đỗ Phúc Hề vừa nghe liền đỏ mặt, “Cái.., thiếp lại không muốn biết.” Nàng hừ một tiếng, vội vàng đi ra.

Ngày hôm sau, sau khi biết được Tôn Thạch Ngọc vừa sinh ra liền bị hạ độc, mà lại chưa tìm được thủ phạm, Hoàng Thượng lập tức phái một đội ám vệ của hoàng gia thuộc hắc kỳ đến bảo vệ hần, nghe theo lệnh hần.

Ám vệ giống như tử sĩ, nếu nghe lệnh hần thì phải hoàn toàn phụ thuộc vào hần, cũng không chờ đợi mệnh lệnh của hoàng đế nữa, mệnh lệnh này hậu thuẫn cho Tôn Thạch Ngọc vừa kiên cố vừa vững chắc, ban đêm nương tử hần cũng không cần trông hần vận công nữa, nhóm ám vệ sẽ làm rất tốt nhiệm vụ.

Hần suy nghĩ, nếu như lúc này có Dạ Phi hỗ trợ hần một tay là tốt rồi, nhưng lại không thể được, với Dạ Phi mà nói, hần là Tôn Thạch Ngọc, là Thế tử cao quý của Vương phủ, Dạ Phi sẽ giúp hần như thế nào?

Bây giờ, Mạnh Bất Quân đã chiếm vị trí phó soái, kiếp trước sau khi hần chết, quân Vệ gia như rắn mất đầu, cũng khó tránh việc Mạnh Bất Quân sẽ được nhận lệnh làm chủ soái.

Việc cấp bách bây giờ là hần muốn tra ra sao Mạnh Bất Quân sao lại giết hần, là câu kết với người nào để gây bất lợi cho Vương triều Đại Tuyên, hay là chỉ nhằm vào một mình hần? Nếu như nhằm vào một mình hần, thì có người nào ở sau lưng không? Là ai muốn đẩy hần vào chỗ chết? Rất nhiều khúc mắc cần hần tháo ra...

“Đón lấy!” Đỗ Phúc Hề vén màn đi vào, khẽ cười duyên dáng, không nói hai lời liền vút cho hần một bánh quy may mắn.

Thời gian này, lòng may hần càng nhũn chặt nhiều hơn trước, không phải hoàng thượng đã phải ám vệ tới bảo vệ hần sao? Nghe nói võ công của ám vệ cao tường đệ nhất, hơn nữa một đội ám vệ có 20 người, có 20 người ở trong bóng tối bảo vệ hần, hần còn có cái gì không yên lòng?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 22

Vương phi đã cho đổi nha hoàn và bà tử nhị đẳng, tam đẳng của Noãn Xuân các, Thu Nguyệt cũng sợ tội tự sát, dưới sự hiệp trợ của nhóm ám vệ, thân thể của hần cũng dần dần tốt hơn, dựa theo phương thuốc của Chu thái y phục dụng mỗi ngày, độc tố trong cơ thể hần cũng đã không còn đáng ngại nữa.

“Không thành kế.” Tôn Thạch Ngọc bẻ một cái bánh quy may mắn, lấy ra một tờ giấy xăm, sau đó nhũn mày nhìn nàng, chờ nàng lên tiếng.

Mỗi ngày nàng đều ném cho hần một khối bánh quy may mắn, những tờ xăm này hần đều thu lại, nhưng nghĩ đến người khác cũng có khả năng thu giữ những tờ giấy xăm viết tay của nàng, hần liền quy định không cho phép nàng tự viết xăm, nàng chỉ được phép viết xăm bỏ vào trong bánh quy may mắn của hần, những tờ còn lại đều do hần viết, dĩ nhiên hần sẽ không tốn tâm tư để suy nghĩ nội dung, chỉ cần tìm đại một bản kinh Phật nào đó, rồi viết lên là được.

Nội dung nhảm chán, mục đích chính là để cho người trong phủ không muốn nhận bánh quy may mắn của nàng nữa, từ nay về sau bánh quy may mắn sẽ chỉ thuộc về một mình hần.

“Đó là 36 kẻ trong một [bại chiến kế].”

Đỗ Phúc Hề tùy ý ngồi xuống, tự mình châm trà rồi nhấp một ngụm..., uống xong mới mỉm cười với Tôn Thạch Ngọc, dùng giọng điệu kể chuyện cổ tích mà nói --

“Xưa thật là xưa, có ba quốc gia hùng mạnh, theo thứ tự là Ngụy, Thục, Ngô. Nước Thục có một vị quân sư tên gọi là Gia Cát Lượng.”

“Có một lần, nước Ngụy nhận được tin tức, biết được yếu địa chiến lược của nước Thục là Tây Thành, binh lực yếu kém, chỉ có không tới một vạn binh lính, nên đã phái đại tướng quân Tư Mã Ý thống lĩnh hơn mười vạn quân đội tấn công trước.

“Sau khi nước Thục nhận được tình báo: đội quân nước Ngụy đang nhanh chóng tiến về Tây Thành, từ quân vương cho đến binh sĩ đều vô cùng khẩn trương, lấy một vạn binh ngăn cản hơn mười vạn kẻ địch, chính là lấy trứng chọi đá, cảm chắc thất bại.

“Nhưng nước Thục muốn triệu tập quân đội từ nơi khác đến viện trợ nhất định không kịp, Tây Thành ngàn cân treo sợi tóc, Gia Cát Lượng khổ nghĩ một lát, cuối cùng cũng nghĩ ra một kế sách, ông ra lệnh cho toàn bộ binh sĩ và bách tính bên trong thành rút lui ra khỏi đó, tạm thời tránh đến một chỗ an toàn, sau đó mở rộng cửa thành, chờ kẻ địch đến.”

“Không lâu sau, Tư Mã Ý mang binh đến bao vây Tây Thành, nhưng làm hần giật mình là, Tây Thành vốn phải được cảnh giới nghiêm ngặt lại đang mở rộng cửa, trên tường thành cũng không nhìn thấy một binh sĩ thủ vệ nào, chỉ có một lão đầu đang quét sân trước cửa thành.

“Trong lúc hần đang không thể nào hiểu nổi, thì bất ngờ trên cổng thành có một người xuất hiện, người nọ chính là Gia Cát Lượng, chỉ thấy Gia Cát Lượng không một chút hoang mang, chỉnh sửa y phục của mình, rồi thông thả ngồi xuống trước một cây cổ thụ đã được chuẩn bị từ trước, ngay sau đó tiếng nhạc du dương truyền từ trên tường thành xuống.

“Tướng sĩ nước Ngụy đều ngã ra, trong lúc nguy cấp bị đại quân vây thành, quân sư nước Thục, Gia Cát Lượng lại chỉ ngồi ở đó đánh đàn, không biết là chuyện gì đang xảy ra?”

“Đôi mắt vói cửa thành mở toang và tiếng đàn của Gia Cát Lượng, lão cáo già tướng quân Tư Mã Ý nhất thời không biết phải làm như thế nào, hắn đã sớm biết Gia Cát Lượng tức trí đa mưu, nhưng Gia Cát Lượng cả gan dám mở lớn cửa thành chờ đón hơn mười vạn đại quân, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu, vì vậy hắn nghĩ, trong thành nhất định đang mai phục rất nhiều binh mã.

“Ngay lúc này, tiếng đàn trên tường thành đang từ ung dung chuyển sang dồn dập, giống như bão táp đánh gấp rút ồ ạt đến, Tư Mã Ý càng nghe càng cảm thấy không ổn, hắn hoài nghi đây chính là tín hiệu Gia Cát Lượng phát ra để điều động quân đội phản công, vì vậy vội vàng hạ lệnh cho quân đội lập tức rút lui.”

“Trong lúc nhất thời, trong tiếng đàn dồn dập, hàng ngàn hàng vạn quân Ngụy rút lui một cách nhanh chóng, cứ như vậy, Tây Thành của nước Thục không cần dùng đến một binh một tốt nào vẫn có thể được bảo toàn. Đây chính là ‘không thành kế’.”

Nói xong, nàng uống một hớp trà, ngược mắt cười thân nhiên nhìn Tôn Thạch Ngọc: “Sao hả? Gia, thiếp kẻ thật sự không hay sao? Nếu hay, thì người phải vỗ vỗ tay chứ.”

Tôn Thạch Ngọc thật sự nghe đến say sưa, mặc dù hắn đã đọc rất nhiều binh thư, nhưng đều không đặc sắc như chuyện xưa nàng vừa kể. Mỗi một giấy xăm của nàng đều là một kế trong binh pháp, hắn đã từng hoài nghi nàng có phải đã nhận ra được cái gì đó rồi hay không? Nhưng đó là chuyện không thể nào.

Trên thực tế, Đỗ Phúc Hề căn bản không hề biết hắn là võ tướng, hơn nữa còn là một nguyên soái, nàng chỉ đánh bậy đánh bạ mà thôi. Nàng nghĩ, thay vì ở trước mặt hân khoe khoang những thứ như thơ Đường thơ Tống, tất cả chỉ là phong hoa tuyết nguyệt, chắc chắn sẽ không khiến cho hân bội phục sát đất, kiếp trước nàng rất thích đọc 36 kế, một ngày cho hân một kế, nam nhân mà, hơn phân nửa đều cảm thấy hứng thú với mấy chuyện chém giết, không tin hân không kính trọng nàng vai phẫn.

Quả nhiên như nàng dự đoán, hân cực kỳ quan tâm với 36 kế của nàng, không chỉ lắng nghe một cách cẩn thận, cất giữ mấy tờ giấy, mà còn ghi chép lại! Khiến nàng cảm nhận sâu sắc việc nàng làm rất là đáng giá.

“Gia Cát Lượng này quả thật là một kỳ nhân.” Hân nói từ tận đáy lòng.

Kiếp trước hân nắm giữ thống soái binh mã thiên hạ, mấy ngày qua, trong giấc mộng xuất hiện hình ảnh đại quân dàn trận không biết bao nhiêu lần, tiếng bước chân của hơn mười vạn đại quân vang lên chấn động như lôi đình, nếu trong quân doanh của hân có thể có được một vị quân sư đa mưu túc trí như thế, sẽ không chỉ giúp đỡ hân một hai điểm, huống chi trong chuyện xưa đó, Gia Cát Lượng không chỉ là một người kinh tài tuyệt đỉnh, còn gan dạ sáng suốt hơn người, nếu có thể vì hân mà sử dụng . . . . .

Hắn không khỏi nhìn Đỗ Phúc Hề, không tự chủ nhếch miệng.

Đỗ Phúc Hề không ngừng xua tay: “Đừng nhìn ta như vậy, Gia Cát Lượng đã chết rồi, tất cả những gì ta kể đều là chuyện từ rất lâu, huống chi Thế tử biết ông ấy để làm gì? Biết cũng vô dụng thôi, người nói có đúng hay không?”

Đúng lúc này, A Chi vén rèm đi vào, nàng phúc thân hành lễ, đặt mâm lên bàn rồi thức thời lui ra ngoài.

Trên mặt Đỗ Phúc Hề toàn là ý cười, liền cầm một chén đồ ngọt đưa đến trước mặt hân. “Đây là kim ti tổ yến thượng hạng, là mẫu phi đích thân chưng, nhờ phúc khí của chàng ta mới có ăn đây.” Phương thức Vương phi đối xử với hân không hề lạ, mẫu thân kiếp trước của nàng cũng cung chiêu tiêu đệ của nàng như vậy.

“Đã như vậy, còn không biết nói tiếng cảm tạ Gia?” Tôn Thạch Ngọc nhủ mảy moi.

Mình vừa bảo hân vỗ tay, bây giờ hân lại kêu nàng nói cảm tạ, hân đúng là một bước cũng không chịu lùi mà!

Nàng mỉm môi cười, được thôi, muốn cảm tạ thì cảm tạ, nàng không thèm so đo với một tên mục bảo, nàng đứng dậy làm động tác khề nhún người.

“Đa tạ Gia!” Cảm tạ xong liền vội vàng ngồi xuống, tiếp tục ăn kim ti tổ yến của nàng.

“Nhìn nàng tham ăn chưa kia, Gia không thích đồ ngọt, chén này cho nàng luôn đây.” Tôn Thạch Ngọc đẩy chén tổ yến mà mình mới chỉ ăn một miếng về phía nàng, đối với tổ yến không một chút hứng thú.

“Đa tạ!” Đỗ Phúc Hề cũng không thèm khách khí với hân, nhanh chóng kéo chén tổ yến của hân về phía mình, vô tình không nhìn thấy vẻ mặt dung túng của hân.

Tổ yến là thánh phẩm mỹ dung dưỡng nhan, ăn càng nhiều càng tốt, mặc kệ là có ăn được hay không, nhiều hơn nữa nàng cũng ăn, ngày mai da sẽ rất có độ đàn hồi, sẽ mềm mại giống như trẻ sơ sinh. . . . Nghĩ tới đây, nàng lại càng ra sức ăn.

Đó là cái chén hân đã dùng qua, nàng cứ như vậy mà ăn, ở trong mắt Tôn Thạch Ngọc, điều đó có thâm ý rất đặc biệt.

Noãn Xuân các là sự kết hợp hài hòa giữa nước và trúc, tọa lạc ven hồ, hai người ngồi đối diện với nhau, cười nói vui vẻ cùng ăn tổ yến, ngoài cửa sổ, trên bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng như một cục bông gòn mềm mại trôi lững lờ, từng cơn gió nhẹ thổi tới mang theo hơi thở ấm áp của

mùa xuân, năm tháng an tĩnh tốt đẹp, tầm mắt Tôn Thạch Ngọc rơi trên người nàng, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng, hần không hiểu vì sao ở trong mắt hần, bộ dáng ăn uống tùy tiện của nàng, lại trở thành một niềm hạnh phúc rất đời bình thường, khiến tâm tư của hần bay bổng?

Kiếp trước, quanh năm hần luôn mang tư thế hào hùng ở quan ngoại thủ hộ quốc thổ, không phải lúc nào cũng lãnh binh xuất chinh chống lại ngoại địch xâm phạm, thỉnh thoảng cũng được nghỉ phép hồi kinh, hần sẽ dẫn theo một bộ phận về phủ Quốc công, trong lúc rảnh rỗi tất nhiên là luyện võ cường thân, những lúc sở đàm, nội dung cũng đều là những chuyện quân địch, hần chưa từng được hưởng thụ qua cái gọi là thú vui sinh hoạt gia đình.

“Sao lại nhìn thiếp như vậy?” Đỗ Phúc Hề chợt phát hiện tầm mắt của hần đang ở trên người mình, nàng nhìn hai cái chén ở trước mặt mình, trước mặt hần ngay cả một ly trà cũng không có, nàng vội vàng chân chó cười cười nói nói: “Gia, thiếp rót cho chàng một ly trà nhé!”

Tôn Thạch Ngọc cũng thuận theo nịnh nọt của nàng, vừa nhâm nhi trách trà nàng mới vừa rót, vừa ghi lại 'không thành kế', rồi lại nhìn bản ghi chép về 'thắng chiến kế' trước đó, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng lật sách xột xoạt.

Trong không khí điềm tĩnh như vậy, chợt vang lên tiếng bấm báo của A Chi từ ngoài màn vọng vào: “Thế tử, thế tử phi, Mạt Nhi muốn gặp hai người, nói là có việc gấp không thể không gặp.”

Mạt Nhi là nha hoàn hầu hạ Liên di nương. Đỗ Phúc Hề khẽ nhướng mày.

Vương phi vốn muốn Liên di nương dọn đến viện của bà, nhưng Liên di nương cố chấp không chịu đi, còn thề rằng sẽ không bao giờ xung đột với Thế tử phi, còn nói bản thân sẽ không bước chân ra khỏi cửa, tự phản tính thật tốt, nếu cương quyết đưa nàng ra khỏi viện, nàng thà đập đầu tự vẫn, vương phi cũng bất lực, vì vậy mới đồng ý để nàng ta tiếp tục lưu lại trong viện của Noãn Xuân các.

Bây giờ cũng chưa tới nửa tháng đã bắt đầu tác quái, người này, quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Nàng nhìn Tôn Thạch Ngọc, chờ hần quyết định, dù sao việc gấp nói tới nói lui cũng chính là muốn gặp hần, thật sự không liên quan gì đến nàng.

“Không gặp.” Tôn Thạch Ngọc bị quấy rầy tâm trạng thường thức trời trong nắng ấm, nên cực kỳ khó chịu, gương mặt nhanh chóng bị che phủ bởi sương giá lạnh lẽo.

“Gia gặp đi!” Đỗ Phúc Hề chợt cảm thấy phiền muộn, đặt tờ yến qua một bên không thèm ăn nữa, cau mày tức giận nói: “Người ta nhớ chàng đó.”

Quái, giọng điệu âm dương quái khí này là của nàng sao, lẽ nào nàng đang ăn giấm chua?

Tôn Thạch Ngọc nghe xong, gương mặt tuấn tú liền trầm xuống, vận trung khí, giọng nói càng lạnh lùng: “Nói không gặp, đuổi nàng ta đi!”

Bên ngoài, dĩ nhiên Mạt Nhi cũng nghe thấy rất rõ ràng, không đợi A Chi đáp lời, nàng ta liền vội vàng liều mạng hô: “Thế tử! Xin người, xin thương xót đến gặp Di nương! Di nương, nàng ấy. . . . . Nàng ấy có thai!”

“Mấy ngày nay, di nương không ăn được cái gì cả, ăn vào đều ói, cứ tiếp tục như vậy, e rằng Di nương sẽ . . . sẽ . . .” Mạt Nhi không dám nói tiếp nữa, nhưng ý tứ quá rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy, Liên di nương sẽ chết.

Đỗ Phúc Hề không ngờ khi nàng nghe được tin Liên di nương có thai, lại có cảm giác như sét đánh ngang tai, đã khiến nàng chấn động, điều này đại biểu cho cái gì? Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, ngược mắt nhìn Tôn Thạch Ngọc, muốn xem hần xử lý như thế nào.

Tôn Thạch Ngọc nhíu chặt đôi mày miềm, sắc mặt tối đen như mực, gân xanh hiện lên trên trán. “Bốp” một tiếng, chiếc cốc sứ thanh hoa trong tay hần vỡ nát.

Đỗ Phúc Hề kêu lên thảng thốt, vội vàng gọi người tới.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Chương 23

Mộ Đông nhanh chóng chạy vào, vừa nhìn thấy bàn tay bị thương của chủ tử, liền hốt hoảng, hấp tấp chạy đi lấy hòm thuốc, A Chi cũng vội vàng chạy vào phòng, Mạt Nhi cơ trí, cũng lập tức đi vào theo, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt dọa người của Tôn Thạch Ngọc, ngay cả thỉnh an cũng không dám, chỉ biết yên lặng đứng bên cạnh chờ cơ hội mở miệng.

Tay chân Mộ Đông linh hoạt, nhanh chóng lấy hết mấy mảnh vụn ghim vào trong da thịt, sau khi khử trùng vết thương, liền rắc lên một lớp dược trị ngoại thương, rồi mới dùng vải băng lại.

Đỗ Phúc Hề vẫn quan sát Mộ Đông lau rửa vết thương cho Tôn Thạch Ngọc, nàng khẽ cau mày nhìn hần rồi thờ dài. Sao hần lại không chịu đối diện với thực tế? Nếu nói trong lòng khó chịu, hần có thể khó chịu hơn nàng sao? Hần và Liên di nương phải là lưỡng tình tương duyệt mới có hải tử, trải qua bao

hiều triển miên thì không cần phải nói rồi, nàng cảm thấy trong lòng trống trải, không thể diễn tả được đây là tư vị gì.

“Liên di nương có hài tử của gia, chuyện này có đáng phải tức giận đến như vậy hay không?” Nàng thật sự không hiểu, coi như hiện tại hân đã không còn thích Liên di nương, nhưng hài tử đó cũng là cốt nhục của hân, hân lại chưa có con nối dòng, thân là Thế tử, duy trì hương hỏa cho Lan Dương vương phủ chính là nhiệm vụ cấp bách nhất hiện nay. Nếu không có con thừa tự, e rằng vị trí Thế tử sẽ khó mà giữ được, vì sao hân lại không vui khi Liên di nương mang thai?

“Nàng hãy nghe cho kỹ.” Tôn Thạch Ngọc không nhìn nàng, nhưng giọng điệu đột nhiên trở nên trầm thấp. “Đứa bé không phải của ta, không một chút quan hệ nào với ta.”

Đỗ Phúc Hề nghe xong, không có lời nào để nói, hân đang nói cái gì vậy?

“Tốt nhất là vậy!” Nàng đột ngột đứng dậy. Mặc kệ hân có thừa nhận hay không, trong bụng Liên di nương cũng đang mang hài tử của hân, cứ xấu xa phủi sạch như vậy cũng vô dụng, nàng trầm giọng: “Đi thôi! Đi nhìn một cái, ít nhất cũng phải khiến nàng ấy ăn một chút gì.”

Đối với Liên di nương, nàng rất quan tâm, đối với chuyện Liên di nương đang mang cốt nhục của hân, nàng càng khó chịu không thể nào diễn tả, thậm chí là... đau lòng, cả trái tim giống như sắp nổ tung, nhưng nàng là nữ chủ nhân của Noãn Xuân các, tương lai chính là chủ mẫu của vương phủ, thân phận thế tử phi vẫn sờ sờ ra đó, thiếp thất của thế tử cũng do nàng quản lý, nàng không thể để trong viện gây âm ỉ đến mạng người, đến lúc đó một xác hai mạng, nàng cũng không thể giao phó với Vương gia và Vương phi.

“Đã nói là không quan hệ với ta, không đi.” Tôn Thạch Ngọc cau mày thật chặt, quyết tâm tuyệt đối không nhận hài tử đó trước mặt Đỗ Phúc Hề.

Hân biết làm như vậy là không nói đạo lý, nhưng hân cũng chẳng cần hợp tình lý làm cái quái gì, lúc này, ngay khi nàng biết tin đó, đã nhìn hân bằng ánh mắt tràn ngập bi thương, sao hân lại không nhìn ra? Mặc kệ như thế nào, hân tuyệt đối không đi gặp Liên di nương!

“Ta nói này, tướng công, chàng thật sự không đi?” Đỗ Phúc Hề hoàn toàn hết ý kiến.

Cái gì không có quan hệ với hân? Hân kiên quyết nói như vậy, ai có biện pháp gây khó dễ cho hân, chẳng lẽ muốn lôi hân đi luôn sao?

Tôn Thạch Ngọc nhíu chặt mày kiếm, mím chặt môi, rồi khó chịu nói: “Không đi.”

Nàng kìm nén tức giận: “Vậy thiếp đi.”

Ai ngờ hân lại dùng cánh tay không bị thương mà kéo tay nàng lại, quét ánh mắt lạnh lùng sang Mạt Nhi.

“Sắp dùng bữa tối rồi, tay ta lại không tiện sử dụng, nàng phải ở đây giúp ta dùng bữa, không được đi đâu hết.”

Đỗ Phúc Hề lập tức nổi giận: “Không phải bởi vì thân thể nàng ấy đang hoài thai, mà bởi vì đối với tất cả những chuyện xảy ra trong viện này, thiếp đều phải có trách nhiệm, cho nên nhất định phải đi!” Nói xong liền gạt tay hân ra rồi rời đi.

Khi nàng đến chỗ của Liên di nương thì Vương phi đã có mặt ở đó, tình huống này khiến nàng cảm thấy có phần rối rắm, nàng có thể lý giải rằng Liên di nương đã cho người gọi Vương phi đến đây, như vậy Vương phi mới có thể làm chủ cho nàng ấy, hiện tại nàng ấy đang hoài thai đứa con thừa tự tôn quý của vương phủ, sao có thể để cho người ta đối xử một cách tùy tiện như vậy?

“Tức phụ gặp qua mẫu phi.” Nàng cung kính thi lễ với vương phi, rồi đưa mắt nhìn đến một hộp trang sức bằng gấm đang được mở ra ở trên giường, bên trong là một đôi vòng tay vàng ròng tinh xảo, không cần nghĩ cũng biết là vương phi mới vừa thưởng cho Liên di nương.

Quả nhiên là mẫu bằng tử quý! Tôn Thạch Ngọc vốn muốn đưa Liên di nương đến thôn trang, chớp mắt một cái đã trở thành vương phi tự mình tới thăm rồi.

Vương phi nhìn thấy chỉ một mình nàng tới, không khỏi nhíu mày. “Ngọc Nhi đâu? Không phải ở trong phòng sao? Sai lại không cùng đi?”

Mặc dù Đỗ Phúc Hề không muốn gánh trên vai cái biệt danh đồ phụ, nhưng lại lười giải thích, nên chỉ lạnh nhạt nhìn Mạt Nhi một cái rồi nói. “Tiểu nha hoàn này là Liên di nương phái đi truyền lời, nàng ấy chứng kiến tất cả, mẫu phi có thể tự mình hỏi nàng ấy.”

Hôm nay tâm trạng của nàng rất sa sút, nên cũng không có ý định chiếu cố tâm tình của Vương phi.

Vương phi vội nói: “Con à, nương không có ý đó, bởi vì trong lòng sốt ruột, nên đã không để ý đến giọng điệu, không phải có ý muốn nói con không để Ngọc Nhi cùng đi.”

Vương phi thật sự là càng tỏ càng đen, Đỗ Phúc Hề cảm thấy buồn cười, vương phi vốn là một người ân cần đôn hậu, đối xử với nàng cũng cực tốt, nhưng chỉ cần gặp phải chuyện của nhi tử thì tay chân sẽ trở nên luống cuống, hôm nay nhi tử bảo bối có con thừa tự, bà đặt hết tất cả tâm tư vào đó, tự nhiên cũng là chuyện thường tình của con người.

Nghĩ thông suốt, nàng liền cung kính nói: “Tức phụ hiểu, đây là hài tử đầu tiên của tướng công, dĩ nhiên sẽ được mẫu phi coi trọng, tức phụ cũng không muốn mẫu phi hiểu lầm, cho nên mới xin mẫu phi tự mình hỏi nha hoàn này.”

“Vậy được rồi.” Liên di nương vẫn còn đang trông ngóng, vương phi cũng không trì hoãn, trực tiếp hỏi Mạt Nhi: “Người tên gì? Sao Thế tử lại không

tới?”

“Nô tỳ là Mạt Nhi.” Mạt Nhi cung kính nói. “Thế tử phi nói muốn rách miệng, Thế tử cũng nhất định không chịu tới.”

Đỗ Phúc Hề không khỏi nhìn Mạt Nhi thêm một cái, không ngờ nha hoàn này còn rất hiểu chuyện, bỏ qua chi tiết tay Thế tử bị thương, nếu không vương phi nhất định nóng như lửa đốt chạy tới nhìn nhi tử.

“Haiz...Bỏ đi.” Vương phi cũng không có biện pháp nào với nhi tử, bà chỉ nói: “Sao thái y vẫn chưa tới?”

“Đến rồi!” Trúc Ảnh dẫn một vị thái y trẻ tuổi và lạ mặt tiến vào.

Trước đây, vương phủ đều do Phương thái y chẩn bệnh, hiện giờ Phương thái y đã chết, Chu thái y lại là viện sử thái y viện, bắt mạch cho thế tử là chuyện không có gì để nói, không có lý nào lại bắt mạch cho di nương của vương phủ.

“Hạ quan họ Ngô, xin thỉnh an Vương phi.”

“Ngô thái y, miễn lễ.” Vương phi vội vàng kêu Ngô thái y bắt mạch cho Liên di nương, rồi thận trọng nói: “Bọn nha hoàn nói, gần đây, chỉ cần ăn trứng thức ăn có quá nhiều dầu mỡ, ngực sẽ rất khó chịu, hai ngày qua lại càng tệ hơn, cứ ăn vào là ói ra hết, thân thể dễ dàng mệt mỏi, lúc nào cũng ngủ mê mết, khẩu vị lại không tốt, đây có thể là đã có hi rồi hay không?”

Đỗ Phúc Hề cảm thấy cả trái tim như đang bị bóp nghẹt, trong lòng nàng thần thờ gật gật đầu. Là có hi, không sai, ngay cả nàng cũng biết đó chính là biểu hiện của việc mang thai, tranh đoạt nam nhân với một nữ nhân đang có thai, nàng thật tình tự khinh bỉ bản thân mình...

“Cái đó...” Ngô Thái y đặt hai ngón tay lên cổ tay của Liên di nương chẩn mạch một hồi lâu, biểu tình có chút kỳ quái, lại bắt mạch thêm vài lần, rồi sợ hãi mà nói: “Đã khiến vương phi thất vọng.”

Vương phi ngẩn ra. “Chẳng lẽ chưa?”

“Hạ quan đã bắt mạch, quả thật không có.” Ngô thái y nói thẳng.

Đỗ Phúc Hề và Vương phi đồng loạt nhìn về phía Liên di nương đang mang về mặt kinh hãi.

Vương phi lo lắng hỏi: “Thái y thật sự đã chẩn mạch cẩn thận rồi chứ? Vậy triệu chứng ăn cái gì cũng không được, lại hay nôn mửa thì giải thích như thế nào?” Ngô thái y khom người trả lời: “Hồi vương phi, theo mạch tượng vừa xem, là do trảng vị của di nương suy yếu, có thể là đã lỡ ăn trứng cái gì đó không sạch sẽ nên mới dẫn đến nôn mửa, thân thể mệt mỏi lại không khỏe, hạ quan sẽ kê hai đơn thuốc, uống sáng và tối, chỉ sau một ngày là có thể khỏi bệnh.”

Nghe Ngô thái y nói xong, cả người Liên di nương run rẩy như chiếc lá rơi rụng trong gió, lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn.

Nàng gây ra âm ỉ lớn như vậy, ngay cả Vương phi cũng mời tới, cái gì mà sau một ngày là có thể khỏi bệnh? Người nào? Dám coi nhẹ thân thể không khỏe của nàng như vậy sao? Nàng đang mang đứa con thừa tự tôn quý của thế tử đó! Ai dám coi thường nàng? Ai dám thất lễ với nàng?

Trong lòng nàng ta hoàn toàn không tin, cổ sức vùng vẫy ngồi dậy, Mạt Nhi vội vàng qua đi đỡ dậy, kê một cái gối sau lưng cho nàng ta dựa vào.

Sắc mặt Liên di nương tái nhợt nhìn Ngô thái y, ánh mắt tan rã: “Thái y vừa nói cái gì? Đây... Làm sao có thể?”

Vương phi nhìn thấy tâm trạng của nàng ta không ổn định, lập tức phản phó: “Trúc Ảnh, thay Bẩm Vương phi tiễn Ngô thái y ra ngoài.” Trúc Ảnh mang đến một phần lễ tạ đưa qua, rồi khách khí tiễn Ngô thái y ra ngoài, sau khi Ngô thái y hành lễ với vương phi xong cũng cáo lui.

“Nếu Ngô thái y đã nói như vậy, tất nhiên sẽ không sai, nhưng nếu người không tin, thì có thể tìm thêm vài đại phu đến đây kiểm tra lại.” Vương phi nhẹ nhàng khuyên nhủ. “Trước tiên, cứ uống thuốc Ngô thái y đã kê, điều dưỡng thân thể thật tốt rồi hãy nói, nếu trong lòng người vẫn suy nghĩ không thông, làm những việc ngốc nghếch, thì cái gì cũng không có, người nên suy nghĩ cho rõ ràng.”

Ngoại trừ nhắc nhở nàng ta đừng làm những chuyện điên rồ, Vương phi cũng không an ủi nhiều hơn được, hiện giờ tâm Ngọc Nhi đã không trở về nữa, bà cũng không muốn nói suông rồi lại tạo cho Liên di nương những hy vọng viển vông.

“Tì thiếp... Tì thiếp...” Liên di nương khóc nghẹn ngào, bản thân nàng ta cũng biết trong lòng thế tử đã không còn chỗ cho nàng ta, vốn mong có thể dựa vào hải tử trong bụng để hấn giống như trong quá khứ, ý lại nàng, bây giờ hi vọng tan biến, đá kích này nói lớn bao nhiêu thì lớn bấy nhiêu.

Vương phi nhủ mảy: “Đừng khóc nữa, khóc nhiều hại thân, người thiệt thòi cũng là người thôi.”

“Tì thiếp...” Liên di nương vẫn chỉ nói 'tì thiếp' rồi lại khóc, khóc tới khóc lui cũng nói không nên được câu nào.

“Tức phụ mệt mỏi, cáo lui trước.” Đỗ Phúc Hề nghe một lúc liền cảm thấy phiền chán, cũng không muốn ở lại trong này, trạng thái nức nở này của Liên di nương, không biết sẽ kéo dài đến khi nào, vậy cứ để cho nàng ta khóc cho tận tình đi, mình không phụng bồi nổi đâu.

“Được, được, con về trước đi.” Vương phi nhìn nàng bằng ánh mắt cầu khẩn: “Chuyện đó....con à, con lựa lời nói chuyện với Ngọc Nhi, đừng để nó cảm thấy xấu hổ.”

“Tức phụ đã hiểu.” Đỗ Phúc Hề bình tĩnh đáp.

Nàng biết, đó là muốn giữ lại lòng tự trọng cho hắn mà thôi, không thể nói thẳng vô mặt hắn rằng thân thể của hắn hoàn toàn không thể khiến Liên di nương mang thai, nam nhân đó nghe nói như thế không bùng nổ mới lạ, nàng cũng không phải con ngốc, đương nhiên sẽ không nói thẳng.

Trở lại sảnh chính của Noãn Xuân các, nàng vội vã bước vào phòng trong, Thái Liễu đang đứng canh cửa bên ngoài thông báo Thái Từ đang ngủ, nàng nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ mới vài giờ? Đã ngủ? Hôm nay không vận công hay sao? Nàng vội vàng hỏi: “Thế từ đã dùng bữa tối chưa?”

Thái Liễu lắc đầu: “Ngheh Mai đã tới xin chỉ thị, nhưng Thế từ chỉ nói hai câu: ‘không cần’ và ‘không ai được phép vào trong phòng’ sau đó tắt đèn rồi ngủ luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 24

Đỗ Phúc Hề biết hắn đang giận, nhưng lại không biết có phải vì nàng đã không tin đưa bé trong bụng Liên di nương không có quan hệ gì với hắn, hay tại nàng không chịu ở lại giúp hắn dùng bữa tối, cho nên hắn mới dứt khoát không chịu ăn?

Nàng đi thẳng vào trong phòng ngủ, quả nhiên là đã tắt đèn, rèm cũng đã hạ xuống, trong phòng chỉ có ánh trăng nên cũng không nghe thấy tiếng động nào.

Nàng nhẹ nhàng thờ dài, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ, A Chi đang đứng chờ ở bên ngoài, thấy nàng đi ra mới nhỏ giọng nói: “Đề nô tỳ hầu hạ người tắm rửa!”

Đỗ Phúc Hề gạt đầu, bị Liên di nương làm ầm ĩ một trận như vậy, nàng ăn cũng không thấy ngon miệng, dù sao trước đó nàng cũng đã ăn một chén kim ti tô yên, nên cũng không cảm thấy đói, tắm một cái lại tốt hơn.

Trong phòng sớm đã được chuẩn bị sẵn bồn tắm, nhỏ vài giọt tinh dầu mộc tê hương, A Chi cẩn thận búi tóc của nàng lên, sau khi nàng ngồi vào trong bồn tắm liền bật ra một tiếng thờ dài khoan khoái.

A Chi quan tâm nàng, biết nàng không dùng bữa tối nên đã chuẩn bị nửa bình rượu ngọt cùng với một ít đồ ăn vặt để ở trên bàn, nơi nàng chỉ cần vươn tay là có thể lấy được, đây giống như một loại hưởng thụ của các bậc đế vương, ngâm nước chừng nửa canh giờ, nàng cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Tắm rửa xong xuôi, A Chi lại hầu hạ nàng mặc quần áo, thấy sắc trời cũng đã khuya, nàng vội vàng giục A Chi đi nghỉ ngơi.

Ở trên giường, Tôn Thạch Ngọc cũng không hề nhúc nhích, hô hấp cũng ổn định nên nàng nghĩ chắc hắn đã ngủ say.

Nàng cời áo ngoài ra, vừa bắt nấp vừa vụng về bò lên giường, bởi vì phải vượt qua Tôn Thạch Ngọc mới vào bên trong giường được, sợ quấy rầy hắn nên từng động tác của nàng cũng rất cẩn thận, vất vả lắm mới ổn định vị trí, nàng vội nín thở rồi từ từ đưa lưng về phía hắn nằm xuống, còn cố hết sức co lại vào bên trong tường, chỉ sợ đụng phải hắn.

Ai biết khi nàng mới yên ổn nằm xuống, rón rén kéo chăn lên đắp kín, rồi thở ra một hơi, thì bất ngờ có một cánh tay ở phía sau lưng vòng qua ôm lấy eo của nàng, trái tim nàng nhất thời nhảy lỡ một nhịp.

“Thiếp tưởng gia đã ngủ...” Thân thể nàng cứng ngắc khản trương.

Tôn Thạch Ngọc siết chặt cánh tay, để cho thân thể hai người dán sát vào nhau hơn, rồi hắn gối đầu lên vai nàng: “Loại thời điểm này không nên nói chuyện.”

Đỗ Phúc Hề có kiến thức của thời hiện đại, biết “loại thời điểm này” là chỉ loại thời điểm kia, trái tim của nàng lập tức đập liên hồi và kịch liệt, trong đầu nàng nghĩ lung ta lung tung, mới ngâm mình trong bồn tắm nên cơ thể nàng rất là thom ngát, dường như dự đoán sẽ có chuyện phát sinh, muốn ướp hương cơ thể dâng lên cho hắn, nghĩ tới đây nàng liền xấu hổ.

Cả người Tôn Thạch Ngọc nóng như lửa đốt, đôi môi nóng bỏng cứ dao động cắn mút vành tai và sau cổ nàng, thỉnh thoảng lại thì thầm bên tai nàng, thổi hơi vào trong lỗ tai nàng, luồng hơi nóng hồi đó từng đợt từng đợt đi vào trong tai nàng, khiến nàng tê dại không thôi, nàng nhắm chặt mắt rồi ưỡn người lên.

Nàng cong người, mông nàng vô tình chống lại nguồn nhiệt nóng bỏng mà hắn đang có gắng chịu đựng, cơ thể hắn lập tức căng thẳng, dường như giữa hai chân hắn đang có một luồng khí thật nóng muốn trào ra ngoài, hắn tùy tiện xé bỏ xiêm y và thất lưng của bản thân, rồi dán lên thân thể nàng lần nữa,

dứt khoát xé luôn trung y của nàng, bờ vai mịn màng thanh tú nhanh chóng lộ ra hơn một nửa, hần bắt đầu khiêu khích đôi vai nàng, lúc thì liếm lúc thì hút, lưu lại vài ấn ký màu hồng, khiến nàng mềm nhũn.

Lúc tắm rửa, nàng có uống một chút rượu, nên có cảm giác hơi say say, với lại sau khi tắm nước nóng cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình từ từ nóng lên, cơ thể vốn đang nóng, lại bị hần ôm chặt rồi khiêu khích như vậy, kiếp trước nàng chưa từng biết mùi đời nên với đối với mấy chuyện giường chiếu này không hề có kinh nghiệm, lúc này thân thể nóng như thiêu đốt.

Tôn Thạch Ngọc ôm chặt cơ thể mềm mại trắng mịn nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng, hần phần khích xoa bóp mông của nàng, hai cái quả nho nhỏ trong mắt hần trước đây, bây giờ lại vô cùng mất hồn và có sức hấp dẫn với hần, cơ thể hần nóng rực như lửa, hai tay hần tự động xoa bóp đôi gò bồng đảo đang sưng phồng lên qua làn lụa mỏng của nàng, hài lòng khi nghe được phản ứng của nàng, lúc thì kinh hãi lúc thì rên rỉ.

Hần nhẹ nhàng gạt đi mái tóc dài đen óng như tơ của nàng sang một bên, đôi môi chuyển qua bờ vai tinh tế mềm mại của nàng, tiếp tục ma sát, nghĩ đến có thể vì Liên di nương mà nàng chết tâm với hần, không muốn tiếp tục gần gũi với hần nữa, hần cảm thấy đau lòng không tả nổi, liền phát sinh một loại dục vọng chiếm hữu, để nàng không thể rời khỏi hần.

Hần bỗng buông hai tay ra rồi xoay nàng lại đối diện với hần, nhìn thấy sắc mặt nàng ửng hồng, bờ ngực phập phồng run rẩy càng khiến cả người hần kích động, hần bị kích động đến nỗi toàn thân mất khống chế, hần nhanh chóng dùng môi phủ kín miệng nàng, hai tay vuốt ve cơ thể nàng, vô cùng thô lỗ coi áo nàng, cơ bắp của hần càng lúc càng căng ra, mỗi một va chạm vào cơ thể bóng loáng của nàng thì cảm giác nhức nhối càng tăng cao, mãi cho đến khi mảnh vải che cuối cùng đập trên người nàng bị xé xuống, thì trong cơ thể hần hình như có thiên quân vạn mã xông tới, khiến nàng thẹn thùng kinh hô.

Đỗ Phúc Hề cắn môi đỏ mọng, ánh mắt hần nóng rực triền miên, lại thêm cơ thể tinh trắng không một mảnh vải, bên dưới cơ bụng săn chắc, là hình dáng huyết mạch sôi sục, làm cho trái tim nàng càng đập điên cuồng không dám nhìn thẳng, theo bản năng muốn kéo chăn qua để che vị trí trọng yếu lại.

Khó khăn lắm mới mở được cánh xuân ở trước mặt, sao hần có thể cho phép nàng che đi mắt?

Hần cố định hai tay nàng trên đỉnh đầu, ánh mắt sáng rực mãnh liệt không chớp lướt trên cơ thể nàng.

Nàng đỏ mặt, tựa như mặt đào ngọt ngào run rẩy, vòng eo mảnh khảnh không đầy một nắm tay, hai chân tinh tế thẹn thùng chồng lên nhau, đáng vẻ kiều diễm này đã bức khả năng tự chủ của hần đến sát ranh giới nổ tung.

Nàng bị hần nhìn đến ngượng ngùng và mất tự nhiên, nàng không nhịn được cầu xin hần: “Gia, có thể đừng nhìn thiếp nữa được không?”

“Chỉ nhìn thôi, sao mà đủ?” Đôi mắt hần sâu thẳm và nóng rực, giọng nói khàn khàn phủ đầy tình dục.

Nàng còn chưa hiểu ý của hần, thì bờ môi nóng bỏng của hần đã che kín đôi môi nàng, vừa sâu vừa gấp gáp, khiến nàng suy chút nữa ngừng thở!

Cả cơ thể nàng ửng đỏ, hần yêu cực đáng vẻ yêu kiều gần như đang rơi vào trạng thái mê mẩn của nàng, chuyện này như một lời khen ngợi đối với hần, hần vẫn là một anh hùng trên lưng ngựa, mặc kệ là với địch nhân hay nữ nhân, hần đều muốn lấy chinh phục làm mục tiêu thứ nhất, mà hần vẫn còn chưa có bắt đầu, nàng đã không chịu đựng nổi rồi, đáng vẻ mềm mại đáng yêu của nàng kia đã làm cho lòng hần vui vẻ.

Xưa nay hần không thích quân kỹ có ý rên rỉ quá mức, không thích bọn họ chủ động hầu hạ, suốt quá trình giống một đợt luyện binh, vừa vặn chỉ để thỏa mãn dục vọng cơ thể mà thôi.

Đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được sự rung động say mê, ngọt ngào yêu kiều, không thể nào tả nổi, chỉ thuộc về riêng một mình nàng.

Hần gần như liều mạng quần lấy lưỡi nàng, hần ngậm cắn bờ môi nàng, điên cuồng thưởng thức sự ngọt ngào giữa môi lưỡi của nàng, đôi môi nóng bỏng lướt dọc theo bờ vai tuyết trắng thơm mát trượt đến khuôn ngực ngọc ngà đang run rẩy, rồi từ từ ngậm cái nhụy anh đào đỏ ửng, không ngừng mút hôn liếm láp, đầu lưỡi nóng rực lại tiếp tục đi xuống, cuối cùng dừng lại trên hoa tâm run rẩy của nàng, đây là chuyện hần chưa từng làm với một nữ nhân nào cả.

Nàng xấu hổ đến cực điểm, chớp mũi của hần đang đờ hoa hạc của nàng, có nghĩa là, hần đang nhìn nơi đó của nàng, nàng muốn khép chân lại, nhưng hần dễ gì cho phép, vẫn nâng cao hai chân nàng, đầu lưỡi nóng bỏng bừa bãi xông vào bên trong, nàng uốn éo cơ thể, bật ra từng tiếng từng tiếng rên rỉ, hần lại cứ cố ý đẩy đầu ngón tay vào bên trong hoa huyết của nàng, nàng gần như bị hần làm cho xấu hổ chết đi được, hần cứ dày vò nàng như vậy, khoái cảm cực lạc do ngón tay hần mang lại cứ từng đợt từng đợt ập tới, khiến nàng không thể nào chống đỡ nổi, chỉ có thể bị động để cơ thể phát sinh phản ứng thành thực, phản ứng mà nàng không dám đối mặt, cơ thể nàng đặc biệt nhạy cảm, hần chỉ tùy ý trêu đùa nàng đã có thể đạt được cực khoái.

Nàng không biết đã chết đi sống lại mấy lần, cuối cùng người nào đó cũng thỏa mãn, hạ chân nàng xuống.

Nàng khẽ mở ánh mắt mê ly nhìn hần, miệng hé mở, nàng còn chưa bình thường trở lại nên hơi thở gấp, đôi gò bồng đảo trắng mịn hơi rung rẩy đã trêu chọc đến giác quan của hần, hô hấp của hần cũng trở nên dồn dập.

Đôi mắt sáng quắc của hần khóa chặt nàng, ở trong mắt hần nàng như một đóa hoa đào tỏa hương nồng nàn, môi hồng khẽ run, hơi thở tinh tế gấp gáp cùng cơ thể nhẹ nhàng rung động đều khiến cho dục vọng của hần bùng cháy điên cuồng.

Hần bắt ngờ đề nàng ở dưới thân, không tiếp tục đè nén dục vọng của mình với nàng nữa.

Nàng đã không còn sức lực, đầu óc mê man để mặc hần hôn, dường như hần mút đến cánh môi của nàng sưng lên, nàng cũng không quan tâm, ý thức

của nàng bây giờ hỗn loạn, nên để mặc hắn đè lên người mình, để mặc cho bàn tay lớn của hắn cứ điên cuồng mà mon trón trên người nàng, mặc cho hắn triển miên căn găm lỗ tai nàng, mặc hắn thẳng lưng rồi đẩy mạnh vào tiểu huyết non mềm nóng ẩm của nàng...

“A!” Nàng hét một tiếng đau đớn, rồi chợt đỏ một tầng mồ hôi mỏng.

Hắn chống đỡ nàng, rồi khổ sở chịu đựng để không cho dục vọng bùng nổ. Nhanh như vậy đã bắn ra thì quá mất mặt rồi...

“Gia... Không muốn... Không muốn.” Nàng cau mày chịu đựng cảm giác đau đớn xé rách này, hai gò má vì ngượng mà ửng hồng, cảm thấy cơ thể hắn có thể hòa tan vào nàng.

Hắn đau lòng nhẹ nhàng dụ dỗ: “Chịu đựng một chút, lát nữa sẽ không còn đau đớn.”

Hóa ra cơ thể nàng không giống thanh quả tử, chẳng những không giống, mà còn cực kì mất hồn, khiến cho hắn yêu thích không muốn buông tay. Hắn ần ần kiên trì, cố gắng kéo dục vọng ra một chút rồi mới đẩy nhanh lực đạo, không ngờ hành động này lại làm cho nàng kêu lên, cơ thể còn căng thẳng, suýt chút nữa đã bức hắn bắn ra, hắn hít một hơi thật sâu, rồi vội vàng điều chỉnh tiết tấu, ổn định dục hóa như dòng nước chảy xiết, phải tốn một chút công phu mới có thể khắc chế chính mình rồi mới tiếp tục luật động.

Nhưng một khi đã buông thả, luật động liền không thể ngăn cản được, cơ thể hai người va chạm mạnh mẽ, hắn càng lúc xâm nhập càng sâu, cảm giác xalạ mà vui sướng mãnh liệt làm cho nàng kêu lên, không khống chế nổi mà co giật, hai tay của nàng theo bản năng nắm lấy khăn trải giường bên dưới, chỉ sợ không nắm chặt thì nàng sẽ bị hắn đẩy bay ra ngoài.

Hắn là một người có dục vọng mãnh liệt, nhưng vì tại ngoại trong quân lữ, lúc nào cũng đơn giản, tiết chế, chỉ huy, kiếp trước vì chiến dịch với Đại Nguyệt quốc, nên đã cấm dục từ lâu, với lại thân thể sau khi trùng sinh lại quá yếu ớt nên cũng không có cách nào sinh hoạt chăn gối, bây giờ dốc hết toàn bộ dục vọng lên nàng đến hơn nửa đêm, sau đó mới chịu buông thả rồi ôm nàng ngủ thật say, gương mặt khi ngủ vẫn còn vương lại nụ cười thỏa mãn.

Cả người Đỗ Phúc Hề mệt mỏi đến không thể nhúc nhích được, tất cả những chuyện nàng nghĩ tới, không nghĩ tới, kiếp trước nghe qua, chưa từng nghe qua, nam nhân đang ôm nàng đã làm tất cả, nếu như kiếp trước, bạn bè sẽ nói nàng rất hạnh phúc. Bởi vì bọn họ và nhóm bạn trai kết giao nhiều năm, đã không còn hứng thú và chạm, dẫn đến bọn họ trở thành những oán phụ chốn khuê phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

Hạnh phúc sao? Nhưng mà hiện tại nàng chỉ cảm thấy cả người rã rời, thật không thể tưởng tượng nổi, mấy tháng trước hắn vẫn còn bệnh đến sắp chết, bây giờ lại mạnh mẽ như vậy? Thật sự là cùng một người sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng mệt mỏi không chịu nổi, hai mắt nàng sụp xuống, nàng vô thức dựa vào trong ngực hắn, hắn đang nhắm mắt, nhưng lại rất chuẩn xác cầm lấy tay nàng vòng qua hông của hắn, nàng buông ra hắn kéo lại, sau vài lần như vậy rốt cuộc nàng cũng chịu thua nên đành vòng qua hông hắn, không lâu sau đã phát ra tiếng hít thở dài đều đặn, yên tĩnh đi vào ngủ.

Đêm nay trong Noãn Xuân Các, có Liên di nương hoàn toàn mất ngủ vì biết bản thân không mang thai, còn có hai linh hồn xuyên không vừa xác nhận tình cảm của đôi phương.

Hôm sau, Đỗ Phúc Hề vừa mới mở mắt liền cảm thấy cả người đau nhức đến khó chịu, cái giá phải trả cho trận mây mưa ban đầu thật đúng là không nhỏ ____

Nàng muốn đi tắm ngâm mình để tiêu tan mệt mỏi, nhưng người bên cạnh còn chưa rời giường, nàng đành phải cẩn thận đứng dậy, muốn vòng qua hắn để xuống giường, ai ngờ nàng chỉ mới cong người lên liền bị hắn ngăn lại rồi ôm vào trong lòng.

Giọng nói hắn trầm thấp, hơi có chút buồn bực nói: “Lại muốn bỏ gia đi đâu?” Nói xong, hắn từ từ mở mắt ra, trong mắt quả thật có chút không vui.

Đỗ Phúc Hề chớp chớp mắt nhìn hắn, làm ra vẻ vô tội nói: “Không có, thiếp chỉ muốn đi tắm, thân thể dính dính khiến nàng đỏ lên, giả bộ khịu khịu một tiếng, rồi chuyển đề tài: “Còn có, trong phòng này... Cũng tỏa ra rất nhiều mùi...”

Ngay cả bản thân nàng là một người không am hiểu chuyện giường chiếu, cũng có thể ngửi được trong phòng đang tràn ngập mùi hoan ái, nếu để bọn hạ nhân ngửi thấy được sẽ rất xấu hổ.

Nàng giải thích, hắn cũng không muốn nghe, Tôn Thạch Ngọc cắn nàng một cái.

“Tòa ra cái gì mà tỏa? Có mùi thì sao? Ai dám bàn tán nửa câu.”

Hắn cần nàng không phải là giả, cần đến khi nàng đau nàng xoa xoa môi, xụ mặt nói: “Hồi gia, tất nhiên là không ai dám”

Lời nói này không có chút nào thật lòng, chỉ là đang cố ý nói mát, sao Tôn Thạch Ngọc lại nghe không hiểu chứ?

Việc ứng xử của nương tử, mới sáng sớm đã tranh cãi với tướng công, nên phạt!

Nửa canh giờ sau, hắn đã trừng phạt nàng hoàn toàn triệt để, trên người Đỗ Phúc Hề lại có nhiều dấu hôn hơn, cảm giác giống như mình chết đến nơi, giống như thân thể này không thuộc về nàng.

Thiem Hương canh giữ ở ngoài cửa phòng nhanh trí, nghe được trong phòng không còn động tĩnh triền miên, liền gõ gõ cửa, cất giọng hỏi: “Thế tử, Thế tử phi, nô tỳ đã chuẩn bị nước nóng, chủ tử có muốn tắm rửa thay y phục không?”

“Muốn!”

Bị người kia trừng phạt ác độc như vậy, nàng tùy tiện khoác áo vào rồi nhanh chóng nhảy xuống giường vì sợ bị người nào đó bắt lại, Tôn Thạch Ngọc nở nụ cười trên choker hành động thiếu lễ độ của nàng.

Hắn nghiêng người rồi lấy tay đỡ trán của mình nói: “Nàng thật sự là thiên kim tướng phủ sao? Gia rất muốn nhìn xem ma ma dạy dỗ nàng là người phương nào, lại có thể dạy ra loại quy củ như thế này.”

Đỗ Phúc Hề thề lưỡi làm mặt quỷ với hắn: “Gia, người cũng không khác hơn là bao, lại dằn vò người ta thành như vậy, người cũng không có quy củ.” Nói xong nàng chạy nhanh như một làn khói.

A Chi và Đào Hoa hầu hạ nàng tắm rửa, nhìn thấy khắp người nàng đều là dấu hôn xanh tím, liền hoài nghi tối qua có phải bản thân đã ở cùng một chỗ với một con dã thú hay không.

Trong mắt A Chi và Đào Hoa đều có ý cười, không phải bọn họ cười những dấu hôn kinh người kia, mà là vui vẻ vì rốt cuộc chủ tử và Thế tử cũng đã viên phòng, coi như vị trí Thế tử phi nàng đã ngồi vững, chủ nhân vinh quang thì các nàng cũng vinh quang, đương nhiên các nàng rất vui. Tắm rửa xong, Đỗ Phúc Hề liền đến phòng nhỏ bên ngoài để trang điểm thay y phục.

Nội thất của phòng sinh hoạt thường ngày giống như một căn hộ vậy, có một gian phòng ngủ, một gian là thư phòng của Thế tử, một gian chứa cảm, một gian nhỏ là phòng thay quần áo, một gian trà thính mà nàng cảm thấy không có tác dụng, trái phải hai bên nội thất đều có phòng riêng, tiếp đó mới là Tiểu Hoa sảnh, là nơi tiếp đãi người nhà và Đại Hoa sảnh là nơi tiếp đón người ngoài, mà cái thư phòng kia, hiện tại đã bị Tôn Thạch Ngọc biến thành phòng luyện công, thường xuyên luyện công với âm vệ.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, ngay cả Lục Nhi cũng gia nhập vào hàng ngũ trang điểm cho nàng, ba người họ đều cẩn thận thoa son phấn lên mặt nàng, chải kiểu đầu phi yến xinh đẹp, cài một cây trâm phượng hoàng khảm trân châu, mặc cho nàng chiếc váy gấm dệt màu vàng, trên váy áo còn nhỏ vài giọt tinh dầu thơm ngát hấp dẫn, ba nha hoàn đều đứng đó cười.

Đỗ Phúc Hề nhíu mày: “Giỏi lắm, các người định cười cả ngày như vậy sao?”

“Nô tỳ không dám.” A Chính đại diện trả lời, khoe miệng còn vương ý cười nói: “Dáng vẻ như thế này của Thế tử phi, Thế tử nhìn nhất định sẽ rất thích.”

Đỗ Phúc Hề nhìn mình trong gương, nàng cảm thấy mình đột nhiên có mấy phần quyến rũ xinh đẹp.

Thần kỳ như vậy sao? Từ nữ hài trở thành một nữ nhân, thần thái và tính khí cũng khác nhau nữa, trong gương, khuôn mặt nàng mượt mà sáng rỡ, quyến rũ thanh lệ có đủ cả, ngay cả nàng nhìn cũng có chút say mê.

Đi về tắm phòng, mới đi tới gian ngoài, Thiem Hương liền chào đón: “Thế tử phi, Yến Hi ma ma đã đến rồi, là đến chúc mừng người, đang ngồi ở phòng trên lầu.”

Đỗ Phúc Hề hơi giật mình.

Bên trong Noãn Xuân Các này, rốt cuộc có bao nhiêu nha hoàn bà tử nghe lén đây? Đêm qua bọn họ như vậy, khẳng định là có nha hoàn bà tử nghe được rồi đi báo tin, nếu không thì sao Yến Hi ma ma lại đến đây?

Yến Hi ma ma này đứng là người ở bên cạnh Vương phi, Đỗ Phúc Hề dặn dò Thiem Hương để ý, quan trọng là phải lấy được một cái bao lì xì thật bự cho nàng mới được, bắt người tay ngắn thôi, làm một công quan, còn khăn khiêu gì đó, tất nhiên là có thể lấy đi, mà nàng cũng lười, nên sẽ không lộ diện.

“Thế tử đã ăn sáng chưa?” A Chi mau mắn bước hai bước tới vén màn, Đỗ Phúc Hề vừa đi vào bên trong vừa hỏi Thiem Hương.

Thiem Hương cười nói: “Đã truyền đồ ăn sáng rồi, nhưng vẫn chưa ăn, đang đợi Thế tử phi dùng chung.”

Đỗ Phúc Hề hơi nhíu mày, hắn chờ nàng dùng cơm?

Vào trong phòng, quả nhiên nhìn thấy trên bàn đã được bày ra một nồi cháo trắng và sáu món ăn rất tinh xảo.

Sau khi nàng ngồi vào chỗ, Nghênh Mai vội bung trà tới, A Chi thì hầu hạ dùng bữa, Thiem Hương mẫu mực đi đến bỏ mấy khối huân hương vào bên

trong lư hương, sau đó rất thức thòi cùng Nghênh Mai lui ra ngoài.

“Người cũng lui xuống đi.” Tôn Thạch Ngọc phân phó A Chi, trên mặt hấn vẫn không có chút thay đổi nào.

Đỗ Phúc Hề ngồi trơ mắt nhìn A Chi hạ người xin cáo lui.

Nàng thật sự rất mệt mỏi, vốn định giữ A Chi ở lại hầu hạ nàng dùng bữa, nhưng hấn lại kêu A Chi lui ra, lý do nàng muốn giữ A Chi lại, lại không thể nói ra, hơn nữa cơ thể nàng cũng không mệt mỏi đến mức không thể tự mình ăn cơm, nói ra lại sợ hấn chế nhạo.

Đang ngồi ai oán ta thán thì nghe thấy Tôn Thạch Ngọc nói: “Lại đây.”

Thật sự là nàng rất lăm biếng đi tới, nhưng Thái tử cao quý có lệnh, nàng lại không thể không đi, nên nàng cũng không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh lê lét bước chân nặng nề của mình đi tới.

Đi tới bên cạnh hấn, đột nhiên hấn duỗi bàn tay lớn chụp lấy cái hông của nàng, lôi nàng ngồi lên trên đùi của hấn.

“Gia làm gì vậy?” Nàng cực kỳ hoảng sợ đẩy ra.

“Đừng lộn xộn.” Tôn Thạch Ngọc vẫn cứ giữ nàng ở trên đùi, rồi vỗ nhẹ mông của nàng một cái.

Đỗ Phúc Hề cau mày, trong lòng nàng có chút bất mãn, nói năng lộn xộn: “Rốt cuộc gia muốn sao?” Không phải hấn muốn để nàng ngồi trên đùi hấn để hầu hạ hấn dùng bữa chứ? Nhìn nàng giống như một nữ hầu rượu...

“Nàng không nhìn ra sao?” Tôn Thạch Ngọc múc một muỗng cháo rồi thổi nguội đưa đến miệng nàng. “Mau ăn đi! Đói đến nổi bụng kêu lên rồi kia, thật thiếu lễ độ, không có tí phong phạm của Thế tử phi.”

Đỗ Phúc Hề ngẩn người, hấn kéo nàng ngồi ở trên đùi hấn, tự mình hầu hạ nàng dùng bữa?

“Sao còn không ăn?” Tôn Thạch Ngọc không vui, “Tay gia mời?”

“À, được được, thiếp lập tức ăn.” Đỗ Phúc Hề phục hồi tinh thần lại rồi vội ăn.

Nhìn bàn tay phải đang cầm đũa vẫn còn quần vải của hấn, hình ảnh hôm qua hấn bóp bẻ chén trà hiện lên trong đầu nàng, nàng bỗng thấy cảm động.

Con dã thú này cũng không phải hoàn toàn không biết quan tâm! Kiếp trước nàng có đọc qua một câu, nam nhân có chất lượng đều từ dạy dỗ mà ra, xem ra nàng phải cố gắng dạy dỗ nam nhân này, như vậy ngày sau nàng mới có thể được thế tử hầu hạ liên tục không dứt.

“Đưa chuột.” Nàng há miệng, Tôn Thạch Ngọc vâng lời gấp miếng đưa chuột đưa vào miệng nàng.

Nàng hài lòng, ăn xong nàng lại nói: “Mai tử nhục” (thịt quả mơ)

Hấn lại gấp bỏ vào trong miệng nàng.

“Thái áp ti (vịt xé sợi).”

Ha ha, cảm giác được người ta hầu hạ thật tốt, bây giờ nàng giống như một siêu cấp phú bà vậy, giống như được một tiểu bạch kiểm ngu ngơ lang tuấn tú phục vụ trong một quán rượu, nghĩ tới đây nàng không khỏi cười híp mắt, nhưng vội vàng cảnh giác thu lại nụ cười, so sánh một thế tử đường đường như hấn với ngu ngơ lang, ngàn vạn lần không thể để hấn biết được.

Bỗng dưng, sau ót nàng chợt đau xót, Tôn Thạch Ngọc nhíu mày nói: “Gia tự mình hạ thấp địa vị hầu hạ nàng, nàng lại suy nghĩ bậy bạ gì trong đầu vậy hả?”

Nàng bị hấn ôm vào trong ngực, một ánh mắt, một cái nhíu mày đều không thể qua được nhãn pháp của hấn, nhìn nàng cười đến quỷ dị thoái mái như vậy, nhất định có mờ ám.

“Nào có!” Đỗ Phúc Hề lập tức kêu oan. “Thiếp nào có suy nghĩ gì trong đầu đâu, chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc mà thôi.”

Một tay hấn giữ lấy eo nàng, một tay gấp đồ ăn cho nàng, muốn giáo huấn nàng, cuối cùng lại dùng đầu mình cụng vào đầu nàng, thật sự quá buồn cười, vậy rất có phong phạm của thế tử sao? Nàng nhìn không được bật cười.

“Tốt nhất là không có.” Hấn hừ hừ, lại múc một thìa cháo, thổi nguội rồi đưa đến miệng nàng.

Nàng cũng không khách khí há miệng thật lớn ăn.

Chết thật, hấn là thế nô trời sinh sao? Hấn cũng không biết tại sao bản thân lại muốn sủng nàng, chiều chuộng nàng.

Đỗ Phúc Hề đã ăn hết một bát cháo, lại ăn rất nhiều đồ ăn, no căng bụng, nhưng hấn vẫn chưa ăn gì mà, nàng vội vàng muốn nhảy xuống khỏi đùi hấn. “Đề thiếp thân hầu hạ lại cho Gia nha!”

Nhưng nàng phát hiện bản thân nhảy xuống không được, cánh tay đang ôm eo nàng không chịu dịch chuyển một phần.

Tôn Thạch Ngọc điềm đạm nói: “Ngồi như vậy đi.”

Đỗ Phúc Hề cau mày: “Nhưng ngồi như thế này cực kỳ bất tiện.”

Tôn Thạch Ngọc cũng nhíu mày: “Không vấn đề gì.”

Khóe miệng nàng giật giật. Là nàng có vấn đề có được hay không? Nàng ngồi trên người hắc đút hắc ăn, không phải cũng giống như bản thân vừa nghĩ sao, giống nữ hầu rượu?

Thôi quên đi, hắc đút làm ngu ngơ, nàng làm nữ hầu rượu một chút thì có ngại gì?

“Cái này, cái kia, những thứ này, những thứ kia, đều đút cho Gia.”

Vì được nàng hầu hạ, Tôn Thạch Ngọc ăn thật sự rất vui vẻ, hai tay nhàn rỗi thảnh thơi còn dao động trên ngực nàng, bộ vị quan trọng cũng vì nàng ngồi mà xát mà sinh ra phản ứng, khiến nàng xấu hổ chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 26

Suốt cả bữa ăn, bọn họ 'ngươi cho ta ăn...ta cho ngươi ăn', cứ giằng co như vậy gần một canh giờ, nha hoàn bà tử hầu hạ bên ngoài nhất định là đang vênh tai lên lắng nghe động tĩnh bên trong này.

“Heo ăn no rồi mới có thể làm thịt.” Tác phong của Tôn Thạch Ngọc rất tự nhiên, hắc ôm nàng đứng dậy, xoay người đi về phía giường. Đỗ Phúc Hề giật mình: “Ban ngày ban mặt. . . mau thả ta xuống. . . . .”

Nha hoàn bà tử vẫn còn trông coi ở bên ngoài, ngộ nhờ lúc tình ý nồng đậm, mình kêu lớn tiếng thì sao? Nếu để người khác nghe thấy bọn họ làm chuyện bậy bạ ngay thanh thiên bạch nhật như thế này thì. . . . .

Tôn Thạch Ngọc nhíu mày: “Nàng nói...nàng muốn buổi tối làm tiếp?”

Sao lại có kiểu đào hố cho người ta nhảy xuống như thế, về mặt nàng cam chịu.”Thiếp nghĩ ba ngày sau rồi hãy làm tiếp được không?”

Tôn Thạch Ngọc cười ha ha, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, nhớ lại những hình ảnh ân ái đêm qua, trái tim hắc nhất thời mềm mại, liền vuốt ve tóc nàng.

Đỗ Phúc Hề lập tức có cảm giác thoải mái đến tận đầu ngón chân.

Đây là một động tác cực kỳ sủng ái, kiếp trước nàng luôn hâm mộ những cặp tình nhân làm ra động tác này, không ngờ bản thân xuyên đến cổ đại lại có thể nhận được phần vinh sủng này, nàng không khỏi nhượng mắt, lẳng lặng nhìn hắc, hai tay chống ở mép giường, hai chân đung đưa trước giường, tự có một chút ý tứ xấu hổ và vui sướng của tiểu nữ tử.

Làm sao Tôn Thạch Ngọc có thể chịu được ánh mắt như thế? Hắc nâng cằm nàng lên, cúi người hôn thật sâu vào môi nàng.

“Thế tử phi, Vương phi mời ngài qua viện tử của Vương phi dùng trà.” Bên ngoài mành che, A Chi cất giọng nói.

Tôn Thạch Ngọc buông nàng ra, hắc biết rõ vì sao mẫu phi cho đòi nàng qua đó. Bọn họ thành thân đã lâu, vất vả lắm rồi cuộc cũng viên phòng, mẫu phi muốn ban thưởng là điều dĩ nhiên.

Hắc lại mút miệng nàng thêm một lúc rồi mới đẩy nàng ra: “Qua đó lĩnh thưởng đi, Tiểu tài bà.”

Đỗ Phúc Hề cười hi hi: “Thật là có hiểu biết nha, Gia!” Nàng đứng dậy, dí dỏm nháy mắt với hắc mấy cái. “Vậy thiếp đi thu thập tiền tài đây!”

“Chờ một chút.” Tôn Thạch Ngọc đột nhiên gọi nàng trở lại.

Nàng cười một tiếng: “Gia muốn đi cùng?”

Tôn Thạch Ngọc nhếch môi: “Trước khi nàng đến chỗ Mẫu phi, hãy đến chỗ Liên di nương một chuyến, truyền đạt lại ý tứ của ta, nếu nàng ta muốn tiếp tục ở lại vương phủ, ta có thể để cho nàng ta vị trí di nương, chỉ cần nàng ta an phận, đừng chọc tới ta và nàng, chuyện ăn mặc cả đời không thành vấn đề; nếu nàng ta muốn rời khỏi vương phủ, ta sẽ cho nàng ta một tòa trang tử, bốn gian cửa hàng, kể cả đồ cưới Thái hậu ban thưởng cũng thêm gấp đôi

để cho nàng ta mang đi.”

Đỗ Phúc Hề nhìn hấn. Hấn đã biết chuyện Liên di nương không mang thai, cho nên tính toán như vậy.

Hiện tại, so với việc hấn tự mình nói, nàng đi nói sẽ tốt hơn, nếu hấn tự mình đi, không thể nghi ngờ là xát muối vào vết thương của Liên di nương.

Nàng nhìn hấn không chớp mắt, nhận lời: “Đã biết, thiếp sẽ truyền đạt lại ý tứ của Gia không sót một chữ, nhưng nếu như cả hai hướng đi đó nàng ấy đều không chấp nhận, Gia phải tự mình xem xét đi, đó là người gia trêu chọc, bất kể thế nào Gia cũng đều phải gánh trách nhiệm.”

Lúc này nàng cũng không tranh cãi hay nói đùa với hấn, gương mặt nàng nghiêm túc, bày tỏ tâm tình của nàng.

Tôn Thạch Ngọc mảy cau. Cái gì mà người hấn trêu chọc? Đây là câu nói hấn không thích nghe nhất, nhưng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, cực kỳ buồn bực uất ức.

*****

Đỗ Phúc Hề mang theo A Chi và Đào Hoa, vừa bước vào tiểu viện của Liên di nương đã nghe thấy tiếng khóc nức nở thương tâm, nàng nhú mày, nghĩ thầm, Liên di nương sẽ không khóc từ ngày hôm qua đến bây giờ chứ?

“Thình an Thế tử phi.” Mạt Nhi sợ hãi bước lại gần thi lễ. “Ngày hôm qua, không biết rõ sự tình đã kinh động đến Thế tử phi, nô tỳ đáng chết.”

Đỗ Phúc Hề nâng váy đi vào Tiểu Hoa sảnh, vừa hỏi: “Sao lại như thế? Di nương nhà ngươi vẫn khóc như vậy sao?”

Mạt Nhi cung kính nói: “Hồi Thế tử phi, Di nương thương tâm quá độ, không chịu uống thuốc thái y kê, cũng không ăn cơm, không ngủ, hôm qua, sau khi Vương phi rời khỏi, đã ở trong phòng khóc suốt.”

Đỗ Phúc Hề biết trong lòng nàng ta nhất định rất đau đớn khổ sở, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như thế, không ăn không uống chỉ muốn khóc.

Có hai khả năng, thứ nhất, nàng ta không muốn sống, tuyệt thực muốn bản thân đói mà chết, kết thúc hết tất cả mọi chuyện. Thứ hai, nàng ta đang tranh thủ đồng tình, đang mong đợi đức lang quân ân ái sâu đậm trong quá khứ sẽ tới đây thăm nàng ta một lần.

“Di nương, Thế tử phi đến thăm người.”

Mạt Nhi vén rèm cho nàng đi vào liền muốn lui ra, nhưng Đỗ Phúc Hề gọi nàng ta lại: “Ngươi lưu lại đi! Làm chứng, nếu không đợi khi ta rời khỏi, lại phát sinh lời ong tiếng ve gì gì đó, ta cũng không gánh nổi đâu.”

Mạt Nhi vội vàng lưu lại, kể cả A Chi, Đào Hoa cũng yên lặng đứng ở bên cạnh.

“Tỳ thiếp. . . thình an Thế tử phi. . .” Liên di nương ngơ ngậy muốn xuống giường thi lễ.

Đỗ Phúc Hề lẳng lặng đỡ nàng ta nằm lại giữa giường: “Miễn đi, để ý thân thể của ngươi, không cần hành lễ, không khéo lại té xuống giường.”

“Thế tử phi. . . . .” Liên di nương khóc đến hai mắt sưng đỏ, lúc này đang chớp chớp mắt nhìn nàng, nước mắt lại muốn rớt xuống.

Chỉ sau một đêm, kiêu ngạo của nàng đã hoàn toàn mất hết, trong lòng sáng tỏ như gương, bây giờ bên cạnh Thế tử đã không còn chỗ cho nàng.

“Biết ngươi uất ức, nhưng chuyện tới nước này còn có thể làm như thế nào chứ?” Đỗ Phúc Hề nhìn nàng rồi thở dài. “Ta vốn không cần nói với ngươi những lời này, nhưng vì không muốn cuộc sống sau này của ngươi không được thoải mái, ta vẫn phải nói.”

Nàng gượng tay lên, gằn từng câu từng chữ: “Ta, Đỗ Thi, lấy tổ tông và hài tử tương lai để thế, chưa bao giờ hạ chú lên người Thế tử, nếu có nửa câu gian dối, nguyện bị thiên lôi đánh chết, không sanh được con cháu cho Thế tử.”

Nếu Liên di nương lựa chọn tiếp tục ở lại trong vương phủ, nàng nhất định phải giải hết khúc mắc trong lòng nàng ta, nếu Liên di nương vẫn một mực nhận định nàng hạ chú lên người Tôn Thạch Ngọc, nên Tôn Thạch Ngọc mới không để ý tới nàng ta, như vậy tất nhiên trong lòng nàng ta vẫn sẽ ôm oán hận đối với nàng, sau này chắc cũng sẽ nghĩ đủ phương pháp muốn ám hại nàng, nàng không thể để một quả bom hẹn giờ như vậy ở bên cạnh.

“Tỳ thiếp. . . . . Tỳ thiếp hiểu. . . . . hức hức hức. . . . .” Liên di nương nghe nàng thế độc như thế, lại càng khóc bi thương hơn nữa .

Thế tử phi dám lấy việc sinh con nối dòng ra để thế, chắc chắn không sử dụng yêu pháp với Thế tử, là do tình cảm của Thế tử đối với nàng đã nguội lạnh.

Đỗ Phúc Hề tiếp tục nói: “Ngày ta vừa bước chân qua cửa, Thế tử đã chỉ vào ta, muốn ta lưu lại, đó là lần đầu tiên ta gặp Thế tử, tình cảm của các ngươi ngay thời điểm đó chắc chưa phát sinh biến cố đúng không? Nhưng hấn lại muốn ta lưu lại, không phải ngươi, sau đó, hấn vẫn không muốn gặp ngươi, những thứ này ngươi là người hiểu rõ hơn bất kỳ ai chứ?”

Mặc dù Liên di nương vẫn âm ỉ đòi sống đòi chết, nhưng tình cảm biến hóa vi diệu, so với người trong cuộc càng rõ ràng hơn, nàng ta chỉ không chịu thừa nhận người kia đã không còn thương yêu nàng ta nữa thôi.

“Thật ra thì . . . . . Thật ra thì khi người còn chưa qua cửa, Thế tử gia đã . . . đã có chút dị thường.” Liên di nương cắn môi, khổ sở nói.

Đỗ Phúc Hề nhìn nàng ta: “Khác thường như thế nào?” Nàng cảm thấy khá tò mò, nam nhân của nàng, trong quá khứ không có sự tham dự của nàng, nhưng nàng cũng muốn biết đôi chút.

Liên di nương từ từ hồi tưởng lại: “Khi đó Thế tử bệnh rất nặng, cho nên Vương Gia và Vương phi mới vội vã tìm người xung hỷ cho Thế tử, tỳ thiếp nhớ rất rõ ràng, đêm hôm đó sấm sét rất nhiều, mưa to gió lớn, Thế tử vẫn thổ huyết, rơi vào tình trạng hôn mê rất nhiều lần, thái y cũng đã đến mấy lần, cho uống thuốc và hồi hồn đan vẫn không thấy khởi sắc, Thế tử nắm chặt tay tỳ thiếp, hai mắt mở lớn rất dọa người, dường như muốn nói điều gì nhưng lại không nói ra được.”

“Bỗng nhiên từ trên mái nhà truyền đến tiếng mèo kêu, kèm theo một loạt sét đánh liên hồi, khiến tỳ thiếp giật mình, khi đó bàn tay Thế tử chợt buông lỏng, tỳ thiếp nhìn thấy cánh tay Thế tử mềm nhũn rũ xuống, cả người cũng không nhúc nhích, tỳ thiếp sợ hãi, vội vàng thăm dò hơi thở của Thế tử, mới phát hiện người đã không còn thở, tỳ thiếp liền xông ra ngoài gọi người tới, nhưng đến khi Vương phi và mấy vị thái y từng người một chạy vào, Thế tử vậy mà vẫn sống, lại có hơi thở.

“Khi đó Vương Gia đang cùng Hoàng thượng và các vị trọng thần mật hội suốt đêm ở trong cung, nghe tin nhi tử vừa chết từ Vệ tướng quân, vội vàng từ trong cung chạy về, lúc ấy Thế tử vừa mở mắt, người đầu tiên gặp chính là Vương Gia, vì vậy tất cả mọi người ở trong phủ đều truyền tai nhau rằng: vì Thế tử chưa gặp được Vương Gia, cho nên mới từ quỷ môn quan trở lại. Bắt đầu từ khi đó, trong mắt Thế tử đã không còn tỳ thiếp, không còn yêu thương, ý lại vào tỳ thiếp như trước đây, thậm chí còn không muốn nhìn thấy tỳ thiếp, khiến tỳ thiếp thật sự. . . thật sự rất khổ sở, không biết mình đã làm sai chỗ nào, mà Thế tử lại đối xử với tỳ thiếp như vậy. . . .”

Đỗ Phúc Hề nghe xong, da đầu tê dại, trong tích tắc nàng không thể thốt nên lời.

Giết người mà! Đây không phải . . . cũng quá giống với nàng hay sao? Chẳng lẽ hẳn thật sự cũng như nàng, đều là người chuyển kiếp? Cho nên ngôn hành, cử chỉ và tác phong, toàn bộ đều khác với Tôn Thạch Ngọc mà nàng đã từng được nghe người ta kể?

“Thế tử phi?” A Chi thấy nàng không nhúc nhích, vội vàng tiến lên nhẹ giọng gọi nàng.

Đỗ Phúc Hề liền phục hồi tinh thần.

Liên di nương nói đến nỗi đau của mình, không nhịn được cầm khăn tay bắt đầu khóc thút thít, không chú ý đến sắc mặt khác thường của nàng. Đỗ Phúc Hề thờ dãi, truyền đạt lại những lời của Tôn Thạch Ngọc, Liên di nương nghe xong, tim đập liên hồi, hai mắt lại ửng đỏ.

Đây là muốn đuổi nàng đi sao? Về danh nghĩa, nàng đã là thiếp của thế tử, nếu bước ra khỏi phủ, cũng không có khả năng tái giá, muốn nàng sống như thế nào đây?

Đỗ Phúc Hề không muốn tiếp tục nhìn nàng ta khóc, liền nói: “Ta biết chuyện này không phải nhất thời có thể quyết định, ngươi cứ suy nghĩ cho cẩn thận rồi hãy trả lời ta.”

Nàng một lòng chỉ muốn trở về hỏi hán cho rõ ràng, nhưng Vương phi vẫn còn đang chờ, nàng không thể không đến, đành phải mang tâm trạng nóng như lửa đốt đến chỗ Vương phi trước.

Vương phi sớm đã chờ ở trong phòng, bà sai người chuẩn bị một ít điểm tâm thường ngày tức phụ vẫn thích ăn, nha hoàn cũng đã bày xong trà cụ, đang cẩn thận pha trà ở một bên, nhìn thấy Đỗ Phúc Hề đi tới, trên mặt bà liền nở nụ cười thân thiết hòa ái.

“Tức phụ thỉnh an Mẫu phi.” Đỗ Phúc Hề quy củ thi lễ.

“Mau ngồi xuống.” Vương phi cười.

Nhìn thấy ánh mắt vương phi cứ lơ đãng liếc qua bụng nàng, nhìn đến nàng cảm thấy buồn cười.

Mới viên phòng thôi mà, làm sao mang thai nhanh như vậy chứ? Bà bà này cũng quá nóng lòng rồi, tuổi còn trẻ, tướng mạo lại đẹp như vậy, đã muốn làm tổ mẫu sao? Đối lại là nàng, nàng không muốn bị kêu là bà khi chỉ mới hơn bốn mươi tuổi đâu.

Nha hoàn pha trà xong, cung kính châm cho mỗi người một chén, Đỗ Phúc Hề ngồi thấy trong trà có mùi hương thơm ngát thanh đạm mà tao nhã thì đã thích, vừa vào miệng liền cảm thấy trước mắt như xuất hiện một khu rừng rậm, hương thơm tinh tế tràn đầy trong khoang mũi, khiến nàng kinh diễm.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Chương 27

Vương phi nhấp một ngụm trà, chậm rãi thưởng thức, rồi cười nói: “Trà này gọi là 'cao sơn vân ải', là cực phẩm hiếm có trong các loại trà, được Thái hậu

thường cho Phụ vương con, lát nữa lấy một chút mang về đi.”

Đỗ Phúc Hề tươi cười rạng rỡ nói: “Vậy tức phụ sẽ không khách khí, trở về cùng hưởng với tướng công.”

Vương phi rất thích nghe những lời như vậy, bà cũng chỉ có một hài tử, dĩ nhiên vô cùng sủng ái, nó lại ốm yếu từ nhỏ, uống thuốc thay cơm khiến bà càng thêm đau lòng, bây giờ có thể có người cùng bà chăm sóc nhi tử, thật sự không có gì tốt hơn.

“Con à, chuyện của Liên di nương, con đã lựa lời nói chuyện với Ngọc nhi chưa?” Vương phi lo lắng, bà sợ nhi tử sẽ tức giận Liên di nương vô duyên vô cớ sinh chuyện thị phi, hiện tại trong lòng bà không có gì quan trọng hơn gia hòa vạn sự hưng.

“Tức phụ còn chưa kịp nói thì tướng công đã biết, mẫu phi đừng lo lắng, tướng công không sao đâu.” Nàng nói cho vương phi biết quyết định của Tôn Thạch Ngọc đối với Liên di nương.

“Trước khi tức phụ đến đây đã qua gặp Liên di nương, tức phụ cũng đã cho nàng ấy mấy ngày suy nghĩ, mặc kệ quyết định sau cùng như thế nào, cũng phải để nàng ấy cam tâm tình nguyện mới được.” Ngụ ý, nếu xảy ra án mạng, tất cả mọi người đều không dễ chịu.

“Nên như thế.” Vương phi gật đầu, buông xuống chuyện của Liên di nương.

Bà nhẹ nhàng ung dung cười nhìn Đỗ Phúc Hề, thấy ánh mắt nàng sáng ngời, đôi môi đỏ mọng, gò má mềm mại, trong lòng không khỏi vui mừng, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng.

Vương phi khẽ ra hiệu, bà vú Tiểu ma ma liền mang đến một cái hộp mạ vàng sang trọng, mỉm cười thi lễ với Đỗ Phúc Hề: “Nô tỳ thỉnh an Thế tử phi, đây đều là trân cái và vòng tay Vương phi tự mình chọn lựa, còn có rất nhiều đồ Thái hậu ban thưởng, người nhìn thấy chắc chắn sẽ thích.”

Đỗ Phúc Hề không cần nhìn cũng biết mình nhất định sẽ thích, nếu là đồ trang sức, nhất định là vàng bạc châu báu hay vật phẩm đáng giá, lý nào lại không thích.

Nàng vội vàng đứng dậy thi lễ với vương phi: “Tạ mẫu phi, tức phụ nhất định sẽ cất giữ thật tốt.” Ha ha, tham tiền tham tiền! Đôi mắt to tròn vì cười mà trở thành hình trăng lưỡi liềm.

Vương phi mỉm cười nhìn nàng: “Con à, hôm nay tìm con tới đây còn có một việc.”

Đỗ Phúc Hề cung kính nói: “Mẫu phi, xin người cứ nói.”

Vương phi mỉm cười dịu dàng: “Ngọc Nhi là người kế thừa vương vị trong tương lai, con cũng sẽ là chủ mẫu tương lai của vương phủ, nơi này có mấy quyển sổ sách, con cứ mang về từ từ xem, làm quen trước một chút, học một ít trưởng vụ, có gì không hiểu cứ hỏi lại ta, không cần gấp gáp, từ từ học là được.”

Sổ sách tương đương với quyền lực, Đỗ Phúc Hề biết đây là vương phi tin tưởng biểu hiện của nàng, nên vội vàng kêu A Chi thu sổ sách lại, rồi nói với vương phi: “Tức phụ nhất định sẽ chăm chỉ học hỏi, không phụ lòng mẫu phi kỳ vọng.”

Vương phi vui vẻ: “Nương biết con thông tuệ, nhất định sẽ học được rất nhanh.”

Bà tức hai người bắt đầu trò chuyện, vương phi nói một chút về chuyện an trí nhân sự trong vương phủ, cùng với quan hệ trong cung, đặc biệt đề cập tới Thái hậu rất thương Tôn Thạch Ngọc, bà đã nhiều lần nói muốn gặp tôn tức phụ này, nhắc nhở nàng nhất định phải cùng Tôn Thạch Ngọc vào cung thỉnh an Thái hậu.

Hai người trò chuyện hăng say, Bách Hợp đang hỏi có muốn truyền ngo thiện hay không, thì ở bên ngoài thông báo Nghiêm trắc phi tới, Nghiêm trắc phi vịn tay nha hoàn đi vào.

Rốt cuộc là ai đã bắt đầu hạ độc Tôn Thạch Ngọc ngay khi hân vừa ra đời, chuyện này vẫn còn chưa tra ra được, nhưng Đỗ Phúc Hề vẫn luôn tồn tại cảnh giác đối với người có khả năng được lợi nhất, Nghiêm trắc phi. Lại thêm ngày kính trà đó, Nghiêm trắc phi đối xử với nàng rất lạnh nhạt, còn buông lời ám chỉ nàng không có gia giáo, cho nên nàng cũng không cần thiết phải thể hiện sắc mặt tốt với bà ta.

Nghiêm trắc phi lơ đãng nhìn thoáng qua Đỗ Phúc Hề, ánh mắt sắc bén lướt qua sổ sách trên tay A Chi, sắc mặt bà ta lập tức trầm xuống, không chút khách khí nhìn vương phi hỏi: “Chẳng lẽ Vương phi muốn để cho tức phụ chường gia nhanh như vậy?”

Vương phi cười nói: “Không có chuyện đó, chỉ muốn để cho nó làm quen trước một chút, ta sẽ từ từ dạy nó.”

Nghiêm trắc phi hừ lạnh một tiếng: “Vương phi có hơi quá nóng vội rồi, tiểu nha đầu dối trá này còn nhỏ như vậy có thể biết cái gì chứ?”

Bà ta vốn không để Đỗ Phúc Hề vào trong mắt, chỉ xem nàng như một kẻ ăn không ngồi rồi trong vương phủ sau khi Tôn Thạch Ngọc chết đi, nhưng hiện tại Tôn Thạch Ngọc chẳng những không chết, còn bóc trần chân tướng bị hạ độc từ thuở nhỏ, thân thể cũng sắp phục hồi như cũ, ngay cả hoàng thượng cũng phái một đội ám vệ tinh anh cho hân, bởi vậy bà ta không thể không đặt Đỗ Phúc Hề vào trong mắt nữa, nếu thật sự là nàng xung hi cứu sống Tôn Thạch Ngọc, như vậy bà ta có khả năng sẽ phải chết.

Mặc dù Đỗ Phúc Hề không biết bà ta đang suy nghĩ cái gì trong đầu, nhưng lại có thể cảm nhận được những toan tính không lương thiện, nàng cười khảnh khách nói: “Xem ra trong mắt Nghiêm trắc phi, Phúc Nương vẫn là tiểu nha đầu dối trá sao? Những lời này có nghĩa Phúc Nương thoạt nhìn rất

trẻ tuổi non nớt đúng không? Phúc Nương nghe qua thật sự rất vui mừng nha!”

Nói thế nào nàng cũng là thế tử phi đúng tiêu chuẩn, thân phận tương lai của tướng công là Vương gia tôn quý, thân phận đã được định sẵn, Nghiêm trắc phi bị hư não nên muốn đề đầu sao, có lẽ chỉ có vương phi mềm lòng mới để cho bà ta leo lên đầu lên cổ giường oai, bây giờ lại nói nàng là tiểu nha đầu dối trá sao, không có một chút tôn trọng, vậy thì nàng cũng không cần khoan nhượng.

Nghiêm trắc phi lườm nàng một cái: “Trường bối đang nói chuyện, cho phép người xen vào sao?”

Đỗ Phúc Hề hí hóp mắt, Nghiêm trắc phi thật sự coi mình là chủ tử chính thức rồi, nếu không phải cố kỵ vương phi, nàng đã sớm cho bà ta đẹp mặt! Trường bối? Hừ! Bà ta cũng chỉ có tuổi tác mới có thể được coi trường là trường bối mà thôi.

Vương phi vội vàng cười giảng hòa: “Phúc nương còn nhỏ, muội so đo với tiểu bối làm gì? Hôm nay tới đây có chuyện gì? Đã truyền ngọc thiện rồi, vậy thì ở lại đây cùng nhau dùng bữa đi!”

Đỗ Phúc Hề nghĩ, nếu nàng ăn cơm chung với Nghiêm trắc phi chắc sẽ bị rối loạn tiêu hóa luôn quá, phải tìm một lý do nào đó để biến khỏi chỗ này ngay, huống chi nàng vẫn còn bận khoản chuyện của Tôn Thạch Ngọc, cũng chẳng có tâm tình nào ở chỗ này dùng cơm.

“Chỉ tới hỏi Vương phi một chút, đã định ngày đến Thái Quốc tự dâng hương chưa?” Nghiêm trắc phi tao nhã nhún nháp 'cao vân sơn ải' nha hoàn vừa dâng lên, trong bụng âm thầm kích động nhưng mặt không biến sắc, chỉ hơi nhíu mày, nói: “Thời gian này, bên nhà mẹ ta Ninh vương phủ sắp tổ chức nhiều hỷ sự, mấy chất tử và chất nữ thay phiên nhau gả cưới, ta muốn định ra ngày đến Thái Quốc tự trước, để tránh cho đến lúc đó lại trùng ngày, không dễ an bài.”

Vương phi cười một tiếng: “Xem trí nhớ của ta kia, suýt chút nữa đã quên chuyện muốn đến Thái Quốc tự rồi.”

Tư thái Nghiêm trắc phi cao ngạo, nhẹ nhàng nâng nắp trà, chậm rãi thưởng thức trà.

Vương phi quay sang nói với Đỗ Phúc Hề: “Mỗi năm, khi hoa nở xuân về, nữ quyến vương phủ sẽ đến Thái Quốc tự dâng hương, cầu xin quốc thái dân an, bên trong phủ tất cả đều bình an, năm nay có thêm con, dĩ nhiên con cũng phải đi cùng.”

Đỗ Phúc Hề gật đầu một cái: “Thì ra là như vậy, tức phụ nhớ kỹ.”

Vương phi vui vẻ nói: “Hôm nay nhờ ân trách của Phật tổ, để cho Ngọc Nhi sống lại, ta nhất định phải đặt làm một tòa kim Phật để trả lễ!”

Kim Phật? Vậy cần rất nhiều bạc đó? Đỗ Phúc Hề cảm thấy rất đau lòng, đồng bạc kia cho nàng thì tốt quá!

Nàng biết Thái Quốc tự là tự miếu có hương khói cường thịnh nhất thượng kinh, chắc tiền nhang đèn cũng nhiều đến mức tràn ra ngoài, hòa thượng ở đó khẳng định cũng được nuôi đến béo mập nức ních.

Nàng ngồi ở bên này nghe vương phi và Nghiêm trắc phi bàn bạc thời gian đi Thái Quốc tự, cảm thấy chán muốn chết, đang cố gắng suy nghĩ ra lý do trốn chạy, thì nghe vương phi nói --

“Con à, không phải con nói phải đi về hầu hạ Ngọc Nhi uống thuốc sao? Con mau trở về đi! Thuốc giải độc này uống ít một lần cũng không được.”

Nàng nhìn thấy vương phi lén lút nháy mắt với nàng mấy cái, không nhịn được nhếch mép, trong lòng thì cười ha hả.

Bà bà cô đại này của nàng thật đúng là đáng yêu, vậy mà có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, còn tìm lý do giúp nàng, quá tình tế mà.

Nàng đứng dậy, phúc thân một cái rồi cung kính nói: “Nhi tức xin cáo lui trước, ngày khác trở lại vấn an mẫu phi sau.”

Ngồi ở chỗ vương phi hơn nửa ngày, sóng to gió lớn trong lòng nàng cũng yên tĩnh hơn rất nhiều, thật may là sau khi từ chỗ Liên di nương đi ra, nàng đã không đến hỏi thăm Tôn Thạch Ngọc, suy nghĩ hiện tại của nàng cũng đã khác.

Hiện tại nàng đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng, trực tiếp hỏi hấn là hành sự lỗ mãng, là hành động thiếu cân nhắc, nếu như hấn không phải thì sao? Ngược lại hấn nhất định sẽ cảm thấy nàng có cái gì đó quái lạ, làm sao một người bình thường có thể dễ dàng tiếp nhận chuyện linh hồn xuyên qua không gian thời gian, sợ rằng hấn sẽ hoài nghi ngược lại nàng là linh hồn xuyên không.

Vì vậy nàng quyết định sẽ quan sát một thời gian, hỏi những câu bóng gió, đợi khi nàng phát hiện chút manh mối rồi hỏi hấn cũng không muộn.

Trở về viện tử, nàng bảo A Chi cất sổ sách, còn cái hộp mạ vàng sẽ được đưa đến phòng nàng, nàng muốn chọn mấy thứ ngày mai đeo lên đi thỉnh an vương phi.

“Thế tử đâu?” Vào phòng ngủ nhưng không thấy hấn, nàng liền hỏi Thiêm Hương đang lưu lại ở trong viện.

Bụng nàng réo ỉnh ỏi, nghĩ đến nếu Tôn Thạch Ngọc thấy nàng đặc biệt trở lại ăn cơm cùng với hấn, hấn nhất định sẽ rất cảm động, nàng cảm thấy đói một chút cũng đáng giá.

Thiêm Hương trả lời: “Thế tử gia đang ở thư phòng, nói không dùng ngọc thiện, không được quấy rầy.”

“Ồ!” Đỗ Phúc Hề hơi thất vọng.

Bình thường, thư phòng là nơi không cho phép bất cứ ai tiếp cận, chỉ có nàng mới biết nơi đó đã biến thành phòng luyện công, nếu hắn đang ở thư phòng, vậy nhất định là đang cùng ám vệ vận công giải độc.

“Truyền ngọc thiện đi!” Nàng không hăng hái lắm nói, ánh sáng rực rỡ trong mắt cũng biến mất. Hắn thật là không có phúc khí mà, nàng cố tình trở lại cùng hắn dùng cơm, vậy mà. . . . .

Dùng xong ngọc thiện, đang ngủ thiếp, thì Lục Nhi đi vào thông báo: “Thế tử phi, Hà di nương tới.”

Ồ! Người biết tối hôm qua bọn họ động phòng cũng nhiều thật, trong vương phủ thật sự không có cái gì gọi là bí mật.

Nàng gọi Đào Hoa thay quần áo và chải đầu cho nàng, rồi thông thả đi ra ngoài gặp khách.

Trên mặt Hà di nương không mấy may mắn hứng, vừa thấy nàng liền cười nói thân mật: “Ái chà, Thế tử phi, không phải ta quá nhiều giấc ngủ trưa của con chứ?”

“Đừng nói vậy.” Đỗ Phúc Hề cười chân thành ngồi xuống, liếc mắt nhìn qua một hộp điểm tâm đang bày trên bàn, khéo léo tinh xảo, rất dụng tâm.

“Di nương tới để chúc mừng con, nghe nói tối qua con đã cùng Ngọc Nhi viên phòng rồi đúng không?” Bà lấy ra một tiểu hà bao rồi nhét vào tay Đỗ Phúc Hề. “Không phải là cái gì đáng giá lắm, chỉ là một pho tượng bạch ngọc Quan Âm, là năm đó Vương phi đã thưởng cho ta, nếu con không chê, cho con thêm may mắn.”

Đỗ Phúc Hề không chút khách khí nhận lấy, khẽ mỉm cười. “Cảm tạ Hà di nương.”

Nếu là đồ năm đó vương phi đã thưởng, nhất định là rất đáng giá, ngồi ở nhà cũng có người đeo bám đưa tiền tới, thật tốt! Nàng có ngu ngốc mới từ chối, đồng tiền đi liền khúc ruột mà, càng nhiều càng tốt.

“Ta còn nghe nói Thiện Liên diễn trò, cũng bị đuổi ra khỏi vương phủ rồi, đây là thật sao?” Hà di nương bỗng nhỏ giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

“Không phải đâu, Hà di nương.” Đỗ Phúc Hề thần nhiên cười. “Sao tướng công có thể là một người lòng dạ ác độc như vậy? Thời gian này Liên di nương đang dưỡng bệnh, không bước chân ra khỏi phòng, mới có thể khiến người khác hiểu lầm.”

“Thì ra là như vậy. . .” Hà di nương vẫn mang biểu tình không hiểu chút nào, nhưng bà nhanh chóng gạt sang một bên, chỉ vào hộp điểm tâm trên bàn, rồi cười nói: “Những món tiểu điểm tâm này đều do ta làm, tuy không thể sánh bằng những món được bán ngoài cửa hàng, nhưng Vương phi cũng rất thích, nên cũng mang một ít món ăn tâm thường xấu xí cho con.”

Nàng cười nói: “Đừng nói vậy, nếu đã là tâm ý của Hà di nương, Phúc Nương sẽ nhận.”

Tư thái Hà di nương thông thả mềm mại, bà nói: “Còn có, Thế tử phi, Thiếu Kiều đang độ tuổi trẻ khí thịnh, là một đứa lỗ mãng, con là đại tẩu, người ta nói trưởng tẩu như nương, nếu nó không hiểu chuyện mà gây nên họa gì, nhờ con và Thế tử nói đỡ đôi lời trước mặt Vương gia, di nương ở đây xin nhờ con.”

Đỗ Phúc Hề mỉm cười đồng ý: “Đó là dĩ nhiên, Hà di nương không cần phải bận tâm.”

Thấy Hà di nương cũng chỉ cung chiều nhi tử hết mực, lần này lấy lòng cũng vì lo nghĩ cho nhi tử sau này có gây họa cũng sẽ có người giúp đỡ.

Ba ngày sau, Liên di nương cũng đã trả lời về quyết định của nàng ta, nàng ta vẫn muốn ở lại vương phủ, sẽ tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của mình, chỉ mong đừng tống nàng ta ra khỏi phủ là được. Đối với quyết định này, Đỗ Phúc Hề không hề cảm thấy ngoài ý muốn, ngay cả khi lang quân vô tình, đau thấu tim như vậy, nhưng vẫn muốn ở một nơi nào đó có thể nhìn thấy hắn, ôm một tia hi vọng.

“Sao nàng ta lại không đi?” Đối với kết quả này, Tôn Thạch Ngọc khó chịu cau mày, nhưng sự chú ý của hắn nhanh chóng bị phân tán bởi dáng vẻ muốn ra ngoài của nàng.

“Nàng muốn đi đâu?”

“Đi xem cửa hàng hồi môn đó!” Đỗ Phúc Hề cười hi hi nói.

Nàng đúng là một phú bà nha, của hồi môn nhà mẹ đẻ cũng đều lưu lại cho nàng, tính luôn cả đồ khi xuất giá Tướng phủ cho thêm, thì có hơn hai trăm rương đặt tại kho phòng, mà cửa hàng thì có hơn mười hai cái.

Nhưng thu vào nhiều, thì chi tiêu cũng nhiều hơn, thị tì của nàng có bốn người, cộng thêm nha hoàn bà tử nàng mang tới, tiền tiêu hàng tháng của vương phủ khẳng định là không đủ sử dụng, nàng phải quản lý cửa hàng hồi môn của nàng thật tốt mới có thể phát sinh lợi nhuận, tiền đẻ ra tiền, kiếm rất nhiều rất nhiều tiền. . . . .

“Nhìn nàng đi, vừa rồi nàng cười rất giống tiểu hồ ly.” Đang nằm nghiêng trên giường cạnh cửa sổ, Tôn Thạch Ngọc 'bóp' một tiếng khép bình thư lại, rồi đứng dậy, nghiêm túc nói với nàng: “Như vậy không được, thật là mất thể diện của vương phủ, Gia phải đi theo giám sát nàng chặt chẽ.”

Đỗ Phúc Hề cười nhìn hắn: “Nếu Gia muốn ra ngoài đi dạo một chút thì cứ nói thẳng, thiếp sẽ để cho chàng cùng đi.”

Tôn Thạch Ngọc đi qua buộc lại dây áo choàng của nàng thêm một lần nữa, công bằng nghiêm túc nói: “Nói vậy, gia đâu cần đi theo một nữ nhân như nàng, gia muốn giám sát nàng thôi, để tránh cho nàng phạm phải sai lầm.”

Trong đáy mắt Đỗ Phúc Hề không giấu được ý cười, nàng cố ý ngoan ngoãn nói: “Đúng, đúng, gia muốn giám sát chặt chẽ thiếp thân là đúng, nếu không thiếp thân nhất định sẽ phạm sai, thiếp thân rất cần Gia đi theo. . . . . Không, không phải đi theo, nói sai rồi, đáng đánh, là nhìn, là nhìn mới đúng.”

Tôn Thạch Ngọc chụp lấy cằm nàng, bất ngờ cắn cái miệng nhỏ nhắn của nàng một cái. “Cái người ba hoa này.”

Nàng nhìn hắn bằng đôi mắt sáng long lanh: “Gia, có muốn thiếp thân hát cho chàng nghe một bài hay không?”

Hắn nhìn nàng, từ chối cho ý kiến: “Muốn hát thì hát, Gia cũng khá nhàn rồi.”

“Tốt, vậy thiếp thân hát...” Nàng háng giọng, hát lên: “Ta vừa thấy chàng liền cười, phong thái của chàng quá tuyệt mỹ, bước đi bên cạnh chàng, vĩnh viễn sẽ không có phiền não. . . . . Ta vừa thấy chàng liền cười, lời nói cử chỉ của chàng khiến người ta say mê đắm đuối, bước đi bên cạnh chàng, vĩnh viễn sẽ được vui vẻ tiêu dao, rốt cuộc là vì cái gì? Ta vừa thấy chàng liền cười, bởi vì ta đã yêu chàng, nó nằm ngoài dự liệu của chàng! Ta vừa thấy chàng liền cười, phong thái của chàng nhẹ nhàng tuyệt mỹ, bước đi bên cạnh chàng, vĩnh viễn sẽ không có phiền não.”

'Ta vừa thấy chàng liền cười' là ca khúc mà kiếp trước bà ngoại của nàng thích nhất, nàng cũng không biết ai là người khởi xướng, nghe nhiều tự nhiên sẽ hát được. Vừa rồi nàng cũng không biết tại sao như vậy, chỉ nhìn hắn, trong đầu nàng liền vang lên bài hát đó, giống như đại biểu cho tâm tình của nàng.

“Không đứng đắn.” Tôn Thạch Ngọc đưa tay捏 mũi nàng, trách mắng: “Đây là bài hát mà nữ nhân gia nên hát sao?”

Nàng xụ mặt thất vọng: “Gia không thích?”

“Không thích.” Hắn cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng lôi đi ra ngoài, bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé, ghét bỏ nói: “Thật khó nghe, đừng bêu xấu khiến thiên hạ chê cười, chỉ có thể ở trong phòng hát cho Gia nghe.”

Đỗ Phúc Hề bật cười: “Ái chà, thì ra Gia thích nghe như vậy!”

Thiệt tình, thích thì nói thích, nói ngược lòng mình như vậy làm gì, hắn cũng đáng yêu quá đi! Ngẫm lại ý tứ của những ca từ kia. . . . .

Hắc, đúng là chỉ có thể hát cho một mình hắn nghe, hát cho người khác nghe, sợ rằng hắn sẽ lật cả một bình dấm chua.

Xe ngựa Vương phủ đã được chuẩn bị sẵn sàng chu đáo, hai vị chủ tử ngồi cùng một chiếc xe, trên một chiếc xe khác, Mộ Đông ngồi bên cạnh phu xe, đi theo là A Chi và Lục Nhi. Lần này, Đỗ Phúc Hề cố ý mang theo Lục Nhi, là muốn để cho nàng tận mắt nhìn thấy bộ dáng thật sự của Thượng Kinh, người ở Thượng Kinh, lại không biết đáng về Thượng Kinh như thế nào.

Từ lúc Đỗ Phúc Hề được gả vào vương phủ vẫn chưa ra khỏi cửa, ngay cả ngày lại mặt cũng chỉ cho người mang lễ vật trở về Tướng phủ, hôm nay mới có dịp ra ngoài, nàng vén màn kiệu nhìn cảnh phố phường náo nhiệt.

'Bản thân' nàng vẫn chưa đi tham quan Thượng Kinh cổ đại, từ sau khi xuyên đến đây, vẫn chờ đợi tại Lương trấn, mặc dù ở đó cũng rất náo nhiệt, nhưng lại chỉ là một thị trấn nhỏ ở nông thôn, dĩ nhiên không có gì mới mẻ, đi dạo mấy lần đã thấy chán, mà Thượng Kinh thì khác, quả thật là mở mang tầm mắt không sai mà.

“Rốt cuộc là nàng đang nhìn cái gì?” Tôn Thạch Ngọc rất không hài lòng khi thấy mình bị lạnh nhạt.

Hắn đã thể hiện rất rõ ràng là muốn thời thời khắc khắc ở cùng một chỗ với nàng, nàng lại vứt hắn sang một bên? Hắn chưa từng bị người ta gạt qua một bên như vậy. Đỗ Phúc Hề quay đầu cười ha ha với hắn.

“Xem náo nhiệt đó!” Vừa dứt lời, lập tức quay trở lại tựa vào cửa sổ.

Hắn hoàn toàn không có cách nào lý giải cho hành vi của nàng, chẳng lẽ từ trước đến nay nàng chưa từng đi dạo qua Thượng Kinh? Mặc dù là thiên kim khuê các của tướng phủ, cũng không đến mức không ra cổng trước không bước cổng sau chứ?

Hắn chẳng có chút hứng thú nào đối với phồn hoa Thượng Kinh, lại càng không có kiên nhẫn đối với những việc xã giao giữa quan lại quyền quý, chỉ cần dừng lại ở kinh thành hơn nửa tháng, cả người hắn sẽ bứt rứt khó chịu, tình nguyện nhanh chóng trở về biên quan, hắn đã quen với cuộc sống lỗ mãng, tự

do tự tại, hiện tại lại bị vây hãm trong cơ thể một quý công tử yếu ớt bệnh tật.

Nếu núi không đến với hân, vậy thì thỉnh thoảng một lần hân sẽ tìm đến với núi cũng không phải không được... . . . . .

Đỗ Phúc Hề bỗng cảm thấy có hai cánh tay thon dài siết chặt lấy eo nàng, liếc mắt một cái, dĩ nhiên là nhìn thấy người nào đó đang nhìn nàng, ánh mắt như có ý rằng: “Có ý kiến? Không được sao? Gia thích vậy đấy”.

Nàng mỉm cười, chủ động ôm cổ hân, thoải mái hào phóng hôn xuống môi hân: “Gia, chàng ôm chặt một chút nha, thiếp thân tựa vào Gia, giống như tựa vào nệm rất êm, rất thoải mái.”

Tôn Thạch Ngọc nhướng mày, dăm ví công năng của hân như nệm êm? Tiểu nữ tử này quả thật thiếu dạy dỗ.

Dạy dỗ lập tức đến ngay sau đó, hân che kín cánh môi mềm mại của nàng một cách ngang tàng mạnh bạo, đầu lưỡi nhả mịn dò dẫm đi vào, tận tình chiêm đoạt cái miệng nhỏ nhắn thiếu giáo huấn đang hé mở của nàng, quán quýt với cái lưỡi hồng hào của nàng.

Ban đầu Đỗ Phúc Hề tựa người lên cửa sổ, không biết từ lúc nào, cả người đã bị hân ôm vào trong ngực, bị hân áp xuống giường nhỏ hôn ngấu nghiến, bàn tay hân nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nàng, đôi mắt nhuộm màu tình dục, biểu hiện rất rõ ràng khát vọng nóng bỏng, nàng vội vàng đẩy hân ra.

“Không được...Gia, đây là xe ngựa. . . . .”

“Gia biết.” Hân tựa vào trán nàng thở gấp gấp.

Đỗ Phúc Hề không dám quấy nhiễu hân, cả người cứng đờ không dám nhúc nhích, để hân tự mình ổn định lại.

Thấy trên trán hân lấm tấm mồ hôi, nàng thuận tay lau đi, không ngờ hân lại gắt lên: “Đừng đụng vào Gia!”

“A, được được, không đụng, không đụng vào chàng.” Nàng bị hân dọa rụt tay lại, thấy hân nhăn nhó đến nổi cả gân xanh, không nhịn được 'phốc' lên bật cười một tiếng.

Tôn Thạch Ngọc hừ lạnh, véo cánh mũi nhỏ nhắn của nàng, trầm giọng nói: “Nàng đang cười Gia sao?”

“Nào có.” Đỗ Phúc Hề cười nói: “Gia có thể nhăn nhó được việc mà người thường không thể nhịn, thiếp thân bội phục lắm.”

Hân héch mảy.”Cho nên Gia không phải là người bình thường?”

Đỗ Phúc Hề che miệng cười hắc hắc: “Gia, ngài thật hài hước.”

Xe ngựa ngừng lại ở thành Bắc, hai người cũng nhanh chóng sửa sang lại dáng vẻ và trang phục, làm như không có chuyện gì bước xuống xe, đám người Lục Nhi ngồi trên một chiếc xe ngựa khác, vừa xuống xe ngựa đã nhìn đông nhìn tây, hưng phấn đến cùng cực.

“Thế tử phi, một lát nữa chúng ta có thể đi dạo ở đây sao?” Lục Nhi không phải là người hầu trong phủ, trong lòng không có nhiều quy củ như vậy, cái gì cũng dám nói.

Đỗ Phúc Hề ung dung phe phẩy cánh quạt, nở nụ cười tươi rói: “Hắc hắc, ta cũng nghĩ vậy, chúng ta quả thật 'tâm hữu linh tê nhất điểm thông' (hiểu nhau).” Tôn Thạch Ngọc nhìn vào đôi mắt nàng. Sao không nói con giun trong bụng gì đó?

“Trước đây Lục Nhi từng nghe người ta nói qua, bên bờ Yên Ba của Thượng Kinh có một thiên hạ đệ nhất tửu lâu, có món vịt quay thơm giòn và cá ngâm chua, thật sự là mỹ vị đến mức khiến người ta nuốt luôn cả lưỡi. Thế tử phi, chúng ta có thể đi sao?”

Đỗ Phúc Hề liên tiếp gật đầu: “Đương nhiên là phải đi, có Thế tử ở đây, chúng ta không thể không cho Thế tử một chút mặt mũi của ông chủ. . . . .”

Lục Nhi cười rạng rỡ, cũng gật đầu: “Đúng vậy, không thể không giữ mặt mũi cho Thế tử.”

Chủ tớ hai người nói cười đến híp mắt, Tôn Thạch Ngọc nghe mà mặt mũi đen sì.

Cánh tay của nữ nhân này hướng ra ngoài, tiêu tiền của hân rất hào phóng.

*****

“Cung nghênh chủ tử!”

Chương quỹ của mười hai gian cửa hàng đang rất cung kính đứng đợi ở bên ngoài, một chút cũng không dám chậm trễ, Đỗ Phúc Hề rất hài lòng thái độ của bọn họ, quyết định nếu nghỉ thì không dùng, đã dùng thì không nghỉ, bọn họ đều là những lão nhân có thâm niên quản lý cửa hàng trên mấy chục năm, có tham một chút bạc cũng không sao, có câu 'nước trong không có cá', chỉ cần mỗi tháng dâng bạc lên không thiếu hụt là được.

Thành Bắc là khu vực phồn hoa nhất Thượng Kinh, cửa hàng của nàng cũng được mở ở thành Bắc, nàng cười toe toét nhìn sòng người náo nhiệt, sòng người tương đương với sòng tiền, quả thật trước mắt toàn tiền là tiền, đều là tiền tuôn vào trong túi nàng. . . . .

“Bộ dáng gì thế này?” Tôn Thạch Ngọc nhướn mày nhìn nàng, cứ thấy tiền là sáng mắt, tâm hồn mê tiền của nàng khiến cho hắn vừa bực mình vừa buồn cười, lúc nào cũng giống như chưa từng thấy qua tiền.

“Gia, chàng có cửa hàng không?” Nàng bất ngờ hỏi.

Phu thê nhất thế, của nàng chính là của hắn, tự nhiên của hắn cũng sẽ là của nàng, đường đường là thế tử vương phủ, thế nào cũng mạnh hơn so với thiên kim Tướng phủ như nàng, nhất định là tài sản cũng rất nhiều nha?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29

Tôn Thạch Ngọc nhớ lại hai vạn hai trăm hộ phong ấp ở kiếp trước, nếu để tiểu tham tiền này nghe được phong ấp của hắn kinh người như vậy, khẳng định hai mắt cũng đều sáng bừng lên.

Nghĩ đến đây, đầu mày hắn khẽ cau lại. Đời này, hắn có cơ hội nói với nàng mình là ai sao?

Trước đây vì Liên di nương, cũng đã vài lần hắn muốn nói ra sự thật, nhưng bây giờ sự tồn tại của Liên di nương đã không còn là vấn đề nữa, sợ rằng cả đời này, ở trong mắt nàng vĩnh viễn sẽ là Tôn Thạch Ngọc.

“Gia đang nghĩ gì vậy?” Đỗ Phúc Hề nhướn mày, nhìn hắn không chớp.

Nàng cũng không phải là một người dằn dặt, đương nhiên nhìn ra hắn đang có suy nghĩ. Lời nói kinh người của Liên di nương lần đó, một chữ nàng cũng chưa quên, dẫn đo cân nhắc từng câu từng chữ.

Ở trong mắt người khác, hắn đã từng đi dạo một vòng quanh quỹ môn quan, , Diêm Vương cũng không thêm nhận, phúc lớn mạng lớn được trở về mà thôi, nhưng ở trong mắt nàng, hắn là hoán đổi linh hồn, trùng sinh.

Nàng không biết Tôn Thạch Ngọc trước đây, nên không thể nào nhìn ra sự khác biệt, nhưng nàng đã nói xa nói gần với những người thường ngày hầu hạ bên cạnh hắn như Thiêm Hương, Nghênh Mai, Thái Liễu, Liên Nhi, tổng hợp lại tất cả những nhận xét của bọn họ, thế tử như biến thành một người khác, hoàn toàn không giống trong quá khứ.

Những lời đó, A Chi cũng đã từng nói qua -- sau khi Đại cô nương nhặt được cái mạng về, dường như đã biến thành một người khác . . . . .

Bản thân nàng cũng là người từng trải, cho nên mới biết, nếu không phải hoán đổi linh hồn, một người không thể nào dễ dàng thay đổi tính tình như vậy. Nàng còn sinh ra ảo tưởng, hắn có thể đến từ cùng một chỗ với nàng hay không?

Kiếp trước, nàng và Tiểu Phuong, diễn viên đóng thế cho nam chính, cùng nhau rơi xuống dốc núi, hắn sẽ không phải là Tiểu Phuong chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi ớn lạnh đến buồn nôn, lập tức quyết định vứt bỏ loại ý tưởng đáng sợ này. Dđle^quýĐôn. Tiểu Phuong là đại tra nam kinh thiên địa khiếp quỷ thần, trong giờ làm việc thường xuyên mất tích không lý do, luôn ứng trước thù lao, thường có nữ sinh đến trường dạy võ thuật của hắn ném đá vào cửa sổ, hỏi ra mới biết thì ra là bởi vì bị hắn bắt cả hai tay, tức giận đến trả thù.

Nếu như Tôn Thạch Ngọc trước mắt nàng chính là linh hồn của Tiểu Phuong xuyên qua, vậy không bằng nàng trở lại am ni cô sống nốt quãng đời còn lại cho rồi.

Hai người cứ ‘ngươi nhìn ta...ta nhìn ngươi’ một hồi, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, nhìn nhau một lúc lâu, Tôn Thạch Ngọc khôn ngoan giật giật lông mày, làm như không có việc gì nói: “Gia đối với cửa hàng không có hứng thú, nếu nàng thích, vậy thì cứ tiếp nhận quản lý đi.”

Ánh mắt Đỗ Phúc Hề sáng lên, vẻ mặt như nhặt được vàng, hưng phấn không thôi hỏi: “Thật sao?”

Tôn Thạch Ngọc cảm quát lông gô nhẹ vào mũi nàng, hừ giọng: “Chẳng lẽ Gia lại lừa nàng chút chuyện nhỏ này?”

Đỗ Phúc Hề chân chó hướng về hắn hành lễ: “Đa tạ Gia, vậy thiếp thân cũng không khách khí.”

Tôn Thạch Ngọc xem thường, nhướn mày nói: “Nương tử có từng khách khí sao?”

Đỗ Phúc Hề ngịch ngợm mím môi cười một tiếng: “Hắc hắc, không có.”

Mất nửa canh giờ để tuần tra toàn bộ cửa hàng, sau đó y theo nguyện vọng của Lục Nhi đến thiên hạ đệ nhất tửu lâu ven bờ hồ Yên Ba dùng cơm tối, Tôn Thạch Ngọc không muốn bị người khác quấy rầy, nên chọn một nhả gian trên lầu hai.

Từ lâu xa hoa nhất Thượng Kinh này, đương nhiên là hắn đã từng ghé qua, bởi vì lão bản chính là Tam cữu của hắn, trừ bên nhà mẹ của hắn, quan lại quyền quý trong kinh thành cũng đều có phần, do đó buôn bán cũng được thuận buồm xuôi gió.

“Rất xin lỗi khách quan!” Tiểu nhị cúi đầu mang về mặt có lỗi. “Tối nay lâu hai đã bị bao hết rồi ạ.”

Tôn Thạch Ngọc cau mày. Hắn biết mặc dù đã có người bao hết, cũng sẽ lưu lại mấy gian phòng trang nhã phẩm trà để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, bởi vì trong kinh có rất nhiều quý nhân, không muốn phải đắc tội với bất cứ một vị nào.

Mà giờ khắc này thân phận của hắn đã không còn là Vệ Như Tĩnh, Ngô đại chương quỹ không nhận ra hắn, tiểu nhị trong quán cũng không nhận ra hắn, dĩ nhiên sẽ không cung cấp đãi ngộ đặc biệt, hơn nữa hôm nay hắn cũng không ngồi xe ngựa mang huy hiệu vương phủ, lại không mang theo đội ngũ thị vệ vương phủ xuất tuần, diendlequyđô8n, người ngoài nhìn thấy bọn họ mặc cẩm y hoa phục, đều sẽ cho rằng bọn họ chỉ là thiếu gia và phu nhân của một gia đình giàu có ở Thượng Kinh mà thôi.

“Không sao, nếu vậy thì nhờ tiểu nhị ca cứ tùy tiện an bài một cái bàn nào cũng được.” Đỗ Phúc Hề cười hiền lành, nàng không thêm để ý ngồi ở đâu, dù sao thức ăn ngon mới là quan trọng nhất. Loại từ lâu buôn bán thịnh vượng không còn chỗ ngồi như thế này là chuyện đương nhiên, ăn cơm phải đặt chỗ trước, quan niệm này rất thông dụng ở kiếp trước của nàng.

Tiểu nhị nhanh chóng an bài một bàn gần cửa sổ trên lầu một, bên ngoài cửa sổ, dương liễu rủ xuống hai bên bờ, gió mát thổi nhẹ nhàng, cũng được coi là một vị trí tốt.

Đỗ Phúc Hề và Lục Nhi chạm đầu lại, nghiên cứu thực đơn nghiên cứu đến sôi nổi, A Chi thì tuân thủ quy củ, đứng phía sau phục vụ nước trà, bảo nàng ấy ngồi xuống cũng không chịu, hỏi nàng ấy muốn ăn gì lại trả lời để chủ từ quyết định, còn Mộ Đông thì lại quá khản trương để phòng, vẫn giữ vững tư thế bảo vệ chủ tử.

Tiểu nhị nhiệt tình mang đến trà nóng và một mâm điểm tâm, Đỗ Phúc Hề cười cười muốn gọi thêm một thứ khác. Một bình rượu, khiến Tôn Thạch Ngọc nhìn sang với cặp mắt không tán thành.

Nàng chớp chớp mắt nhìn hắn, nghịch ngợm cười một tiếng: “Đã ra khỏi nhà rồi, thả lỏng đi, hướng chi mỹ tửu và món ngon quả thật là tuyệt phối!”

Tôn Thạch Ngọc suýt chút nữa phun ra một ngụm trà, kiểu chớp mắt kỳ quái nhưng đáng yêu này khiến hắn rất đổi kinh ngạc, tiểu nữ tử này thật sự cái gì cũng dám làm mà!

Đỗ Phúc Hề không biết nàng nháy mắt đã khiến Tôn Thạch Ngọc ghen tị, nàng vui sướng đọc vài món chính cho tiểu nhị, Lục Nhi ở bên cạnh bổ sung thêm, chủ tớ hai người lưu loát gọi mười hai món.

Có ăn hết hay không? Tôn Thạch Ngọc cũng không để ý các nàng, hắn chậm rãi uống trà, chân mày cũng không giãn ra.

Hắn cảm thất bức bối, không phải bởi vì không nhận được đãi ngộ mà hắn không vui, chỉ là không có cách nào sống dưới thân phận của Vệ Như Tĩnh, điều này khiến hắn có cảm giác không nhìn thấy con đường phía trước, chẳng lẽ hắn cứ mang thân phận quý công tử của Tôn Thạch Ngọc mà sống như vậy?

“Ái chà, nhìn xem là ai tới đây, là Mạnh đại tướng quân của chúng ta đến rồi!”

Cửa ra vào vang lên những âm thanh âm ỉ, đại chương quỹ cười thật tươi, tự mình đi ra ngoài đón.

“Đại tướng quân.” Ba chữ này đã khiến cả người Tôn Thạch Ngọc chấn động như bị sét đánh, ly trà đang cầm trên tay nặng nề rơi xuống mặt bàn.

Đôi mắt mãnh liệt nhìn sang, Mạnh Bất Quân một thân y phục lụa tím bị rất nhiều người vây quanh đang đi đến, Dạ Phi cũng có mặt trong đám đông ồn ào đó, xung quanh cũng thiếu những gương mặt quen thuộc, quan viên Bình bộ, những người này, những tên kia, trước đây khi hắn hồi kinh cũng đã từng kẻ trước người sau nhiệt tình đi theo hắn, hôm nay người đi trà lạnh, đã chuyển sang tán tụng Mạnh Bất Quân, cái gì tuyệt đại danh tướng, cái gì một đời kiêu hùng, cũng đều tan thành mây khói theo cái chết của hắn mà thôi!

“Đại tướng quân, khách của ngài đều đã tới cả rồi, gian phòng chữ Thiên đã không còn đủ chỗ để chắt lể vật nữa, mặt mũi của Đại tướng quân cũng thật là lớn nha!” Ngô đại chương quỹ là một người làm ăn có trình độ rất cao, thủ đoạn cực kỳ khôn khéo, trái một câu đại tướng quân, phải một câu đại tướng quân, nụ cười trên gương mặt tròn trịa rất tươi, nói cười khanh khách.

Mạnh Bất Quân sang sảng cười một tiếng: “Còn chưa phải là đại tướng quân đâu, Ngô đại chương quỹ đang giễu cợt Mạnh mỗ sao?”

Ngô Đại Chương Quỹ lập tức tăng tốc: “Có ai không biết ngài mới vừa lập đại công, bắt giữ hoàng tử Đại Nguyệt quốc! Long tâm Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, vị trí đại tướng quân trừ ngài ra không ai có thể làm, ngài đừng quá khiêm nhường.”

Lông mày Tôn Thạch Ngọc cau lại. Mạnh Bất Quân đã bắt giữ hoàng tử Đại Nguyệt quốc? Như vậy xem ra, hoàng thượng chưa phong hắn làm Bình mã Đại nguyên soái, nhưng mà cũng sớm thôi. . . .

Không biết tại sao, bước chân đang muốn đi lên lầu của Mạnh Bất Quân bất ngờ dừng lại, hắn quay đầu nhìn sang bên này.

“Sao vậy? Đại tướng quân?” Trong đám người đang vây quanh, có một người đặt câu hỏi.

Mạnh Bất Quần gạt đám người ở sau lưng ra, xoay người một cái đi về phía Tôn Thạch Ngọc.

Hắn từng bước từng bước một đi tới, người sau lưng đều không rõ chân tướng, nhưng cũng đi theo hắn, ánh mắt Tôn Thạch Ngọc lạnh như băng sương, sắc bén như lợi kiếm, tâm tình tựa như đứng trên đỉnh núi cao, nhịp tim càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh, cũng muốn xem hắn ta đang định làm cái gì!

Đỗ Phúc Hề và Lục Nhi đang cảm thục đơn thảo luận rất sôi nổi, thì bất ngờ có một giọng nam nhân rất có từ tính cắt ngang --

“Tại hạ Mạnh Bất Quần, xin hỏi vị nương tử này và Mạnh mỗ đã từng gặp nhau hay chưa?”

Đỗ Phúc Hề ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn đầu người đen nghệt trước mặt, còn có người nào đó đang nói chuyện với nàng.

Cái gì đây? Đám người này đến đây lúc nào vậy? Muốn làm cái gì?

“Ta cũng cảm thấy vị tiểu nương tử này có mấy phần quen mắt đấy.” Dạ Phi cười hi hi nhìn Đỗ Phúc Hề.

Nếu hai vị đại tướng cũng đã tỏ thái độ, sao thuộc hạ có thể không tỏ thái độ?

“Tiểu nương tử này thật là rất xinh đẹp nha, khó trách đại tướng quân của chúng ta có hứng thú.” Một quan viên binh bộ ninh bộ nói: “Không bằng để cho vị tiểu nương tử này lên lầu ngồi chung thì thế nào?”

Một gã quan viên khác tiếp lời: “Đúng vậy, đúng vậy, có thể mừng sinh thân với Đại tướng quân, là phúc khí tu luyện mấy đời đó!” Tôn Thạch Ngọc nắm chặt quyền, đối với đám người coi hắn như người chết, ở trước mặt mọi người trêu ghẹo thê tử hắn, giận không thể kềm chế, quanh thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng.

Đỗ Phúc Hề nghe đoạn đối thoại một bên tình nguyện của bọn họ, còn có Ám đại tướng quân đến bắt chuyện không hề có một chút ý tưởng sáng tạo, không nhận được bật cười, rồi liếc nhìn sang Tôn Thạch Ngọc, thấy hắn rõ ràng là lừa gạt lên cao.

Nụ cười này, ai nhìn thấy cũng đều thần hồn điên đảo, đôi môi đỏ như chu sa, hàm răng trắng tinh cùng với một đôi mắt sáng lấp lánh, cộng thêm một thân lụa mỏng nhẹ nhàng thanh thoát, thật sự có mấy phần tư thế tiên tử.

“Lớn mật!” Mộ Đông tức giận hét lớn một tiếng. “Hai vị này là Thế tử và Thế tử phi của Lan Dương vương phủ, ai cho phép các ngươi càn rỡ vô lễ!”

Nhất thời, cả hiện trường trở nên im ắng, đám quan viên đều chấn động, sau đó là sợ hãi. Lan Dương vương Thế tử, Thế tử phi?!

Mặc dù Lan Dương Vương Thế tử được thừa kế tước hiệu Thiết Mạo Tử Vương (*), nhưng bởi vì hắn quá yếu ớt và nhiều bệnh tật, nên rất ít đi lại trong kinh thành, gần như không một ai thấy qua diện mạo thật sự của hắn, cho nên không thể trách bọn họ có mắt không trông không nhận ra quý nhân. . . .

(*Các thân vương được phép truyền tước hiệu cho con cháu của mình mà không bị giáng cấp được gọi là các Thiết mạo tử vương)

“Ám vệ ở đâu?” Tôn Thạch Ngọc bất động như sơn, lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt, xuất hiện mười ám vệ từ cửa sổ bay vào như tên bắn, bao vây đám khách nhân không mời mà đến Mạnh Bất Quần, đám quan viên quen sống trong nhung lụa này bị dọa sợ đến hai chân mềm nhũn.

“Thế tử tha tội! Thế tử tha tội!” Đã có người quỳ xuống dập đầu thỉnh tội.

Mạnh Bất Quần cảm thấy hơi sững sốt. Cho dù công trạng của hắn có cao tới đâu, hắn cũng không đắc tội nổi với Lan Dương vương phủ, có ngu cũng biết Thái hậu có tiếng là yêu thương Lan Dương vương Thế tử, mà Hoàng thượng càng coi trọng hắn hơn, còn cấp cho hắn một đội ám vệ, điều này có nghĩa Lan Dương vương Thế tử chỉ cần nói một câu, còn hữu dụng hơn so với hắn ở trên sa trường chém đầu đại tướng của quân địch.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 30

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, ngay cả khi hắn có chỗ dựa to lớn, lúc này vẫn phải cẩn thận làm việc mới được, tránh cho thất bại trong gang tấc, mất đi chức nguyên soái dễ như trở bàn tay.

Hắn ôm quyền nhìn Tôn Thạch Ngọc, cung kính nói: “Mạnh mỗ có mắt như mù, đắc tội Thế tử, xin Thế tử giáng tội!”

Tôn Thạch Ngọc bắn ánh mắt như có điện về phía Mạnh Bất Quần, ánh mắt đó khiến Mạnh Bất Quần chấn động.

Không thích hợp, vô cùng không thích hợp. Mặc dù bản thân không biết chuyện đã mạo phạm thế tử phi, nhưng ánh mắt của thế tử cũng không nên tàn nhẫn như thế, nhìn đến cả người hắt phát lạnh, chẳng lẽ trong lúc vô tình mình đã đắc tội Lan Dương vương phủ?

“Bản Thế tử tâm tình thoải mái, không so đo với hạng người như các người.” Gương mặt tuấn mỹ của Tôn Thạch Ngọc mang theo biểu cảm lạnh nhạt và quý dật, những quan viên kia vừa đồng loạt thờ phào, hần đã lướt mắt nhìn sang, thông thả nhìn Mạnh Bất Quần.

“Chỉ là, Mạnh phó tướng quân, người công khai cọt nhả xương tử của ta như thế, vậy bắt đầu từ người hướng xương tử nhà ta trình trọng bồi tội đi!”

Mọi người âm thầm hít vào một hơi. Hiện nay ai dám gọi Mạnh Bất Quần là Phó tướng quân, vài người không có mắt gọi sai đã bị đánh đến chết, mặc dù thánh chỉ còn chưa hạ xuống, nhưng ai không chấp tay gọi Mạnh Bất Quần một tiếng Tướng quân? Ngay cả hoàng hậu trong cung cũng đứng về phía Mạnh Bất Quần, tình hình đã rất rõ ràng. Mạnh Bất Quần trở thành Thiên hạ Bình mã Đại nguyên soái, tay cầm trọng binh, tiếp quản quân đội Vệ gia, là chuyện đã định, mà ngay cả phủ Quốc công cũng không phản đối.

Thế nhưng Lan Dương Vương Thế tử, lại không hề đặt Mạnh Bất Quần vào trong mắt, một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại. . . . .

“Sao hả? Phó tướng quân không vui sao?” Về mặt Tôn Thạch Ngọc cực kỳ lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận, hận không thể lập tức chặt đứt gân cốt tứ chi của Mạnh Bất Quần, khiến cho hần không bao giờ tác loạn nữa.

Rốt cuộc thì Mạnh Bất Quần đã cấu kết với ai, ám sát hần, tất nhiên hần sẽ tra rõ ràng!

Gương mặt Mạnh Bất Quần vì khó chịu mà sung huyết đỏ bừng, hần nghiêng răng chấp tay nói với Đỗ Phúc Hề: “Mạnh mỗ đường đột, đã mạo phạm Thế tử phi, xin Thế tử phi thứ tội!”

Phó tướng quân -- ba chữ này giống như đang nhắc nhở hần sự thật, hần vẫn chưa phải là Nguyên soái.

“Được rồi, được rồi, các người đi đi!” Đỗ Phúc Hề xua xua tay đuổi người như đuổi chó. “Món ăn của chúng ta cũng sắp mang lên rồi, các người cứ bu ở đây, sao tiểu nhị ca mang thức ăn lên được.”

Trên đầu mọi người nổi đầy hắc tuyến, ở một nơi tình thế khẩn trương, sắp giương cung bạt kiếm, nàng lại chỉ quan tâm món ăn có lên được hay không?

“Vậy Mạnh mỗ cáo lui.” Dĩ nhiên Mạnh Bất Quần cũng chẳng muốn tiếp tục lưu lại, hôm nay là sinh thần của hần, Trường Bình Hầu đã đặc biệt bố trí 20 bàn tiệc tại Thiên hạ đệ nhất phẩm, là ngày hần phong quang hồi kinh, tiếp nhận quyền quý nịnh nọt trong kinh thành, lại bị tên Lan Dương vương Thế tử đáng ghét này làm hỏng.

Ngô đại chương quỹ thấy hướng gió xoay vòng, vội vàng trung ra về mặt tươi cười đi về hướng Tôn Thạch Ngọc và Đỗ Phúc Hề bồi tội.

“Không biết Thế tử, Thế tử phi đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, còn để cho hai vị ngồi ở chỗ này, thật là có lỗi, không bằng di giá đến Hà Vũ đình, để tiểu nhân dâng lên mấy món chiêu bài cho Thế tử, thế tử phi. . . . .”

Đỗ Phúc Hề cười một tiếng, “Đổi chỗ thì không cần, nơi này rất tốt, vậy tiếp tục với mấy món chiêu bài đi! Mời người.”

“Dĩ nhiên, đây là dĩ nhiên.” Ngô đại chương quỹ cười tươi rói.

Phía bên này, Dạ Phi chợt vỗ trán bừng tỉnh, lớn giọng nói: “Nhị ca, đệ nhớ ra vị Thế tử phi kia là ai rồi, không phải chúng ta đã từng gặp ở Biên Lương trấn sao, lá gan thật lớn, đã cứu tên tiểu ăn mày đó. . . . .”

Một tiếng nhị ca kia đã khiến trái tim Tôn Thạch Ngọc thất lại. Ba người bọn họ tình như thủ túc, trước mặt người ngoài, Dạ Phi gọi hần là Gia, nhưng sau lưng lại gọi hần là đại ca, gọi Mạnh Bất Quần là nhị ca, hần không muốn nghĩ sâu, một mũi tên ám sát hần của Mạnh Bất Quần, chuyện này Dạ Phi có biết rõ sự tình hay không? Có một chân trong đó hay không?

Đây rốt cuộc là kế hoạch của một mình Mạnh Bất Quần, hay hai người bọn họ đã trù tính từ lâu rồi, hơn nữa có lẽ còn có sự tham gia của một vài tướng lĩnh khác?

“Câm miệng.” Mạnh Bất Quần phát tay áo trầm mặt, rồi bước lên lầu.

Mặc kệ là nha đầu to gan ở Biên Lương trấn, hay là Lan Dương Vương Thế tử phi, ở trong mắt hần đều trở thành cùng một người, là Bình Yên của hần, vị hôn thê đáng thương của hần, chưa qua cửa đã bị Định Quốc công phu nhân giết chết. . . . .

Sau khi dùng qua bữa tối, Đỗ Phúc Hề nghiêng người trên giường trước cửa sổ nghiên cứu sổ sách Vương phi giao cho.

Mặc dù sổ sách chẳng mấy thú vị, nhưng cũng không làm khó được nàng, ở trường học võ thuật nàng vốn kiêm nhiệm chức kế toán công nợ, mặc dù phương pháp Vương phi dùng để ghi nợ ở thời đại này khá nhanh và tiện lợi, nhưng nàng vẫn thấy chưa được rõ ràng, nàng định dùng phương pháp của mình để ghi chép lại.

Về phần Tôn Thạch Ngọc, hần đã đến phòng luyện công, e rằng nửa đêm canh ba mới có thể trở về phòng ngủ.

Kể từ ngày đi kiểm tra cửa hàng trở về, thời gian hần ở lại phòng luyện công càng nhiều, cũng không biết đã bị cái gì đã kích, mà lại liều mạng luyện công.

mỗi ngày nàng gói đầu lên cánh tay hấn ngủ, cảm giác bắp thịt trên người hấn càng ngày càng rắn chắc, dĩ nhiên chuyện giường chiếu cũng rất được, thể lực của hấn kinh người, một đêm thường gầy vò nàng 2 đến 3 lần, hoang phí biết bao khăn trải giường, hơn nữa nàng cũng không phục dụng canh tránh thai, nàng nghĩ có lẽ bản thân cũng sắp mang thai bảo bảo mà Vương phi đang mong đợi.

Bảo bảo ư! Nàng vậy mà tới cổ đại có thai bảo bảo, cuộc sống quả thật khó lường trước được.

“Thế tử phi.” A Chi vén rèm đi vào. “Liên di nương tới.”

“Hửm?” Nàng vội ngồi dậy.

Từ sau khi quyết định ở lại vương phủ, Liên di nương thật sự đã trở nên yên tĩnh rất nhiều, nàng ta cũng chỉ hoạt động trong tiểu viện của mình, cũng không khóc, mặc dù vẫn không cười, nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, những chuyện lớn nhỏ trong Noãn Xuân các dĩ nhiên đều do Liễu ma ma báo cáo lại với nàng mỗi ngày.

“Để cho nàng ấy vào đi!”

A Chi ngập ngừng muốn nói, cuối cùng cũng không mở miệng, ra ngoài gọi Liên di nương vào.

Coi như A Chi không nói, Đỗ Phúc Hề cũng biết nàng ấy muốn nói gì, chỉ sợ Liên di nương đó vừa vào đã nổi điên lên, nhưng giác quan thứ sáu cho nàng biết, Liên di nương thật sự đã nghĩ thông suốt, sẽ không tiếp tục gây chuyện, nàng có thể yên tâm.

Liên di nương rút rè đi tới, trong tay bụng một cái khay.

Đỗ Phúc Hề nhìn nàng ấy một thân trắng tinh mộc mạc, liền biết không phải cố tình tới quấy rầy người khác.

Liên di nương chỉ bới một kiểu tóc đơn giản, trên người không mang bất cứ món trang sức, y phục thanh đạm trang nhã, gương mặt không son phấn, nàng ta quy củ cúi người hành lễ với Đỗ Phúc Hề: “Tỳ thiếp thỉnh an Thế tử phi.”

Đỗ Phúc Hề mỉm cười với nàng ta, tùy ý nói: “Ngồi đi! Thân thể có khá hơn chút nào không?”

Nàng đối với Liên di nương đã sớm không còn khúc mắc, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của nàng ấy, Liên di nương cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương, lúc trước nhất quyết không buông tay cũng chỉ vì không cam lòng mất đi tình yêu.

Liên di nương cúi đầu, nhỏ giọng cung kính đáp: “Rất nhiều ạ, đa tạ Thế tử phi quan tâm.”

“Kia là cái gì?” Đỗ Phúc Hề cau mày, tất nhiên là hỏi chén sứ trắng đang nằm trong khay.

Liên di nương bỗng lắp bắp: “Tỳ thiếp có chung tuyết cấp tổ yến cho Thế tử, là... món trước đây Thế tử rất thích ăn, nghĩ, nghĩ đến nên đã chung, nếu những lời này khiến Thế tử phi không thích, tỳ thiếp lập tức bụng về...”

Đỗ Phúc Hề âm thầm thờ dài. Nhân gian tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dữ nguyệt (Thế nhân là giống tình si, Hận này đâu phải tại vì gió trăng.)

Thế gian có loại người như thế không sai, người không yêu ta, nhưng không thể ngăn cản ta yêu người; người không để ý đến ta, nhưng ta có thể vì người mà nỗ lực chứ? Mà nàng cũng không thể ngăn cản không cho người ta nỗ lực, thật không có đạo lý, muốn Liên di nương lập tức buông bỏ tình cảm là ép buộc và làm khó người ta, nàng sẽ cho Liên di nương thêm một chút thời gian, để cho chính bản thân nàng ta buông xuống.

Nàng cười cười với Liên di nương: “Đề xuống đi! Thế tử trở về, ta sẽ nói với chàng một tiếng là người đã chung.”

Liên di nương nước mắt lưng tròng: “Tỳ thiếp tạ Thế tử phi thành toàn.”

Ai ngờ lúc Liên di nương nói tiếng 'tỳ thiếp cáo lui' thì Tôn Thạch Ngọc cũng vừa trở lại, hai người đối mặt với nhau, trong lòng ba người đều có cảm nhận riêng của mỗi người.

Tôn Thạch Ngọc hơi kinh ngạc khi thấy Liên di nương ở trong tắm phòng, nhưng sau đó lại mang về mặt vô cảm đi lướt qua nàng ta, đi thẳng đến ngồi lên trên tháp, thuận tay cầm lấy quyển sách Đỗ Phúc Hề vừa đặt ở đó tùy ý lật xem, không hề ngẩng mặt lên, còn Liên di nương thì đỏ mặt, nhưng nàng ta lại không dám lơ đãng, chỉ vội vàng hướng về phía Tôn Thạch Ngọc lặp lại câu 'tỳ thiếp cáo lui' rồi nhanh chóng rời đi.

“Nàng ta tới làm gì?” Tôn Thạch Ngọc đặt quyển sách xuống, nhìn Đỗ Phúc Hề, không vui cất giọng chất vấn.

Đỗ Phúc Hề nhoen miệng cười. “Chỉ là hàm tuyết cấp tổ yến, nói là trước đây Gia rất thích ăn, cũng có ý tốt, Gia cứ tới đây ăn một chút thôi.”

Tôn Thạch Ngọc cau mày. “Ta không thích ăn những thứ mềm mềm, mang đi.”

“Mang đi rất đáng tiếc đó!” Đỗ Phúc Hề lập tức thò tay vào trong khay, lấy chén tổ yến đặt trước mặt mình, cầm muỗng lên ăn, bởi vì vẫn còn nóng, nên nàng vừa ăn vừa thổi xì xụp, bộ dạng tham ăn này khiến Tôn Thạch Ngọc cảm thấy buồn cười, hấn tựa người trên tháp, khoanh tay nhìn nàng.

Đỗ Phúc Hề chỉ chuyên tâm vào chén tổ yến trước mặt nàng. Quá đắt mà! Nếu hấn không ăn, vậy nàng cũng không khách sáo, mỹ dung đường nhan đó,

sao lại không cần? Mang đi cũng quá tiện nghi cho thô sử bà từ phòng bếp rồi, không bằng để nàng ăn.

“Gia, chàng thật sự không ăn sao?” Đỗ Phúc Hề vừa ăn vừa hỏi: “Là thứ yêu thích trước kia, sao bây giờ lại không thích? Tổ yến này trơn mềm đậm đặc lại được chưng cách thủy vừa tay, nhiều mà không ngán, ăn rất ngon! Hay là do Liên di nương đưa tới, nên chàng mới không thích, vậy thì khẩu vị của chàng đã thay đổi rồi. . . . .”

Nói bóng gió một hồi, nàng bỗng nhiên có cảm giác trong lồng ngực xuất hiện từng đợt đau đớn kịch liệt, khí huyết dâng trào, rồi bất ngờ phun ra một ngụm máu tươi, ngẩng đầu lên, lập tức ngã về phía sau, cả ghế và người đều ngã trên mặt đất, cơ thể mềm nhũn, hai mắt khép chặt, giống như hôn mê bất tỉnh.

“Thế tử phi!” A Chi kêu lên một tiếng, ở phòng ngoài, Đào Hoa, Lục Nhi, Thiêm Hương, Nghênh Mai đều hốt ha hốt hải xông vào, nhìn thấy Đỗ Phúc Hề bất tỉnh, rồi bất ngờ cả người run rẩy dữ dội, sau đó phun ra một ngụm máu đen, tất cả đều la hét hoảng sợ, sợ đến không biết làm sao.

Tôn Thạch Ngọc chạy như bay tới bên cạnh đỡ nàng dậy, nàng lại phun ra thêm một ngụm máu, gương mặt nhuốm máu trắng bệch như tờ giấy, lòng hần nóng như lửa đốt, hần duỗi ngón tay thăm dò mạch tượng của nàng, thật may là còn thở, hần lập tức phong bế mấy huyệt đạo trên người nàng, không cho độc tính di chuyển.

“Mau mời Chu thái y!” Về mặt hần đã xanh mét, hần hét lên, rồi ôm Đỗ Phúc Hề lên giường, sắc mặt nàng lúc này đang từ tái nhợt chuyển sang đỏ ửng, hiển nhiên độc kia hết sức mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31

“Nô tỳ lập tức đi ngay!” Thiêm Hương vội vã lao ra cửa, Tôn Thạch Ngọc đỡ Đỗ Phúc Hề ngồi dậy, trầm mặt ngưng tụ công lực vận khí cho nàng, nếu hần không nhanh tay phong bế huyệt đạo của nàng, e rằng giờ khắc này nàng đã độc phát thân vong, nghĩ lại nếu như hần không ngủ ở trong phòng, đến khi hần nhìn thấy sẽ chỉ là một cái thi thể lạnh như băng. . . . .

“Phúc Nương! Nàng mau tỉnh lại! Không được chết!” Hần vỗ về gương mặt đỏ bừng không bình thường của nàng, lo sợ khiến cả người hần run rẩy, rét lạnh, vậy mà nàng không có một chút phản ứng, hần siết thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hối hận vì sao ăn tổ yến không phải là hần, hối hận vì sao không kiên trì cho người bụng tổ yến đi, lại để cho nàng ăn, lại để cho nàng thay hần trúng độc, thay hần chịu nỗi khổ khi độc phát, nếu nàng không chịu nổi, hần vĩnh viễn sẽ mất đi nàng. . . . .

Khi Chu thái y đến, Vương Gia và Vương phi cũng đồng thời chạy tới, nhìn thấy Đỗ Phúc Hề miệng đầy máu đen, Vương phi sợ hãi.

“Sao có thể như vậy? Đang yên đang lành sao lại như vậy? !”

A Chi vừa khóc vừa nói: “Thế tử phi vì ăn tổ yến của Liên di nương đưa tới mới như vậy!”

Vương phi bùm miệng, về mặt đầy khiếp sợ: “Sao lại như vậy? Sao đứa nhỏ Thiện Liên này có thể. . . . .”

Vương Gia lập tức nổi giận: “Giải người đến đây cho Bồn vương!”

Thị vệ trong phủ lĩnh mệnh rời đi, Chu thái y châm cứu xong, liền kê một đơn thuốc, Lục Nhi vội vàng đi theo đệ tử của Chu Thái y bốc thuốc và sắc.

“Thật may là cấp cứu kịp thời, nếu không Thế tử phi đã không còn ở trên nhân gian.” Chu thái y thở phào nhẹ nhõm.

Về mặt Vương Gia nghi hoặc: “Cấp cứu?”

Chu thái y tán thưởng nói: “Thế tử đã phong bế một số huyệt vị quan trọng trên người Thế tử phi, khiến chất độc không đến nỗi chạy loạn, vì vậy hạ quan mới có cơ hội cứu vãn, nhưng loại độc này đến từ Đông Nô, độc tính kịch liệt, ít nhất phải hơn mười ngày mới có thể tỉnh lại, hoặc là càng lâu hơn, cũng không thể xác định.”

Trong mắt Vương Gia tràn ngập kinh ngạc, nhưng nhanh chóng chuyển sang vui mừng: “Ngọc Nhi, con luyện võ công khi nào, sao phụ vương lại không biết chút nào vậy?”

Tôn Thạch Ngọc thờ ơ nói: “Hải nhi theo đội ám vệ luyện võ cường thân, hóa giải hàn độc trong cơ thể, mấy ngày nay, đã được ám vệ chỉ dẫn khá nhiều, không ngờ hôm nay lại có chút tác dụng, cứu được Phúc Nương.”

Hần biết rõ ám vệ là do hoàng thượng ban cho, cũng không nghe theo mệnh lệnh của Vương Gia, vì vậy Vương Gia cũng không thể hỏi thăm bất cứ gì từ ám vệ, công lực trên người hần có phải là do cùng bọn họ luyện võ mà có hay không.

Tuy hân là linh hồn xuyên không đến đây, nhưng công lực vốn có lại có thể thi triển trên thân thể nguyên chủ, mà trí nhớ của nguyên chủ cũng tồn tại song song, giống như hân và nguyên chủ tồn tại trong cùng một thân thể.

Sau khi xuyên đến, mặc dù có mấy lần vận khí, hân cũng mơ hồ cảm nhận được nội lực vẫn còn, nhưng bởi vì hân độc trong cơ thể quá nặng, không có cách nào đã thông nhi mạch vận công giải độc, hơn nữa trong tầm phòng mỗi ngày đều có Liên di nương và hạ nhân ra vào hầu hạ, hân không thể làm gì, cho đến khi thành thân với Phúc Nương, dựa vào sự trợ giúp của nàng, hân đã bắt đầu vận công, hân độc trong cơ thể cũng ngày một giảm, hơi thở bị tắc nghẽn do hân độc cũng bắt đầu thông thuận, nội công căn bản vốn có cũng trở nên thâm hậu, thêm nữa đã vạch trần chuyện nguyên chủ bị hạ độc từ nhỏ, duy trì dùng canh giải độc, tình trạng thân thể ngày càng tốt, hiện tại đã hoàn toàn không có việc gì.

“Ngọc Nhi, bây giờ con còn có thể luyện công sao. . . .” Vương phi vui mừng rơi nước mắt, cứ như một giấc mộng, chẳng những nhi tử bảo bối của bà không bệnh chết, còn có thể luyện công! Đây là chuyện mà trong quá khứ bà không bao giờ dám tưởng tượng.

“Bẩm Vương gia, Thế tử! Người đã được mang tới!”

Thị vệ vương phủ giải Liên di nương đến, gương mặt nàng ta kinh hoàng, sắc mặt trắng bệch, từ chỗ thị vệ nàng ta biết được chuyện Đỗ Phúc Hề vì ăn chén tổ yến mà mình chưng liên học máu ngắt đi, sợ đến đầu óc trống rỗng, đôi môi lạnh run lấy bầy.

“Vật chứng xác thật, hiện tại Thế tử phi sống chết không rõ, người tiện nhân này còn có gì để nói?” Vương Gia nổi giận đùng đùng, lạnh giọng hỏi.

“Thiện Liên, người khiến Bản phi quá thất vọng.” Vương phi thở dài. “Phúc Nương đối với những hành vi của người đã không so đo tính toán, đối xử với người lại vô cùng tử tế, cho người ở lại trong phủ, Bản phi còn cho rằng từ nay người sẽ an phận thủ thường sống qua ngày, không ngờ người lại muốn đẩy con bé vào chỗ chết, sao lòng dạ của người độc ác như vậy.”

Liên di nương nghe xong, trong lòng căng thẳng, nước mắt rơi như mưa, đập đầu lay: “Không phải tỳ thiếp. . . . . Thật sự không phải tỳ thiếp. . . . . Cầu xin Vương Gia, Vương phi, Thế tử điều tra rõ. . . . . Tỳ thiếp không có lý do gì. . . . . Không có lý do gì hại Thế tử. . . . . Tỳ thiếp nhất định sẽ không làm như vậy, đời này kiếp này cũng sẽ không. . . . .”

“Còn dám giả dối!” Trong mắt Vương Gia thoáng qua vẻ tàn ác. “Xem ra không dụng hình người sẽ không thành thật nhận tội! Người đâu, kéo xuống đánh hai mươi bản tử, đánh thật mạnh cho Bản vương!”

Liên di nương bị Vương Gia hét vào mặt, cả người không ngừng run rẩy, nước mắt giàn giụa trên mặt, thống khổ nhìn Tôn Thạch Ngọc, hy vọng hân có thể vì mình nói mấy câu. . . . .

Ánh mắt Tôn Thạch Ngọc dò xét nhìn Liên di nương. Mặc dù hân không thích Liên di nương, nhưng tình cảm của nàng ta đối với nguyên chủ sâu đậm là sự thật, chén tổ yến kia là chưng cho hân, Liên di nương cũng không biết Phúc Nương sẽ ăn, cho nên người hạ độc muốn hại không phải là Phúc Nương mà là hân, là hướng về phía hân mà đến.

“Phụ vương, khoan đã.” Tuần dung Tôn Thạch Ngọc nghiêm túc. “Hiện tại, phiên Chu thái y kiểm tra bên trong tổ yến có độc hay không trước đã.”

Chu thái y liền tiến đến trước mặt mọi người tiến hành nghiệm độc, mà Liên di nương vẫn quỳ trên mặt đất, nước mắt tràn ra như đê vỡ, khóc nức nở.

Chu thái y nhanh chóng hoàn tất kiểm nghiệm, ông trầm ngâm một lúc rồi nói: “Trong tổ yến không có độc.”

Tất cả mọi người kinh ngạc, bọn họ cho rằng Liên di nương đưa tổ yến đến là muốn hại chết Thế tử và Thế tử phi, không ngờ kết quả lại như thế.

Nghiệm độc kết thúc, Lục Nhi cũng hấp tấp bưng thuốc vừa sắc xong vào, cùng A Chi, Thiêm Hương hợp sức đỡ Đỗ Phúc Hề dậy, dứt canh thuốc cho nàng uống.

“Nhưng cái muỗng này có độc.” Chu thái y chậm rãi nói. “Trên muỗng có độc, nếu người ăn tổ yến có kiểm tra tổ yến trước kia ăn cũng nghiệm không ra độc, sẽ yên tâm mà ăn.”

Nói một cách khác, người hạ độc này nhất định phải đưa người vào chỗ chết mới thôi! Sắc mặt Tôn Thạch Ngọc lập tức nghiêm trọng, hân lạnh lùng nhìn Liên di nương: “Tổ yến là do tự tay người chưng, từ đầu đến cuối cũng không qua tay người khác, cũng chưa từng rời đi sao?”

Ánh mắt quá vô tình của hân khiến Liên di nương nhất thời đau lòng không dứt, khổ sở đáng thương khóc không ra tiếng: “Bởi vì. . . . . Bởi vì muốn cho Thế tử uống, tỳ thiếp, tỳ thiếp lại kiêu ngạo với tay nghề của mình, người khác không có....không có chạm qua, tỳ thiếp cũng....cũng không rời khỏi gian bếp nhỏ, sau khi chưng xong....chưng xong là đưa thẳng tới đây.”

“Trong thời gian người ở gian bếp nhỏ chưng tổ yến, có thấy người nào tiến vào hay không?” Tôn Thạch Ngọc tiếp tục hỏi, hân cũng không có tâm trạng để quan tâm thái độ của mình làm Liên di nương đau lòng như thế nào, cái hân muốn là chân tướng.

Trong lòng Liên di nương có chút hồi hộp, vội nói: “Chỉ có....chỉ có Trúc Ảnh cô nương trong viện của Vương phi đến gian bếp nhỏ hàn huyên mấy câu cùng với tỳ thiếp.....”

Ánh mắt Tôn Thạch Ngọc ngưng trọng, trong ánh mắt Vương Gia lại lộ ra sự tàn ác, còn Vương phi thì sững sờ.

Trúc Ảnh đứng sau lưng Vương phi nhanh chóng bước ra ngoài quỳ gối xuống: “Nô tỳ có đến gian bếp nhỏ của Liên di nương không sai, nhưng nô tỳ tuyệt không dám có tâm tư ám hại chủ tử, là Vương phi từ tâm, lo lắng Liên di nương buồn bực rồi lại suy nghĩ không thông, nên đã dặn dò nô tỳ thỉnh

thoảng đến viện Liên di nương một chút, khuyên bảo Liên di nương mấy câu, nô tỳ mới có thể đến đó, hy vọng chủ tử tra xét rõ ràng!”

Vương phi cũng vội nói: “Không sai, là ta dẫn dò nàng ấy, Vương gia, Ngọc Nhi, các người đừng hiểu lầm Trúc Ảnh, nàng ấy cũng không có lý do gì ám hại Ngọc Nhi và Phúc nương, hung thủ nhất định là người khác.”

Vương Gia lạnh lùng chỉ thẳng vào Liên di nương: “Như vậy nhất định là con tiện tỳ này đã hạ độc thủ, ả ta ghen ghét Phúc Nương được Ngọc Nhi sủng ái. . . . .”

Tôn Thạch Ngọc không để cho Vương gia nói tiếp, liền trực tiếp ngắt lời Vương gia, nhàn nhạt nói: “Phụ vương, hài nhi cũng tin tưởng Liên di nương sẽ không hại hài nhi.”

Vương Gia rất không tán thành, lo lắng nói: “Ngọc Nhi, còn đừng nên hồ đồ, để ả ta mê hoặc, đồ phụ này muốn hại chết Phúc nương đó!”

Tôn Thạch Ngọc chậm rãi nói: “Trước đó nàng ta cũng không biết Phúc Nương sẽ giành ăn tổ yến, muốn hại Phúc Nương, điểm này không thành lập.”

Vương phi gật đầu một cái. “Ngọc Nhi nói cũng không phải không có lý.” Nói Liên di nương muốn hại chết Phúc nương, bà tin, nhưng nói Liên di nương muốn hại chết Ngọc Nhi, ngàn vạn lần bà cũng sẽ không tin.

Liên di nương nghe xong vừa thương cảm vừa vui mừng, khóc đến rồi tỉnh rồi mù, dập đầu bái lạy: “Đa tạ Vương phi đã tin tưởng tỳ thiếp! Đa tạ Thế tử đã tin tưởng tỳ thiếp! Tỳ thiếp sẽ ăn chay niệm Phật mỗi ngày, cầu nguyện cho Thế tử phi sớm ngày tỉnh lại!”

*****

Đỗ Phúc Hề đã hôn mê mười ngày, mấy ngày nay đều do Tôn Thạch Ngọc tự mình chăm sóc, thuốc thang do hần tự mình cho uống, không để xảy ra bất cứ sai sót nào.

Mặc dù A Chi và Phụng ma ma cũng có thay phiên, nhưng phần lớn thời gian đều do hần trông chừng, mà trọng trách sắc thuốc đã giao cho Lục Nhi. Vương phi cũng đến thăm mỗi ngày, hy vọng nàng có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Việc điều tra hung thủ hạ độc dẫn đến Trúc Ảnh liền đứt manh mối, nhưng hần cho rằng người hạ độc nhất định vẫn còn ở trong phủ, thậm chí rất có khả năng là người trong vương phủ, vì vậy trong ngoài Noãn Xuân các đều tăng cường đề phòng, ám vệ phòng thủ một tấc cũng không rời, hần tin chắc trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được, hung thủ là người phương nào, cuối cùng cũng sẽ có ngày tra ra manh mối.

Mỗi ngày Chu thái y đều tới vương phủ chăm cứu cho Đỗ Phúc Hề, ngoại trừ phương thuốc cố định, mỗi ngày đều tăng thêm một lượng thuốc bổ huyết dưỡng khí, Thái hậu cũng ban thưởng cho rất nhiều dược liệu trân quý, lệnh cho Chu thái y nhất định phải chữa khỏi cho nàng.

Mỗi một ngày trôi qua, Đỗ Phúc Hề vẫn không có khởi sắc, Tôn Thạch Ngọc cũng không còn tâm trạng xuất phủ đi thăm dò chuyện của Mạnh Bất Quần, hần chỉ hy vọng nàng có thể tỉnh lại, không có nàng ở bên cạnh hần, hần làm cái gì cũng không còn ý nghĩa, coi như tra ra nguyên nhân cái chết kiếp trước của hần thì như thế nào? Coi như hần thật sự có thể vạch trần bộ mặt thật của Mạnh Bất Quần thì sao? Ở trong vương phủ này, nếu không có Phúc Nương, hần cũng chỉ đơn độc một thân một mình.

Hần cho là, có lẽ hạ độc trên cơ thể nguyên chủ và hạ độc trên muống canh là cùng một người, là một người không hy vọng nguyên chủ còn sống, nếu quả thật là như thế, như vậy hần mang theo nàng rời khỏi vương phủ chính là phương thức an toàn nhất.

Nhưng hần thân là Lan Dương vương thừa tước thế tử, muốn rời khỏi vương phủ nói thì dễ hơn làm. Mặc dù hần cũng không phải là nguyên chủ, có thể dễ dàng bỏ xuống Thế tử vị nói đi là đi, nhưng còn vương phi? Yêu thương nhi tử như vương phi có thể để cho hần đi sao? Nếu sau này Phúc Nương mang thai, trong bụng chính là huyết mạch của Lan Dương vương phủ, vương gia và vương phi có thể buông tay sao? Khăng định là không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 32

“Thằng quý nhỏ! Chị không muốn xem kênh này, chị muốn xem 'Thực thượng ngoạn gia'(*) nghe không hiểu hả.”

(* Thực thượng ngoạn gia - Super Taste - là một chương trình truyền hình dành cho người sành ăn ở Đài Loan)

“Lão út, rốt cuộc thì khi nào thì mạng mới sửa xong? Bà chị già của cậu một ngày không thể không lên mạng nha!”

“Hu hu hu... Cha... Người không được chết, người đừng bỏ chúng con ở lại...”

“Mẹ, chúng ta tới ăn bánh sủi cảo! Bánh sủi cảo bắp cải rau hẹ của Mạnh gia là độc nhất vô nhị.”

Nàng nói những lời vô nghĩa liên tục, có khi lại khóc có khi lại cười, chỉ là hần nghe không hiểu lời của nàng nói, cả một đêm còn hết ầm lên...

“A, dây thép đứt rồi, không muốn, tôi không muốn chết, tôi không thể chết được...”

Nửa đêm hần thức dậy rồi cẩn thận lau những giọt mồ hôi ở trên trán nàng, hần dùng khăn bông thấm nước làm ướt đôi môi khô nứt của nàng, hần rất muốn biết rốt cuộc nàng đã mơ thấy cái gì, cái gì là dây thép?

Ngày 12, Hàn Thị đưa danh thiếp muốn đến vương phủ thăm viếng, bà biết Đỗ Phúc Hề hôn mê bất tỉnh cũng không có gì lạ, bà đã sắp xếp hai nha hoàn hồi môn là Mộng Mai và Tự Ngọc ở đó làm cơ sở ngầm nên đã sớm đi báo tin cho bà biết rồi.

Danh thiếp đưa cho Vương phi, Vương phi theo lễ nghi tự mình tiếp kiến, mặc dù bà nghe nói từ trước đến nay Hàn Thị không muốn gặp Phúc nương, nhưng người ta đã nói là tới thăm nữ nhi đang bất tỉnh nhân sự, bà cũng không cự tuyệt được.

Hàn Thị mang theo rất nhiều thuốc bổ quý giá đến Vương phủ, làm ra vẻ mặt rất là thân thiết nói: “Vẫn chưa tỉnh sao? Sao mệnh đũa nhỏ này bạc như vậy? Nhìn thấy thân thể thế tử có chuyển biến tốt, đôi phu thê trẻ có thể sống hòa thuận mãi mãi, lại xảy ra chuyện như vậy...” Hàn Thị nói xong rồi lấy khăn lau lau khóe mắt của mình, thể hiện tình cảm thương yêu của mình, làm ra bộ dáng ảm ức thay nữ nhi của mình.

Nhưng Vương phi lại xem thường, bà ta nói giống như Phúc nương vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại vậy, bà nhẹ nhàng lấy nắp tách trà gạt gạt trên thành tách trà rồi khiêm tốn nói: “Mỗi ngày thái y đều đến bắt mạch, cũng dùng được liệu tốt nhất, Phúc Nương cát nhân thiên tương, có thần linh phù hộ nhất định nó sẽ tỉnh lại, phu nhân thông gia đừng quá lo lắng.”

Hàn Thị lo lắng nói: “Ta phải chính mắt nhìn một cái mới được, nếu không ta rất lo lắng.”

Hàn Thị làm ra bộ dáng như vậy Vương phi nhìn cũng thấy ghê tởm rồi, bà đảo mắt qua bên cạnh Hàn thị thì thấy Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà, hai người đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp như vậy nhìn không giống là đi đến xem bệnh, trong lòng bà cũng đã biết rõ mục đích Hàn thị đến đây là gì, sợ là nhân lúc Phúc nương hôn mê sẽ làm ra chuyện gì khác.”

Bà chậm rãi đặt tách trà xuống rồi nói: “Đó là đương nhiên, đều đã đến đây rồi thì nên đi xem một lần đi.”

Hàn Thị mừng thầm, nhưng Vương phi lại phản phó cho nha hoàn đi Noãn Xuân Các thông báo cho thế tử biết một tiếng là nhạc gia tới, một bên kêu người chuẩn bị hai cái kiệu nhỏ muốn tự mình đi Noãn Xuân Các.

Hàn Thị rất hài lòng với đãi ngộ này, mặc dù bà ta đường đường là phu nhân tướng phủ, nhưng làm thế nào cũng kém hơn rất nhiều so với vương phi của vương phủ, huống chi Vương gia còn là thân đệ ruột của hoàng thượng, vương phi tự mình đi cùng là đã cho bà ta chút mặt mũi rồi.

Hàn Thị vốn cậy mạnh dẫn theo Liễu Thái Vân cùng với bốn nha hoàn nhị đẳng, Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà mỗi người đều dẫn theo hai nha hoàn, cộng thêm mấy nha hoàn và nô tài của vương phi, đoàn người từ từ đi đến Noãn Xuân Các.

Đình đài lầu các trùng điệp đồ sộ lại tinh xảo khiến Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà mở mang tầm mắt, thủy tạ với hành lang đầy hoa đưa lưng với ngọn núi giả son, trên mặt nước hồ nhân tạo sóng đánh dập dờn những cánh hoa sen, xa xa những dãy núi nguy nga trải dài không dứt, bên cạnh là những hành lang quanh co khúc khuỷu, những cơn gió nhẹ mang theo hơi lạnh xuyên qua những bông hoa lướt qua mặt nước mà đến, khiến cho người vừa bước vào trong viện liền cảm thấy vui vẻ thoải mái, so với sân viện của lão phu nhân tướng phủ không chỉ lớn hơn hai phần.

Vào trong phòng ngủ, các nàng lại càng tròn trĩnh há mồm, ngoại trừ không gian sang trọng quý phái, không nói đến cách bài trí tinh diệu tế tảo, vị thế tử - Lan Dương vương thế tử bệnh tật sắp chết trong truyền thuyết, là vị mỹ nam tử sáng ngời ngọc, dung mạo tuấn mỹ trước mắt này sao? Nếu sớm biết có một lang quân ngọc thụ lâm phong thế này các nàng cũng sẽ giành giật gả đi.

Lúc trước, các nàng bắt mẫn việc Đỗ Phúc Hề gả vào vương phủ làm thế tử phi, mẫu thân cũng đã an ủi các nàng là Phúc Hề gả đi để thù tiết. Cho dù thế tử không chết cũng sẽ làm một quả phụ, một người quanh năm đau ốm ở trên giường, uống thuốc thay cơm thì có thể làm được gì? Còn có thể ân ái ái hay sao? Bởi vậy các nàng mới buông bỏ.

Nhưng mà hôm nay nhìn thấy thế tử không có nửa phần bệnh tật. Một đôi mắt đen tối thâm trầm không chút biểu cảm, nhưng lại đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà, khiến các nàng xuân tâm nhộn nhạo, nghĩ đến mục đích hôm nay mẫu thân muốn các nàng đi cùng, lại càng xấu hổ vô hạn.

Sau khi Đỗ Phúc Hề xuất giá cũng chưa theo lễ mà đưa phu tế về lại mặt, vì vậy đây là lần đầu tiên Hàn Thị cùng với Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà nhìn thấy Tôn Thạch Ngọc, khác với suy nghĩ của hai nữ nhi nhà bà. Hàn Thị đánh giá giai tử Tôn Thạch Ngọc này, càng nhìn càng vừa ý, trong lòng bà ta nhận định, Tôn Thạch Ngọc không phải là phu tế của Đỗ Phúc Hề, mà là giai tử của hai nữ nhi thân sinh của bà.

“Đứa nhỏ này lại hôn mê như vậy?” Hàn Thị bước đến gần mép giường nhìn Đỗ Phúc Hề rồi giả bộ quan tâm một chút, lại cầm lấy khăn gấm lau lau nước mắt rồi thở dài nói: “Thế tử vất vả rồi, những việc như thế này sao không phân phó hạ nhân làm?” Sau đó Hàn Thị lập tức trách mắng A Chi hai câu, là đại nha hoàn bên cạnh Đỗ Phúc Hề sao không có chừng mực như vậy, để cho thế tử tự mình trông nom, mà kẻ nô tỳ như nàng lại ở một bên hóng mát?

A Chi thừa biết Hàn Thị đang diễn kịch, bà ta sẽ quan tâm Đỗ Phúc Hề sao, trừ khi trời đổ mưa đỏ, bởi vậy nàng mới khúm núm nói: “Nô tỳ biết sai” sau đó không quan tâm tới bà ta nữa.

Sau đó, Hàn Thị bảo Thái Vân giao cho A Chi một túi đồ rồi dặn dò tỉ mỉ: “Những thứ này là hương liệu an thần tĩnh khí, người thường xuyên đốt trong

tắm phòng để cho Thế tử phi ngủ ngon.” Nói xong bà ta lại hung dữ lên nói tiếp. “Người thông minh một chút cho ta, không được để cho thế tử mệt mỏi nếu không người phải chịu trách nhiệm.”

“Chăm sóc nương tử là bổn phận của bản thể tử, tuyệt đối không vất vả.” Tôn Thạch Ngọc cực kì không còn kiên nhẫn nữa nói, nói xong là nhướm mi nói tiếp: “Vội lại, A Chi là nô tỳ của vương phủ, không tới lượt người ngoài dạy dỗ.”

Từ lúc Hàn Thị bước vào phòng đến giờ, hần không thi lễ với bà ta, cũng không kêu người dâng trà, lại càng không nhìn tới Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà, tỏ rõ không để nhạc gia vào trong mắt.

Mà đối với việc nhi tử của mình không hiểu quy củ cấp bậc lễ nghĩa, Vương phi cũng không có ý kiến gì. Hàn Thị nén cơn giận xuống rồi nháy nháy mắt với hai nữ nhi của mình, Đỗ Thái Liên hiểu ý nên vội vàng đi đến chỗ Tôn Thạch Ngọc, nhưng lại bị Đỗ Thái Hà đưa chân chắn ngang làm cho Đỗ Thái Liên xuyt ngã xuống, may mà có nha hoàn đỡ nàng ta lại, thấy Đỗ Thái Hà liều mạng bỏ nhào tới trong lòng Tôn Thạch Ngọc, còn lấy đi khăn bông từ trong tay hần, cũng nhờ vào việc lấy cái khăn đó mà nàng ta được một dịp chạm vào người Tôn Thạch Ngọc.

Đỗ Thái Hà then thùng nói: “Tỷ phu, chuyện này rất vất vả, để muội muội đến làm đi.”

Trong lòng Vương phi thầm lắc đầu, chưa xuất giá mà lại ở trước mặt của tỷ phu mình làm ra hành động này, thật là dọa người mà.

Đỗ Thái Liên bị muội muội cướp đoạt cơ hội thì rất là căm tức, nàng ta cũng bước đến đoạt lấy cái khăn bông trong tay Đỗ Thái Hà muốn lau mặt cho Đỗ Phúc Hề. “Vẫn nên để ta làm đi! Đại tỷ và ta rất thân thiết, chắc tỷ ấy rất vui khi ta tới chăm sóc.”

Sắc mặt Tôn Thạch Ngọc lúc này rất khó coi, Đỗ Thái Liên còn chưa đụng tới mặt Đỗ Phúc Hề thì đã bị hần đoạt lại khăn, không chút khách khí đẩy bọn họ ra rồi nói: “Các người đến thăm nương tử ta sao? Thăm xong rồi thì ra ngoài, đừng đứng ở đây vướng tay vướng chân.”

Nói các nàng vướng chân vướng tay? Lời này thật sự rất khó lọt lỗ tai, Hàn thị miễn cưỡng cười cười nói: “Một mình thế tử chăm sóc rất là vất vả, không bằng để Thái Liên và Thái Hà giúp người chăm sóc thế tử phi, tỷ muội các nàng luôn thân thiết, có thể vì thế tử phân ưu giải lao, còn có thể giúp thế tử giải sầu...”

Phân ưu cái gì? Giải sầu cái gì? Còn không phải muốn hai nữ nhi của bà ta đi vào phòng thế tử, thuận tiện bò lên giường thế tử!

Trong lòng A Chi âm ức không thể phát tác, Thiêm Hương ý vào người hầu, lại là đại nha hoàn của thế tử hừ một tiếng: “Từ trước đến giờ, Thế tử phi chưa bao giờ nói có thân thiết với ai ở trong tướng phủ cả, ngược lại nói rất nhiều đến chuyện chịu cực khổ ở am ni cô tại Biện Lương trấn thôi, mỗi lần nghe nô tỳ đều cảm thấy khắc khoải.”

Giỏi lắm! Thiêm Hương! A Chi liếc mắt nhìn Thiêm Hương tán thưởng một cái.

Sắc mặt Hàn Thị bây giờ khó coi như một trái cà tím, nhưng bà lại không biết thân phận của Thiêm Hương nên cũng không thể nổi giận, đành phải khụ khụ mấy tiếng, rồi thở dài nói: “Đứa nhỏ này có thiện tâm, ta cũng đã phân đối nhưng nó lại cứ muốn đi am ni cô vì tiền phu nhân mà cầu nguyện tu phúc, một tấm lòng hiếu tâm!”

A Chi cứ đứng ở đó nói thầm, rõ ràng là đại tiểu thư liên tục bị ép đi, thiếu chút nữa đã chết ở đó...

Tôn Thạch Ngọc cũng không thèm nhìn bộ dáng đang diễn trò của bà ta, hần không kiên nhẫn hỏi: “Nói xong chưa? Nói xong rồi thì mau đi đi, nương tử ta không thích ồn ào.”

Về mặt nhóm ba người tướng phủ đã xanh mét, nói bọn họ ồn ào sao?

Không dễ gì Hàn Thị mới đến được đây, sao có thể dễ dàng đi như vậy? Bà ta thấy không thể thực hiện được ở chỗ Tôn Thạch Ngọc, lại trịnh trọng nói với Vương phi: “Sợ là Phúc nương không có phúc khí hầu hạ thế tử, mà thế tử lại sắp kế thừa tước vị, dưới gối không thể không có con cái, nếu làm hại thế tử không có con nối dõi, là tội lỗi của tướng phủ...”

Vương phi nghe xong thì không biết Hàn thị muốn gì đành phải miễn cưỡng khách sáo nói: “Phu nhân thông gia quá lời rồi, chi là muốn trì hoãn một thời gian thôi, tuyệt đối sẽ không không có con nối dõi.”

Vương phi nghe không hiểu, nhưng A Chi, Đào Hoa và Phụng ma ma đều nghe hiểu, Vương phi không biết Hàn Thị là người như thế nào, nhưng mấy người nô tỳ các nàng rất rõ, đây không phải là vì thế tử chuyển nguy thành an, bọn họ muốn tới cướp đoạt cái bánh thom ngọt này sao?

Quả nhiên, Hàn Thị mang vẻ mặt đại nghĩa lắm liếc nói tiếp: “Là lỗi của tướng phủ, sẽ không đùn đẩy trách nhiệm, ý của tướng gia là, lấy Thái Liên làm bình thê, Thái Hà làm trắc phi thế tử, không biết ý vương phi thế nào?”

Sắc mặt Vương phi liền thay đổi. Cái gì? Chẳng những muốn nhét người, còn nhét một lần hai người, hơn nữa còn cho bản thân nhìn cao như vậy, không phải bình thê không làm, không phải trắc phi không làm, đúng là cái gì Hàn thị cũng nói được. Cũng không ngần ngại thân phận của mình, hôn phối của thế tử há có thể do bà ta khoác lác ở đây sao.

Không cần nhìn cũng biết lúc này sắc mặt của nhi tử đã đen như đất nòi rồi, không đợi nhi tử tức giận bà liền nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Phu nhân thông gia đừng tiếp tục nói những lời vô căn cứ này nữa, ngày mai Phúc nương sẽ tỉnh lại, bản phi còn có việc không tiện tiện, Bách Hợp, mời Đại Tổng Quản tiễn phu nhân thông gia và các Đỗ tiểu thư xuất phủ.”

Chương 34: Chương 33

Vương phi nói xong liền quay đầu rồi đi, bỏ lại Hàn Thị sững sốt không kịp phản ứng.

Lông mày Tôn Thạch Ngọc cau lại. “Ám vệ đâu?”

Hàn Thị còn chưa hồi phục tinh thần sau khi vương phi rời đi, lại bất ngờ nghe thấy tiếng quát lạnh lùng bên tai, khiến bà ta giật mình sợ hết hồn, khi mẫu tử ba người bọn họ nhìn thấy hơn mười hắc y nhân đột nhiên xuất hiện trong tầm phòng thì càng thêm choáng váng.

Sau đó, giọng nói lạnh lùng của Tôn Thạch Ngọc vang lên: “Bảo hộ Thế tử phi, ném mấy người không có liên quan ra ngoài!”

Ba người sợ tới mức giật cả mình, Thái Văn không hổ là đại nha hoàn nhất đẳng bên cạnh Hàn Thị, phản ứng nhanh nhất, nàng ta kinh hãi lùi Hàn Thị còn đang sững sốt ra ngoài, Đỗ Thái Liên, Đỗ Thái Hà cùng một đám nha hoàn ma ma cũng vội vã đuổi theo.

Nhìn trận chiến này, không chịu đi, rất có thể sẽ bị ném ra ngoài, vị thế từ này thật là không nhìn tình cảm và thể diện, hôm nay bọn họ đã hiểu rõ mọi chuyện!

Hàn Thị oán hận nghiêng răng, không ngờ con nha đầu chết tiệt Đỗ Phúc Hề lại có thể đến gần trái tim thế tử như vậy, thế tử cũng không thèm nhìn tới Thái Liên, Thái Hà đến một cái, rõ ràng tư sắc của các nàng hơn hẳn Đỗ Phúc Hề không chỉ một hai điểm, sao thế tử lại không động tâm?

'Những người không liên quan' nhếch nhác rời đi, ám vệ liền lui ra, trở về đúng cương vị của mỗi người, cuối cùng tầm phòng cũng khôi phục lại an tĩnh, Lục Nhi vội vàng bưng thuốc vừa sắc xong đến.

Con giận của Tôn Thạch Ngọc vẫn còn sót lại chưa tan hết.”A Chi! Ném cái túi quái quỷ đó đi.”

“Dạ!” A Chi cũng ước gì được làm như vậy, lập tức cầm cái túi hương liệu to đừng ném ra ngoài.

Sự kiện lần này kết thúc, cuối cùng vương phủ cũng yên bình một thời gian, nửa tháng sau, rốt cuộc Đỗ Phúc Hề cũng tỉnh lại, trước khi nàng mở mắt, vẫn còn nghĩ có phải nàng đã xuyên không trở về rồi hay không? Có thể phát hiện nàng đang ở trong bệnh viện hay không, mà toàn bộ vương triều Đại Tuyên đều là một giấc mộng?

Nàng cẩn thận chậm chậm mở mắt, bởi vì quá thấp thỏm, nên chỉ thử mở một mắt trước, cái mũi nhỏ giật giật, cố gắng ngửi thử xem có mùi thuốc khừ trùng của bệnh viện hay không.

Tôn Thạch Ngọc nhìn cô liền cảm thấy buồn cười. “Sao vừa tỉnh lại đã nghịch ngợm như vậy?” Hắn đặt tay lên trán nàng. “Không còn nóng nữa. . . . Thân thể có chỗ nào khó chịu hay không?”

Mấy ngày nay nàng đã có dấu hiệu sẽ nhanh chóng tỉnh lại, chẳng những mê sảng nhiều hơn, mí mắt cũng hơi lay động, khiến hắn phần chần không thôi.

“Phúc nương, có nghe thấy tiếng của ta không? Có nghe ta đang gọi nàng không?”

Giọng nói này. . . . . Ngủ đến tròng mắt đen như hồ sâu không thấy đáy, tim của nàng liền nảy lên một cái, vội vàng mở mắt, vỗ ngực.

“Tốt quá, vẫn ở đây. . . . .”

Trong vô thức, nàng đã không muốn trở về kiếp trước, nếu như tỉnh lại phát hiện đã trở lại kiếp trước, nàng thật sự không biết mình phải chịu đựng như thế nào, trái tim nàng đã để lại vương triều Đại Tuyên, nàng có thể sống ở hiện đại xem như không có chuyện gì xảy ra hay không?

Không, không thể. Nàng rất khẳng định mình đã không muốn trở về, đời này nàng đã xác định Tôn Thạch Ngọc, cho nên. . . . . Thật xin lỗi, Tụng Quốc, Tụng Dân, chị không thể trở về được, chị phải ở lại đây, các em nhất định phải chăm sóc mẹ thật tốt. . . . .

“Tốt quá, còn ở đây?” Tôn Thạch Ngọc nhướn mày. “Đây là nói cái gì? Là muốn hỏi giờ phút này nàng ở trong vương phủ hay không sao?”

Đỗ Phúc Hề yếu ớt cười một tiếng: “Ta đây làm sao vậy? Gia, sao cả người thiếp thân không một chút sức lực vậy. . . .ôi, thất lưng có cảm giác như muốn đứt ra làm đôi, thiếp thân muốn ngồi dậy.”

“Là nàng tham ăn.” Tôn Thạch Ngọc cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy, thận trọng nhét chiếc gối thêu hoa ra phía sau lưng cho nàng, để cho nàng ngồi được thoải mái hơn.

“Tham ăn sao?” Nàng hơi sững sờ.

Dù sao cũng đã hôn mê nửa tháng, đầu óc nàng vẫn còn có chút hỗn loạn, nhất thời nhớ không nổi tất cả mọi chuyện.

Sắc mặt Tôn Thạch Ngọc nghiêm túc, chậm rãi nói ra: “Ngày hôm đó nàng ăn chén tổ yến do Liên di nương chưng liền ngất đi, Chu thái y chẩn đoán nàng trúng kịch độc, ít nhất phải mười ngày mới có thể tỉnh lại, đến nay đã hôn mê mười lăm ngày, chưa tra ra người hạ độc.”

“Tổ yến do Liên di nương chưng?” Cả người nàng đều thức tỉnh, khẩn trương lôi kéo ống tay áo của hắn rồi hỏi: “Liên di nương đâu? Sẽ không. . . Sẽ không bị đánh chết rồi chứ?!”

Tôn Thạch Ngọc nhẹ nhàng kéo tay nàng xuống, khẽ cười nói: “Nàng ta không có việc gì.”

Đỗ Phúc Hề thở hắt ra: “Vậy thì tốt.”

Người nào đó lại không vui: “Sao không thấy nàng lo lắng cho gia? Có biết gia lo lắng cho nàng rất nhiều không?”

“Gia lo lắng thiếp thân sẽ chết phải hay không?” Nàng kéo tay Tôn Thạch Ngọc, nở một nụ cười ung dung yếu ớt, an ủi hắn: “Yên tâm, thiếp thân không chết được, không biết bất tự của thiếp thân đại cát vì vậy mới cứu được mạng gia sao? Người có số mạng này không dễ dàng chết như vậy đâu.”

“Đồ ngốc.” Tôn Thạch Ngọc vừa bực mình vừa buồn cười véo chặt cái mũi nhỏ nhắn của nàng. 'Hắn' không chết, là bởi vì hắn sống lại, mượn xác hoàn hồn, chẳng liên quan gì đến bất tự của nàng.

“Ta ngốc như thế nào?” Nàng dịch chuyển cái mông, từng chút một cọ đến gần hắn, còn một chút nữa là tiếp cận được hắn, thì hắn vững vàng giữ nàng lại, không cho. . . không cho nàng có cơ hội không cẩn thận té ngã. . . . .

“Gia nói nàng ngốc, thì là ngốc.” Tôn Thạch Ngọc dịu dàng nói: “Giành tổ yến của gia, thay gia đến quý môn quan một lần, cái này còn không phải ngốc sao?”

Hắn bắt ngờ ôm nàng vào trong ngực, cảm nhận sự tồn tại chân thực của nàng, cảm nhận loại cảm giác mất rồi lại được, mặc dù trên mặt hắn không biểu lộ gì, nhưng trong lòng kích động không thôi.

“Thiếp thân không có ngốc nha! Là thông minh có được hay không?” Nàng an tâm ngồi trong ngực hắn, ôm cổ hắn, gương mặt tươi cười. “Nếu gia ăn tổ yến mà ngất đi, trong phủ sẽ không được yên ổn? Mẫu phi sẽ khóc nhiều đến thương tâm, thiếp thân đây là tần hiếu, không muốn mẫu phi khóc đến hư thân thể, nên cố ý thay gia chịu tội.”

Hắn buồn cười mở xuống hôn nàng: “Nàng ngược lại đã có dự kiến từ trước, biết trong chén tổ yến đó có độc, nên đã giành ăn nó.” Hai người ôm nhau trong chốc lát, cơ thể mềm mại của nàng dán sát vào hắn, Tôn Thạch Ngọc cảm thấy thân thể mình biến hóa, lập tức buông nàng ra, nàng vừa mới tỉnh lại, cơ thể vẫn còn rất yếu ớt, cũng không thể cùng hắn hoan hỷ.

Đỗ Phúc Hề ngồi trong lòng hắn, tự nhiên cũng cảm thấy thân thể của hắn biến hóa, mặt nàng đỏ ửng, hét ầm lên: “Ta đói quá.”

Tôn Thạch Ngọc sờ sờ khuôn mặt của nàng, giọng nói sùng nịch: “Đó là tự nhiên thôi, đã lâu rồi nàng không ăn gì, mỗi ngày cũng chỉ uống thuốc và canh bổ để kéo dài tính mạng.”

Nàng xoa xoa bụng mình, cũng được xem là một loại giảm cân nhì! “Muốn ăn lẩu đậu hủ thôi.”

Hiện tại, lẩu đậu hủ thôi đã không còn là tuyệt kỹ độc môn của nàng, tất cả các phòng bếp lớn nhỏ trong phủ đều biết làm rồi.

“Không được.” Tôn Thạch Ngọc lập tức đập tan mộng đẹp của nàng. “Chu thái y nói sau khi nàng tỉnh lại chỉ có thể uống một chút nước com, phân lượng sẽ tăng lên từng ngày, kiêng kỵ dầu mỡ.”

Mặt Đỗ Phúc Hề ai oán, Thiêm Hương đang canh giữ bên ngoài nghe trong phòng có động tĩnh, sợ là thế tử phi đã tỉnh lại, gương mặt nàng vui vẻ, vội vàng linh hoạt gọi người bày com.

Đỗ Phúc Hề uống một chén nước gạo xong thì không uống được nữa, dạ dày của nàng giống như bị teo lại. . . . Haizz, dạ dày chìm là ước mơ tha thiết của nàng kiếp trước, đám nữ mình tinh đều có dạ dày chìm, nàng rất hâm mộ, mỗi lần đến giờ com ở studio đều bị mấy thằng em trai cười, cười một mình nàng ăn hai hộp com thì buổi tối có kiểm luôn chức siêu nhân không?

Sức ăn của nàng vốn không có lớn như vậy, sau khi đóng thế thân võ thuật, thể lực tiêu hao khá nhiều, đương nhiên muốn bổ sung nhiệt lượng, mà thuận tiện có thịt có com có đồ ăn, còn được tặng kèm Yakult, bổ sung dinh dưỡng quá đầy đủ rồi.

Nghỉ ngơi thêm ba ngày, Chu thái y tới chẩn mạch, cuối cùng cũng nở nụ cười.

“Thế tử phi đã vô sự, không cần phải châm cứu nữa, chỉ cần dùng thuốc thêm bảy ngày, điều dưỡng thân thể là được, ngày thường nên nghỉ ngơi nhiều, không nên xuất phủ, ví như cảm nhiễm phong hàn, lưu lại bệnh căn thì không tốt cho việc điều trị.”

“Làm phiền Chu thái y rồi.” Mỗi ngày Vương phi cũng đều tới thăm, lúc này nghe thái y nói như vậy, tảng đá lớn trong lòng bà cũng rơi xuống.

Không nói Phúc Nương là tức phụ duy nhất của bà, lại nói lần này Phúc nương thân trúng kịch độc, suýt nữa bỏ mạng, cũng là chịu thay nhĩ tử, bà vừa

cảm kích vừa đau lòng, chỉ muốn sau này đối xử tốt với nàng gấp đôi.

Bà bảo Tôn Thạch Ngọc lập tức vào cung bẩm báo tin tốt này cho Thái hậu, cũng là Thái hậu muốn tự mình hỏi hần chuyện Phúc nương trúng độc, cho nên gọi hần vào cung một chuyện.

Vương phi cũng cùng đi vào cung, Tôn Thạch Ngọc lưu lại tất cả ám vệ bảo vệ an toàn cho Noãn Xuân Các, nếu không phải Thái hậu muốn gặp hần, nửa bước hần cũng không muốn rời đi.

Đỗ Phúc Hề nghiêng ngã trên noãn tháp, A Chi đưa gương đồng đến, tỉ mỉ chải đầu cho nàng, từ từ kể cho nàng biết chuyện xảy ra thời gian này, từ chuyện Vương gia tức giận thăm vấn Liên di nương, Liên di nương liên tiếp kêu oan, rồi đến chuyện Hàn Thị có mục đích mang theo Đỗ Thái liên, Đỗ Thái Hà tới vương phủ giả thăm bệnh thật ra là muốn nhét người.

“Phu nhân nói Đại cô nương giống như sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.” A Chi cảm giận nói, quên luôn đổi cách xưng hô.

“Cái gì mà người không thể sinh con cho Thế tử, phải do Nhị cô nương, Tam cô nương làm thay, nô tỳ nghe mà phát cáu, cũng lại vô dụng, giận mà không dám nói gì, là Thiêm Hương nói cho phu nhân ghen hòng, thật là hà lòng hà dạ, bây giờ nhớ lại nô tỳ vẫn còn rất sáng khoái.”

“Hà?” Đỗ Phúc Hề hứng thú hỏi. “Thiêm Hương đã nói gì?”

A Chi liền thuật lại những lời mà hôm đó Thiêm Hương đã đáp trả Hàn Thị không sót một chữ, Đỗ Phúc Hề nghe xong liền cười ha ha, cũng âm thầm ghi nhớ một phen, Thiêm Hương có thể dùng được, nàng ấy là người làm trong vương phủ, cũng rất quen thuộc tất cả mọi chuyện trong phủ, sau này có thể giao việc cho nàng ấy làm, chắc chắn sẽ không phạm sai lầm.

Nàng nghĩ tới Hàn Thị biết nàng không trở thành quả phụ, khẳng định rất không vui, nhìn nàng yên ổn ngồi vào vị trí thế tử phi của Lan Dương vương phủ, đệ nhất danh gia vọng tộc ở Thượng Kinh, hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhất định hối hận đến xanh cả ruột, quyết sẽ không để cho nàng tiêu điều tự tại làm vương phi, nhưng không nghĩ đến Hàn Thị lại đánh chủ ý lên người thế tử, muốn tam nữ cùng chung một chồng, còn có binh thế, trác phi cơ đấy, vậy cũng phải xem chính bài thế tử phi này có chuẩn hay không cái đã, hiện tại đã không còn do Hàn Thị định đoạt, nếu còn muốn gây khó dễ cho nàng, nàng cũng sẽ không nương tay, nàng xuyên đến đây là để cùng hần làm phu thê, ai cũng đừng hòng tranh giành với nàng!

“Nhắc tới cũng buồn cười, từ đầu đến cuối Thế tử cũng không hành lễ với phu nhân, Vương phi cũng giả bộ như không thấy, Thế tử phi, ngài thật sự nên nhìn thấy sắc mặt của phu nhân ngày hôm đó, thật sự là đen như đất nồi.”

“Thật sao?” Đỗ Phúc Hề lại bị chọc cười. “Người đó quả thật làm ra được những chuyện như vậy, ta không được tận mắt chứng kiến, thật sự rất đáng tiếc.”

“Còn nữa nha!” A Chi nói hăng say. “Nhị cô nương, Tam cô nương vì tranh giành sự chú ý của Thế tử, Tam cô nương còn ngáng chân gạt Nhị cô nương ngã, bản thân thì vui mừng nhào vào Thế tử, Nhị cô nương nghiêng răng nghiêng lợi nhưng chỉ biết oán hận Tam cô nương thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34

Nghĩ đến những hình ảnh đó, Đỗ Phúc Hề liền có một trận cười nghiêng ngã: “Ha ha ha, thực sự rất ảm ỉ!”

Hai muội muội này cũng có tài quá đi? Chạy tới phủ người ta ôm ấp yêu thương, lại còn ‘người mình hại người mình’, nếu như một người thật sự thành binh thế, một người thành trác phi, không đầu đá nhau từ sáng sớm đến chiều tối mới là lạ, không ngại một sao?

Lúc chủ tớ hai người đang nói chuyện vui vẻ, thì Lục Nhi vén màn cửa đưa đầu vào nhìn dáo dác xung quanh, còn khăn trương lo lắng cắn đầu ngón tay.

Đỗ Phúc Hề lướt qua gương đồng nhìn sang, cười gọi: “Vào đi! Nha đầu này, làm cái gì đứng ở cửa nhìn vào vậy hả? Nhìn người mờ mờ ám ám, muốn giả ma giả quỷ hù ai đấy?”

“Không phải, Thế tử phi. . . . .” Lục Nhi muốn nói lại thôi, ngập ngừng một hồi lâu mới lắp bắp nói: “Cái đó. . . . .”

Đỗ Phúc Hề cười một tiếng, cố ý đùa giỡn, giả bộ hỏi: “Cái nào?”

Lục Nhi cẩn thận chỉ chỉ phía bên ngoài hành lang. “Cái đó. . . . . Liên di nương đang quỳ bên ngoài.”

Đỗ Phúc Hề ngẩn người. Bất tỉnh! Thật là hết cách với nữ nhân cổ đại, động một chút là quỳ, đầu gối của bọn họ không có giá trị như vậy sao?

“Nàng ta quỳ cái gì?”

Lục Nhi liếm môi: “Nghe nói Thế tử phi tỉnh lại, nên muốn cầu kiến Thế tử phi.”

Đỗ Phúc Hề nhàn nhạt nói: “Cho nàng ta vào đi.”

A Chi nhú mày: “Thế tử phi. . . . .”

Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị! Mặc dù vương phi và thế tử đều tin tưởng rằng độc không phải do Liên di nương hạ, nhưng nàng vẫn còn hoài nghi, nàng cho rằng cũng có thể Liên di nương thật sự muốn đánh cuộc một phen, đánh cuộc thế tử phi cũng có phần ăn tổ yến, Liên di nương bị lạnh nhạt, không chiếm được Thế tử, liền muốn đẩy hân vào chỗ chết, ngay cả thế tử phi cũng muốn kéo theo, nàng ta cũng không sợ bị vạch trần mình chính là người hạ độc, muốn ngọc nát đá tan.

“Không sao, người đừng lo lắng.” Đỗ Phúc Hề mỉm cười nói, ý bảo A Chi cắt gương đồng.

Liên di nương rút rè tiến vào, quả nhiên hai mắt đỏ bừng, không biết đã khóc bao lâu, nhìn thấy sắc mặt Đỗ Phúc Hề vẫn còn có vẻ xanh xao, nàng ta liền muốn dập đầu lạy.

Đỗ Phúc Hề nâng tay: “Được rồi, ngồi đi!”

“Tỳ thiếp không dám ngồi.” Liên di nương hít hít mũi, nước mắt suýt chút nữa rớt xuống.

“Đừng khóc.” Đỗ Phúc Hề không còn hơi sức để nói. “Nhìn đáng vẻ bệnh tật này của ta, người có thể khó chịu hơn ta hay sao? Ta vẫn còn chưa khóc, người khóc gì chứ? Khóc nữa, sau này ta không muốn thấy người.”

Liên di nương vội vàng lau nước mắt: “Vâng, vâng, tỳ thiếp không khóc.”

Đỗ Phúc Hề hát cảm về phía băng ghế dài nói: “Vậy người ngồi xuống đi, đứng nhìn thấy đau cổ quá.”

Lúc này Liên di nương mới thuận theo ngồi xuống, A Chi bung trà lạnh và trái cây lên.

Đỗ Phúc Hề thở dài nói: “Khóc hoài, thấm họng đi.”

Liên di nương lập tức làm theo, ngoan ngoãn nâng ly trà lên uống.

Đỗ Phúc Hề đợi nàng ta uống xong trà mới nói: “Muốn gặp ta để nói người không hạ độc lên muỗng canh, vậy thì không cần phải nói nữa, ta tin người.”

“Thế tử phi. . . . .” Liên di nương sững sờ nhìn Đỗ Phúc Hề.

Đỗ Phúc Hề nhàn nhạt nói: “Ta tin người sẽ không hại Thế tử, cũng không biết ta sẽ giành ăn chén tổ yến đó, chuyện này không có liên quan gì tới người, hung thủ là người khác, có lẽ người nọ muốn mạng của Thế tử, hân cũng thật sự rất thông minh, đoán được ta sẽ ăn chén tổ yến, muốn mạng của ta, cũng có lẽ là... muốn mạng của hai chúng ta. Tóm lại không có liên quan gì đến người, không phải người.”

Đôi mắt Liên di nương nhòa lệ, nàng ta chớp chớp mắt, cổ nén không để cho nước mắt rơi xuống.

Thế tử phi nói nếu như nàng lại khóc, sau này sẽ không gặp nàng, nàng không thể khóc. . . . .

Thấy Liên di nương vừa kích động lại muốn đè nén, tất cả cảm xúc của nàng ta đều viết hết lên trên mặt, ‘có người tin nàng’, Đỗ Phúc Hề mềm mỏng nói: “Đi ngủ một giấc thật ngon đi! Nhìn đôi mắt thâm quầng của người, chắc thời gian này đau khổ đến ngủ không yên rồi.”

Liên di nương lập tức đứng dậy, hướng Đỗ Phúc Hề khề nhún người, nói không ngừng: “Bây giờ tỳ thiếp sẽ trở về ngủ! Bây giờ sẽ trở về ngủ! Ngày mai trở lại thỉnh an Thế tử phi!”

*****

Đến sau bữa ăn tối, Tôn Thạch Ngọc mới trở về, nói là đã dùng qua ngự thiện rồi, Hoàng thượng cũng dùng bữa chung với bọn họ.

“Hoàng thượng trông như thế nào?” Đỗ Phúc Hề tò mò hỏi, đã thấy rất nhiều hoàng đế trong phim truyền hình, nhưng không biết hoàng đế chân chính là như thế nào?

Tôn Thạch Ngọc tháo xuống đai lưng, rửa mặt, thay thường phục: “Lớn mặt, dung nhan của Hoàng thượng há có thể để ta với nàng bình luận?”

Hôm nay hân vào cung là có một mục đích khác, vốn muốn gặp hoàng hậu, ra ám hiệu để nàng đề phòng Mạnh Bất Quân, đáng tiếc hân không gặp được hoàng hậu.

Hoặc là nói, hoàng hậu cố ý tránh mặt, đối với sự thương yêu của Thái hậu và Hoàng thượng dành cho nguyên chủ Tôn Thạch Ngọc cảm thấy như mũi nhọn đâm vào lưng, Thái hậu cố ý cho đòi Tôn Thạch Ngọc vào cung quan tâm, dĩ nhiên nàng ở đó cũng sẽ không vừa ý.

Hoàng hậu xem Tôn Thạch Ngọc là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, như vậy làm sao hân có thể cảnh báo hoàng hậu cẩn thận Mạnh Bất Quân? Làm như thế nào khiến hoàng hậu tin lời hân nói? Nếu như hoàng hậu không tin hân, ngược lại báo cho Mạnh Bất Quân những lời hân nói, sợ ý một chút, chỉ

sợ ngược lại hẳn sẽ dẫn tới nguy hiểm cho hoàng hậu, những thứ này, hẳn đều phải cân nhắc chu toàn.

“Ôi, gia, chàng hù được thiếp thân rồi đó.” Đỗ Phúc Hề le lưỡi, nào có nửa điểm bị hù dọa, đầu nàng nghiêng sang một bên, chép miệng rồi cười. “Nói riêng một chút cũng không được?”

Lông mày Tôn Thạch Ngọc nhú lại. “Nương tử quên ám vệ là người của vị ấy rồi sao?”

Đỗ Phúc Hề sững sờ, sau khi hiểu ý, lập tức lớn tiếng nói: “A, gia, chàng nói hoàng thượng khí vũ bất phàm, anh minh thần võ, khôn ngoan trí tuệ, có tầm nhìn xa, cần chính yêu dân, trước không có ai, sau này cũng chẳng tìm thấy, đã khiến cho quốc thái dân an, dân chúng com no áo ấm, là minh quân thế gian hiếm thấy, là phúc khí của dân chúng trong thiên hạ nha!”

Tôn Thạch Ngọc nhin cười không được: “Nàng, tiểu lâu cá này.”

Đỗ Phúc Hề nhảy nhảy đôi mắt hạnh, kéo tay hẳn lung lay hai cái.

“Gia, người nói có thể ngày mai Hoàng thượng sẽ ban thưởng thiếp thứ gì đáng giá hay không? Không phải triệu chàng vào cung sao? Nhất định biết thiếp thân phần đầu quên mình thay người tiêu tai cản ách, Hoàng thượng thương chàng như vậy, chắc sẽ ban thưởng không ít?”

Tiểu tham tiền này, hẳn cười cười rồi điểm nhẹ lên mũi nàng: “Đã thưởng.”

Tĩnh thần Đỗ Phúc Hề liền tăng lên, vui mừng ra mặt hỏi: “Đâu nào? Đâu nào?”

Vừa rồi hẳn vào cửa, cũng không nhìn thấy trong tay hẳn xách theo bao túi gì cả, xem ra là nhét ở trong ngực rồi, có thể nhét vào trong ngực, vậy không cũng ít nhĩ?

“Rốt cuộc trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì?” Tôn Thạch Ngọc bắt giác mỉm cười. “Hoàng thượng thưởng đồ, chẳng lẽ sẽ để cho gia tự mình mang về sao? Ngày mai công công trong cung sẽ đến, đến lúc đó tự nàng nhìn đi.”

Nhưng nàng vẫn rất tò mò, quán lấy hẳn hỏi: “Này, nói cho thiếp thân, hoàng thượng thưởng cái gì vậy?”

Vấn đề này rất buồn cười, coi như tướng phủ không được hoàng thượng thưởng qua, chẳng lẽ nàng chưa từng thấy qua quy củ như vậy, lại hỏi vấn đề ngu ngốc. Hẳn nhếch mày: “Không nói được.”

Nàng bắt mồm, cau mũi một cái: “Cái gì chứ? Tại sao không nói được?”

Tôn Thạch Ngọc dùng tay véo cằm nàng: “Không nói được chính là không nói được, đừng nữa hỏi, hiện tại cái đó cũng không quan trọng.”

“Thế tử, tịnh phòng đã được chuẩn bị xong.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Thái Liễu.

Hắn lập tức bế tiểu nữ tử đang liến thoắng hỏi han không ngừng lên, ôm nàng sai bước đi vào tịnh phòng, Thái Liễu chỉ biết tro mắt nhìn, không biết làm sao.

“Người mang theo nha hoàn ra ngoài coi chừng, không được đến gần nửa bước.” Giọng điệu của hẳn giống như hạ lệnh chỉ huy ở trong quân đội.

“Dạ, dạ, nô tỳ biết.” Thái Liễu đỏ mặt, vội vàng đóng cửa lui ra ngoài.

Đỗ Phúc Hề nghe xong cũng đỏ mặt. Dặn dò cái gì chứ, tên biến thái này, nàng không được tự nhiên ho khan một cái.”Tại sao không gọi người hầu hạ? Gọi A Chi đến đây đi. . . . .”

Tôn Thạch Ngọc lập tức liếc nàng một cái, cái tiểu nữ tử không hiểu phong tình này: “Có gia ở đây, gọi A Chi làm chi?”

Chỉ hai ba cái, hẳn đã lột sạch quần áo nàng, bế nàng vào trong bồn tắm, nhẹ nhàng để cho nàng ngồi xuống.

Dù sao cũng không phải chưa nhìn thấy thân thể nhau, Đỗ Phúc Hề cũng dứt khoát không kiểu cách xấu hổ, liền ngồi vào trong nước nóng, cơ thể lập tức thoải mái, nàng nhắm mắt lại tựa vào thùng gỗ, miệng mồm cũng không nhàn rỗi, bắt đầu cùng hẳn tán gẫu việc nhà.

“Gia, triều phục Thế tử chàng mới vừa mặc nhìn rất đẹp nha, rất uy vũ, sao lại thay ra nhanh như, thiếp thân còn chưa nhìn đủ đâu.”

Hắn đang giúp nàng xao bóp cổ tay liền dừng lại: “Nàng thích?”

Đỗ Phúc Hề nhắm hai mắt, cười hi hi gật đầu.”Siêu suất nha.”

Siêu suất? Nói cái gì vậy? Hẳn trề môi. “Ngày mai lại mặc cho nàng xem.”

Hừ, nàng chưa thấy qua kiếp trước của hẳn, triều phục nhất phẩm Đại tướng quân mới được gọi là uy vũ đẹp mắt, trong mắt hẳn, triều phục Thế tử giống như thứ đồ của đám nữ nhân mặc.

“Chút nữa trở về phòng không thể mặc sao? Dù sao thời gian cũng còn sớm.”

Lực xoa bóp cho nàng vừa phải: “Trở về phòng còn có chuyện phải làm, mặc xiêm y làm không tiện.”

Những lời này cũng quá mức trực tiếp rồi, khiến nàng đỏ mặt, nàng bệnh một thời gian, là nam nhân bình thường dĩ nhiên là muốn, nhưng hấn là nam nhân cổ đại nha, nha hoàn đầy cả sân để cho hấn chọn, vì sao hấn không muốn nữ nhân khác?

Nhưng nàng cũng không ngốc đến nỗi đi hỏi, không phải trượng phu một lòng “thù địch” là phúc khí của nàng hay sao, nàng mỉm cười, đôi tay thỉnh thoảng vỗ vỗ bọt nước, nhẹ nhàng ngâm nga một bài hát, Tôn Thạch Ngọc tiếp tục vẩy nước cọ rửa cho nàng.

Không lâu sau, bản thân Tôn Thạch Ngọc cũng nhanh chóng tắm xong, thay đổi xiêm y, sau đó ôm Đỗ Phúc Hề lên, lau khô thân thể nàng, thay cho nàng một bộ y phục sạch sẽ, rồi ôm nàng trở về phòng.

Đỗ Phúc Hề an tâm vui trong ngực hấn.

Thật ra thì mọi chuyện trong mỗi gia đình đại hộ ở cổ đại đều có nô tỳ làm thay, nàng thật sự không cảm thấy chỗ nào bất tiện, ngoại trừ thiếu chút giải trí, thì cũng tương đối nhàm chán mà thôi, giống như ăn mặc, những thứ này cũng được xem trọng hơn so với hiện đại, không có hàng hóa độc hại, cũng không có thực phẩm độc hại, ngày ngày trôi qua thoải mái hơn so với ở hiện đại. . . .

“Nàng biết làm sùi cảo bắp cải rau hẹ sao?” Sau khi đặt nàng lên giường, Tôn Thạch Ngọc bắt ngờ hỏi, hấn đã sai Mộ Đông đến tắt cả phòng bếp lớn nhỏ trong phủ, hỏi ủy nương, nhưng cũng không có ai từng nghe qua món ăn này.

“Khụ khụ khụ khụ khụ!” Thật sự là hù chết người không đến mạng mà! Đỗ Phúc Hề liên ho mấy tiếng, nàng kinh hoàng ngược mắt nhìn hấn.

“Làm sao Gia biết bánh sùi cảo bắp cải rau hẹ?!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 35

Tôn Thạch Ngọc điềm nhiên như không, cúi đầu nhìn nàng, lạnh nhạt phun ra bốn chữ: “Khẩu vị Mạnh gia.”

Àm! Đỗ Phúc Hề không nhúc nhích nhìn hấn chăm chăm, trong đầu giống như có thiên quân vạn mã hò hét hỗn loạn giẫm qua, để mặc cho Tôn Thạch Ngọc đặt nàng lên giường, nàng vẫn không chớp mắt nhìn hấn chăm chăm như cũ.

Nhất định là nàng đang nằm mơ! Nhất định là nàng vẫn còn chưa có tỉnh! Đây không phải là thật, đây là mộng. . . . .

“Làm sao . . . Làm sao Gia biết Mạnh gia? Làm sao Gia, làm sao biết?!” Đầu lưỡi của nàng lưu lại.

Hấn sẽ không thật sự là tra nam Tiểu Phuong đó chứ? Rõ ràng cùng nhau xuyên qua vẫn không nói toạc ra, còn . . . còn cùng nàng làm phu thê, trộm mất thân thể và trái tim của nàng. . . . Không, không, thân thể không phải của nàng, nhưng trái tim là của nàng nha. . . . .

“Rốt cuộc Mạnh gia là gia đình nào?” Tôn Thạch Ngọc cũng không chớp mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm nghiêm túc: “Vì sao nói đến Mạnh gia thì nàng biến sắc?”

Hấn còn giả bộ? Đỗ Phúc Hề hơi run rẩy, nghĩ đến hấn có thể là Tiểu Phuong, liền vô thức dịch vào phía trong giường, sắc mặt nàng xanh mét, thân thể căng thẳng, một chữ cũng không thốt ra được.

Phản ứng của nàng càng khiến cho Tôn Thạch Ngọc nghi ngờ hơn, hấn trầm giọng hỏi: “Gia đang hỏi nàng, Mạnh gia là gia đình ở đâu hả? Vì sao còn không nói?”

Đỗ Phúc Hề gần như không nghe thấy, mà hỏi: “Ngươi ngươi. . . . . Ngươi thật sự không biết hay đang giả vờ không biết?”

Kiếp trước, nàng đã nhiều lần mang bánh sùi cảo đến trường võ thuật mời mọi người ăn, còn tự hào nói đó là khẩu vị của Mạnh gia, độc nhất vô nhị, dĩ nhiên Tiểu Phuong cũng biết bánh sùi cảo rau hẹ và khẩu vị Mạnh gia.

“Biết còn cần hỏi nàng sao?” Giọng nói của Tôn Thạch Ngọc đã có chút mất kiên nhẫn.

Trong lòng Đỗ Phúc Hề hồi hộp, chẳng lẽ không phải như nàng nghĩ? Nàng liếm môi. “Cho nên. . . .chàng không phải là Tiểu Phuong?”

“Tiểu Phuong?” Tôn Thạch Ngọc cau mày không vui. “Gia chính là gia, tại sao gia lại là Tiểu Phuong? Tiểu Phuong là người nào? Chẳng lẽ là nam tử?”

Đỗ Phúc Hề cắn môi, cảm thấy nàng gặp phiền phức lớn rồi, nàng qua loa nói: “Tiểu Phuong là . . . là một người quen biết.” Lại cúi đầu suy nghĩ hồi lâu,

rồi kiên định nói: “Trước tiên, Gia nói cho thiếp thân, làm sao Gia biết bánh sủi cảo và Mạnh gia, nếu Gia không nói trước, thiếp thân thật sự không biết làm sao nói với Gia, thiếp thân. . . . thiếp thân thật sự có khó xử của thiếp, gia trả lời thiếp đi!”

Có thể nhìn ra trên mặt nàng không giống giả vờ có chuyện khó nói, lúc này Tôn Thạch Ngọc mới mở miệng nói: “Là trong lúc nàng hôn mê đã nói.”

Đỗ Phúc Hề tròn mắt. Thì ra là những lời mê sảng trong mộng của nàng! Sau khi nàng xuyên đến đây, đã rất cẩn thận không để người ta nhìn ra nàng không phải là nguyên chủ, không ngờ nàng cảnh giác cả ngày, lại không quản được miệng mình trong mộng. . . . .

Chỉ là, nàng phát hiện rõ ràng nàng không phải bị dọa bởi vì sợ hấn đoán ra mình là người đổi kiếp, mà sợ hấn là tên tra nam Tiểu Phụng, nếu hấn thật sự là Tiểu Phụng, nàng thà chết đi cho xong, trở thành phu thê với Tiểu Phụng ở cổ đại được xem là một chuyện rất tồi tệ. . . .

“Được rồi, gia cũng đã nói cho nàng biết, hiện tại đổi lại nàng cũng nên nói rồi, Mạnh gia là gia đình ở đâu? Tiểu Phụng là người nào?” Tôn Thạch Ngọc nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, ánh mắt sắc bén không cho phép nàng trốn tránh.

Đỗ Phúc Hề biết hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng suy nghĩ một hồi lâu, rồi liếm môi, ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt trong suốt. “Nếu thiếp thân nói. . . thiếp thân không phải là trưởng nữ Đỗ Phúc Hề của Tả Tướng phủ, gia có tin không?”

Tôn Thạch Ngọc nghe xong, trong lòng run sợ. Nàng không phải Đỗ Phúc Hề? Chẳng lẽ nàng cũng giống như hấn, đều là linh hồn trùng sinh?

Hấn dừng một chút, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào nàng, chậm rãi hỏi: “Nếu nàng không phải Đỗ Phúc Hề, vậy nàng là người phương nào?”

Đỗ Phúc Hề siết chặt nắm tay, bộc lộ nội tâm bất an, nàng hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ta họ Mạnh, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà rơi xuống vách núi, sau khi tỉnh lại, đã phát hiện mình biến thành Đỗ Phúc Hề, từ đó vẫn lấy thân phận Đỗ Phúc Hề sống đến nay, còn Đỗ Phúc Hề chân chính, có lẽ đã hương tiêu ngọc tán ở am Liên Hoa rồi, cũng có lẽ linh hồn đã xuyên vào một thân thể khác, ta cũng không biết.” Nàng nói xong thì nhìn hấn, sợ nhìn thấy biểu hiện không tốt ở trong mắt hấn.

Tôn Thạch Ngọc nghe xong thì âm thầm kinh hãi. Đây không phải giống tình huống hấn gặp phải sao?

Bản thân hấn cũng là người từng trải, dĩ nhiên biết linh hồn xuyên vào cơ thể người khác là vạn bất đắc dĩ.

Đời trước của hấn, không hề bị ràng buộc về mặt tình cảm, sau khi sống lại chỉ có nổi bực tức muốn làm cho ra lẽ, còn nàng? Nếu kiếp trước nàng đã làm thê tử, làm mẹ người ta. . . . .

Nghĩ tới đây, trong đầu hấn lập tức bùng nổ, hấn không có cách nào chịu đựng được, không có cách nào chịu đựng được nàng đã từng là thê tử, làm mẹ người khác. . . . .”Nàng vốn là người ở đâu hả?” Quả đầu của hấn siết lại rất chặt.

Cổ hương của nàng, nếu còn có một phu quân đang đợi nàng trở về, như vậy nàng. . . . . Như vậy nàng nóng lòng trở về nhưng lại không thể về? Chỉ có thể sốt ruột bị vấy bẩn trong thân thể này rồi gả vào vương phủ, trở thành thê tử của hấn?

“Tại sao không nói? Nàng là người ở đâu? Đã thành thân chưa? Có phu quân hài nhi gì không?” Hấn không chú ý khi hấn thốt ra những lời này gần như đã nghiêng răng nghiêng lợi.

Đỗ Phúc Hề sững sờ nhìn hấn: “Gia, chàng không có chút kinh ngạc nào sao? Không thấy ta hồ đồ nói năng bừa bãi sao? Không nghĩ đầu óc ta có vấn đề sao? Hiện tại chàng thật sự tin lời ta nói sao?”

Không đúng, cực kỳ không đúng, hấn không kinh ngạc lại chẳng nghi ngờ, nàng càng thấy khả nghi hơn, nàng vừa nói cũng không phải chuyện ăn uống vệ sinh bình thường, tại sao hấn có thể bình tĩnh đối mặt như thế? Quá không hợp lý rồi, hay là vương triều Đại Tuyên có quá nhiều linh hồn xuyên không, cho nên chuyện này đối với hấn mà nói chỉ là chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu?

“Ta đang hỏi nàng! Nàng là người ở đâu? Đã có phu quân hài nhi chưa?” Hấn lớn tiếng hỏi lại lần nữa.

Đỗ Phúc Hề khó hiểu nói: “Chuyện này. . . . có quan trọng như vậy không? So với chuyện ta không phải là Đỗ Phúc Hề còn quan trọng hơn sao?”

“Rất quan trọng!” Hấn kèm nén quát âm lên.

Nàng đầu hàng: “Ta không phải người vương triều Đại Tuyên, quê quán của ta ở rất xa, xa tới mức chàng không thể nào tưởng tượng nổi, cũng là nơi chưa từng đi qua, ta không có phu quân cũng không còn hài nhi, vẫn còn độc thân. . . . . Ý là chưa có hôn phối. Như vậy hài lòng chưa?”

Mây kiếm của Tôn Thạch Ngọc giãn ra, thân thể căng thẳng cũng từ từ thả lỏng.

Hấn trầm mặc một hồi, mới dùng giọng nói trầm thấp hỏi: “Chuyện này còn có ai biết?”

Đỗ Phúc Hề lắc đầu một cái: “Không có ai, chàng là người đầu tiên.” Haiz, xem nàng như đồ ngọc hã, chuyện như vậy làm sao có thể rêu rao khắp nơi?

Tôn Thạch Ngọc đưa mắt nhìn nàng, trầm giọng nói: “Không được nói cho người thứ hai.”

Đỗ Phúc Hề cười khò: “Thiếp thân có thể nói với ai đây? Chàng cho rằng ai ai cũng đều giống nhau, chịu nổi hù dọa sao?”

Tôn Thạch Ngọc nghe vậy, chậm rãi nói ra: “Nếu như gia không phải là người chịu nỗi hù dọa, mà là người giống như nàng thì sao?” Đỗ Phúc Hề lập tức hóa đá theo tốc độ ánh sáng, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng đập điên cuồng của trái tim mình.

Cũng như nàng?! Quà nhiên! Nàng liếm môi, can đảm nhìn hấn: “Thật ra thì. . . ta đã sớm đoán được mấy phần.” Nàng đoán được?! Gương mặt anh tuấn của hấn thoáng qua vẻ kích động.

Làm sao nàng đoán được? Nàng chưa bao giờ tiếp xúc với nguyên chủ, là người không có khả năng phát hiện ra nhất, sao nàng có thể phát hiện? Không, nàng nói là đoán được, cũng không phải là nhận thấy được, căn cứ vào đâu nàng lại có suy đoán to gan như vậy?

Tròng mắt của Tôn Thạch Ngọc sâu không thấy đáy, yên lặng nhìn Đỗ Phúc Hề, hỏi từng chữ từng chữ: “Nàng nói cái gì?”

Trái lại, Đỗ Phúc Hề lại thả lỏng hơn, cũng không tiếp tục giữ bí mật, nàng vội nói: “Từ chỗ Liên di nương nghe được, khi nào chàng bắt đầu lạnh nhạt với nàng ấy, tình cảnh đêm hôm đó như thế nào, chàng vốn đã tất thõ, lại bất ngờ sống dậy, sau khi tỉnh lại liền trở thành một người khác, xem nàng ấy không khác gì những nô tỳ khác, trong lòng ta liền hoài nghi, thêm nữa, ở bất cứ phương diện nào, chàng và Lan Dương vương thế tử trong truyền cũng hoàn toàn không giống nhau, Lan Dương vương Thế tử này là một mụ bảo, nhưng chàng hoàn toàn không phải, ta càng thêm hoài nghi chàng và ta là cũng một dạng, cũng là linh hồn xuyên qua.”

Tôn Thạch Ngọc ngưng mắt hỏi: “Chuyện hoài nghi ta là linh hồn xuyên qua, nàng đã đề cập với ai chưa?”

Đỗ Phúc Hề nhìn hấn chằm chằm. Hừ! Thăng nhãi này thật sự rất xem thường chỉ số thông minh của nàng mà, nàng là một người không chu toàn như vậy sao?

“Yên tâm đi, thiếp thân cực kỳ thận trọng.” Trong lòng nàng đang phản nộ mãnh liệt. “Thế tử thật đã chết, đây là chuyện bao lớn, ta cũng không thể trắng mắt tùy ý ăn nói lung tung.”

Tôn Thạch Ngọc nhướn mày: “Trắng mắt?”

Đỗ Phúc Hề bật cười: “Chính là không có tầm nhìn, không có mắt đó.”

Tôn Thạch Ngọc nhìn nàng, dáng vẻ từ chối cho ý kiến. “Đây là ngôn ngữ ở quê hương nàng sao? Siêu suất cũng vậy?”

Nàng mỉm cười gật đầu một cái: “Ừ!”

Hấn lại hỏi: “Bồn cầu xả nước?”

Nàng cười to: “Chàng còn nhớ rõ sao!”

Cằm của chàng hơi nhấc lên, từ chối cho ý kiến nhìn nàng.”36 k?”

Nàng cười nói: “Hắc hắc, có phải bây giờ gia cảm thấy thiếp thân không được thông minh như vậy đúng không?”

Nàng đến từ nơi nào, cũng chỉ có thể nói cho hấn bao nhiêu đó, không thể giải thích rõ hơn, trừ phi hấn cũng đến từ hiện đại, nếu không cũng chỉ hao tổn nước miếng mà thôi, lại bị coi là kẻ điên.

“Hiện tại tới phiên chàng.” Tảng đá lớn trong lòng nàng cũng hạ xuống, đôi mắt trong veo không chớp nhìn hấn, hỏi: “Chàng vốn là người phương nào? Ta chưa từng nghe chàng nói ngôn ngữ quê hương.”

Ngôn ngữ và cử chỉ của hấn cũng không khác gì những người ở đây, sai sử nô tỳ, phân phó đầy tớ rất tự nhiên, nếu không có những lời nói kia của Liên di nương, nàng nhiều lắm cũng chỉ cho rằng hấn thay đổi tính tình sau cơn bạo bệnh, cũng không đến mức đoán ra hấn không phải Lan Dương Vương Thế tử.

Về mặt Tôn Thạch Ngọc rất phức tạp. “Gia vốn là người của vương triều Đại Tuyên, trước khi tỉnh lại trở thành Tôn Thạch Ngọc, cũng sinh sống ở đây.”

Đỗ Phúc Hề hơi há miệng, rất bất ngờ: “A...A! Cho nên chàng là trùng sinh, không phải xuyên không. . . . .”

Mẹ ơi! Rốt cuộc nàng đang nói gì vậy hả?

Quả nhiên, Tôn Thạch Ngọc nhướn mày lặp lại: “Xuyên không?”

Đỗ Phúc Hề không khỏi lau mồ hôi lạnh: “Là. . . Ách, giống như ta vậy, không phải người của vương triều Đại Tuyên, linh hồn từ một nơi rất xuyên tới, liền là xuyên. . . xuyên không. . . .”

Thật là càng giải thích càng lộn xộn, nàng không nên giải thích nữa thì tốt hơn.

May là Tôn Thạch Ngọc cũng không quán lấy vấn đề cái này, có vẻ như cũng không quá để ý, quả nhiên nam nhân chính là không câu nệ tiểu tiết. Hấn bất ngờ đổi đề tài, hỏi nàng: “Biết đệ nhất danh tướng vương triều Đại Tuyên, đích tử thứ tư của Định Quốc Công, bảo đệ của đương kim Hoàng hậu, Phi Đạp Tướng quân Vệ Như Tĩnh không?”

Chương 37: Chương 36

“Phi Đạp Tướng quân?” Đỗ Phúc Hề không hiểu hỏi lại.

“Nàng không biết sao?” Gương mặt hần trầm xuống, giọng nói âm dương quái khí có chút không vui.

Cho dù nàng không phải là người vương triều Đại Tuyên, nhưng cũng đã tới đây một thời gian rồi, sao ngay cả đệ nhất danh tướng vương triều Đại Tuyên cũng không biết? Mặc dù “hần” đã qua đời, nhưng hần từng tám lần đánh bại Đông Nô, chiến công lưu danh trong sử sách, thụy hiệu Vệ Quốc hầu, truy phong Vệ Vương, tiểu nữ tử này quả nhiên là kiến thức nông cạn, khoảng thời gian ở đây đã làm những gì? Làm đậu hủ thúi? Hay làm bánh quy may mắn? Nàng không thể làm những chuyện có tính kiến thiết hơn sao . . . . .

Cầm giận bất bình trong lòng hần bỗng dung bị một giọng nói thánh thót cắt đứt --

“Hiện tại điều đó rất quan trọng sao?” Đỗ Phúc Hề nói, mang theo mấy phần không kiên nhẫn khoát tay áo, thúc giục: “Phi gì gì đó gạt sang một bên đi, nói nhanh lên, trước khi trở thành Lan Dương Vương Thê từ chàng đã ở đâu? Trong nhà còn có người nào? Chàng chết như thế nào, đã trở về nhìn qua chưa. . . . .”

Tôn Thạch Ngọc nhìn nàng chăm chăm. Phi gì gì cái gì? Ăn nói bất kính như vậy!

Nhìn gương mặt u ám của hần, Đỗ Phúc Hề giống như lò xo, bỗng dung bật thẳng dậy. “Sẽ không. . . có lão bà hài tử chứ?!”

Lúc này, nàng mới hậu tri hậu giác hiểu rõ, vừa rồi tại sao hần lại quan tâm nàng đã có phu quân hài nhi hay chưa, nàng so với bản thân Đỗ Phúc Hề còn quan trọng hơn, bởi vì giờ khắc này nàng cũng có cùng tâm trạng như hần, hần là người trùng sinh thì không có gì quan trọng, nhưng nếu kiếp trước hần đã có người yêu, vậy thì nàng sẽ trở thành cái gì đây?

Nếu hần đã có lão bà hài tử, như vậy hần đúng là đang lừa gạt tình cảm của nàng, hần là người của vương triều Đại Tuyên, trước khi hồn xuyên vào cơ thể Lan Dương Vương Thê từ cũng đã sinh sống ở đây, như vậy sau khi tỉnh lại hần không nên bình thân làm thê tử ở trong vương phủ, hưởng thụ vinh hoa phú quý, nên đi nhìn thế nhĩ, tìm mọi cách đón thế nhĩ đến đây mới đúng, đây mới là đạo lý.

“Phi Đạp Tướng quân Vệ Như Tĩnh chết năm hai mươi tám tuổi, chưa thành thân, không thể thiếp con cháu.” Tôn Thạch Ngọc ngạo nghễ nhìn lại nàng.

“Sao lại nói Phi gì gì . . . . .” Nàng bỗng im bật, nhịp tim nhảy lên hai cái, tay không tự giác giơ lên, chỉ vào hần. “Chàng sẽ không phải là Phi gì gì. . . chứ?”

“Bỏ tay xuống.” Về mặt Tôn Thạch Ngọc không thay đổi, hậm hực nói: “Đường đường là Hộ Quốc Đại Tướng quân, không phải để cho nảnh chi trò.”

Đỗ Phúc Hề từ từ thả tay xuống, ánh mắt một tác cũng không rời khỏi hần, cố gắng ổn định tâm thần.

Hồi lâu sau, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, thở dài: “Thì ra chàng là Tướng quân!”

Tôn Thạch Ngọc bất ngờ bật cười: “Vậy nàng lĩnh ngộ ra cái gì?”

Đỗ Phúc Hề không tự chủ lại muốn duỗi ngón tay, nghĩ đến cái gì, lại vội vàng hạ xuống, chỉ ề hèm hai tiếng rồi nói: “Chính là cái kia, chàng đối với 36 kế của ta cảm thấy rất hứng thú đó, không phải còn ghi lại từng cái một sao?”

“Thì ra là chỉ cái đó.” Hần sải bước đi tới, vén vạt áo, ngồi xuống bên cạnh nàng, trông mắt đen lóe sáng. “Một ngày nào đó khi trở lại sa trường ta muốn tự mình nghiệm chứng 36 kế tuyệt diệu của người đó.”

Đỗ Phúc Hề nghe thấy cả kinh. Lời này có lỗi ngôn ngữ nha!

“Sao hà, chàng. . . việc đó, chàng còn muốn trở lại sa trường sao?” Nàng thử thăm dò.

Cho dù nàng không biết Phi Đạp Tướng quân lúc bình sinh, nhưng có thể làm Nhất quốc Đại Tướng quân, còn được truy phong làm Vệ vương, chiến công khải định là rất hiển hách.

“Không phải muốn mà thôi.” Giọng điệu Tôn Thạch Ngọc kiên định: “Ta nhất định phải trở lại.”

Đỗ Phúc Hề giật mình: “Cái. . . cái gì?”

Đây là ý gì? Hần nhất định phải trở về? Nhưng bây giờ hần là Thê tử ồm yếu của phủ Lan Dương vương, coi như người bên ngoài đều biết thân thể của

Thế tử đang chuyển biến ngày một tốt hơn, nhưng ấn tượng hấn để lại cho người khác chỉ là một văn nhược quý tộc, hấn muốn ra sa trường như thế nào? Ai sẽ để cho hấn đi? Không nói người khác, Vương phi khẳng định là người đầu tiên không đồng ý.

“Ta nhất định phải trở về, bởi vì có người ta nhất định phải diệt trừ.” Sắc mặt của hấn dần dần trầm xuống. “Kiếp trước ta chết trong trận chiến với Đại Nguyệt quốc, ngày đó binh hoang mã loạn, là huynh đệ kết nghĩa đã cùng ta tắm máu cả trăm trận chiến, là phó tướng được ta tin nhiệm nhất, trong lúc ta không hề phòng bị, đã lạnh lùng bắn một mũi tên xuyên qua tim ta ngay trước mặt ta, đoạt lấy mạng của ta.”

Ngày đó, nếu Mạnh Bất Quân đã dám bắn mũi tên đó ngay trước mặt hấn, chính là không sợ sự tình bại lộ, cũng quyết tâm muốn mạng của hấn, hấn hoài nghi trên mũi tên đó có bôi kịch độc, hấn mới bỏ mạng ngay lập tức, ngay cả một chút xíu cơ hội để cho hấn vận công tự cứu lấy mình cũng không có.

Đỗ Phúc Hề kinh ngạc nhìn hấn, trên gương mặt anh tuấn tuyết luân đó, sát khí âm u lạnh lẽo lướt qua rồi biến mất. Là căm hận! Có thể lý giải, bị huynh đệ tốt tin nhiệm nhất phản bội, thống khổ mà hấn phải chịu đựng tất nhiên không bút mực nào có thể tả xiết, nếu hấn ôm hận ý không tan như thế mà chết đi thì thôi, cố tình lại cho hấn trùng sinh, mình chết như thế nào, bản thân hấn là người rõ nhất, đau đớn khắc cốt ghi tâm như thế này, làm sao hấn có thể thoải mái, đối mặt như thế nào với đối đãi tàn khốc của huynh đệ tốt . . . .

“Hấn ám sát một Nguyên soái như ta đây, tất nhiên sẽ gây bất lợi đối với triều đình, ta tuyệt đối không cách nào ngồi xem không quan tâm” Hấn cắn răng nghiêng lợi nói.

Đỗ Phúc Hề ngáp ngừng, cuối cùng vẫn nói: “Nhưng bây giờ chàng là Lan Dương Vương Thế tử, chàng hoàn toàn không có khả năng đi biên quan, không thể nào đến quân doanh, không thể nào trở lại sa trường. . . . .”

“Muru sự tại nhân.” Gương mặt tuấn tú của hấn âm trầm cắt đứt lời của nàng, kiên quyết nói: “Một ngày còn chưa diệt trừ kẻ đó, vương triều Đại Tuyền có khả năng sẽ bị vây trong nguy hiểm, ngoại trừ ta ra, không một ai biết bộ mặt thật của hấn, ta phải vạch trần hấn, không phải chỉ vì báo thù cho bản thân, mà còn vì thiên thiên vạn vạn bách tính vương triều Đại Tuyền, nếu quân sự dao động, quốc gia rung chuyển, sao dân chúng có thể an cư lạc nghiệp?”

Trong mắt Đỗ Phúc Hề hiện lên vẻ tán thưởng, hiển nhiên cũng tán thành hấn: “Cho nên chàng nhất định phải làm như vậy?”

Tôn Thạch Ngọc gật đầu một cái: “Bắt buộc phải làm”

Nàng bỗng nhiên cười với hấn, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời: “Thiếp thân ủng hộ chàng, ủng hộ chàng trở lại sa trường vô điều kiện.”

Nàng tỉ mỉ đánh giá hấn, không biết tướng mạo đời trước của hấn như thế nào? Nếu thân là võ tướng, chắc sẽ không có tướng mạo tuấn mỹ nổi trội như Lan Dương Vương Thế tử rồi?

“Nàng đang nghĩ cái gì?” Hấn cau mày, không vui nâng cằm nàng lên. “Hấn là đang nghĩ đến diện mạo kiếp trước của ta không bằng Lan Dương Vương Thế tử chứ gì?”

Đỗ Phúc Hề buột miệng cười: “Ha ha, bị chàng nhìn thấu rồi.”

“Nàng thật sự đang nghĩ như vậy?” Tôn Thạch Ngọc bóp khuôn mặt tròn trịa của nàng, thuận thế đè nàng xuống giường, nheo mắt lại. “Gia còn hơn đệ nhất mỹ nam tử của vương triều Đại Tuyền, Lan Dương Vương Thế tử đó nữa, thời chiến vì đe dọa kẻ địch, mỗi lần ra trận đều mang mặt nạ.....”

Hấn còn chưa nói xong, Đỗ Phúc Hề đã không nhịn được bật cười. “Thì ra chàng cũng là Lan Lăng Vương nha!”

Tôn Thạch Ngọc cau mày: “Lan Lăng Vương? Đó là người phương nào?”

Gương mặt vui vẻ của nàng giống như một người hâm mộ: “À, là một người nổi tiếng ở quê hương của ta! Là một mỹ nam tử tuyệt thế mang mặt nạ chinh chiến, hấn nha, tướng mạo dịu dàng, võ nghệ cao cường, lập rất nhiều chiến công, đáng vẻ nhu hòa nhưng nội tâm mạnh mẽ, đẹp cả giọng nói lẫn dáng điệu, là một mỹ nam có khí khái anh hùng, chẳng những phi thường tuấn mỹ, mà còn dũng mãnh nhất tam quân, sợ ra chiến trường sẽ bị kẻ địch xem thường, nên mỗi lần xuất trận đều mang một cái mặt nạ vô cùng hung ác, không thể lực nào địch nổi.”

Những lời này Tôn Thạch Ngọc nghe thấy vô cùng chói tai, mà còn là những câu hấn không thích nghe, ánh mắt khiêu khích nheo lại.

“Nàng đã gặp hấn?”

“Cứ xem như thế đi!” Xem ti vi cũng coi như vậy.

Sắc mặt hấn trầm xuống: “Gặp qua mấy lần?”

“Ừm . . . .” Nàng lẩm nhẩm đếm, phim truyền hình tổng cộng có 46 tập, vậy thì một tập gặp một lần, cộng thêm hai lần phát lại . . .

“Ước chừng gặp qua 150 lần đó!”

Về mặt Tôn Thạch Ngọc thâm trầm: “Vì sao lại thường xuyên gặp mặt như thế?”

Đỗ Phúc Hề sững sờ, rốt cuộc hiểu rõ ý nghĩa của hai đóm lửa trong mắt hấn, bỗng nhiên cười không thể đè nén, hai bàn tay đang chống đỡ bộ ngực của

đẩy hẳn một cái.

“Không phải chàng đang ghen chứ?”

Tôn Thạch Ngọc giữ chặt hai tay của nàng giờ cao khỏi đầu, lạnh lùng nheo mắt lại: “Không được tránh né câu hỏi!”

Hắn gần giọng từng câu từng chữ: “Gia đang hỏi nàng, vì sao phải thường xuyên gặp mặt Lan Lăng Vương này? Gặp vì chuyện gì? Nói chuyện gì? Làm cái gì?”

Nàng rất muốn vỗ trán, nhưng hai tay đang bị hắn giữ chặt, không làm được. Xem ra nàng lại tự mình tìm phiền toái rồi, lại quên mất nơi này là cô đại lễ giáo nghiêm cần, ở trước mặt trượng phu của mình mà nữ tử lại nhắc đến một nam nhân khác, chỉ sợ sẽ bị đội lên đầu cái danh bất trình.

Trông mặt nàng loạn chuyển, nhìn tránh đi nơi khác, nói lấy lệ: “Cũng chỉ là. . . Cái đó. . . . . Ăn này nọ mà thôi. . . . .” Là một mình nàng ngồi trước ti vi vừa ăn gà rán vừa xem phim bộ!

Đáp án này dĩ nhiên khiến Tôn Thạch Ngọc rất không hài lòng, lửa giận trong lòng bùng lên, nặng nề hôn lên môi nàng.

Hắn giữ chặt cổ tay trắng mịn của nàng, cánh tay cứng như sắt kiềm trụ thân thể nàng, đầu lưỡi di chuyển qua lại giữa răng môi nàng, nồng nhiệt khuấy đảo môi lưỡi nàng, bên tai nghe thấy nàng phát ra những tiếng rên rỉ yếu kiều, đã nhanh chóng khơi gợi bản năng tình dục trong hắn, đôi môi nóng hổi của hắn chuyển qua má nàng, tiến đến liếm mát lỗ tai xinh xắn của nàng, cách lớp y phục vuốt ve chơi đùa chỗ vun đầy của nàng.

Động tác của hắn hơi thô lỗ, ham muốn gấp gáp của hắn khiến toàn thân nàng nhuộm một sắc màu kiều diễm thẹn thùng đáng yêu, thở hổn hển, nghe tiếng thở dốc của hắn càng lúc càng nặng nề, nàng xấu hổ nhắm mắt lại.

Bỗng dung, giọng nói của Tôn Thạch Ngọc phát ra bên tai nàng: “Thật ra thì trước khi ta chết, ta đã từng gặp nàng một lần, cho nên đêm động phòng hoa chúc đó, ta mới có thể đơn độc giữ nàng lại.”

Nàng mở bừng mắt, nhìn hắn với ánh mắt khó tin: “Cái... cái gì?! Chàng nói... Khi chàng còn là Vệ Như Tĩnh đã từng gặp ta?”

Hắn mỉm cười: “Ồ Biên Lương trấn.”

Nàng ngây ngẩn cả người. Biên Lương trấn? Vậy sao nàng chưa gặp qua hắn. . . . . Không đúng, khi đó hắn là Vệ Như Tĩnh, làm sao nàng có thể nhận biết Vệ Đại Tướng quân?

“Ta nghĩ đó là nàng không sai.” Trong mắt hắn hiện lên ý cười, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc vương trên trán nàng, giọng nói dịu dàng.

“Nàng mang theo A Chỉ, hai cô nương gia chạy trên đường cái rất tức cười, còn ngu ngốc dùng Song Phượng trăm để đổi lấy tính mạng của Lục Nhi, lúc ấy ta đã nghĩ, nữ nhân này thật ngu xuẩn.”

“Ngu xuẩn?” Nàng nhướn nhướn đuôi mày.”Sao có thể chứ? Ta không cảm thấy ta ngu xuẩn, ta cảm thấy rất đáng giá, Lục Nhi rất tốt, đã che chở cho ta rất nhiều!”

“Đúng vậy! Từ trước tới nay, người ngu xuẩn đều không tự giác, đây là đạo lý thiên cổ bất biến.” Hắn nhếch miệng cười, cúi đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn đang muốn phản biện của nàng, triển khai trêu chọc triển miên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 37

Ngày đó, ở trên lầu của Biên Lương trấn, hắn chưa từng nghĩ tới, tiểu nữ tử yêu tiền đó, hôm nay đã trở thành nơi trở về của hắn, buộc chặt trái tim hắn.

Ngày hôm sau, công công ở trong cung đến, cầm quyền thư tuyên đọc lễ vật ban thưởng của thái hậu và hoàng thượng tại viện từ Noãn Xuân Các, nhiều châu bảo ngọc khí đến nỗi Đỗ Phúc Hê cười không khép miệng lại được, lòng như nở hoa.

Tôn Thạch Ngọc nhìn nàng cười, dùng quạt xếp trong tay gõ xuống đỉnh đầu nàng: “Vui vẻ như vậy?”

Tiểu tài bà này, kiếp trước quả thật nghèo kiết hủ lậu hay sao?

“Cũng không đủ đâu.” Đỗ Phúc Hê cong môi cười một tiếng, dùng khăn che miệng, nhỏ giọng nói bên hắn: “Tham tài, tham tài.”

Thái hậu và hoàng thượng ban thưởng là vì nàng đã thay thế Tôn Thạch Ngọc chịu nỗi khổ trúng độc, cho nên đây là nàng dùng tánh mạng để đổi lấy

nha! Tôn Thạch Ngọc biết nàng đến từ một địa phương không hiểu quy củ, liền sai Thiêm Hương cầm ngân phiếu, nhét vào tay Quách công công.

Hắn khẽ mỉm cười: “Làm phiền Quách công công tự mình đi một chuyến.”

Quách công công là nội giám tổng quản đặc lực nhất bên cạnh hoàng thượng. Trên thực tế, kiếp trước hắn thường vào cung, tự nhiên hắn và Quách công công rất quen thuộc.

“Đa tạ Thế tử.” Quách công công cũng không đưa đẩy, cười đa tạ, rồi nói: “Nô tài còn mang theo ý chỉ của Thái hậu và Hoàng thượng.”

Tôn Thạch Ngọc trình trọng nói: “Quách công công, mời nói.”

“Mấy ngày nữa là sinh thần của Thái hậu, thỉnh Thế tử và Thế tử phi cùng nhau vào cung chúc thọ cho Thái hậu.” Quách công công lại cười nói.

“Trước đây, thân thể của Thế tử không được thoải mái, nên không thể vào cung chúc thọ Thái hậu, Thái hậu lão nhân gia vẫn luôn rất tiếc nuối, hiện tại thân thể Thế tử đã tốt hơn nhiều, lại lấy được mỹ quyến như hoa, Thái hậu lão nhân gia nói Thế tử và Thế tử phi nhất định phải dập đầu chúc thọ cho ngài.”

Sắc mặt Tôn Thạch Ngọc càng thêm trình trọng: “Là sinh thần của Hoàng tổ mẫu, dĩ nhiên là phải tới.”

Sau khi Quách công công rời đi, Phụng ma ma dẫn theo mấy nha hoàn tương đối lanh lợi lại biết chữ đến kiểm kê lễ vật ban thưởng, cũng viết vào sổ sách của kho phòng, những thứ tơ lụa, châu bảo ngọc khí đã khiến đám nha hoàn bà tử Noãn Xuân Các mở mắt không lên.

Tin tức giống như mọc cánh, người của viện tử khác cũng nườm nượp kéo tới tranh nhau muốn xem lễ vật ban thưởng, khiến cả viện tử trở nên ồn ào náo nhiệt, trong đầu Đỗ Phúc Hề ngẫm nghĩ một lúc, rồi vội vàng kéo Tôn Thạch Ngọc trở về tâm phòng.

Tôn Thạch Ngọc để mặc cho nàng lôi kéo, nhưng trong miệng lại nói: “Gia là để cho nàng kéo đi như vậy sao? Không có quy củ.”

Đỗ Phúc Hề mặc kệ hắn bày ra dáng vẻ gia môn gì, vào phòng, nàng vội đóng cửa lại, còn cài then cửa.

Trong mắt Tôn Thạch Ngọc xuất hiện ý tứ xấu xa: “Đang làm cái gì đây? Muốn làm chuyện phu thê với Gia sao?”

Đỗ Phúc Hề làm mặt quỷ cho hắn xem, oán trách: “Nghĩ hay quá nhỉ, đêm qua làm người ta đến. . . .bây giờ vẫn còn đau đây này, chàng đừng hòng chạm vào ta. . . . Ta nói là mấy ngày sắp tới á.”

Tôn Thạch Ngọc nghe xong cười lên ha hả, một tay kéo nàng vào trong ngực: “Ý của nàng là luyện tiếc gia vĩnh viễn không chạm vào nàng sao?”

Dáng vẻ nũng nịu đáng yêu của nàng, khiến hắn không khỏi ngưng mắt, trái tim nhất thời đập nhanh một cách thần kỳ, liền cúi đầu che lại môi nàng. Hắn có lòng riêng, muốn cùng nàng sinh hài tử, chỉ như vậy nàng mới không thể trở về quê nhà, sau khi biết nàng cũng không phải là Đỗ Phúc Hề chân chính, hắn liền sinh ra loại lo lắng này, lo lắng nàng không quen làm thế tử phi, một ngày nào đó sẽ biến mất về quê nhà của mình, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng đi, sẽ không để cho nàng có cơ hội trở về gặp cái tên Lan Lăng Vương kia. . . . .

Hừ, cái gì mà tuyệt thế mỹ nam tử mang mặt nạ chinh chiến, đó là vì nàng chưa nhìn thấy dáng vẻ trên sa trường của hắn, vượt trội hơn cái tên Lan Lăng Vương này không chỉ một điểm hai điểm, nàng thật nên thấy phong độ tuyệt thế của hắn mới đúng. . . . .

Đỗ Phúc Hề vốn muốn nói không nên làm ban ngày, nhưng thấy sắc mặt của hắn không bình thường lắm, không biết đang tức giận cái gì, nên tùy ý để hắn thu thập. . . . .

Sau cuộc mây mưa, nàng mệt mỏi vô cùng, nằm không nhúc nhích trong ngực hắn. Cứ như vậy đi đến thiên hoang địa lão, nàng nguyện ý. . . . .

Ngắm nghía bàn tay to lớn, thon dài và sạch sẽ của hắn, nàng thông thả nói: “Chàng không phải là Tôn Thạch Ngọc chân chính, chuyện khiến ta vui vẻ nhất là gì, chàng biết không?”

Tôn Thạch Ngọc thoáng nhíu mày: “Không phải mù bảo?” Bây giờ hắn cũng sẽ nói với nàng một chút về “chuyện quê nhà”.

“Là Liên di nương.” Nàng nở một nụ cười tươi sáng nhìn hắn, nâng tay lên khẽ vuốt gương mặt tuần tú của hắn. “Chàng không phải là Tôn Thạch Ngọc thật sự, chàng không phải là nam nhân phụ lòng vứt bỏ Liên di nương, mặc dù trước đó trong lòng ta hiểu rất rõ chàng lạnh nhạt với nàng ta chẳng liên quan gì đến ta, nhưng đối với thái độ tuyệt tình của chàng, thật ra thì rất không tán thành, hôm nay biết chàng không phải là Tôn Thạch Ngọc thật sự, thật sự là quá tốt.”

Tôn Thạch Ngọc cũng cau mày, sắc mặt có chút không vui: “Nhưng ta lại rất rất mất hứng.”

Đối với hắn mà nói, cho tới bây giờ, trong mắt hắn chưa từng có Liên di nương, hắn vốn xem nàng ta như không tồn tại, tự nhiên sẽ không có những thứ lăng nhăng rối rắm như Đỗ Phúc Hề.

“Mất hứng?” Đỗ Phúc Hề nướng mày, trên mặt nghi ngờ. “Tại sao?”

“Thân thể của tên gia hỏa này. . . .” Tôn Thạch Ngọc mặt lạnh. “Là thân thể của tên gia hỏa này được cùng nàng cá nước thân mật.”

Đỗ Phúc Hề bật cười một tiếng: “Ha ha, cái này cũng tính là rồi rắm sao? Vậy có phải ta cũng nên nghĩ như thế, gia đang cùng cơ thể của Đỗ Phúc Hề sinh hoạt phu thê, hôn lên môi của Đỗ Phúc Hề, sờ soạng cơ thể của Đỗ Phúc Hề, ôi, thiết thân thật sự ghen tị đó!”

Nhìn thấy nàng cười không ngừng, rõ ràng là đang giễu cợt hần, hần tức giận hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không cho nàng cười nữa.

Mút sâu, quần quýt, khuấy đảo, khiêu khích . . . . Ai ngờ, khi hần buông môi nàng ra, thì tiểu nữ từ bên dưới hần vẫn còn đang cười, nhưng không còn sự hài hước nhạo báng, mà là nụ cười ôn tồn quyến luyến.

Đỗ Phúc Hề nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hần, ánh mắt sâu lắng nhìn hần, nói ra chuyện trong lòng mình cân nhắc lúc trước.

“Không phải ngày hôm qua vào cung không gặp được Hoàng hậu sao? Vậy đến sinh thân của Thái hậu nhất định có thể gặp chứ?”

Hần đã nói hết tất cả mọi chuyện với nàng, hiện tại tên Mạnh Bất Quần này sắp được bổ nhiệm làm Bình Mã Nguyên soái, còn tự cho mình tư cách là nghĩa tử của Định Quốc Công, vào ở phủ Định Quốc Công, địch trong tối ta ngoài sáng, lo lắng Mạnh Bất Quần sẽ gây bất lợi cho phủ Định Quốc Công, lo lắng trong lòng hần có thể nghĩ tới.

“Mặc dù gặp được Hoàng hậu nương nương, chỉ sợ nương nương sẽ không tin ta dù chỉ một câu.” Về mặt hần căng thẳng, nắm lấy bàn tay nàng đang vuốt ve gương mặt hần, nhẹ nhàng nắn bóp.

Đỗ Phúc Hề nhú mày, không hiểu nói: “Dĩ nhiên không thể nói với Hoàng hậu chàng là ai, nhưng nhắc nhở người phải chú ý tên gia hỏa họ Mạnh này, chẳng lẽ Hoàng hậu sẽ mặc kệ sao? Hoàng hậu tài đức vẹn toàn, xử lý chuyện hậu cung nề nếp rõ ràng, dĩ nhiên là thông tuệ hơn người, sẽ không xem lời cảnh báo của chàng như không có gì chứ?”

Tôn Thạch Ngọc chậm rãi nói: “Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, là nhất quốc chi mẫu, bất kỳ lời nói nào của thần dân, người đều sẽ không khinh thường, tất nhiên sẽ thận trọng điều tra, duy chỉ có lời nói của Tôn Thạch Ngọc, cho dù có nghe cũng sẽ không coi là quan trọng, bởi vì Tôn Thạch Ngọc chính là một cái rễ cắm sâu vào lòng Hoàng hậu nương nương.”

Đỗ phúc hề sùng sốt.”Một cái rễ? Vì cái gì? Bọn họ có thù oán sao?”

Hần nhú mày, nói: “Tôn Thạch Ngọc chính là không làm gì nên tội, hần chưa từng đắc tội với Hoàng hậu nương nương, quanh năm triền miên trên giường bệnh, chính hần cũng không có cơ hội đắc tội với người nào, lỗi của hần là vì đã chiếm được thương yêu của Thái hậu và Hoàng thượng, xa hơn nữa là khi Hoàng hậu sinh Cẩn vương, nhiều năm trôi qua, Hoàng hậu đã hận tới không còn cảm giác.”

Đỗ Phúc Hề lập tức tức cười: “Thái hậu thương yêu Tôn Thạch Ngọc, ta có thể lý giải, hần là trưởng tôn của Tôn gia, nhưng vì sao Hoàng thượng lại thương yêu chất nhi hơn cả hài nhi của mình?”

“Vi vậy trong lòng Hoàng hậu nương nương mới oán hận vô cùng, nếu không thì tại sao một người dịu dàng khoan dung độ lượng như trưởng tỷ, lại vô duyên vô cớ đi hận một người?” Giọng điệu của hần cũng không thiếu ý tứ trách móc hoàng thượng.

Về tư, hần và hoàng thượng không phải quân thần, ngược lại có mấy phần giống như phụ tử không giấu nhau chuyện gì, có lần trong lúc nâng cốc cười vui vẻ, hần đã từng mượn rượu hỏi hoàng thượng, vì sao không thương yêu Hiên Nhi nhiều hơn một chút, nhưng hoàng thượng chỉ cười cười với hần, nói ông thương yêu cả hai như nhau, không thiên vị bất cứ người nào.

Nhưng hoàng thượng lại không biết, không thiên vị cũng là đã thiên vị rồi, Tôn Thạch Ngọc có tư cách gì ngồi ngang hàng với Hiên Nhi ở trong lòng hoàng thượng? Hiên Nhi đối với phụ hoàng của mình cũng không thể buông bỏ.

May mà hôm qua, từ chỗ Thái hậu hần nghe được chuyện hoàng thượng định sắc phong Hiên Nhi làm Thái tử, trong lòng hần vui mừng thay Hiên Nhi, đây là mong mỏi ngày đêm của hoàng hậu, cuối cùng nguyện vọng lâu nay cũng được đền bù, cũng có thể an ủi bất bình bao năm nay của tỷ ấy.

“Ha...!” Đỗ Phúc Hề cười hi hi, duỗi ngón điểm vào môi hần. “Xem ra mặc dù chàng không phải là mụ bảo, cũng là một tên tỷ bảo nha!”

Hần đối với hai chữ tỷ bảo này ngược lại không phản ứng nhiều lắm, tiếp tục nói: “Mẫu thân chỉ có hai chúng ta là hài tử, sau khi sinh hạ trưởng tỷ, hơn mười năm sau mới sinh hạ ta, sau đó lại nhiễm bệnh, một trận bệnh kéo dài mấy năm, thân thể yếu đuối đến mức phải đến biệt trang để dưỡng bệnh, không ở trong phủ, khi còn bé, đám thị thiếp của phụ thân và mấy thứ huynh thường lên lút ngáng chân đối phó ta, đều do trưởng tỷ che chắn cho ta, còn nói tương lai muốn trở thành hoàng hậu trong cung, muốn làm chỗ dựa cho ta.”

“Như vậy sao. . . . .” Hốc mắt nàng bỗng đỏ lên.

Nàng chợt nghĩ đến hai đứa em trai của mình ở kiếp trước, sau khi ba qua đời, nàng cũng từng nảy sinh ý nguyện vĩ đại, phải làm chỗ dựa cho bọn chúng, nhưng bây giờ nàng lại nuốt lời, không có chị cả như nàng, hai đứa em của nàng có thể sống thật tốt không? Bọn chúng sẽ không học những thói xấu chứ? Có kẻ tục tiếm sách không. . . . .

“Tại sao khóc?” Hần kinh ngạc nhìn nàng, vội vàng lau nước mắt cho nàng.

Nàng nức nở nói: “Ta nhớ đệ đệ của ta, ta. . . . đệ đệ ở quê nhà.”

Trái tim của hần lập tức bị nước mắt của nàng làm cho đập loạn xạ: “Còn chưa hỏi nàng, quê nhà của nàng còn có người thân nào không?”

Đỗ Phúc Hề hít mũi một cái. “Mẫu thân và hai đệ đệ.”

“Không bằng đón bọn họ đến đây đi!” Hắc ôm nàng vào ngực, vỗ nhẹ lưng nàng an ủi. “Nói với bọn họ, Mạnh Tụng Lâm là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng ấy vì cứu nàng mà chết, trước khi chết đã nhờ nàng chăm sóc người nhà của nàng ấy, chỉ có đón mẫu thân và đệ đệ đến Thượng Kinh ở gần chăm sóc, nàng mới có thể an tâm.”

Nàng vẫn vui mặt ở trong lòng hắc, lắc đầu. “Đã nói với chàng là quê nhà của ta rất xa, không thể đi, không thể nào. . . . .”

Hắc kiên quyết nói: “Ta không tin trên đời này còn có nơi nào không đến được, xa hơn nữa, chỉ cần trả đủ bạc, vẫn sẽ có người nhận cuộc trao đổi này.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 39: Chương 38

“Đừng nghĩ nữa. . . . .” Nàng đơn giản nói: “Thực tế thì ngay cả bản thân ta cũng không biết quê nhà của ta phải đi như thế nào, đi theo hướng nào đông nam tây bắc, khoảng cách lại rất xa, những thứ này ta hoàn toàn không biết, ở quê nhà ta xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, khi tỉnh lại đã thấy mình ở vương triều Đại Tuyên, ta thật sự không biết trở về như thế nào.” Nàng nói như vậy có phải rất tâm phảo hay không? Ngay cả quê nhà ở đâu, ở quốc gia nào, nàng cũng không nói ra được, hắc sẽ tin sao?

“Vật nhỏ đáng thương. . . .” Hắc ôm chặt thân thể nhỏ xinh của nàng, đặt một cái hôn tình tế lên tóc của, bất ngờ cười một tiếng. “Đối với Gia mà nói, đây lại là chuyện tốt, như vậy thì không cần phải lo lắng nàng sẽ đột nhiên biến mất về quê nhà của mình.”

Đỗ Phúc Hề hơi sững sờ, thế mới biết thì ra hắc sợ nàng biến mất như thế!

Nàng ngược mắt, nhìn hắc thật lâu: “Kiếp trước chàng không thể không thiệp, chẳng lẽ cũng không thích nữ tử nào sao? Cũng đã trưởng thành như vậy mà chưa có hôn phối, quá kỳ lạ rồi.”

Hắc trầm giọng cười: “Phụ thân và Hoàng hậu nương nương cũng từng đề cập tới mấy mối lương phối, phụ thân nghiêng về phía Hải Dung Quận chúa của Tuấn vương phủ, nói nàng ấy thông minh sắc sảo, thực tế là vì Tuấn vương hùng bá nhất phương ở Lũng Bắc, còn Hoàng hậu nương nương lại muốn trường nữ của Cẩm vương gả cho ta, đó là đệ nhất tài tử của Thượng Kinh, không chỉ có đầy đủ tài hoa, mà còn xinh đẹp khuynh thành, quan trọng hơn là, thế lực của Cẩm vương ở triều đình dày đặc, là một mối liên hôn vô cùng có lợi, nhưng ta cự tuyệt.”

Nàng nhướn mày: “Vì sao cự tuyệt?”

Cổ đại không thịnh hành tự do yêu đương, hôn nhân đại sự đều phải phụng mệnh của phụ mẫu, con cháu xuất thân tướng môn quý tộc giống như hắc, trường tỷ lại là hoàng hậu, dĩ nhiên chọn bối cảnh quan trọng hơn so với chọn người.

Hắc cúi đầu xuống hôn vào môi nàng rồi nói: “Ta chưa bao giờ phí tâm vào nữ nhân, quanh năm chinh chiến ở bên ngoài, khó phòng tránh những chuyện ngoài ý muốn, không muốn lưu lại bận tâm, để người khác vì ta phòng không gối chiếu, uống phí tuổi xuân tươi đẹp.”

Hắc nói rõ ràng rành mạch, nhưng nàng nghe xong lại xù lông lên.

Nàng bất ngờ đẩy hắc ra ngồi dậy, thờ hờn hờn nhìn hắc chằm chằm, chỉ kém không chống tay lên hông. “Vậy thiệp thân thì thế nào? Không phải Gia nói muốn trở lại sa trường sao, chẳng lẽ để thiệp thân ở lại kinh thành, Gia cũng sẽ không bận tâm sao?”

Hắc sững sờ, bật cười rồi kéo nàng nằm xuống lại, nàng liều chết muốn hất tay hắc ra, trong miệng vẫn la hét “Không được kéo ta”, cuối cùng vẫn nằm lại ở trong ngực hắc.

Tôn Thạch Ngọc cúi đầu ngưng mắt nhìn nàng, chớp mũi khê cạ vào chớp mũi của nàng, trầm giọng cười: “Là nương tử, thì Gia sẽ không bận tâm.”

“Vì sao?” Nàng cố ý quá khích trêu hắc. “Không bận tâm thiệp thân? Cho nên hoàn toàn không bận tâm thiệp thân sẽ uống phí thanh xuân, Gia thậm chí còn bận tâm những đối tượng hôn phối chưa từng gặp mặt kia sẽ vì chàng mà phí hoài tuổi xuân, nhưng lại không bận tâm thiệp thân?”

Hắc ung dung cười nói: “Gia tin tưởng nàng sẽ có đầy đủ trò chơi mới lạ để tiêu khiển trong thời gian Gia không có mặt ở đây, mấy ngày trước còn thấy nàng gọi mấy nha hoàn trong viện đến thiên sảnh dạy bọn họ hát ca tập viết, lại dạy trù nương làm một loại điểm tâm gọi là mần thầu Bạo Tương gì đó, dạy đám người A Chi đàn mấy thứ gọi là găng tay gì đó, như vậy thì không thể nào rảnh rồi, Gia không có ở đây, nàng cũng có thể tự chăm sóc mình thật tốt, chăm sóc hài tử của chúng ta, không phải sao?”

“Hài tử của chúng ta?” Nàng giật mình tròn mắt, hai tay vô thức đặt lên bụng.

Chu kỳ của nàng đều đến vào ngày thứ mười mỗi tháng, hôm nay mới ngày thứ tám, tháng này còn chưa tới cũng là bình thường, nàng sẽ không thần kinh không ổn định mà ngay cả mình mang thai cũng không biết chứ?

“Sao lại kinh ngạc như vậy?” Tôn Thạch Ngọc hơi hờn giận. “Tương lai chắc chắn chúng ta sẽ có hài tử không phải sao? Chẳng lẽ nàng không nguyện ý sinh hài tử cho Gia?”

Nếu hắn có thể thuận lợi trở lại sa trường, vậy thì dùng hài tử trói buộc nàng ở lại kinh thành là thượng sách của hắn, một hài tử không đủ thì sinh hai, ba, phải để cho nàng bận rộn không có thời gian suy nghĩ lung tung.

“Cái gì chứ, chàng làm ta sợ muốn chết.” Đỗ Phúc Hề lăm bằm. “Ta còn tưởng mình có thai rồi.”

Nàng còn chưa chuẩn bị tốt để làm mẫu thân ở cổ đại đâu, hơn nữa vóc dáng của thân thể này mới gần mười tám, mặc dù người ở đây đều cho rằng mười tám là đã rất già, nhưng ở kiếp trước, nếu nàng nói muốn kết hôn sinh con ở cái tuổi mười tám như thế này, nhất định sẽ bị mọi người chỉ vào mũi mà mắng chửi, hỏi nàng có bị điên hay không?

“Có thai là chuyện sớm muộn thôi, sao phải kinh sợ?” Tôn Thạch Ngọc nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. “Lại còn nói mấy lời vô căn cứ như dọa với không dọa, lát nữa làm cho nàng không xuống giường được.”

Gi chứ? Thế lực của hắn đủ mạnh nha . . . . . Đỗ Phúc Hề hơi đỏ mặt. “Đúng vậy.... Ở quê nhà của ta, không thịnh hành sinh hài tử sớm như vậy, cô nương gia đều 27, 28 tuổi mới thành thân, trẻ hơn hoặc không thành thân cũng có khối người.”

“Quá hoang đường.” Tôn Thạch Ngọc cau mày, ở lập trường của hắn, dĩ nhiên hoàn toàn không có cách nào tán thành. “Như vậy đến khi sinh hài tử, đã là nữ tử hết thời rồi.”

Đỗ Phúc Hề tròn mắt thật lớn. Ba mươi tuổi mà là nữ tử hết thời?

Được rồi, nữ nhân ở đây bốn mươi tuổi đã là bà tử rồi, nàng còn có thể nói gì đây?

Nàng bĩu môi nói: “Đúng vậy, dĩ nhiên Gia cảm thấy hoang đường, nhưng thiếp thân lại thấy, nơi này của các người mới hoang đường, một nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, có di nương, có thông phòng, rốt cuộc muốn bao nhiêu nữ nhân mới đủ?”

Tôn Thạch Ngọc giận quá hóa cười. Tiểu nữ tử này, mỗi khi muốn nói mát thì sẽ gia gia thiếp thiếp, giả vờ kính cần, giọng nói lại tràn đầy giễu cợt, bề ngoài thì nhu mì, tính tình sắc bén sẽ không phải là một người ngoan ngoãn phục tùng...

Hắn chống tay, cười nhìn nàng: “Ồ vương triều Đại Tuyên, có nam tử nào không tam thê tứ thiếp? Chẳng lẽ quê nhà của nương tử không phải như thế?”

“Dĩ nhiên là không.” Nàng hừ nhẹ. “Ồ nơi của chúng ta đều là....nhất sinh nhất thế nhất song nhân.”

Nàng nói câu này ra có chút xấu hổ, ngoài mặt là chế độ một vợ một chồng, nhưng bất cả hai tay hay ngoại tình là chuyện xảy ra nhiều vô kể, tỷ lệ ly hôn càng ngày càng cao.

Ánh mắt Tôn Thạch Ngọc không dời, hắn dịu dàng nói: “Vậy Gia đáp ứng với nàng, nhất sinh nhất thế nhất song nhân.”

Trong nháy mắt, trái tim Đỗ Phúc Hề run lên, nàng sửng sờ nhìn hắn.

Nàng chỉ nói vậy thôi, không ngờ hắn lại làm ra cam kết trọng đại như thế, hắn nói đáp ứng nàng nhất sinh nhất thế nhất song nhân, điều này có nghĩa hắn sẽ không nạp trắc phi, cũng sẽ không có di nương và thông phòng. . . . .

Rõ ràng trong lòng kích động, nhưng trên mặt nàng chỉ bĩu môi một cái: “Gia phải nghĩ cho kỹ nha? Không nên nói được mà không làm được nha, thiếp thân cũng không ép buộc chàng làm cam kết này. . . . .”

Tôn Thạch Ngọc một tay ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào trong ngực mình, cười khê vuốt ve mặt nàng. “Thật là, được tiện nghi còn ra vẻ.”

Bộ dáng cố làm ra vẻ bàng quang của nàng thật đáng yêu hết sức, rõ ràng trong lòng cũng rất để ý, khi hắn nói 'nhất sinh nhất thế nhất song nhân' thì sự kích động trong mắt nàng không thể thoát khỏi cặp mắt hắn.

“Thiếp thân nói thật nha, Gia phải suy nghĩ thật kỹ mới cam kết. . . . .” Không phải nàng không cho phép, là bản thân hắn nói không cần người khác, dù là Vương gia, Vương phi cũng không thể truy cứu chuyện này.

“Ngậm cái miệng của nàng lại.” Hắn bất ngờ che kín môi nàng, đầu lưỡi bá đạo đưa vào, quần quýt lấy lưỡi của nàng.

*****

Lần đầu tiên Đỗ Phúc Hề vào cung, cảm giác mình cứ như Già Lưu vào thăm đại quan viên, này cửa cung kính cẩn trang nghiêm, này hoàng cung to lớn hùng vĩ, này những tường thành cao không thấy đỉnh, cùng với thị vệ mặc khôi giáp tay cầm bội kiếm có thể thấy ở khắp mọi nơi, những thứ đó nhắc nhở nàng nơi này là hoàng cung, khiến nàng phải dè dặt hơn.

Đây chính là hoàng cung hàng thật giá thật, bất cứ một nội giám cung nữ nào cũng có thể là tai mắt của hoàng thượng, hoàng hậu hoặc mấy vị nương nương kia, không thể nào sánh được sự thoải mái của vương phủ nàng đang ở.

Xe ngựa Vương phủ chạy thẳng vào trong cung, ngay cửa nội cung có hai ba chục chiếc kiệu đang đợi, ngoài trừ xe ngựa của phủ Lan Dương Vương, tất cả xe ngựa của vương công đại thần, hoàng thân quốc thích đều đã đến từng chiếc một, những chiếc xe ngựa khí thế hoa lệ trật tự dừng lại trước quảng trường của nội cung, chiếc này nối tiếp chiếc kia đổi lại ngồi kiệu vào cung.

Đỗ Phúc Hề theo Tôn Thạch Ngọc bước xuống xe ngựa, A Chi tiến đến đỡ nàng, vừa mới đứng vững, đang hít thật sâu không khí ở hoàng cung để làm kỷ niệm, đột nhiên phát hiện trên quảng trường có rất nhiều người không hẹn mà cùng nhìn tướng công nhà nàng, nàng cũng không khỏi nhìn lại Tôn Thạch Ngọc.

Hôm nay hẳn thật sự rất tuần mỹ, đầu đội bạch ngọc quan đới, triều phục thể tử được cắt may vừa vặn, thêu hoa văn tử lan chìm tượng trưng cho phủ Lan Dương Vương, bên hông đeo ngọc bội màu tím hình hoa lan, thắt lưng da đính ngọc, có vẻ đỉnh đạt quý phái.

Đỗ Phúc Hề đang rất vui vẻ thưởng thức tướng công của mình thì chợt nghe tiếng A Chi thì thầm: “Thế tử phi, rất nhiều khách nữ đang nhìn Thế tử, ngài phải khẩn trương một chút, nô tỳ nghe nói sau khi tin tức thân thể Thế tử đã khỏe mạnh truyền ra ngoài, hiện tại vị trí trắc phi của Thế tử như một miếng mồi ngon.”

Đỗ Phúc Hề giật mình, vội vàng nhìn qua. Quả nhiên, một vài nữ quyến đang bắn ánh mắt si mê về phía tướng công nhà nàng.

Nàng không khách khí trợn mắt nhìn họ một cái. Những thứ hoa si này, người nọ đã cam kết với nàng nhất sinh nhất thế nhất song nhân, còn nhìn? Các người không có cơ hội, sớm tây rã rồi ngủ đi!

Mọi người đổi sang nhuyến kiệu tiến vào Từ Ninh cung, sinh thân của Thái hậu là đại sự trong cung, tân khách được mời đều là hoàng thân quốc thích và trọng thần trong triều cùng gia quyến, xưa nay thường xuyên lui tới mật thiết với hoàng thất.

Hôm nay Đỗ Phúc Hề dẫn theo A Chi và Thiêm Hương, nàng cùng Tôn Thạch Ngọc đi theo sau lưng Vương Gia, Vương phi và Nghiêm trắc phi, nhà mẹ đẻ của Nghiêm trắc phi - phủ Ninh Vương cũng nằm trong hàng ngũ được mời, mà nhà mẹ đẻ của Vương phi cũng chỉ là hoàng thượng nên không được mời, vì vậy mặt mũi của Nghiêm trắc phi ngày hôm nay rất sáng sủa, lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Đỗ Phúc Hề nhìn Vương phi bà bà của nàng, thấy bà ấy không hề tự ti hay không vui dù chỉ một chút, nàng thật sự rất thích nội tâm ôn hòa hiền hậu của bà bà cô đại này tận đáy lòng.

Nếu Vương phi biết nhi tử bà thương yêu như mạng đã sớm làm thần tiên, không biết sẽ bị thống bao nhiêu. . . . . Ngược lại, nếu hoàng hậu biết hồn phách của bào đệ ruột thịt vẫn còn ở nhân gian, không biết sẽ vui mừng như thế nào. . . . .

“Loại địa điểm này mà nàng cũng dám thất thân?” Tôn Thạch Ngọc nhẹ nhàng nắm lấy tay của nàng.

“Hắc hắc, ta có sao?” Đỗ Phúc Hề vội vàng xóc lại tinh thần.

Hôm nay Từ Ninh cung bố trí theo không khí tung bừng náo nhiệt, trên mặt đất trải một lớp thảm đỏ viền tơ vàng thật dày, trên xà nhà là tơ lụa kết hoa đỏ thắm, treo đầy đèn lồng hoa văn sắc sỡ mà tinh xảo, màn che và rèm cửa sổ cũng là gấm vóc màu đỏ thắm, thêu mẫu đơn đỏ vàng, ngay chính diện là ba chiếc ghế có tay vịn viền vàng khắc hoa, vị trí thứ nhất là thái hậu, hoàng đế sẽ ngồi bên cạnh thái hậu, và hoàng hậu ngồi ở bên cạnh hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 39

Hai bên đều được bố trí bởi những cái bàn dài bằng gỗ tử đàn, phía sau là những chiếc ghế có đệm tựa thêu hoa được đặt rất ngay ngắn, phía sau nữa là mấy cung nữ đứng thẳng tắp chuẩn bị hầu hạ thức ăn châm trà rót rượu, phủ nào đến, đều có nội giám tổng quản của cung Từ Ninh xướng tên, sau đó sẽ có nội giám dẫn đến nơi nhập tọa.

Phủ Lan Dương vương ngồi ở bên phải chủ vị, mà bên trái là mấy vị lão thái phi, phía sau là phu thê Cẩn Thân Vương mới vừa ngồi xuống, những người khác cứ theo thứ tự sắp xếp phẩm cấp quan vị mà nhập tọa.

Đỗ Phúc Hề nhìn thọ tinh ngày hôm nay, vị nữ tính này hiền hách nhất, tôn quý nhất vương triều Đại Tuyên, dáng dấp hoàn toàn khác xa với sự hiền lành phúc hậu trong tướng tượng của nàng, bà rất gầy, khí độ trầm tĩnh, trang dung thanh lịch, đôi mắt sáng có hồn.

Nhìn sang đương kim hoàng thượng, trong lòng không khỏi khen ngợi một tiếng mỹ nam tử!

Tuy đã ngoài bốn mươi, nhưng ngũ quan tuấn tú thâm thúy, có một loại sức quyến rũ thành thực của nam tử, mặc dù tướng mạo có sáu phần giống với Lan Dương Vương, nhưng lại nhiều hơn Lan Dương vương một phần ung dung thanh nhã, khí độ tuấn đạt chững chạc, có lẽ do làm quân vương đã lâu, ông chỉ cần ngồi ở đó cũng đã thu hút mọi ánh nhìn.

Đỗ Phúc Hề không khỏi liếc nhìn sang Tôn Thạch Ngọc ở bên cạnh, trước kia nàng cảm thấy Tôn Thạch Ngọc di truyền về ngoài tuấn tú của Vương gia,

hôm nay xem ra, phát hiện ngũ quan mặt mũi của Tôn Thạch Ngọc lại tương đối giống với hoàng thượng hơn!

Cũng đúng thôi, bọn họ đều có quan hệ máu mủ, giống nhau cũng là chuyện đương nhiên.

Tiếp đó nàng nhìn về phía hoàng hậu, hoàng hậu mới là đại cô chân chính của nàng nha, là trưởng tỷ đáng kính trọng của nam nhân mà nàng yêu, dĩ nhiên là nàng phải đặc biệt lưu tâm rồi.

Hoàng hậu đương nhiên cũng là một trong hàng vạn mỹ nữ được tuyển chọn, gương mặt bà trang trọng, mắt phượng hàm uy, da trắng hơn tuyết, xem ra cũng giống với vương phi, chỉ mới hơn ba mươi tuổi, nhưng đều đã là bà bà rồi.

Nàng không khỏi lại so sánh hoàng hậu và vương phi, mặc dù hoàng hậu xinh đẹp mỹ lệ, nhưng nàng vẫn tương đối thích vẻ thanh nhã thanh lệ của vương phi, vương phi ôn hòa dễ gần, mặc dù không nói lời nào nhưng lại tạo cho người ta cảm giác như được tắm trong gió xuân, mà hoàng hậu, có lẽ cũng giống như hoàng thượng, sống lâu trong điện vị, vẻ mặt nghiêm trang hơn nhiều.

Không nói hoàng hậu, ngay cả những phi tần trang phục điểm lệ ở ngay chỗ này, cũng không có một ai bì được với vương phi.

“Ngồi đối diện nàng chính là Hiền nhi.” Tôn Thạch Ngọc nhỏ giọng nói, âm lượng của hắn chỉ đủ cho Đỗ Phúc Hề nghe được, mặc dù trong đại điện còn có những người khác có nội công, cũng sẽ không nghe được.

Đỗ Phúc Hề nhìn về hướng Tôn Thạch Ngọc vừa nói, người vượt trội Tôn Thạch Ngọc chân chính không chỉ một hai điểm, Cần Vương Tôn Sương Hiền

Nói thật ra, mặc dù Tôn Sương Hiền cũng là mặt mày như ngọc, tuấn lãng có thừa, nhưng xét về vẻ bề ngoài, thì Tôn Thạch Ngọc thắng, nhưng hắn đã nói, từ nhỏ Tôn Sương Hiền đã lấy tư cách của thái tử, tiếp nhận các loại huấn luyện, cộng thêm tư chất hắn thông minh, lại cần cù học hỏi, vẫn vô song toàn, so với Tôn Thạch Ngọc quanh năm nằm ở trên giường bệnh thì mạnh hơn rất nhiều.

Tôn Sương Hiền có tốt như vậy hay không, nàng không biết, nhưng vị 'tỷ bảo' này một lòng bảo vệ tỷ tỷ, thương yêu ngoại sanh, nàng ngược lại nhìn thấu, tất nhiên sẽ không đến mức bội bạc khuyệt điểm của hoàng hậu và Tôn Sương Hiền.

“Định Quốc công, Quốc Công phu nhân đến --”

Giọng nói của nội giám vang lên, Đỗ Phúc Hề liền cảm thấy Tôn Thạch Ngọc bên cạnh nàng chấn động mạnh, lại thấy Mạnh Bất Quần mang tư thái tự nhiên đi theo Định Quốc công tiến vào, nàng vội vàng nắm lấy bàn tay bên dưới bàn của Tôn Thạch Ngọc, nhỏ giọng hỏi: “Gia, chàng ổn chứ?”

Tôn Thạch Ngọc mạnh mẽ lấy lại bình tĩnh. “Không sao.”

Dứt lời, hắn liền mím chặt môi, ánh mắt phức tạp dừng lại trên người Định Quốc công và Định Quốc công phu nhân, trong mắt của hắn lúc này đã không có kẻ phản bội Mạnh Bất Quần, chỉ còn phụ thân và mẫu thân bởi vì sự ra đi của hắn mà tiêu tụy rất nhiều.

Đỗ Phúc Hề cũng không làm phiền hắn, trong lòng âm thầm lặng lẽ chào hỏi hai vị công bà chân chính của mình.

Vị trí của phủ Định Quốc công ở phía sau phủ thê Cần vương, có thể thấy hoàng thượng rất coi trọng phủ Định Quốc công, cái này cũng đồng nghĩa với coi trọng hoàng hậu.

Không ai nhắc đến Vệ Như Tĩnh đã qua đời, giống như trên thế gian này chưa từng có sự xuất hiện của người này. . . . .

“Khoan đã --”

Đang lúc Mạnh Bất Quần lấy tư thế đứng chuẩn của Nguyên soái và nghĩa tử của Định Quốc công muốn ngồi xuống vị trí phía sau lưng Định Quốc công phu nhân, thì hoàng thượng bất ngờ lên tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn hoàng thượng, chỉ thấy mặc dù hoàng thượng đang mỉm cười, nhưng vẻ mặt trịnh trọng nói: “Thái hậu vẫn luôn xem Phi Đạp Tướng quân như con cháu, hôm nay là sinh thần của Thái hậu, Phi Đạp Tướng quân chưa tới chúc thọ cho Thái hậu thì sao có thể trọn?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Người đã chết phải chúc thọ Thái hậu như thế nào đây? Trừ phi người kia chưa chết. . . . .

Đỗ Phúc Hề vội vàng nhìn Mạnh Bất Quần, quả nhiên trông thấy sắc mặt của tên đó liên tục biến đổi, ngạc nhiên nghi ngờ không ổn định, quả nhiên là làm việc trái lương tâm, gương mặt sợ hãi, cứ như Vệ Như Tĩnh sẽ từ cửa đại điện đi vào.

“Quách Phúc Lâm!” Hoàng thượng gọi nội giám đại tổng quản bên cạnh.

Quách Phúc Lâm khoát tay, hai tiểu thái giám liền nâng một bức tranh cuộn to bằng bắp đùi nam tử tiến vào.

Hai người mang bức tranh cuộn đó đến vị trí phía sau Định Quốc công phu nhân rồi mở ra, đó là một bức tranh có kích thước tương đương với một nam tử trưởng thành, hai người lấy ra mấy công cụ nhỏ nhỏ tạo ra những tiếng khua khua gỗ gỗ rất khẽ, cực kỳ thành thực cố định bức họa lên ghế rồi nhanh chóng lui xuống.

Đỗ Phúc Hề nhìn bức họa không chớp mắt, theo cách nói của hiện đại thì đó chính là một cái standee hình người theo tỷ lệ người thật.

Trên bức họa, là một nam tử đứng thẳng như ngọc thạch, có đôi mắt sáng thiêu đốt tâm hồn người khác, khí thế bùng bùng, tuấn mỹ kinh người, chiến bào sáng như bạc, một thân cao lớn đỉnh đặc, cầm trên tay một cái mặt nạ nửa mặt, tướng mạo tuấn mỹ đó quả thật hơn hẳn Tôn Thạch Ngọc, khó trách người kia lại xem thường vẻ ngoài của Tôn Thạch Ngọc.

Ai, hoàng thượng thật là có tâm, ngay cả nàng cũng xúc động, thì trong lòng hẳn sẽ sôi trào đến thế nào đây. . . . .

Định Quốc công phu nhân lệ rơi đầy mặt, vội vàng hướng thái hậu và hoàng thượng cáo lỗi: “Thần phụ. . . . . Thần phụ thất nghi rồi. . . . .”

Đĩ nhiên thái hậu và hoàng thượng sẽ không trách tội, đối với sắc mặt âm trầm bất định của Mạnh Bất Quần, hoàng thượng cười nói: “Mạnh khanh lui về phía sau một vị đi!”

“Mặt tướng dĩ nhiên sẽ làm như vậy.” Mạnh Bất Quần cung kính lui ra sau một vị, Đỗ Phúc Hê không biết người khác có nhìn thấy không, nhưng nàng thấy được, thấy rất rõ ràng, trong ánh mắt của Mạnh Bất Quần thoáng qua rất nhanh một tia dữ tợn, nhất định rất không cam tâm, hoàng thượng coi trọng một người chết còn hơn một người đang sống như hắn.

“Hạ lễ của Nam Uyển đến--”

Một đoàn sứ giả Nam Uyển quốc nâng hạ lễ chậm rãi tiến vào trong điện, cả đoàn khom người cứ như vậy đi qua, trong điện liền khôi phục lại náo nhiệt.

Tân khách đều đến đông đủ, thái hậu lần thứ hai xem qua hạ lễ của sứ giả các quốc gia khác đưa tới, trong đó không thiếu thọ lễ vô cùng danh quý, lại nói Hải Nha quốc cũng không tệ, một quốc gia nho nhỏ, lại vô cùng thành ý tặng một buổi san hô cao mười thước, giá trị vài vạn lượng hoàng kim, xem ra là bảo vật thể gian hiếm thấy, chúng tân khách nhìn đến kinh hô liên tục, không thể dời mắt, vậy mà Thái hậu cũng chỉ nhìn thoáng qua liền sai người nhập vào kho phòng.

Xem xong hạ lễ, hoàng thượng là người đầu tiên chúc thọ thái hậu, tiếp đó là hoàng hậu dẫn đầu chúng phi tần chúc thọ, sau đó nữa là Cẩn vương và Cẩn vương phi, rồi lại đến thân đệ của hoàng thượng, Lan Dương vương và Lan Dương vương phi, Trắc phi cùng nhau chúc thọ, thay nhau nói cát tường và dâng lên hạ lễ, kế tiếp là đến phiên Tôn Thạch Ngọc và Đỗ Phúc Hê.

Chúc thọ một vị thái hậu đang sống sờ sờ nha, đây là lần đầu tiên nàng khấn trương như vậy kể từ khi xuyên đến đây! May mắn là khi bọn họ quỳ lạy dập đầu, thì vị thái hậu vẫn luôn nghiêm trang, không nói không cười đó liền nở một nụ cười hiếm thấy, ngay cả hoàng thượng cũng mỉm cười nhìn nàng.

“Tôn nhi xin khấu đầu Hoàng tổ mẫu, chúc hoàng tổ mẫu 'Phúc như Đông Hải thường lưu thủy, thọ bi Nam Sơn bất lão tùng.'” Tôn Thạch Ngọc dứt lời, cung kính dập đầu ba cái, ngẩng đầu nhìn Thái hậu, đường hoàng nói: “Tôn nhi không chuẩn bị thọ lễ, thậm chí thân thể Tôn nhi an khang chính là thọ lễ tốt nhất, Hoàng tổ mẫu đương nhiên sẽ thu phần lễ này.”

Khỏe mặt thái hậu cũng âm ứ. “Tốt tốt, mau đứng lên, Ai gia có thể đợi đến ngày này, trong lòng thật sự vui mừng lắm, Ai gia cũng không muốn gì cả, chỉ cần con bình an, Ai gia đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Đỗ Phúc Hê oán thầm hắn nói năng ngọt xớt! Nàng cũng quỳ xuống dập đầu theo, cũng không khiếp đảm, thanh thúy vang dội nói: “Tôn tước phụ xin khấu đầu Hoàng tổ mẫu, chúc Hoàng tổ mẫu 'Thọ bi Tùng Linh, phúc thọ song toàn.'”

Nàng mở khăn gắm trong tay ra, trình lên một cái lọ lưu ly trắng nhỏ, kèm theo một cái thiệp gấp, sau đó nàng thần nhiên cười, đôi mắt trong trẻo nhìn thái hậu nói: “Là lễ vật sinh thần tôn tước phụ tự tay làm, thọ lễ nhỏ bé, nhưng chứa đựng thành ý, kính xin Hoàng tổ mẫu đừng chê cười.”

Thái hậu không kịp chờ đợi ra lệnh cho thái giám trước mặt: “Mau mang lên!”

Thái giám vội chuyển trình lọ lưu ly trắng và thiệp chúc lên, Thái hậu nhìn cái lọ lưu ly trắng tinh xảo, bên trong chứa đầy những ngôi sao được gấp từ giấy đủ màu sắc, cảm thấy rất đáng yêu và thú vị, lại mở tấm thiệp chúc rất khác biệt ra, bên trên là những chữ viết tay xinh đẹp -- tặng người một ngôi sao, để mỗi ngày vui vẻ; tặng người hai ngôi sao, để mọi sự hải lòng; tặng người ba ngôi sao, chúc người mọi sự vui vẻ; tặng người bốn ngôi sao, nguyện ngài mọi sự hải lòng; tặng người năm ngôi sao, đại biểu tấm lòng tôn tước phụ, sinh thần vui vẻ!

Thái hậu không khỏi cười ha ha, thần sắc biểu hiện rất vui thích, hoàng thượng thấy thế cũng hướng Thái hậu đòi xem, nhìn xong cũng bật cười ha ha như vậy.

Sắc mặt hoàng hậu không đẹp mắt lắm, gượng cười nói: “Tức phụ của Ngọc Nhi đã viết cái gì mà khiến Mẫu hậu và Hoàng thượng vui vẻ như vậy, khiến cho thần thiếp rất hiếu kỳ.”

Hoàng thượng cười đưa thiệp chúc cho hoàng hậu, sau khi hoàng hậu xem xong, miễn cưỡng cười nói: “Thật đúng là độc đáo.”

“Thọ lễ này, Ai gia rất thích.” Thái hậu từ ái nói với Đỗ Phúc Hê: “Hải tử, con đến chỗ của Ai gia, để Ai gia nhìn con kỹ một chút.”

Đỗ Phúc Hê nghe lời đi lên phía trước, bộ dáng cung kính, biết vâng lời.

Thái hậu kéo tay nàng, tháo một cái vòng tay màu trắng trong suốt trên tay mình đeo vào tay nàng, cười tươi như hoa nói: “Ai gia nghe nói, trước đó vài ngày con đã thay Ngọc Nhi chịu khổ, hiện nay thân thể đã tốt hơn chưa? Sinh thời còn có thể nhìn thấy Ngọc Nhi lấy tức phụ, lại khỏe mạnh như thế, Ai gia cũng không còn tiếc nuối.”

“Tôn tước phụ tạ Hoàng tổ mẫu quan tâm, thân thể tôn tước phụ đã không sao, sau này cũng nhất định tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận thê tử, hầu hạ

tướng công.” Đỗ Phúc Hề kính cẩn khôn khéo trả lời.

Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Thái hậu tràn đầy vui mừng, không ngừng gật đầu. “Tốt tốt, trở về ngồi cùng với Ngọc Nhi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 40

Trước mặt mọi người, Thái Hậu ban thưởng vòng tay mình đang đeo, còn xem những ngôi sao giấy như trân bảo, điều ấy chứng tỏ bà đối với Lan Dương Vương Thế tử Phi này rất coi trọng.

Đỗ Tự Trân và Hàn Thị cũng nằm trong hàng ngũ tân khách, mặc dù ngồi ở phía sau, nhưng lúc Thái hậu bày tỏ lòng coi trọng với Đỗ Phúc Hề ở trước mặt mọi người, bọn họ cũng nhìn thấy rõ ràng, Đỗ Tự Trân cảm thấy rất an ủi, còn hai mắt Hàn Thị như tỏa sáng, tinh thần phấn chấn.

Hôm nay, bà ta mang theo hai nữ nhi cùng đến, mục đích thật sự là muốn những con cháu quý tộc được mời ở trong kinh thành nhìn thấy hai tỷ muội bọn họ, vì bọn họ mưu cầu một mối nhân duyên tốt, ngay cả Đỗ Phúc Hề còn có thể được Thái Hậu yêu thích, vậy hai nữ nhi của bà ta càng không thành vấn đề.

Ai ngờ vừa đảo mắt một cái, đã thấy bọn họ si mê nhìn Tôn Thạch Ngọc, bà ta giận dữ nhéo hai người một cái thật mạnh dưới gầm bàn, muốn bọn họ thu liễm một chút, ngày đó chịu khuất nhục ở vương phủ, bà ta vẫn còn ghi hận trong lòng, biết rõ không còn hy vọng bước vào vương phủ, còn nhìn cái gì chứ? Giống như tự chuốc lấy nhục.

Tất nhiên Đỗ Phúc Hề không biết những thứ cong cong queo queo bên nhà mẹ đẻ, nàng đang bận rộn đánh giá ngư thiện của hoàng thất, ăn đến cực kỳ vui vẻ, cung nữ đứng phía sau hầu hạ đồ mồi hôi đầy trán, gấp thức ăn cũng không kịp tốc độ ăn của nàng.

Nàng bất chợt ngừng đầu, nhìn thấy Thái Hậu và Hoàng Thượng đều đang mỉm cười nhìn nàng, nàng sững sờ, nhưng lập tức cười đáp lại, rồi tiếp tục ăn.

Trong lúc nàng đang ăn vui vẻ thì Tôn Thạch Ngọc bên cạnh lại bất ngờ lên tiếng: “Hoàng bá phụ, không biết lần này chinh phạt Đông Ngô, Hoàng bá phụ định phái người nào nắm giữ ấn soái?”

Đỗ Phúc Hề nuốt chút nữa bị sặc. Cái tên này, có nhất thiết phải nổ sủng gây rối loạn trong lúc người ta đang ăn hay không?

Lời này vừa nói ra, gần như tất cả mọi người đều đồng loạt dừng đĩa.

Sai người nào nắm giữ ấn soái? Mạnh Bất Quần sắp được bổ nhiệm làm Bình Mã Đại Nguyên Soái đi chinh phạt Đông Ngô, là chuyện mà cả Thượng Kinh này ai cũng biết, thậm chí cả thiên hạ đều biết, còn cần phải hỏi sao?

Sắc mặt Mạnh Bất Quần thật khó coi, cái tên tiểu tử mặt trắng thế tử gì đó, lại hỏi như thế trước mặt hắn, là cố ý khiến hắn mất mặt sao?

Trong điện vốn náo nhiệt, nhất thời trở nên yên tĩnh, Hoàng Thượng cười một tiếng, ôn hòa nhìn Tôn Thạch Ngọc: “Ngọc Nhi quan tâm chiến sự quốc gia, khiến Trẫm rất bất ngờ.”

Tôn Thạch Ngọc cất giọng tự nhiên: “Hoàng bá phụ, chất nhi không chỉ quan tâm đến chiến sự quốc gia, còn định ra sa trường tiêu diệt kẻ thù, cầu đạt công danh.”

Trong điện chỉ có Đỗ Phúc Hề chưa từng xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc, giễu cợt hay cười sặc sụa, nàng đã sớm biết kế hoạch của hắn, chỉ không ngờ hắn sẽ bắt đầu áp dụng ngay tại thọ yến của Thái Hậu.

“Thế Tử đã suy xét kỹ càng trước khi nói những lời này hay chưa?” Mở miệng là Định Quốc Công, khinh miệt biểu hiện đầy trên gương mặt ông. “Lão phu khuyên Thế tử nên nhớ rõ, sa trường không phải là y quán, có thể dễ cho Thế tử muốn đến thì đến, muốn nằm thì nằm, trước khi mạnh miệng nói như vậy, vẫn nên đo lường cân lượng của bản thân mình.”

Ông nói những câu này vô cùng không khách khí, hoàn toàn không cố kỵ mặt mũi của Lan Dương Vương Gia và Vương Phi, còn trào phúng ám chỉ Tôn Thạch Ngọc là một cái ám sắc thuốc.

Lan Dương Vương Phi sột rượt bảo hộ nhi tử, đang muốn lên tiếng phủ nhận, Đỗ Phúc Hề đã đi trước một bước, mở miệng nói: “Định Quốc công nói như vậy là sai rồi, nam nhi chí tại sa trường, khí thế hào hùng bộc trong da ngựa, lưỡi gáo vẩy vùng soi nhật nguyệt, thiết kỵ lao nhanh rung chuyển núi đồi! Chỉ cần là nam tử hán của vương triều Đại Tuyên, ai cũng có thể tận trung vì nước, sao tướng công nhà ta không thể ôm trong lòng mộng tướng sa trường?”

Nàng dùng lời bài hát “Dũng sĩ tiến hành khúc” của kiếp trước nói rất hùng hồn, quả nhiên thấy sắc mặt của Định Quốc Công đen như đất nòi.

Xin lỗi công công chân chính, đối nghịch với ngài cũng là tình thế bất đắc dĩ! Nàng nhìn sang Tôn Thạch Ngọc, hấn đang nhủ mảy, chắc hẳn đối chọi gay gắt như thế với phụ thân của mình, trong lòng hẳn cũng rất không dễ chịu.

Đứng ở lập trường của Định Quốc công, sau khi nhĩ tử chết, ông bỗng nhiên mất đi chỗ dựa, dĩ nhiên sẽ dốc toàn lực ủng hộ nâng đỡ Mạnh Bất Quân, cũng là một thành viên của quân Vệ gia, huống chi từ nhỏ Mạnh Bất Quân cũng đã lớn lên ở phủ Định Quốc Công, lại là tâm phúc đắc lực của nhĩ tử ông, coi như là người trong nhà.

“Ôm trong lòng mộng tưởng sa trường?” Định Quốc Công cười nhạo một tiếng. “Vây cũng phải có tư cách mới có thể nằm mơ, ngay cả một chút tư cách cũng không có mà dám mở miệng nói mấy lời cuồng ngôn, cũng chỉ làm ầm ĩ để lấy cung chiêu của nhiều người mà thôi, bình sinh lão phu khinh thường nhất là loại người chỉ nói suông mà không làm gì cả.”

Lão thất phu này! Lan Dương Vương Phi tức giận định mở miệng.

Đỗ Phúc Hề thấy thế lập tức nói: “Định Quốc Công Gia, ngài đã từng trẻ tuổi chứ? Lúc đó cũng có không ít mộng tưởng chứ? Ai chưa từng trải qua cửa ải mơ mộng này, ai không hừng khởi khi đất đai lưu lại dấu chân nam nhĩ, cần gì rặng danh trong lịch sử, tướng công nhà ta chỉ muốn vì vương triều Đại Tuyên mà tận một phần sức lực, cũng không nghĩ mưu đồ danh tiếng.”

Lưng bàn tay và lòng bàn tay đều là thịt, nàng không muốn Vương Phi và Định Quốc Công phát sinh xung đột, khẳng định tướng công cũng có cùng suy nghĩ với nàng.

Trương lai, có lẽ hẳn sẽ lấy thân phận Thế Tử của phủ Lan Dương Vương qua lại liên hệ với phủ Định Quốc Công, mặc dù không có cách nào nói rõ hẳn là nhĩ tử ruột thịt của họ, nhưng có thể lấy thân phận văn bối để quan tâm, giống như hẳn chưa từng rời khỏi . . . .

“Hay cho một câu 'cần gì rặng danh trong lịch sử!'” Hoàng Thượng vỗ tay, luôn miệng khen ngợi: “Vương triều Đại Tuyên ta đứng là cần một nam tử hán có chí khí như vậy, vút bút tông quân, báo đáp triều đình!”

Không thể nghi ngờ gì những lời vừa rồi là đứng về phía phủ Lan Dương Vương, có nhãn lực sẽ không tiếp tục phân bác.

Nhưng Định Quốc Công cũng không phải dễ dàn xếp như vậy, thân là Đế nhất Đại Thống Soái của quân Vệ gia, thân là lãnh tụ tinh thần của quân Vệ gia, ông không thể cho phép một con mèo bệnh hủy hoại quân đội của mình!

Ông cười lạnh nhìn Tôn Thạch Ngọc, lớn tiếng nói: “Thế tử đã có sẵn tấm lòng báo đáp triều đình, khẳng định thực lực phi phạm, không bằng ở trước mặt mọi người ở đây chứng minh năng lực của mình, khiến lão phu tâm phục khẩu phục.”

Hoàng Thượng nhượng mảy một cái: “Theo ý của Quốc Công, Thế Tử phải chứng minh như thế nào, Quốc Công mới có thể tâm phục khẩu phục?”

Ông đã biểu hiện rất rõ ràng mình đứng về phía phủ Lan Dương Vương, vậy mà Định Quốc Công vẫn nhất quyết không tha, nếu không nể mặt mũi Hoàng Hậu và Vệ Như Tĩnh đã qua đời, ông đã xuất ngôn khiển trách.

Ánh mắt sắc bén của Định Quốc Công liếc nhìn Tôn Thạch Ngọc rồi mới nói: “Hồi Hoàng Thượng, Thế Tử vừa mới hỏi Hoàng Thượng muốn phái người nào nắm giữ ấn soái, ngụ ý, dường như có ý tranh thủ vị trí Thống Soái, như vậy không bằng xin mời Thế Tử cùng Mạnh Phó Tướng Quân tỷ thí một trận đi!”

Đề nghị của Định Quốc Công rất hợp tâm ý Mạnh Bất Quân, nhân dịp này hẳn có thể biểu hiện thực lực của hẳn, thứ hai có thể hạ nhục con mèo bệnh này ngay tại chỗ.

Trong từ lâu ngày hôm đó, thái độ phách lối của tên tiểu tử kia khiến hẳn rất không vui, chẳng qua cũng chỉ là một quý công tử vô dụng, chỉ vì sinh ra đã ngâm thìa vàng, đội danh hào Thế Tử, muốn hẳn cúi đầu, hẳn phải cúi đầu, thật sự đã khiến hẳn phẫn nộ!

Tiểu tử kia đã từng giết được một tên địch hay tự mình kiếm ra một hạt gạo nào chưa? Cả gan hò hét ân nhân bán mạng trên sa trường như hẳn, không có bọn họ đấu tranh anh dũng, những thứ quý tộc sống trong nhung lụa này có thể trải qua cuộc sống an ổn ăn thịt uống rượu sao? Hôm nay lại nhắm vào hẳn, nếu hẳn không giáo huấn tên Thế Tử rầm thúi đó, hẳn sẽ không họ Mạnh!

Định Quốc Công nhìn thấy trong mắt Mạnh Bất Quân ánh lên sự hung tợn tàn nhẫn thì rất hài lòng, ông lập tức hỏi: “Mạnh Phó Tướng Quân, người có bằng lòng tỷ thí một trận cùng Lan Dương Vương Thế Tử hay không?”

Mạnh Bất Quân không chút do dự đáp: “Hạ quan rất vui lòng!”

“Ừ, có đảm lược.” Định Quốc Công rất hài lòng khen ngợi một câu, rồi lập tức nhìn sang Tôn Thạch Ngọc, hàng chân mảy nhượng lên khinh miệt.

“Thế tử, người thì sao? Dám tỷ thí cùng Mạnh Phó Tướng chứ?”

Cách hỏi của ông hoàn toàn không công bằng, nóng lòng bảo vệ con, Vương Phi vừa nghe xong lại nổi giận.

Lan Dương Vương giữ tay Vương Phi lại, mở miệng nói: “Cũng chỉ là lời nói đùa của tiểu hài tử, Quốc Công cần gì quá nghiêm túc?”

“Vương Gia nói lời ấy sai rồi, lão phu cũng không nhận ra Thế Tử nói đùa.” Định Quốc Công hơi nhủ mảy, định thần nhìn Tôn Thạch Ngọc. “Thế Tử vừa mới nói đùa sao? Lão phu thật sự mở rộng tâm mắt, ở trước mặt Thái Hậu và Hoàng Thượng nói đùa không chịu trách nhiệm, thật sự khiến người ta

hoài nghi Lan Dương Vương dạy dỗ quy củ như thế nào?”

Đĩ nhiên mọi người đều biết, ông đang muốn ép Tôn Thạch Ngọc tỷ thí với Mạnh Bất Quần. Ninh Vương, Cẩm Vương, Tuấn Vương, Lương Quốc Công, Trương Bình Hầu, đến những vương tước có bối phận cao, cũng chỉ ngồi đó xem náo nhiệt, sao lại không chứ? Không ai ngốc nghếch đến mức nhảy ra hoà giải, huống chi Lan Dương Vương và Đinh Quốc Công trở mặt đối với bọn họ lại là chuyện tốt, một là thân đệ của Hoàng Thượng, một là nhạc phụ của Hoàng Thượng, nếu kết hợp lại bọn họ mới phải khẩn trương.

“Hoàng bá phụ. . . . .” Tôn Thạch Ngọc nhìn Hoàng Thượng, thông thả lên tiếng.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều nhìn hẩn, nhìn hẩn xuống đài thể nào.

Chỉ thấy vẻ mặt Tôn Thạch Ngọc bình tĩnh, ung dung nói: “Chất nhi rất vui lòng tỷ thí cùng Mạnh Phó Tướng.”

Trong lòng mọi người sóng to gió lớn, chỉ là không ai lên tiếng, trong điện vẫn rất an tĩnh.

Hoàng Thượng cau mày: “Ngọc Nhi. . . . .”

“Hoàng Thượng, cứ làm như vậy đi.” Trước khi Hoàng Thượng lên tiếng phản đối, Thái Hậu đã mở miệng: “Sinh thần của ai gia có thể nhìn thấy nam tử hán của vương triều Đại Tuyên ta vì báo đáp triều đình mà tỷ thí, cũng là một chuyện tốt.”

Theo cách nghĩ của Thái Hậu, bà cho là tỷ thí không hề mất chút nào, dù sao thân thể Thế Tử yếu đuối là chuyện mọi người đều biết, nếu hoàn toàn không có lòng cầu tiến mới khiến người ta lo lắng.

Trải qua một thời gian dài, bà vẫn âm thầm cho rằng trường tồn của Tôn gia có thể sẽ không sống qua khỏi hai mươi tuổi, hiện tại chẳng những nó vẫn sống, lại còn chủ động mở miệng muốn ra sa trường tranh thủ công danh, bảo sao bà không cảm thấy an ủi?

Về phần Hoàng Thượng đang lo lắng cái gì, không phải bà không hiểu, tất nhiên là lo lắng trong lúc tỷ thí đao kiếm không có mất, xảy ra chuyện không may sẽ làm bị thương Ngọc Nhi, nhưng bà lại không lo lắng điểm này, dưới con mắt mọi người, hơn nữa lại tỷ thí trước mặt Hoàng Thượng, nhất định sẽ không xảy ra hỗn loạn gì.

“Mẫu hậu nói rất có lý.” Hoàng Thượng cố gắng nặn ra một nụ cười.

Thái Hậu đã lên tiếng, dĩ nhiên ông cũng không hai lời, không thể phạt ý Thái Hậu, huống chi hôm nay còn là sinh thần của Thái Hậu. Hoàng Thượng ôn hòa dặn dò: “Chỉ là tỷ thí, vạn lần không được tổn thương hòa khí, hiểu chưa?”

Lời nói của Hoàng Thượng quá rõ ràng -- không được tổn thương một cọng lông của Thế Tử.

Mạnh Bất Quần cũng không ngu đần như vậy, tên Thế Tử rầm thú này là bảo vật trong lòng Thái Hậu và Hoàng Thượng, hẩn cũng chỉ muốn cho Tôn Thạch Ngọc một lời cảnh cáo mà thôi, sao có thể vì một tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng mà đắc tội đương kim Hoàng Thượng và Thái Hậu? Nếu mình đã thương tên Thế Tử rầm thú này, sợ là có kiên dũng thiện chiến hơn nữa, chiến công nhiều hơn nữa, Hoàng Thượng cũng sẽ đoạt lại vị trí Tướng Quân của hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41

Chuyện tỷ thí đã được quyết định, tất cả mọi người trong thọ yến của Thái Hậu đều di chuyển đến trường luyện võ của hoàng gia.

Trên khán đài, Hoàng Thượng, Thái Hậu, Hoàng Hậu ngồi sòng vai với nhau, chỗ ngồi hai bên trái phải đều chật kín, tất cả đều là tân khách được mời đến thọ yến của Thái Hậu ngày hôm nay, không sót một ai, kể cả nữ quyến cũng đều có mặt, người người tranh nhau xem trận tỷ thí chưa từng có trong lịch sử-- người có võ công cao cường nhất đấu với người yếu kém nhất.

Mặt trời gay gắt treo trên cao, Tôn Thạch Ngọc và Mạnh Bất Quần đứng giữa sân đấu, tập trung tất cả sự chú ý của mọi người.

Mạnh Bất Quần cất tiếng cười sáng khoái, âm thanh vang dội, rất lễ độ hỏi: “Không biết Thế Tử muốn so cái gì với Mạnh mỗ? Mạnh mỗ sẽ 'khách tùy chủ tiện', theo ý Thế Tử.”

Giọng nói của hẩn lễ độ, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ tự phụ, dĩ nhiên mọi thứ đều là sở trường mới dám nói như thế, đồng thời cũng nói cho những người nóng lòng bảo hộ Tôn Thạch Ngọc biết rằng, hẩn không chiếm ưu thế, hạng mục tỷ thí là do Tôn Thạch Ngọc tự chọn.

“Nếu Mạnh PHÓ Tướng đã nói như thế, vậy so xạ tiễn đi.” Tôn Thạch Ngọc vẫn đạm phong khinh nói, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của hẩn, khiến hẩn trở nên chói mắt mê người, khiến người ta không thể mở mắt.

Vậy mà chỉ có một mình hần thân nhiên, người chung quanh đều bắt đầu bàn tán, tất cả đều thì thầm cười nhạo, chẳng lẽ tên Thế Từ vương giả đẹp đẽ này bị bệnh quá lâu, nên điên rồi sao?

Người người đều biết, luận về xạ tiễn, Mạnh Bất Quân là đệ nhị cung thủ của vương triều Đại Tuyên, đệ nhất cung thủ Vệ Như Tĩnh đã không còn trên nhân gian, nói cách khác Mạnh Bất Quân chính là đệ nhất cung thủ, Tôn Thạch Ngọc này e rằng ngay cả mũi tên cũng chưa từng cảm tới, lại dám tỷ thí xạ tiễn với Mạnh Bất Quân, thật là tự chuốc lấy nhục!

“Như thế nào? Tại sao không nói chuyện?” Tôn Thạch Ngọc cười cười. “Mạnh PHÓ Tướng, ngươi có dám tỷ thí xạ tiễn với Bản Thế Từ không?”

Sắc mặt Mạnh Bất Quân đen như đất nồi, tiểu tử này nhân mạnh hần là Phó Tướng nhiều lần như vậy là có ý gì?

Được lắm! Thật đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại chui vào, so xạ tiễn với hần ta, là tự đào hố chôn mình, nếu hần đã muốn tự đào huyệt cho mình, có lý nào hần ta lại không thành toàn?

“Tất cả đều nghe theo an bài của Thế Từ.” Hần ta lạnh lùng nói, mấy tiếng Phó Tướng này đã khiến hần hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng không cần phải khách khí nữa.

Hạng mục tỷ thí đã định ra, Vũ Lâm Quân trong cung lập tức mang đến hai tấm bia, đặt ở bên ngoài cách 50 bước.

Mạnh Bất Quân thử kéo một phát, mũi tên dễ dàng xuyên giữa hồng tâm, hần cười cười, vẻ mặt như 'không hề gì'.

Mọi người đều biết cự ly 50 bước hoàn toàn không thể làm khó được Đệ nhị cung thủ của vương triều Đại Tuyên Mạnh Bất Quân, nên đều chuyển tất cả sự chú ý lên người Tôn Thạch Ngọc, muốn xem Lan Dương Vương Thế Từ yêu ót hai tay trời gả không chặt này sẽ kéo dây cung như thế nào.

Tôn Thạch Ngọc ung dung bước ra sân, hần nâng trường cung, Điều Linh tiễn đáp xuống, ngay chính giữa hồng tâm.

Hai bên khán đài đồng thời vang lên những âm thanh kinh ngạc không thể tin, Vương Phi càng kích động hơn, bà đứng bật dậy.

Mặc dù hôm Phúc Nương trúng độc bà đã biết nhi tử có võ công, nhưng khi nhìn hần ở trước mặt mọi người đường đường giương cung bắn tên, không chút khiếp đảm, trong lòng bà thật sự rất vui mừng.

Vũ Lâm Quân lại dời mục tiêu ra xa 60 bước, lần này hai người vẫn bắn trúng giữa hồng tâm giống nhau, mục tiêu lại tiếp tục lui về phía sau, 70 bước, 80 bước, 90 bước, hai người đều bắn giữa hồng tâm.

Mục tiêu đã dời ra xa ngoài trăm bước, những người có thể bắn bách phát bách trúng ở vương triều Đại Tuyên cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Mạnh Bất Quân cũng là một trong số đó. Mũi tên của hần ngay giữa hồng tâm, kỹ xảo thuần thục khiến bên ngoài vang lên những tràng pháo tay vang dội, mọi người đều lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, nhất là đám đại thần theo phe phái Định Quốc Công và gia quyến, càng dốc sức reo hò lớn tiếng hơn.

Lúc này, Vương Phi đã khản trương đến mặt mũi trắng bệch, bà căng thẳng nắm chặt tay Vương Gia, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Tôn Thạch Ngọc trầm tĩnh nâng trường cung, không bị ảnh hưởng chút nào bởi những tiếng hò reo bên ngoài sân đấu, vẫn ung dung lắp tên vào, rồi buông ra, mũi tên lao đi như xé gió, như sao băng xẹt qua.

Vũ Lâm Quân phía trước lớn tiếng thông báo: “Lan Dương Vương Thế Từ, ngay giữa hồng tâm!”

Làm tốt lắm! Đỗ Phúc Hề cũng kích động đến đỏ bừng mặt.

Hoàng Thượng vừa mừng vừa sợ nói: “Hôm nay Ngọc Nhi thực sự để cho Trẫm nhìn bằng một cặp mắt khác!”

Sắc mặt Mạnh Bất Quân thay đổi liên tục, vô cùng đặc sắc. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hần ta, tên tiểu tử bệnh hoạn này lại là một cao thủ xạ tiễn thâm tàng bất lộ, hần còn ẩn giấu tuyệt kỹ khác hay không? Nhưng nhắm vào hần ta là có mục đích gì? Trước đó hần ta chủ quan, bởi vì hoàn toàn không đặt Tôn Thạch Ngọc vào trong mắt, hiện tại thì khác, nghi vấn trong lòng hần ta ào đến như thác đổ.

Tôn Thạch Ngọc không nghe tất cả mọi người đang đàm luận về hần, hần lười biếng nói: “Cứ mười bước mười bước như vậy thì quá nhàm chán, không bằng lui mục tiêu ra xa ngoài hai trăm bước đi.”

Sắc mặt Mạnh Bất Quân đại biến. Ngoài hai trăm bước?! Ngoài hai trăm bước là thủ pháp cao siêu mà chỉ Vệ Như Tĩnh mới có, ngay cả hần ta cũng chỉ may mắn bắn trúng ba phát, hơn nữa cũng không bắn trúng hồng tâm. Xem ra tên tiểu tử này không thắng được hần ta, nên muốn xuất chiêu hèn hạ, buộc hần ta xấu mặt. . . . .

“Như thế nào? Mạnh PHÓ Tướng?” Tôn Thạch Ngọc nở nụ cười như có như không nhìn Mạnh Bất Quân. “Ngươi dám không? Dám dời mục tiêu ra ngoài hai trăm bước, cùng Bản Thế Từ phân cao thấp không?”

Đôi mắt đen của hần hoàn toàn đối lập với giọng điệu bốn cọt, sáu không lườm nhìn Mạnh Bất Quân.

Mạnh Bất Quân, rốt cuộc vì sao ngươi muốn giết ta? Vì sao phải thẳng tay ám sát người luôn coi ngươi như huynh đệ thù tấu?

“Mạnh mẽ đã nói qua, Thế Từ muốn tỷ thí như thế nào thì tỷ thí như thế ấy, vì sao còn hỏi?” Mạnh Bất Quần có chút không kiên nhẫn phất ống tay áo, cõ về thấp thỏm không yên.

Vũ Lâm Quân lại lùi mục tiêu ra ngoài hai trăm bước, Mạnh Bất Quần đi tới, gương cung, cố gắng ổn định tinh thần, hít một hơi thật sâu.

Đang lúc hần muốn kéo dây cung thì Tôn Thạch Ngọc chợt thông thả nói: “Khoan đã --”

Mạnh Bất Quần ngừng lại, nhìn hần, rồi hừ một tiếng. Sợ rồi sao? Tên tiểu tử cuồng vọng, hiện tại cầu xin tha thứ, gia tạm tha cho ngươi. . . . .

“Đấu theo cách thông thường thì có gì vui chứ?” Tôn Thạch Ngọc cười nói. “Không bằng gọi hai cung nữ hoặc thái giám đội mục tiêu ở trên đầu.”

Lời đề nghị to gan này khiến cả trường đấu nhón nháo thêm lần nữa, chỉ cần sơ sót một cái, sẽ xảy ra án mạng.

“Thiếp thân sẽ đội mục tiêu cho tướng công nhà ta!” Đỗ Phúc Hề lập tức đứng dậy bước ra khỏi hàng, xung phong đảm nhận, đám người Vương Phi muốn can cũng không kịp.

Nàng vén váy lên, chạy thật nhanh đến mục tiêu hai trăm bước ở ngoài kia, dưới sự hiệp trợ của Vũ Lâm Quân, nàng đội mục tiêu lên đầu, rồi nhe răng cười với Tôn Thạch Ngọc đang đứng cách đó hai trăm bước, giống như đang truyền đạt -- ta tin tưởng chàng, chàng nhất định sẽ không để cho ta có chuyện, chàng nhất định có thể bắn ngay chính giữa hồng tâm!

Vương Phi thấy như vậy thì trong lòng cảm động, Phúc Nương đã làm được như vậy, người làm mẫu thân như bà sao có thể không làm gì cả? Bà đứng lên, lớn tiếng chất vấn: “Tức phụ của Bản Phi cũng dám ra sân, Quốc Công, bên phía của các ngươi? Ai sẽ đội mục tiêu?”

Định Quốc Công bị nói đến gương mặt không còn ánh sáng, không thể làm gì khác hơn là phái đại nha hoàn nhất đẳng Xuân Phương mà Quốc Công phu nhân mang tới đi lên, Xuân Phương sợ đến sắc mặt tái nhợt, nhưng không dám không nghe theo, trong lòng run sợ đi tới đội mục tiêu.

Chuyện này hoàn toàn khác chuyện lúc nãy, làm không tốt, sẽ xảy ra án mạng. . . . .

Mạnh Bất Quần dồn hết sức mạnh, kéo căng dây cung, mũi tên bắn ra vèo một cái, mặc dù bắn trúng mục tiêu, nhưng không trúng hồng tâm, chuyện này thật sự không dễ dàng, ngay cả hần ta cũng đổ mồ hôi lạnh đầy mình, mặc dù không trúng hồng tâm, nhưng dự đoán Tôn Thạch Ngọc khẳng định kém hơn hần ta, nên hần ta cũng không lo lắng.

Tôn Thạch Ngọc vẫn không đổi sắc mặt, hần chỉ đau lòng tiểu nữ tử đứng cách hai trăm bước ngoài kia đang chịu đựng cái nóng gay gắt của mặt trời.

Nữ nhân ngốc nghếch này, thật không biết nàng ấy lấy đầu ra dững khí đó, chưa từng thấy qua kỹ thuật bắn tên của hần, lại hoàn toàn tin tưởng hần, giao cả sinh mạng cho hần, đợi khi trở về phủ, hần nhất định phải đánh vào mông nàng ấy một trận, tương lai nàng phải dưỡng dục hài tử của bọn họ, kích động như vậy sao có thể hành sự?

Hần mắt diếc tai ngơ những cổ động chung quanh mình, bình tĩnh rút từ trong túi ra ba mũi tên, tay trái cầm cung, kéo căng dây cung, mũi tên mang theo tiếng xé gió, bay vào ngay giữa hồng tâm, hần phất tên như bay, hai mũi tên còn lại liên tục lao tới, mũi tên sau bắn vào đuôi mũi tên trước, chẻ nó ra làm đôi cắm phập vào hồng tâm.

“Tiến pháp khá lắm!”

“Tốt!”

Tiếng hoan hô không ngừng vang lên, Hoàng Thượng nhìn tấm bia không chớp mắt, Tôn Thạch Ngọc một phát bắn trúng hồng tâm, ngay cả ông cũng quên mất hình tượng mà đứng lên.

“Quách Phúc Lâm, mang cung của Trẫm tới đây!”

Quách Phúc Lâm nhanh chóng mang tới một trường cung khắc hoa bằng đồng mạ vàng mà Hoàng Thượng ngự dụng.

Hoàng Thượng cười tươi rồi nói: “Ban thưởng cung của Trẫm cho Lan Dương Vương Thế Từ.”

Tôn Thạch Ngọc đón lấy trường cung, dập đầu tạ ơn.

Lúc này từ chân trời có một đám chim nhạn bay tới, dàn hàng thành chữ bát, hần chỉ liếc mắt nhìn rồi gương trường cung Hoàng Thượng ban thưởng, lấp tên, trường tiễn như sao băng lao về phía đàn chim nhạn, con nhạn đầu đàn rơi xuống, không một chút sai lệch rớt xuống đầu Mạnh Bất Quần.

Trong tích tắc, dáng vẻ buồn cười của Mạnh Bất Quần khi bị con chim nhạn đập vào đầu khiến cả trường đấu cười nghiêng ngả, Mạnh Bất Quần tức giận hất thi thể con chim nhạn ra xa, sắc mặt xanh mét.

Hoàng Thượng ở đây, hần không thể phất tay áo bỏ đi, gương mặt lại bị dính máu nhạn, chẳng những bại bởi Tôn Thạch Ngọc, còn trở thành trò cười cho mọi người, thực sự tức chết hần mà.

Cùng lúc đó, bên kia sân đấu, có một người vẫn chưa kịp hồi thần, tim đập loạn nhịp, thì lại nghe một người khác kích động hét lên: “Quốc Công Gia! Ngài nhìn tiến pháp đó đi..... sao có thể giống với Tướng Quân như vậy?! Có thể như vậy sao?!”

Người đang kích động âm ỉ chính là Dạ Phi, không kịp hồi thần là Định Quốc Công, ông giống như không còn nghe thấy gì cả, kỹ thuật bắn cung cao minh mà Tôn Thạch Ngọc vừa thể hiện, ông nhìn đến thân thể lay động từng con, đôi tay không tự chủ run rẩy.

Thuật cưỡi ngựa, bắn cung, kiếm thuật của Tĩnh Nhi, là một tay ông đã dạy từ khi nó còn nhỏ, tuyệt kỹ mũi tên sau chẻ đôi mũi tên trước cắm vào hồng tâm này, là kỹ pháp năm Tĩnh Nhi tám tuổi, ở vương triều Đại Tuyên này, ngoài Tĩnh Nhi ra, còn ai biết tiền pháp tuyệt diệu như thế? Ông kích động không thôi chăm chú nhìn Thạch Ngọc Ngọc đang đứng trong sân đấu, không ngờ đối phương cũng đang nhìn về phía ông, lại còn khẽ gật đầu một cái, khiến ông không thể nói ra nửa chữ bất bẻ.

Còn một người vẫn luôn nhìn Tôn Thạch Ngọc không chớp mắt, đó là Hải Dung Quận Chúa của Tuấn Vương phủ, trong mắt nàng ta phát ra một loại ánh sáng lấp lánh, gương mặt mịn màng như ngọc yêu kiều đẹp đẽ, phong thái mà Tôn Thạch Ngọc vừa thể hiện đã hoàn toàn chinh phục nàng ta.

“Phụ thân, nữ nhi thấy Lan Dương Vương Thế Tử này rất tốt, e là không thua kém Vệ Tướng Quân đâu.” Nàng ta biết Định Quốc Công đã từng nghị thân với phụ thân của nàng ta, có ý muốn nàng ta làm tức phụ, nhưng sau lại không thành, e rằng do Vệ Tướng Quân không hài lòng nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 42

Ài, thật không có mắt, Mạc Hải Dung nàng cũng không phải là loại nữ nhân nững na nững nịu, không tới đề thân là tổn thất của người kia, cũng may là hôn sự không nghị thành, nếu không bây giờ nàng có thể đã trở thành quả phụ rồi.

“Tốt thì có tác dụng gì?” Tuấn Vương nhàn nhạt nói. “Cách đây không lâu Thái Hậu đã làm chủ, cưới thiên kim phủ Tả Tướng làm Thế Tử Phi rồi.”

Mạc Hải Dung cười hi hi: “Vậy thì đã sao?”

Đôi mắt linh động của nàng ta, hứng thú nhìn Tôn Thạch Ngọc ở trong sân đấu, bản lĩnh và dung mạo anh tuấn như thế này, thật không chút nào giống với cái người sắp chết trước đây, tuấn mỹ như ngọc, trước đây đã che giấu ở đâu, sao hôm nay mới bộc lộ tài năng? Dĩ nhiên Tôn Thạch Ngọc không biết có người đang quan sát mình, tâm mắt của hắn rời khỏi người Định Quốc Công, nhìn thẳng vào bóng dáng nhỏ xinh đang chạy về phía hắn.

“Tướng công!” Đỗ Phúc Hề đã bỏ mục tiêu xuống từ lâu, vui sướng chạy về phía Tôn Thạch Ngọc, mà Xuân Phương thì sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất không đứng dậy nổi.

“Nữ nhân ngu xuẩn này, không cho phép làm như vậy nữa.” Tôn Thạch Ngọc khẽ vuốt ve gương mặt đỏ bừng do phôi nắng của nàng, yêu thương không có ngôn ngữ nào diễn tả.

Cánh tay mềm mại của nàng choàng lên bờ vai rộng của Tôn Thạch Ngọc, nhẹ nhàng nhón gót sen, kê vào lỗ tai hắn hỏi: “Hôm nay chàng bộc lộ tuyệt chiêu bắn tên này, mặc dù rất đẹp trai đấy, nhưng chàng không sợ đứt dây động rừng sao, khiến họ Mạnh kia nảy sinh phòng bị đối với chàng?”

Tôn Thạch Ngọc cười trêu: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, ta chính là muốn khiến hắn bất an.” Dứt lời liền đưa tay vén đám tóc xộc xệch ra sau tai cho nàng.

Từ chỗ ngồi, Vương Phi cười với Vương Gia nói: “Nhìn thấy tình cảm của hai đứa nó thật tốt.”

Vương Gia cười đáp lại Vương Phi, có hơi cảm khái nói: “Công lực bắn tên này của Ngọc Nhi, phụ vương như ta lại hoàn toàn không biết, thật là thất trách, ta nên quan tâm Ngọc Nhi nhiều hơn mới đúng.”

Vương Phi cười thân nhiên: “Không trách chàng, thường ngày Hoàng Thượng giao cho chàng quá nhiều việc, bận rộn cả ngày lẫn đêm, dĩ nhiên không cách nào có mặt hai nơi được.”

Vương Gia lơ đãng hỏi: “Mộng Quân, nàng biết Ngọc Nhi luyện bắn tên khi nào?”

“Không biết.” Vương Phi cười một tiếng. “Nhất định là hài tử này muốn cho chúng ta một kinh hi, nên đã lén lút luyện tập cùng ám vệ!” Vương Gia trầm ngâm. Vương Phi không biết võ công nên không biết, công lực bắn tên như thế không thể chỉ luyện một sớm một chiều mà thành, phải tích lũy mấy năm không gián đoạn mới có thể thuần thục như vậy, huống chi trong vương phủ lại không có sân tập bắn tên, hắn đã luyện tập ở đâu?

“Vương Gia, Ngọc Nhi hành sự lén lút, luyện thành bản lĩnh bắn tên mà không ai biết, thật là hoang đường, hôm nay còn ở trước mặt Hoàng Thượng và Thái Hậu ra mặt thể hiện, đắc tội Định Quốc Công và Đại Tướng Quân tương lai, sau khi trở về Vương Gia nhất định phải trách phạt hắn một trận thật nặng mới được.” Nghiêm Trắc Phi không vui nói.

Hôm nay lại để cho con mèo bệnh kia đoạt hết danh tiếng, nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Hoàng Thượng và Thái Hậu, sẽ không thật sự cho con mèo bệnh đó gia nhập quân doanh chứ?

“Vi sao Trắc Phi lại nói ra những lời đó?” Vương Phi cứng người, trên mặt không còn ý cười, nghiêm túc nói: “Ngọc Nhi có lòng tiến thủ như vậy, người phải cao hứng thay cho nó mới phải, ngược lại muốn trách phạt? Bản Phi nghĩ không ra Ngọc Nhi phải bị trách phạt chỗ nào, bất cứ kẻ nào muốn động vào một ngón tay của Ngọc Nhi, Bản Phi tuyệt đối không tha thứ!”

Lần đầu tiên Vương Phi nặng lời như thế, từ trước đến giờ bà luôn ôn hòa, hiếm khi thấy bà lấy phi vị của mình ra áp chế người khác, chứng minh bà mới đúng là Lan Dương Vương Phi, hài tử của bà là trưởng tử của Lan Dương Vương, cũng là Thế Tử, không cho phép người khác nói ngắn nói dài.

Nghiêm Trắc Phi bị nói đến méo mặt, nắm chặt khăn tay đến khớp xương trắng bệch, chứng minh trong lòng đang chịu đựng cơn tức giận khủng khiếp.

“Trắc Phi cũng chỉ nói vậy thôi, nàng cần gì phải tức giận?” Vương Gia vội hoà giải, rồi hung hăng tròn mắt nhìn Nghiêm Trắc Phi, khiến bà ta cảm miệng.

Ông lại nói với Vương Phi thêm vài câu, rốt cuộc tâm tình Vương Phi cũng khá hơn.

Lúc này, không biết Đỗ Phúc Hề đang hỏi Tôn Thạch Ngọc cái gì, giống như là muốn hấn dạy mình bắn tên, lại khề khàng vuốt ve trường cung mạ vàng mà Hoàng Thượng vừa ban thưởng, lại có vẻ như đang sờ soạng hoàng kim, cả gương mặt đều toát lên ý muốn chiếm làm của riêng, Vương Phi nhìn thấy mà buồn cười.

Bà vui vẻ nhìn bọn họ, dịu dàng gọi: “Ngọc Nhi, Phúc Nương, mau trở về đây uống chút nước giải nhiệt, coi chừng trúng nắng ngất đi đấy.”

Ánh mắt Hoàng Thượng chốc lát lại dừng trên người Lan Dương Vương Phi, cho đến khi giọng nói của Hoàng Hậu vang lên: “Hoàng Thượng, có muốn bãi giá hồi cung hay không? Mẫu Hậu không thể liên tục ở đây hứng gió được.”

Hoàng Thượng phục hồi lại tinh thần, gật đầu với Hoàng Hậu một cái: “Hoàng hậu nói cực phải, bãi giá hồi cung đi.”

Sau ngày thọ yến của Thái Hậu, Tuấn Vương Phi liền vào cung Từ Ninh cung gặp Thái Hậu, bầu bạn và dùng bữa với Thái Hậu, ở cung Từ Ninh một canh giờ mới rời khỏi, sau đó Thái Hậu tự mình bãi giá đến điện Túc Tâm gặp Hoàng Thượng.

Điện Túc Tâm là nơi mà ngày thường Hoàng Thượng hạ triều phê duyệt tấu chương, Thái Hậu chưa bao giờ đến điện Túc Tâm quấy rầy ông xem công văn, vì vậy khi nhìn thấy đã quá giờ lên đèn mà Thái Hậu còn tự mình đến đây, Hoàng Thượng vô cùng kinh ngạc.

“Mẫu Hậu, sao lại tới đây? Có chuyện gì sai người tới gọi nhi tử qua là được.” Hoàng Thượng vội vàng hạ tấu chương, nghênh đón Thái Hậu đến ngồi trên nhuyễn塌.

“Hôm nay Tuấn Vương Phi tới thăm Ai gia, tặng một phần đại lễ đấy.” Thái Hậu cười tươi như hoa nói.

Hoàng Thượng cũng cảm thấy hứng thú, cười hỏi: “Là đại lễ gì lại có thể khiến Mẫu hậu vui vẻ như thế?”

Trong thọ lễ ngày hôm qua, hạ lễ quý trọng không ít, mẫu hậu cũng chỉ ôm ngôi sao giấy của tức phụ Ngọc Nhi trở về cung Từ Ninh sờ sờ vuốt vuốt, còn lại đều thu vào kho phòng, nghĩ đến đại lễ Tuấn Vương Phi đưa tới ngày hôm nay khẳng định là phải rất nổi bật, không những khiến mẫu hậu nhận lấy, còn vội vã tới đây nói với ông.

“Đứa nhỏ Hải Dung kia có tình ý đối với Ngọc Nhi của chúng ta.” Thái Hậu mừng rỡ nói.

Hoàng Thượng sững sờ: “Hải Dung sao?”

“Đúng vậy.” Thái Hậu cười nói. “Hải tử kia tính nét đáng yêu, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười chào đón người khác, chuyện to tay đình cũng có thể mỉm cười bỏ qua, rất khác biệt với những Quận Chúa vương phủ khác, Ai gia rất thích.”

Hoàng Thượng ngập ngừng: “Nhưng Mẫu Hậu, Ngọc Nhi đã có Phúc Nương.”

“Không hề gì.” Thái Hậu cười cười rồi nói. “Tuấn Vương Phi nói, Hải Dung nguyện gả cho Ngọc Nhi làm bình thê, có thể thấy đứa nhỏ đó rất thích Ngọc Nhi của chúng ta mới có thể cam chịu làm bình thê, nàng là trưởng nữ của Tuấn Vương, là hòn ngọc quý trên tay phủ Tuấn Vương.”

Hoàng Thượng khẽ nhưng mày: “Thật sao?”

“Gả làm bình thê là Hải Dung tự mình nói ra, nhất định không lý nào dối ý.” Thái Hậu thúc giục. “Chuyện này không thể kéo dài, tránh Hải Dung thay đổi tâm ý, Tuấn Vương có thể trợ lực cho Ngọc Nhi bao nhiêu chứ, Tả Tướng không thể bì kịp, điểm này Hoàng Đế cũng rõ hơn ai.”

“Nếu Tuấn Vương có thể trở thành nhạc phụ của Ngọc Nhi, như vậy dĩ nhiên rất tốt.” Hoàng Thượng suy ngẫm chốc lát. “Nếu Ngọc Nhi thật sự có lòng cầu đạt công danh, như vậy càng cần phải có sự tương trợ của Tuấn Vương.”

“Đây chính là con đường duy nhất.” Thái Hậu thuận thế nói thêm. “Nếu Ai gia và Hoàng Thượng không suy tính cho Ngọc Nhi, ai sẽ suy tính cho Ngọc Nhi đây? Ưất ức cho đứa nhỏ này đã lâu, chúng ta phải bồi thường cho nó.”

Hoàng Thượng suy nghĩ một lúc rồi nói: “E là không tiện giao phó với Tả Tướng, dù sao ngày đó xung hi là ý chỉ của mẫu hậu, đối với tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc của Ngọc Nhi, Tả Tướng một câu ý kiến cũng không, hơn nữa, sau khi Phúc Nương qua cửa, thân thể Ngọc Nhi thật sự đã tốt hơn, có thể nói Phúc Nương đã lập công lớn, hiện tại đón Phúc Nương qua cửa còn chưa được một năm, không khỏi khiến người ta chê cười qua sông đoạn

cầu.”

“Điểm này Hoàng Thượng không cần phải lo lắng.” Thái Hậu lơ đãng nói. “Ai gia thấy Phúc Nương là một đứa bé thông tuệ, nhất định có thể dung nạp người, huống chi mặc dù là bình thê, nhưng Phúc Nương vẫn là nguyên phối, hơn nữa, tương lai sẽ còn có thêm Trắc Phi và các thị thiếp khác vì Ngọc Nhi khai chi tán diệp, tương lai Ngọc Nhi chính thức làm Lan Dương Vương, đến lúc đó có Phúc Nương và Hải Dung đồng tâm vì Ngọc Nhi chấp chương hậu viện vương phủ, Ai gia cũng yên lòng.”

“Như vậy thì do Mẫu Hậu làm chủ đi!” Nghĩ đến hình ảnh Phúc Nương và Hải Dung đồng tâm vì Ngọc Nhi chấp chương hậu viện, Hoàng Thượng cũng không nói gì thêm.

Sau khi Thái Hậu rời đi, Hoàng Thượng vẫn tiếp tục ở lại điện Túc Tâm xem tấu chương đến tối muộn, có lẽ trong lòng có tâm sự, cho nên mặc dù thời gian xem dài, nhưng tấu chương lại không xem được bao nhiêu.

“Hoàng Thượng, nên trở về tẩm cung nghỉ ngơi rồi.” Quách Phúc Lâm nhắc nhở.

Hoàng Thượng khoát tay áo: “Một lát nữa.”

Quách Phúc Lâm khom người lui ra.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Hoàng Thượng mới phân phó bãi giá trở về tẩm cung.

Hoàng Thượng bước ra điện Túc Tâm, liền nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của Hoàng Hậu trong bóng đêm dày đặc, đang mỉm cười nghênh đón, đi theo phía sau bà là một đám nội giám cung nữ đứng im tại chỗ.

Hoàng Thượng có hơi kinh ngạc, lập tức che giấu: “Hoàng Hậu, sao lại ở đây?”

“Đang đợi Hoàng Thượng.” Hoàng Hậu khom người hành lễ, sau đó bước lên bậc thang trước điện, tự mình choàng áo khoác lên vai cho Hoàng Thượng, cười cười nói: “Thần thiếp muốn bồi Hoàng Thượng đi qua Ngự Hoa Viên.”

Hoàng Thượng ôn hòa nhìn bà: “Đêm khuya sương nặng, sao Hoàng Hậu không cho người thông báo Trẫm? Ngây ngốc đợi ở đây.” Hoàng Hậu mềm dịu nói: “Hoàng Thượng đang xử lý chính vụ, sao thần thiếp có thể quấy rầy?”

“Lần tới nếu lại có húng trĩ, sai người thông báo Trẫm một tiếng, đừng đợi bên ngoài.” Hoàng Thượng cười dịu dàng, vui vẻ đón nhận bà cột dây áo choàng cho mình, khẽ nâng áo choàng lên vuốt ve. “Tú công này thật tinh xảo, chẳng lẽ là Hoàng Hậu tự thêu?”

“Hoàng Thượng đang cười thiếp sao.” Hoàng Hậu cười đến dịu dàng. “Tú công của thần thiếp không tốt, không so được sự khéo tay của Nhu Phi, cũng chỉ làm cho Hoàng Thượng chê cười thôi.”

Khóe miệng Hoàng Thượng khẽ nhếch lên một nụ cười: “Trẫm cảm thấy rất tốt.”

Hoàng Hậu nhìn nụ cười của ông, trong lòng căng thẳng, vội vàng mở miệng cười tươi tắn, thấy thú vị nói: “Như vậy thần thiếp sẽ thêu cho Hoàng Thượng một cái túi thơm nhỏ.”

Hai người cười cười nói nói, cùng nhau đi về hướng Ngự Hoa Viên, dưới ánh trăng mờ ảo, hai nội giám cung nữ đi theo phía đằng sau, không dám đến quá gần, cũng không dám cách quá xa.

*****

Đỗ Phúc Hề vươn vai một cái: “Mời nàng ấy đến thiên sảnh ngồi đi, ta sẽ ra ngay.”

Kể từ khi Tôn Thạch Ngọc bộc lộ tuyệt kỹ bán cung ở trong cung, áp chế nhuệ khí của Mạnh Bất Quân, trong kinh thành bắt đầu lưu truyền tin đồn Lan Dương Vương Thế tử rất được Hoàng Thượng coi trọng, thậm chí Hoàng Thượng còn tính bổ nhiệm Lan Dương Vương Thế Tử làm Nguyên Soái, ngày trước Thế Tử Phi nàng đây chưa từng được nghe thấy, trong nháy mắt nhân khí lại tăng dữ dội, mỗi ngày đều có một phủ nào đấy, một đám phu nhân nữ quyền nào đấy lần lượt chuyển danh thiếp muốn tới thăm nàng, nàng thu lễ đến mỏi tay.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 43

“Sao hôm nay Hà Di Nương lại tới đây?” Đỗ Phúc Hề đến thiên sảnh, phân phó Đào Hoa pha trà, bưng lên một bàn điểm tâm.

“Thế Tử Phi, Di Nương là 'vô sự bất đăng tam bảo điện' (không có việc không đến), hiện tại thân phận người đã khác, mỗi ngày khách đến như mây, Di

Nương không có chuyện chính đáng cũng không dám tới quấy rầy người.” Hà Di Nương cười khanh khách, nói thẳng ra.

Đỗ Phúc Hề cũng thích cá tính thẳng thắn như vậy, còn hơn nhìn không thấu tâm can trong bụng.

Nàng cười nói: “Hà Di Nương có chuyện gì, nói thẳng là được.”

“Thế Từ Phi, ta nghe nói Hoàng Thượng đã ban cho Thế Từ quan chức rồi.” Hai mắt Hà Di Nương tỏa sáng nói.

“Có thật không?!” Đỗ Phúc Hề kinh ngạc hô nhỏ. Kinh ngạc của nàng cũng không phải giả, nàng thật sự chưa nghe nói đến. Hà Di Nương nháy mắt với nàng mấy cái. “Người cũng không cần gạt Di Nương, hiện giờ Thế Từ thăng Mạnh Phó Soái, là chuyện người người trong kinh đều biết, Hoàng Thượng ban cho Thế Từ chức quan cũng là chuyện đương nhiên.”

Đỗ Phúc Hề cười khoát khoát tay: “Hà Di Nương, chuyện như vậy ta thật sự không biết.”

“Được rồi, người nói không biết, Di Nương liền xem như người thật sự không biết.” Hà Di Nương đột nhiên nhỏ giọng nói.

“Di Nương muốn là, nếu Kiều ca nhi có thể đi theo bên cạnh huynh trưởng của mình làm việc, tương lai cũng có thể mưu cầu một chức quan nho nhỏ, như vậy Di Nương cũng thật sự cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Đây là chữ bát còn thiếu một nét nha (chuyện có thể không xảy ra), Đỗ Phúc Hề khó xử nói: “Hà Di Nương, chuyện này hiện tại ta thật sự không thể trả lời người, nhưng ta đáp ứng với người, nếu tướng công thật sự nhậm chức, ta sẽ xin hấn để Thiều Kiều đi theo làm việc bên cạnh hấn, nhưng nếu tướng công không đồng ý, vậy thì ta cũng không có biện pháp.”

Hà Di Nương vội nói: “Chỉ cần người mở miệng, Ngọc Nhi nhất định đồng ý, nhìn hấn yêu thương người như vậy, không giống ta, trong phủ tiếng nói không có trọng lượng, một câu cũng chẳng ai nghe. . . . .” Chữ cuối cùng nói ra cũng có chút ảm đạm.

Đỗ Phúc Hề có chút thương tiếc nhìn Hà Di Nương, vẫn còn là một mỹ phụ trung niên. Nhưng mà Hà Di Nương ở trong phủ quả thật là thấp cổ bé họng, nàng thấy Vương Gia đều đặt trọng tâm trên người Vương Phi, ngay cả Nghiêm Trắc Phi cũng ít để ý tới, thì nói gì đến Hà Di Nương, đã không chiếm được sủng ái của Vương Gia, tự nhiên trong phủ cũng không có địa vị.

“Uống trà đi, Hà Di Nương.” Nàng không muốn Hà Di Nương ở đây đỏ mặt thương cảm bản thân, liền cầm khối bánh trung thu cho bà ta.

“Cái này gọi là bánh trung thu, mới vừa nướng xong, người nếm thử.”

Hà Di Nương cắn một cái, cầm trên tay nhìn một hồi lâu, rồi thờ dãi nói: “Người đó, cũng thật nhiều suy nghĩ khéo léo, khó trách Vương Phi thương người như vậy.”

“Mẫu phi đối với người nào cũng tốt như vậy.” Đỗ Phúc Hề thật tâm nói.

Hà Di Nương cảm khái nói: “Đúng vậy, Vương Phi mềm lòng, thấy mưa rơi trúng chim non, cũng tự mình mang về phòng nuôi dưỡng, ngay cả nha hoàn hèn mọn như ta cũng xem như thân tỷ muội, thế gian này không có người tốt như Vương Phi.”

Đỗ Phúc Hề cười như không cười nhìn Hà Di Nương, “Hà Di Nương, người cũng rất tốt, là một mẫu thân thương yêu nhi tử.”

Hà Di Nương lập tức đỏ mặt xấu hổ: “Ta đâu có tốt? Nếu không phải có một mẫu thân xuất thân hèn hạ như ta đây, Kiều ca nhi cũng có thể nhận được yêu thương của Thái Hậu như Thế Từ, đều là tôn tử của Thái Hậu, nhưng Kiều ca nhi ngay cả cung Từ Ninh cũng chưa từng được bước vào. . . . . Ai, nhìn ta đây há mồm nói chuyện này để làm gì?” Bà ta vội lấy từ trong lòng ngực ra cái gì đó được bao bọc trong một cái khăn, mở khăn ra, là một túi thơm màu hồng tím xáo.

Bà ta xấu hổ nói: “Đây là túi thơm ta tự làm, thứ không đáng giá, một chút tâm ý mà thôi, Thế Từ Phi, hi vọng người có thể nhận lấy, đừng ghét bỏ.”

Ánh mắt Đỗ Phúc Hề sáng lên, vội cầm lên nhìn: “Sao lại ghét bỏ chứ? Tú công này thật tốt nha!”

Trên túi thơm không thêu mỹ nữ, hoa cỏ chim chóc, ngược lại chỉ thêu một thỏ con khá ái, đúng lúc kiếp trước nàng cũng cầm tinh con thỏ, vì vậy càng nhìn càng thích không muốn buông tay.

“Đưa nhỏ này, giống như là thật tâm thích vậy.” Hà Di Nương nhìn thấy cũng vui mừng, ánh mắt thân thiết tựa như đang nhìn tiểu bối của mình.

Đỗ Phúc Hề thân nhiên cười: “Là thật tâm thích! Hà Di Nương, người có rãnh thì thêu cho ta thêm mấy cái nữa đi! Ta muốn thay phiên đeo!”

Nàng lập tức thất túi thơm ở bên hông, nó có một mùi thơm nhàn nhạt, mùi giống như bạch xạ hương kiếp trước nàng rất thích, ngửi vô cùng thư thái, chờ Di Nương thêu thêm một cái nữa, nàng cũng cho Thế Từ đeo lên, cái này gọi là túi thơm tình nhân....

Nghĩ tới đây, nàng bỗng dung bật cười, cảm thấy rất dụi dỗi.

Hà Di Nương cũng không biết nàng đang cười cái gì. Nhìn vẻ mặt nàng hình như thật sự rất thích túi thơm này, bà ta quyết định sau khi trở về sẽ thêu thêm mấy cái nữa đưa tới.

Những ngày gần đây, thời gian Tôn Thạch Ngọc lưu lại phòng luyện công càng ngày càng dài, Đỗ Phúc Hề thỉnh thoảng cũng chờ hán, có lúc mệt mỏi quá sẽ ngủ trước, những lúc ngủ thiếp đi dần dần nhiều hơn những lúc chờ đợi.

Không biết thân thể này đang xảy ra chuyện gì, càng lúc càng buồn ngủ lười biếng, mặc dù ban ngày đã ngủ một lần, sau khi dùng bữa tối xong, nằm trên giường mặc kệ là đọc sách hay viết nhật ký, đều bắt đầu ngủ gà ngủ gật, tiếp theo đó hai mắt sẽ híp lại, nghĩ thầm chỉ chớp mắt một lúc là được, nhưng cả mười lần thì mười lần đều ngủ mất.

Đêm đã rất khuya, đêm nay tiếng gió rất lớn, Tôn Thạch Ngọc vẫn dễ y phục luyện công trở lại tẩm phòng, cởi áo choàng ra, khoát tay bảo A Chi đang canh giữ ở trong phòng lui ra.

Hiện tại hán đến phòng luyện công cũng không cần phải trốn tránh người nào, ba tháng sau đại quân sẽ lên đường, trước đó sẽ có một trận đấu võ, mục tiêu của hán chính là trận đấu võ đó, cũng vì vậy mà hán đã hơi lạnh nhạt Đỗ Phúc Hề, may mà nàng có thể khiến bản thân mình vui vẻ thoải mái, cũng dần dần tìm ra cách sinh tồn trong vương phủ, không để cho hán phân tâm lo nghĩ.

Hán đi tới trước tháp, mang theo nụ cười đưa mắt nhìn tiểu nữ tử đang ngủ say ở trên đó.

Ánh đèn trong tẩm phòng chập chờn, nhưng lại đặc biệt ấm áp kiều diễm, theo thường lệ, đầu tiên hán chỉnh cho Đỗ Phúc Hề nằm thoải mái, sau đó cầm nhật ký mà nàng đã viết được một nửa lên đọc, nhìn qua một chút liền nở nụ cười.

Mỗi đêm khuya khi hán trở về phòng đều xem nhật ký của nàng, hơn phân nửa nhật ký đều kể về cuộc sống của nàng cùng với mẫu thân đệ đệ và các sư huynh đệ trong võ quán, khiến hán không hiểu là hai chữ “chụp ảnh”, trong nhật ký thường xuất hiện hai chữ này, không biết rốt cuộc là ý gì, khiến hán nghĩ mãi không thông.

Hán cũng không thể hỏi nàng chụp ảnh là cái gì, sợ hỏi rồi nàng không viết nữa, cho nên hán mới chịu đựng lòng hiếu kỳ, chỉ vì có thể tiếp tục xem nhật ký của nàng, cũng dễ hiểu rõ hơn năng của kiếp trước, hán cảm thấy còn có rất nhiều thứ hán không hiểu về nơi ở của nàng..., tỷ như nhật ký này đây, là nàng tự làm, giống như một quyển sách, nhưng hán chưa từng thấy trước đây, nàng còn làm mấy quyển, vài quyển viết về chuyện của chính nàng, vài quyển viết ca từ, viết món ăn, còn có một quyển mà ngày thường nàng dùng để dạy nha hoàn Noãn Xuân Các nhận biết chữ ca hát, nó gọi là “sách giáo khoa”, khác với “nhật ký” của nàng.

Không biết quê hương của nàng rốt cuộc là địa phương nào, lại có thể tạo ra một người có tinh thần tràn trề, đầu óc độc đáo áp ủ nhiều ý tưởng như nàng, đối với hạ nhân luôn không câu nệ tiểu tiết, cười cười nói nói, đối với lục đục đầu đá trong vương phủ lại không có hứng thú, nhưng có thể vui đùa trong phòng bếp nhỏ cả ngày, chỉ để dạy trù nương làm một món ăn quê hương của nàng, nhìn thấy hạ nhân nào trong phủ phạm lỗi phải bị phạt bằng đòn roi, nàng đều không đành lòng mà mở miệng cầu tình giúp đỡ, thế nhưng trên trường đấu trong cung ngày đó, trước mắt bao nhiêu người, nàng lại không chút do dự tự nguyện muốn cầm búa cho hán.

Nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng hán như vậy, hán không bao giờ có thể động tâm với bất kỳ nữ tử nào khác, đôi này kiếp này, nữ nhân của Vệ Như Tĩnh hán cũng sẽ chỉ có một mình Mạnh Tụng Lâm nàng, đáp ứng nàng nhất sinh nhất thế nhất song nhân, hán tuyệt đối không phụ nàng. . . . . Hán ôm nàng lên, bế nàng đi vào giường ngủ ở gian trong, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, động tác rất khẽ nhưng cũng khiến nàng thức giấc.

Hàng mi thật dài của Đỗ Phúc Hề chớp chớp hai cái, ánh mắt nửa tỉnh nửa mê mở ra, nhìn thấy hán, liền an tâm nhắm mắt lại.

“Chàng đã về rồi, Gia, thiếp thân không cần thận ngủ thiếp đi, thật xin lỗi, không đợi chàng. . . . .”

Hán cũng leo lên giường, đè nàng bên dưới cơ thể, môi kề sát bên tai nàng: “Con heo nhỏ lười biếng này, sao gần đây thời gian ngủ còn nhiều hơn thức nữa, thật sự muốn thành heo sao?” Vừa nói chuyện, vừa giờ tay buông màn lụa xuống.

Khi Đỗ Phúc Hề tìm thấy được vị trí thoải mái bên dưới hán, đôi tay nhỏ bé liền ôm lấy eo hán, ní non hỏi: “Vậy bây giờ Gia muốn làm thịt heo sao?!”

Ánh mắt Tôn Thạch Ngọc như cười, gât gao nhìn nàng: “Tối nay Gia muốn nghiêm khắc làm thịt con heo này, để nàng sinh cho Gia mấy con heo con.” Dứt lời bất ngờ che kín môi nàng.

Đầu lưỡi hán tiến quân thần tốc, mút lấy cánh môi nàng, bàn tay linh hoạt rút đi y phục của cả hai người, đôi môi chọt đi xuống, vùi đầu vào giữa bộ ngực ngọc ngà cao vút đầy đà của nàng, ngậm lấy nụ hoa đang run rẩy khẽ liếm trêu chọc, có cảm giác nàng đầy đà hơn một chút.

Được hán vỗ về, cơ thể nàng run lên.

“Gia. . . . .” Nàng khàn giọng, đôi môi khẽ mở ra, một tiếng ngậm nga từ trong miệng bật ra.

Toàn thân nàng bắt đầu không ngừng run rẩy, cơ thể bùng lên một ngọn lửa nóng bỏng, loại nóng rực này khiến nàng muốn tan ra, từng đợt khoái cảm ập thẳng đến, nàng giống như bông tuyết xui xẻo bên dưới hán, gương mặt ửng hồng kiều diễm với cơ thể mệt rã rời, hán thấy bụng dưới hừng hực khó nhịn, mạnh mẽ động thân, thâm nhập thật sâu, rong ruổi trên cơ thể mềm mại của nàng, sau một đợt thở gấp, rồi đột nhiên đẩy tới, gieo vào trong cơ thể nàng một nguồn nhiệt nóng bỏng.

Sau trận mây mưa, hán ôm chặt nàng, đợi khi hô hấp của hai người dần ổn định, hán mới chậm rãi rút bản thân ra, nàng mệt mỏi không muốn cử động, mặc cho hán vẫn còn chưa thỏa mãn vỗ về chơi đùa thân thể nàng.

“Mùi gì vậy?” Tôn Thạch Ngọc ngửi thấy trong tẩm phòng có một mùi hương nhàn nhạt dễ chịu.

Đỗ Phúc Hề không buồn mở mắt, bờ môi khẽ cong lên, cười một tiếng: “Là một cái túi thơm, Hà Di Nương tặng, thêu con thỏ nhỏ, kiếp trước ta cảm tình con thỏ, nhìn thấy liền thích không thôi.”

“Hà Di Nương sao?” Tôn Thạch Ngọc nhú mày kiểm, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nàng không được quá tin tưởng Hà Di Nương. . . . . Không...không được tin tưởng bất cứ ai, trừ ta ra.”

Đỗ Phúc Hề ngược mắt chăm chú nhìn hắn. Tên đáng thương này, nàng biết hắn có ám ảnh, sai khi bị Mạnh Bất Quần phản bội, hắn không bao giờ dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, nhưng nàng vẫn tin bản chất con người vốn lương thiện, ngay cả có độc ác, cũng là có lý do, không ai sinh ra liền độc ác cả.

“Chàng đừng khần trương.” Nàng cố ý nói một cách thoải mái. “Hà Di Nương có chuyện muốn nhờ, có câu 'bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm' (nghĩa: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn) cho nên mới tặng cho ta một cái túi thơm, cũng không phải vật gì đáng giá, cũng không có vẻ quá quý trọng, lại tự tay làm, trong đó có một chút tâm ý, ta thấy cũng thích.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 44

“Bà ta có chuyện tệ hại gì cầu xin nàng?” Tôn Thạch Ngọc nghiêm mặt, hắn cũng không nghe thấy những câu nào khác, chỉ hỏi câu này. Giọng nói tràn đầy địch ý và phòng bị đó khiến Đỗ Phúc Hề bật cười. “Hồi bẩm gia, không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn cho Thiệu Kiều đi theo làm việc bên cạnh Gia mà thôi, chính là chuyện tệ hại này.”

“Đi theo làm việc bên cạnh ta?” Tôn Thạch Ngọc hừ một tiếng, xem thường hỏi ngược lại: “Làm cái gì? Bản thân ta còn nhân rồi ở trong phủ, làm thế từ ăn không ngồi rồi từ sáng đến tối, đi theo bên cạnh ta làm cái gì? Ta đi nhà xí, hắn cũng muốn vào giúp ta luôn sao?”

Ánh mắt của hắn trở nên thâm sâu và âm u. Có lẽ cuộc sống kiếp trước của nàng quá đơn thuần, những người ở quê hương nàng có lẽ cũng đều không tranh quyền thế, nhưng hắn đến từ một nơi lắm phong ba bão táp, hắn đã thấy quá nhiều thủ đoạn trạch đấu của đám thế thiếp con cháu của phụ thân hắn, Mực nước bên trong mấy loại cao môn như thế này sâu bao nhiêu, hắn đều đã nhìn thấy tận mắt.

“Ha ha ha, Gia, người thật hài hước.” Nàng che miệng cười, ngưng cười mới nói: “Không biết Hà Di Nương nghe ở đâu, nói chàng sắp có chức quan, liền muốn mưu cầu một con đường cho Thiệu Kiều, đưa hắn ta đến bên cạnh chàng, nói là nhờ người đại ca như chàng quản giáo giúp Thiệu Kiều, thật ra là nhờ chàng sắp xếp cho hắn một chức quan nhỏ, tương lai cũng có cơ hội thăng quan tiến chức.”

Tôn Thạch Ngọc lạnh lùng: “Vậy thì tốt, ngày Gia phải xuất chinh, chắc chắn sẽ mang tiểu tử kia theo, đến lúc đó bà ta cũng đừng có khóc.”

Đỗ Phúc Hề vừa nghĩ tới khi Hà Di Nương phát hiện cái gọi là mang theo bên người lại là tông quân, sẽ có vẻ mặt như sét đánh ngang tai, nàng không thể nhịn cười, vỗ vào vai Tôn Thạch Ngọc một cái: “Gia, chàng thật là xấu xa.”

Tôn Thạch Ngọc cười nhếch mép, chụp lấy tay nàng: “Cái này học ở đâu? Không có quy củ.”

Nàng nhún vai le lưỡi: “Ha ha, mọi người ở quê hương thiếp đều làm như vậy.” Nàng nhất thời quên mất nữ nhân thời đại này kính phu như trời, sao có thể vô bốp bốp lên vai phu quân như vậy, quả thật rất không có quy củ.

“Cũng không cho le lưỡi như vậy, không ra thể thống gì, xem ra phải cho nàng học lại quy củ mới được.” Tôn Thạch Ngọc ôm nàng vào trong ngực, bấp đùi đè lên chân ngọc của nàng, bàn tay nhẹ nhàng vén tóc cho nàng. “Mau ngủ đi, ngày mai Gia cùng nàng lại mặt.”

Nàng chợt ngược mắt, vô cùng kinh ngạc lặp lại: “Lại mặt sao?”

Thật ra theo quy tắc thì sau ba ngày xuất giá thì phải trở về lại mặt, nhưng sau khi nàng gả vào vương phủ cũng chưa từng trở về, chuyện này không hợp lẽ nghĩa.

Ban đầu là vì Tôn Thạch Ngọc bệnh liệt giường, hoàn toàn không cách nào đứng dậy, dĩ nhiên là không thể trở về lại mặt, nhưng Vương Phi đã sai Đại Tông Quân của vương phủ đưa đến Tướng phủ gấp mấy lần lễ lại mặt, cho nàng đầy đủ mặt mũi.

Sau này thân thể Tôn Thạch Ngọc hoàn toàn khỏe mạnh, nàng biết chỉ cần nàng mở miệng, hắn nhất định sẽ theo nàng lại mặt, nhưng nàng hoàn toàn không muốn về nhà mẹ đẻ, trong lúc nàng trúng độc hôn mê thì Hàn Thị và Đỗ Thái Liên, Đỗ Thái Hà lại làm ra những hành động không ra thể thống gì, thật sự khiến nàng khinh thường và thất vọng, hơn nữa phụ thân nàng cũng chưa từng tới vương phủ thăm nàng, những người đó có thể gọi là người thân sao? Nàng hoàn toàn không đặt lại mặt ở trong lòng.

Chỉ là, vì sao lúc này hắn lại đột nhiên đề cập tới chuyện lại mặt?

“Không phải mỗi ngày mẫu thân nàng đều gửi mấy lượt danh thiếp đến đòi gặp nàng sao, Gia sẽ theo nàng trở về một chuyến, để mẫu thân nàng không còn lý do đến vương phủ sinh sự.” Tôn Thạch Ngọc cười cười nhưng trong lòng không cười.

Về mặt phúc hắc đó khiến nàng tò mò hết sức: “Gia, chàng có biện pháp rồi sao?”

Hắn làm náo động trong thọ yến của Thái Hậu, trước đó Hàn Thị đã muốn nhét hai nữ nhi vào trong vương phủ, bây giờ thái độ lại càng ân cần hơn, ngày ngày đều sai người chuyển mấy lượt danh thiếp đến vương phủ, nàng quả thật rất phiền.

Khỏe miệng Tôn Thạch Ngọc khề nhếch lên. “Ngày mai nàng sẽ biết.”

Sáng hôm sau, Đỗ Phúc Hề bị A Chi đánh thức, mắt nhắm mắt mở sờ soạng vị trí bên cạnh theo bản năng.

A Chi hé miệng cười: “Thế Từ đã đến phòng luyện công từ sáng sớm rồi, phân phó nô tỳ để người ngủ thêm một lúc, bây giờ đến lúc tỉnh dậy rửa mặt chải đầu rồi, đợi lát nữa Thế Từ trở lại là có thể ăn sáng ngay.”

Đỗ Phúc Hề lười biếng mở mắt. “Thế Từ nói hôm nay phải về lại mặt.”

A Chi cười cười. “Thế từ đã dặn dò nô tỳ rồi, muốn người mặc chính phục của Thế Từ Phi.”

“Còn phải mặc chính phục của Thế Từ Phi?” Đỗ Phúc Hề hừ hừ thì thầm rồi bước xuống giường. “Rốt cuộc là đang có chủ ý gì?”

A Chi cười nói: “Sẽ có chủ ý gì chứ? Thế Từ hiển nhiên là muốn cho người lại mặt thuận lợi vui vẻ, để mọi người đều biết người được sủng ái, khiến phu nhân bỏ đi ý định xấu xa nhét Nhị cô nương, Tam cô nương vào vương phủ.”

Theo chủ tử lại mặt, đại nha hoàn như nàng cũng có được vinh yên, hưng phấn không thôi.

Đã lâu không trở về Tướng phủ, ngày Đại cô nương xuất giá, người người đều cho rằng không bao lâu nữa nàng ấy sẽ làm quả phụ, chỉ có lão phu nhân đau lòng thương tiếc trường tồn nữ, nhưng vì do Thái Hậu chỉ hôn, nên vô lực ngăn cản, cũng chỉ có thể để Đại cô nương gả vào vương phủ. Hiện tại chẳng những thân thể của Thế Từ rất khỏe, còn là một tay cao thủ bắn tên thủ pháp cao siêu, tài nghệ trấn áp Mạnh Phò Tướng vốn được người người tán dương.

Hoàng Thượng còn ban thưởng một bộ cung tiễn ngự dụng, thật đúng là danh tiếng vượt trội, còn có lời đồn Thế Từ muốn vào triều làm quan, thời gian này, rất nhiều quan phu nhân lần lượt đưa danh thiếp đến lấy lòng Thế Từ Phi, lần này Thế Từ chủ động đề cập chuyện lại mặt, dĩ nhiên là muốn cho người Tướng phủ biết rằng Thế Từ Phi sống tốt như thế nào.

Đỗ Phúc Hề mặc chính phục của Thế Từ Phi, chọn một bộ trang sức quý trọng bằng phỉ thúy đeo trên đầu, rồi sai A Chi bỏ vào trong hà bao vài món đồ chơi nho nhỏ, chuẩn bị về Tướng phủ thưởng cho người khác.

Sau khi ăn mặc thỏa đáng thì Tôn Thạch Ngọc cũng vừa trở lại, ngay cả hắn cũng thay một bộ chính phục của Thế Từ, anh khí bừng bừng.

Hai người cùng nhau dùng bữa sáng, cùng đi đến viện tử của Vương Phi để thỉnh an, thuận tiện báo cho Vương Phi một tiếng trước khi lên xe ngựa của vương phủ, thị vệ đi trước mở đường, ám vệ đi theo phía sau, nghi trượng của Thế Từ chậm chậm di chuyển, Đỗ Phúc Hề không nhìn được xóc màn kiệu nhìn ra bên ngoài.

Thượng Kinh phồn vinh, đáng tiếc sau khi nàng đến đây vẫn còn chưa được dạo chơi thỏa thích, lần trước cùng với hắn đến thiên hạ đệ nhất phẩm bên bờ hồ ăn cơm thì đụng phải Mạnh Bất Quân làm mất hứng, nếu như có thể cùng hắn tản bộ trên cầu khúc thì thật tốt, hoặc là ngồi thuyền du hồ, phong nhã biết bao nhiêu. . . . .

“Chẳng lẽ phong cảnh nhìn còn đẹp hơn Gia?” Tôn Thạch Ngọc bất ngờ kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn, vòng tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, nhếch môi.

“Rốt cuộc là quê hương của nàng là loại địa phương nào, rất khác biệt với nơi này sạ?”

Đến nay hắn vẫn không tin thiên hạ này còn có một nơi không thể đến được, nhưng nếu chính nàng cũng không biết quê nàng ở đâu, thì không thể nào dẫn hắn trở về xem thử được.

“Là vô cùng khác, không có chỗ nào giống.” Đỗ Phúc Hề cười nói. “Hóa ra Gia cũng ăn giấm chua với phong cảnh nha? Thiếp thân nhìn một chút cũng không được sao?”

Tôn Thạch Ngọc hừ một tiếng: “Có Gia ở đây, chỉ có thể nhìn Gia, Gia đây là gia quy.”

Nàng bật cười. “Gia quy cái gì chứ, tự luyện đến như vậy.”

Tôn Thạch Ngọc nhưong mày kiểm. “Đợi khi Gia không cho nàng tuân thủ gia quy, thì nàng chỉ có khóc mà thôi.”

Đỗ Phúc Hề ôm lấy cổ hắn, hôn một cái rồi nói: “Đúng vậy, tạ ơn Gia, thiếp thân sẽ thận trọng tuân thủ gia quy của chàng, thiếp thân thật cảm động đến rơi nước mắt, đối với phần đại ân đại đức này của tướng công, nhất định suốt đời khó quên. . . . .”

Nụ hôn của nàng khiến cơ thể hắn nóng lên, hắn cau mày, hai tay siết chặt eo nàng: “To gan như vậy, là muốn Gia làm nàng ngay tại chỗ này hay sao. . . .”

Đỗ Phúc Hề chợt nghĩ đến hai chữ “xe rung”, gương mặt không khỏi đỏ lên.

Kiếp trước gọi “xe rung” (làm tình trên xe), hiện tại phải gọi ngựa rung sao? Chà chà, thật kỳ cục, cũng là xe ngựa, có một chữ xe, gọi là “xe rung” cũng được thôi. . . . .

“Lại đang nghĩ cái gì? Nói, một chữ cũng không được giấu diếm.” Tôn Thạch Ngọc chợt nắm lấy cảm nằng, để nằng chỉ có thể nhìn thẳng vào hắn, đối với sự phân tâm của nằng hắn rất không vui.

Đỗ Phúc Hề đỏ mặt tới mang tai, lắp bắp nói: “Cũng không có gì, là... ở quê hương của ta, gọi làm trong xe ngựa.... cái đó gọi là xe rung, chỉ nghĩ đến cái này mà thôi.”

“Xe rung?” Tôn Thạch Ngọc thông minh cỡ nào chứ, nghĩ một chút liền hiểu, hắn bắt giác mỉm cười, chữ chần này còn được dùng rất tuyệt diệu nha, nhưng một nữ nhân gia như nằng lại biết những thứ này, khiến cho hắn rất khó chịu.

Hắn lạnh giọng hỏi: “Nàng hãy thành thật nói, kiếp trước đã từng yêu mến nam nhân sao?”

Đỗ Phúc Hề hơi sững sờ. Không phải chuyện này đã hỏi trước đó rồi sao? Tại sao lại hỏi nữa? Nàng thật sự đã quên lúc trước mình trả lời như thế nào rồi.

Nàng ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng không cần thiết phải giấu diếm, dù thế nào cũng không phải là chuyện này, liền thành thực nói: “Có một người.”

Trong lòng Tôn Thạch Ngọc không thoải mái, trên mặt không biến sắc: “Lan Lăng Vương?”

Hắn xác thực rất để ý cái tên Lan Lăng Vương nào đó, cũng tuấn mỹ như đời trước của hắn, lúc ra trận cũng sẽ mang mặt nạ, cũng chiến công hiển hách, điểm quan trọng là, khi nằng nói về tên Lan Lăng Vương kia thì vẻ mặt sẽ sáng lên. . . . .

“Không phải không phải, sao ta xứng thích Lan Lăng Vương chứ.” Đỗ Phúc Hề không thể nín cười nói.

Lời này Tôn Thạch Ngọc càng không thích nghe, nói như vậy tên Lan Lăng Vương này tôn quý đến nỗi ngay cả thích cũng không xứng sao, bây giờ nằng đã gả cho hắn làm thê tử thì nói như thế nào? Chẳng lẽ hắn không hơn được tên Lan Lăng Vương này, cho nên mới xứng với hắn, nhưng không xứng với Lan Lăng Vương? Thật sự là cách nói khiến người ta không thích.

“Rốt cuộc là người phương nào? Tiểu ca sát vách nhà nằng sao?” Tôn Thạch Ngọc đã hoàn toàn tức giận.

Trên mặt Đỗ Phúc Hề đột nhiên hiện lên một tia ấm áp, mỉm cười. “Là người phụ trách trường võ thuật của bọn ta, rất quan tâm đến ta, ta cũng chỉ âm thầm thích hắn mà thôi, hắn cũng không biết, hơn nữa hắn cũng có người trong lòng rồi, hiện tại chắc là đã thành thân. . . . .”

Nàng vốn đang suy nghĩ, lúc tham gia hôn lễ của Cố Diêu Thành, chắc nằng sẽ uống thật say đến quên trời đất, nhưng hiện tại đã không còn loại phiền não này nữa rồi.

“Đã thành thân?” Sắc mặt của hắn hơi thả lỏng, cái này hắn thích nghe. Hắn cúi đầu hôn nằng, ở trước mặt nằng nói: “Về sau không được tương niệm nam nhân đã có thê thiếp, chỉ có thể nghĩ đến Gia suốt đời này.”

Đỗ Phúc Hề lại bật cười. “Gia có điều không biết, hiện tại đúng là như vậy mà.”

Tôn Thạch Ngọc ngậm vành tai nằng, vuốt ve mái tóc dài như thác nước của nằng, một tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nằng, mười ngón tay đan vào nhau, mang theo ý cười nói: “Về sớm, ta sẽ dẫn nằng đi dạo chung quanh một lúc.”

Đỗ Phúc Hề âm thầm thở dài. Hắn tự ép buộc bản thân cả ngày lẫn đêm. Lúc mới thành thân, nằng lau người cho hắn, hai bàn tay rõ ràng là mười ngón tay của con cháu gia đình phú quý không dính chút nước bẩn, sạch sẽ gọn gàng, nhưng hôm nay, lòng bàn tay của hắn lại trở nên thô ráp, còn xuất hiện một lớp chai thật dày, khớp xương cũng to hơn, đây rõ ràng là những vết chai do luyện tập cưỡi ngựa, cầm dây cương và luyện kiếm mà tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tử Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45

Vì Mạnh Bất Quân quyết phân cao thấp nên hắn rất cố gắng, hình như hắn dành hết toàn bộ thời gian cho việc cưỡi ngựa và luyện võ, vì cái gì mà hắn liền lấy thân thể gầy yếu của nguyên chủ mà luyện thành thân thể cường tráng, hay là vì báo thù huyết hận của mình, muốn bảo vệ người mà hắn yêu thương cùng với vương triều mà hắn trung thành.

Nàng thật sự rất lo lắng nếu như hắn cứ tiếp tục như vậy thì sẽ bệnh mất, tuy nhiên ý chí nỗ lực của hắn rất là kiên định, nhưng mà chỉ sợ thân thể của

nguyên chủ sẽ không chịu nổi, rồi nàng nghĩ đến kiếp trước cũng bởi vì làm đề án liên tục mà không chịu nổi nữa... nàng cũng không còn cách nào khác đành phải mặc kệ ngồi xem...

Nàng dựa đầu vào vai hắn rồi ở bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Vệ Như Tĩnh, chàng hãy đồng ý với ta, chàng hãy làm theo khả năng của mình không cần phải gắng gượng chính mình.”

Một tiếng Vệ Như Tĩnh kia đã làm cho cơ thể hắn chấn động, ánh mắt hắn hơi ửng đỏ rồi hắn cầm tay nàng thật chặt nói: “Ta đồng ý với nàng, Mạnh Tụng Lâm.”

Bọn họ đã hứa là sẽ không nói tên kiếp trước ra, không có gió nào không lọt qua tường được chỉ sợ sẽ bị phát hiện nhưng hôm nay nàng lại chủ động nói ra, hắn biết là nàng đang bày tỏ tâm ý với hắn.

Ngày thường nàng đùa giỡn thiếp thân tướng công với hắn, nhưng lúc này nàng lại gọi tên kiếp trước của hắn cho thấy bây giờ nàng đang nghiêm túc.

“Hãy nghe ta nói.” Nàng vòng tay qua cổ hắn rồi chăm chú nhìn hắn, “Ta biết chuyện báo thù với chàng rất quan trọng, nhưng mục đích chàng sống là không phải để báo thù, bây giờ chàng còn có ta, nên trân trọng ta, bởi vì ta có thể vì chàng mà xua đi nỗi nhớ về cố hương.

Ánh mắt của hắn nhìn Đỗ Phúc Hề rất là chuyên tâm, “Ta cũng chỉ vì nàng, hôm đó trên võ trường luyện võ hoàng gia, mới không có lấy một mũi tên giết chết Mạnh Bất Quần ngay tức khắc.”

Đôi mắt nàng hơi ngưng tụ lại, vừa xúc động lại vừa cảm động nói: “Vậy chúng ta hẹn ước đi... vì nhau nên chúng ta phải cẩn thận.”

Hắn gật đầu rồi nói rất là trịnh trọng: “Được, sẽ hẹn ước.”

Vương phủ và Tướng phủ chỉ cách nhau mấy cái ngõ tư rất nhanh đã đến nơi.

Người hầu Đỗ Nhị của Tả tướng phủ thấy xe ngựa của Lan Dương Vương đang từ từ đi đến đây nhất thời còn tưởng mình bị hoa mắt, hắn dụi dụi mắt mình mãi cho đến khi chiếc xe ngựa dừng lại, A Chi từ chỗ xe ngựa đi tới rồi cười khanh khách với hắn gọi hắn một tiếng Tiểu ca, hắn mới tin mình không bị hoa mắt.

Rất nhanh Lưu Cảnh cũng đã nhận được thông báo, hắn vừa ra đón mà lòng hắn như lửa đốt, “Thế tử phi, thế tử gia, hai người đến đây sao không thông báo trước? Hai người đến cũng chưa chuẩn bị gì cả, giờ này Tướng gia vẫn đang ở trong triều sợ là không về kịp.”

Đỗ Phúc Hề cười cười nói: “Không sao cả, Đại tổng quản, chúng ta chỉ đi qua một chút đến thỉnh an tổ mẫu thôi.”

Lần này Đỗ Phúc Hề về lại mặt chỉ dẫn theo của hồi môn A Chính về tướng phủ, Lục Nhi, Đào Hoa, Phụng mã ma, nhưng chỉ dẫn theo mấy người hầu ở vương phủ là Thiêm Hương, Nghênh Mai, trừ ám vệ ở bên ngoài Mộ Đông cũng đi theo.

Đỗ Tự Trân vào triều giờ vẫn còn chưa về phủ, Hàn thị cũng đã nhận được bẩm báo của người làm nói là Thế tử phi về lại mặt vừa nghe thế tử cũng đến bà ta vội vàng tự mình ra đón tiếp.

Tôn Thạch Ngọc cũng đã chuẩn bị hành lễ tất nhiên là cho Đỗ Phúc Hề có thể diện, với lại vương phi cũng biết được bọn họ muốn ra tiếp đón, lại thêm rất nhiều xe lễ Hàn thị nhìn cũng không ra, cũng để cho Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà đi ra cùng rồi phải ao ước ghen tị.

Nếu lúc trước một trong hai người bọn họ gả đến vương phủ thì tốt biết bao thì hôm nay người về lại mặt là các nàng rồi, nhưng sớm biết rằng ngàn vạn khó mua cho dù có hối hận cũng không thể nào thay đổi được người hôm nay về lại mặt là Thế tử phi Đỗ Phúc Hề, lại còn đi cùng với thế tử...

“Sao không thông báo trước một tiếng để ta chuẩn bị bàn tiệc...” Trên mặt Hàn thị tràn đầy vẻ tươi cười nhưng trong lòng lại đang nghĩ làm thế nào để cho bọn họ ngủ lại ở Tướng phủ, kể sách trước ở vương phủ đã không còn khả thi nhưng hôm nay người đến đã ở trong lòng bàn tay bà, bà có thể biến trăm phương ngàn kế để cho Thái Liên và Thái Hà đến chỗ hắn, nhất định phải bắt được vị trí trắc phi thế tử kia.

“Mẫu thân, tổ mẫu đâu?” Lúc này Đỗ Phúc Hề không thấy được mưu kế được kén lên ở trong mắt Hàn thị, nàng chỉ tùy tiện nói: “Nữ nhi muốn đi thỉnh an tổ mẫu, thế tử cũng muốn chào hỏi tổ mẫu.”

Tình tình của Hàn thị là không có lợi cho bà bà sẽ không dậy sớm, trong lòng Đỗ Phúc Hề rất rõ bà ta đang có một âm mưu gì đó, tất nhiên nàng sẽ không nói thẳng ra nhưng nàng sẽ dầy vò bà ta, đợi lát nữa tướng công của nàng sẽ trừng trị bà như thế nào...

“Đứng đứng, phải như vậy.” Hàn thị cười rất là thân thiết nói, giống như bà ta là mẫu thân ruột của Đỗ Phúc Hề vậy. “Lão phu nhân đang ở trong phòng chờ, biết được con và thế tử cùng về chắc sẽ rất vui mừng.”

Hàn thị rất là phấn khởi dẫn đoàn người đi đến Cẩm Tú viện, Trần Châu đã ở trước viện chờ, thấy người tới liền vội vàng hành lễ: “Bái kiến thế tử phi, bái kiến thế tử.”

Thấy A Chi cầm theo hầu bao khen thưởng Trần Châu bỗng nhiên Hàn thị tỉnh mộng hét lớn, “Thái Liên, Thái Hà còn không mau hành lễ với tỷ phụ đi! Sao lại không có quy củ như vậy, mấy người nha hoàn này biết quy củ hơn các người đó còn không mau tới hành lễ.” Hàn thị vội vàng kéo hai nữ nhi mà mình sinh ra đến trước mặt Tôn Thạch Ngọc.

Trong mắt hai người bọn họ toàn là mộng tưởng (ý là có tình ý với tỷ phụ), rồi hơi xấu hổ mà bái kiến tỷ phụ mình: “Bái kiến tỷ phụ.”

Mặt mày Tôn Thạch Ngọc bất động vẫn không có chút thay đổi nào chỉ tiện thể nắm tay Đỗ Phúc Hề đi vào trong. “Lẽ mà làm cái gì? Tổ mẫu đang đợi đó.”

Đỗ Phúc Hề nhin cười rồi để hần tùy ý dặt mình vào trong.

Chắc chắn mặt mũi của ba mẹ con Hàn thị lúc này cực kỳ rất đặc sắc, Lục Nhi rất lạnh ranh ma chắc chắn lát nữa sẽ kể lại tình hình lúc đó, đợi Lục Nhi trở về sẽ biết.

Vừa vào trong thì Đỗ lão phu nhân rất vui mừng đi đón tiếp bọn họ, trong mắt đều là sự vui sướng. Tôn Thạch Ngọc cúi người xuống hành lễ trang nghiêm cho Đỗ lão phu nhân cúi đầu đáp lễ, Đỗ lão phu nhân tự mình dìu hần đứng dậy rồi kêu người dâng trà trái cây lên, chỉ mong lấy những đồ tốt nhất trong phủ ra. Hai người bọn họ, một người đặt câu hỏi một người trả lời...

Mặc dù Đỗ lão phu nhân không phải là tổ mẫu chính thức của Phúc Hề nhưng trong Tương phủ người đối xử tốt với nàng nhất đó chính là tổ mẫu, cũng là người thật tâm vì nàng mà vui mừng hạnh phúc, cho nên hần sẽ lễ phép hơn.

Hàn thị đứng ở một bên thấy rất là khó chịu xem ra hôm nay thế tử vẫn như cũ sẽ không hành lễ với mình và còn không gọi mình một tiếng nhạc mẫu, tuyên bố là đã không cho mình mặt mũi.

Thôi so đo cảnh tượng trước mắt này làm gì? Bà vẫn đang suy nghĩ làm sao để bọn họ ngủ lại, là thế nào để hạ được trong rượu và đồ ăn thần không biết quỷ không hay, làm thế nào để dụ dỗ Đỗ Phúc Hề nha đầu chết tiệt đó không ở bên cạnh Tôn Thạch Ngọc để cho Thái Liên và Thái Hà lên giường với thế tử, cũng đừng làm cho con vịt nấu chín bay đi mất...

Vừa nghĩ đến đây bà ta thân thiết nở ra nụ cười nói: “Đây là trà do Ngự Sử đại nhân sai người đưa tới, có mùi hương thoang thoảng, được gọi là Sơn Thanh lam là trà trung cực phẩm nếu trong vương phủ có sẽ càng tốt, thế tử và thế phi đừng nên chê cười”. Nếu không muốn lấy lòng thế tử thì bà không gọi Đỗ Phúc Hề nha đầu chết tiệt này là thế tử phi.

Tôn Thạch Ngọc uống một hớp trà rồi nói: “Trà cũng không tệ lắm”. Hần từ từ đặt chén trà xuống rồi bỗng nhiên nở nụ cười với Hàn thị. “Hai vị muội muội nhìn rất là thanh tú có hôn ước rồi sao?”

Hàn thị mừng rỡ bà ta vội đặt chén trà xuống rồi nóng lòng nói: “Còn chưa có hôn ước, cũng đã đến tuổi rồi hiện tại cũng đang tìm nhà thích hợp nếu có tài hoặc có thể thất thì phải thương lượng, làm bình thế cũng được.”

Bà lại không nghĩ tới thế tử lại chủ động nhắc đến Thái Liên, Thái Hà, chẳng lẽ hôm nay hần với Phúc Hề về lại mặt chỉ là giả, mục đích cuối cùng là muốn nhìn Thái Liên và Thái Hà...

“Thì ra là chưa có hôn ước...” Tôn Thạch Ngọc thưởng thức trà tiếp rồi nở một nụ cười xấu xa khó hiểu.

Đỗ lão phu nhân thấy thú vị nói: “Chẳng lẽ thế tử muốn làm mai hai người nha đầu này?”

Tôn Thạch Ngọc cười cười nhìn Hàn thị, “Bỏn thế tử đang có ý đó, cũng không biết Đỗ lão phu nhân có vui hay không?”

Đỗ Phúc Hề chợt nghĩ thì ra mục đích hần đến đây một chuyến là muốn gả hai muội muội này đi, quả nhiên đây là một biện pháp tuyệt diệu suốt đời nhân nhả, bởi vậy Hàn thị mới không còn lý do nào mà hai ba bữa lại đi đến vương phủ.

Tôn Thạch Ngọc hần đã phân rõ rạch ròi ranh giới giữa bỏn thế tử và Đỗ lão phu nhân, nghe được đến đó khoe miệng Hàn thị hơi giật giật, sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Bà ta miễn cưỡng cười trừ nói: “Thế tử đã ra mặt nào có chuyện không vừa ý? Chỉ là không biết thế tử muốn làm mai cho nhà nào?”

Đỗ lão phu nhân hơi hơi không vui trách cứ nói: “Người cũng thật là, nếu thế tử đã ra mặt thì tất nhiên đó là người trong sạch sao lại phải hỏi nữa?”

Hàn thị xấu hổ nói: “Chỉ hỏi một chút mà thôi.”

Tôn Thạch Ngọc cười cười, “Một người là con trai thứ ba của Bình Dương, một người là con cả của Hạo Quốc Công, hai người họ rất là cao quý, có thể gả cho hai vị muội muội.”

Đỗ Phúc Hề vừa nghĩ vừa cười, mà Hàn thị nghe được thiếu chút nữa đã ngất đi.

Con trai của Bình Dương nổi danh là hoàn quân đệ ở Thượng Kinh, ngày nào cũng giữ các đại “kỹ” ở trong phòng, trong nhà tiểu thiếp đầy sân, mấy người thiếp được sủng ái đều đã sinh hài tử, mà con trai lớn của Hạo Quốc Công còn thâm hại hơn, mặc dù đảm nhiệm chức ở Lễ bộ nhưng không gần nữ sắc, thường ngày rất thân cận với Vũ An Hân, người ta đồn rằng hai người họ có tình cảm, hai người nam nhân thối nát như vậy sao có thể gả nữ nhi bảo bối của mình cho bọn họ?

Bà ta im lặng một lúc mới lắp bắp nói: “Thật ra... Thái Liên, Thái Hà tuổi vẫn còn nhỏ, cũng không vội xuất giá.”

Hàn thị bị sắc mặt thay đổi bất thường của Tôn Thạch Ngọc làm cho hoảng sợ, bà ta có rất nhiều mưu kế nhưng giờ đành phải nhìn Đỗ lão phu nhân hi vọng Đỗ lão phu nhân có thể ra mặt cản trở việc hôn nhân kỳ cục này.

Đỗ lão phu nhân cũng không muốn hà khắc với con dâu Hàn thị, càng không thích tính tình của hai tỷ muội nhà này giống với mẫu thân nó, bà hơi nhếch môi không vui nói: “Ta nói người cái này nè ngu phụ, thế tử là Lan Dương Vương tương lai, hấn ra mặt bảo đảm làm mai, thân phận tốt đến cỡ nào, tất nhiên là phải chuẩn bị hôn sự sớm thôi.”

Hàn thị không ngờ Đỗ lão phu nhân lại cùng một phe với Tôn Thạch Ngọc, môi bà ta khề nhếch định nói gì đó nhưng không dám nói, trong lòng bà đang sợ suy nghĩ của Trương gia cũng giống với Đỗ lão phu nhân mà hiện giờ Trương gia đang cùng Hữu tướng chiến đấu một sống một chết, sao có thể vì hai người nữ nhi mà đắc tội với Lan Dương Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 46

Đỗ lão phu nhân nhìn Hàn thị không nói một lời nào, bà liền trách mắng với tỷ muội Đỗ thị nói: “Hai người nha đầu các người, còn không mau cảm ơn tỷ phu các người đã mai mối giúp các người.”

Đỗ Thái Liên và Đỗ Thái Hà là thiên kim tiêu thư khuê các suốt ngày ở trong phòng nên cũng không biết chuyện hoa cỏ hỗn loạn của đệ tử Thượng kinh, nhưng lại biết Bình Dương Hầu và Hạo Quốc Công, chỉ nghe Tôn Thạch Ngọc nói đều là gia đình danh giá, là gia đình hiển hách ở Thượng kinh, hai tỷ muội họ khề cuối đầu rồi nói: “Cảm ơn tỷ phu!”

Hàn thị chỉ đứng đó âm thầm chịu đựng, dù có bức tức bà cũng không dám nói gì chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ sau này sẽ tính món nợ này lên đầu Đỗ Phúc Hề.

Bây giờ bà ta cũng không còn tâm trạng để chuẩn bị bàn tiệc, nhưng mà Đỗ lão phu nhân vẫn tha thiết giữ hai người bọn họ ở lại dùng cơm. Sau khi ăn xong, hai người ở lại nói chuyện với Đỗ lão phu nhân một lúc rồi mới cáo từ rời khỏi Tả tướng phủ rồi lại đi dạo ở trong thành hơn nửa ngày mới đến một quán rượu dùng bữa rồi mới trở về Vương phủ.

Đỗ Phúc Hề mua rất nhiều đồ chơi mà ở kiếp trước của nàng không có, nàng trở lại phòng ngủ với một cảm giác rất là hài lòng thỏa dạ, sau đó mới làm cái lễ với Tôn Thạch Ngọc nói: “Đa tạ gia! Hôm nay thiếp đi chơi rất là vui vẻ!”

Tôn Thạch Ngọc cũng không nhìn nàng mà đứng đó tự mình coi bộ y phục thế tử xuống rồi mặc vào bộ y phục luyện công nói: “Chờ gia, không được ngủ trước, chờ gia luyện công xong sẽ trở về tìm nàng.”

Nàng nghe xong thì che miệng lại cười nói: “Thiếp ngủ hay không thì có gì khác biệt chứ?” Dù sao nàng ngủ là việc của nàng, chuyện hấn hấn làm với lại chuyện này cũng không phải là lần đầu xảy ra.

Tôn Thạch Ngọc hừ nói: “Tóm lại hôm nay ở trong xe ngựa nàng nợ gia, đêm nay nàng phải trả nợ.”

Trong mắt Đỗ Phúc Hề bây giờ chỉ toàn là niềm vui sướng, nàng liền đẩy hấn đi ra ngoài, “Được được, thiếp nhất định sẽ trả, gia vẫn nhanh đi luyện công đi.”

Sao lại thế này? Việc nhỏ nhặt như vậy mà nàng lại cảm thấy ngọt ngào như thế, lòng lại kiên định như vậy, có hấn ở bên cạnh nàng cảm thấy mình không giống như xuyên Việt tới đây mà như là đã sinh ra ở vương triều Đại Tuyên này vậy..

Cũng tại vì yêu mà khiến cho nàng ngủ gật, một chút cũng sai, đi ra ngoài cả ngày nàng cũng hơi mệt mỏi nên nằm ở trên giường duỗi lưng ra nghỉ, sau khi ngủ dậy thì đi tắm rửa một chút rồi đợi Tôn Thạch Ngọc trở về ăn bữa đêm, Vương phi cho người tới mời nàng đi qua viện Bách Hợp một chuyến.

Đỗ Phúc Hề dẫn theo A Chính đi tới trong viện của vương phi, vương phi thấy nàng thì cười vui vẻ rạng rỡ thân thiết cầm tay nàng kéo nàng ngồi xuống rồi kêu Trúc Ảnh, Thượng Trà lui xuống.

“Hài tử, trẻ như vậy mà còn gọi con tới là có một tin tốt muốn nói với con.” Vương phi vui sướng nói.

“Mẫu phi cứ nói.” Trong lòng Đỗ Phúc Hề nghĩ là lại có gì ban thưởng cho nàng sao? Với nàng mà nói, ban thưởng là một tin tức tốt.

Nàng đã tới cổ đại này rất lâu nên rất thích văn hóa ban thưởng này, ở kiếp trước lại không có như vậy, không có việc gì thì thường kim ngân tài bảo (tiền) làm gì, dù có làm việc tốt thì đó cũng là chuyện nên làm, cũng bởi vì vài năm nay kinh tế cả công ty có chút đình trệ nên tiền lương cũng theo đó mà giảm theo chứ không có tăng thêm hưởng chi khen thưởng là ngoài mức quy định, vẫn là nên đi tắm rửa một chút rồi đi ngủ, đừng có nằm mơ đến chuyện khen thưởng.

“Ngày hôm nay Thái hậu hạ chỉ, hứa gả Hải Đông quận chúa làm bình thê cho Ngọc Nhi, ngày mùng sáu tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ, còn một tháng nữa là tới, thời gian cấp bách nên phải thu xếp sớm.”

Trong nháy mắt, Đỗ Phúc Hề không còn dừng khí để hít thở nữa.

Tin tức tốt? Nàng không nghe lầm chứ? Cái này được xem là tin tức tốt? Tướng công nàng muốn cưới tiểu thiếp, tin tức này được xem là tốt

Không, không phải tiểu thiếp mà là bình thê, địa vị cũng ngang nhau, nàng ấy cũng được cưới hồi hoàng, mà khác là cho thái hậu chỉ hôn, thậm chí thân phận còn cao hơn dòng chính nữ Tướng phủ của nàng, mà nàng ấy là quận chúa.

“Hài tử, con cảm thấy sao? Có phải bị tin tức tốt này làm cho hoảng sợ rồi không?” Vương phi cười nói, “Khi nương vừa nhận tin này cũng có chút hoảng sợ còn tưởng rằng mình đang mơ, Hài Dong quận chúa làm bình thê của Ngọc Nhi, nghĩ như thế nào thì đây đều là chuyện không có khả năng.”

Đỗ Phúc Hề miễn cưỡng nói: “Tức phụ là... Là hoảng sợ, không sai.”

“Đây là một chuyện thật tốt.” Vương phi tự nhiên cười nói, “Thế lực của Tuấn vương không tầm thường, hiện giờ Ngọc Nhi lại có ý đi theo con đường làm quan để phát triển, có Tuấn vương làm nhạc phụ tất nhiên sẽ có một chỗ dựa lớn vững chắc trong triều, mà Hài Dong quận chúa cũng rất thông minh hai người bọn họ sẽ giúp đỡ Ngọc Nhi, nương cũng rất yên tâm, ngày sau vương phủ chờ các con xây dựng.”

Trong lòng Đỗ Phúc Hề hơi đau đớn. Nàng muốn sinh cho Tôn Thạch Ngọc một hài tử nhưng không muốn nữ nhân khác sinh hài tử cho hắn, nghĩ đến hắn để cho nàng có thai lại vừa cho quận chúa kia có theo nàng liền không chịu đựng được, lại còn muốn hai nữ nhân các nàng ở trong phủ cố gắng có thai, khi gặp mặt nhau gọi một câu tỷ tỷ, muội muội là hơi xích mích rồi.

Ban đêm, hắn đi vào trong phòng người nào thì mỗi ngày người đó đều phải chịu sự hành hạ, nghĩ đến hắn ôm quận chúa kia ở thân rồi khẽ cời y phục ra, rồi hôn quận chúa đó rồi cùng làm chuyện phu thê, ôm lấy nhau đi vào giấc ngủ... Dù loại chuyện phát sinh, nàng có còn muốn sống qua ngày nữa hay không? Chỉ mới nghĩ như vậy cũng đã khiến nàng tức điên lên rồi, nàng không còn cách nào khác, ở thời đại này nữ nhân quan niệm tam tòng tứ đức, coi tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường..

“Con có biết Hài Dong sao lại có ý với Ngọc nhi không? Ngày đó ở trong cung trên võ trường luyện võ, Ngọc nhi thể hiện tài bắn tên với vũ lực điều luyện nói chuyện với Mạnh phó tướng quân không có chút luống cuống nào, để cho tầm mắt cực cao của Hài Dong quận chúa động tâm can tâm gả cho Ngọc nhi làm bình thê...”

Đỗ Phúc Hề nghe được hơi thần thờ ra mà vương phi lại hào hứng tràn trề như vậy, như vậy “Nhất kiến chung tình” nói thế là nữ tử kia vừa thấy tướng công nàng liền chung tình, kêu nàng làm sao nghe tiếp được đây?

Đang chìm đắm vào sự vui vẻ của mình cho nên vương phi không phát hiện nàng có chút kì lạ, tự mình tươi cười rồi hưng phấn nói tiếp: “Tuấn vương là nhân vật bậc nào? Hài Dong quận chúa là trưởng nữ mà hắn cực kì nuông chiều và sủng ái, lúc đầu cũng vì Ngọc nhi có chính thê mà phản đối chuyện này, ai ngờ Hài Dong quận chúa là tự mình đề xuất làm bình thê, Tuấn vương có ngăn cũng không được, đành phải theo ý của quận chúa, ta thấy Hài Dong quận chúa nó là một đứa nhỏ thông minh, có một con mắt tinh tường nên đã nhìn ra Ngọc nhi sau này ắt sẽ được thành tựu lớn.”

Trong lòng Đỗ Phúc Hề hơi trống trải, “Thì ra... là như vậy.”

Nàng không biết giờ phút này nàng nhìn nét mặt vương phi ra cái dạng gì, nhưng chắc chắn trái tim nàng cực kỳ băng giá và thất vọng, nàng cho rằng vương phi rất thích nàng, thương nàng, giữ gìn nàng, coi trọng nàng, nhưng mà bây giờ tự lụy ở trước mặt, vương phi lại lựa chọn lợi ích hơn nhi tử của mình.

Có lẽ là không nên nói như vậy, nữ tử cổ đại cũng quen với thói nam nhân có tam thê tứ thiếp, cũng không ai thấy được việc chia sẻ một người nam nhân với người khác là không đúng, ở thời đại này, quy cũ ở nơi đó như thế nào nữ nhân đó cũng phải tuân theo, ghen tị chính là điều thất xuất, ai dám dính vào đó chứ? Vương phi lại vẫn tự mình nạp Trắc phi cho vương gia, di nương cũng là do vương phi tự mình đưa lên cho vương gia, những nữ tử hòa thuận kính trọng như vậy, mình phải trách mắng như thế nào khi bà ấy nạp bình thê cho nhi tử mà lại vui mừng hào hứng cho nàng biết, đối với một chính thê như nàng đó là chuyện rất tàn nhẫn.

Trọng điểm không phải là vương phi làm sao để giữ nàng lại, mà là Tôn Thạch Ngọc làm sao để giữ nàng ở lại, nếu Tôn Thạch Ngọc có tâm tư giống với Vương phi, nếu vậy nàng sẽ không cần, nàng sẽ không cần sống ở trong vương phủ này nữa, chuyện gì cũng có giới hạn của nó nàng cũng không có cách nào vượt qua chuyện đó được, không có cách nào mở mắt được, biết rõ tướng công của mình có nữ nhân khác mà vẫn tình nguyện hầu hạ, trống trải, không thể thổ lộ tình cảm thì cuộc sống còn gì đáng nói nữa? Chuyện này thà chết chứ nàng cũng không chịu khuất phục.

Nghĩ tới đây nàng thở sau một hơi rồi nhìn vương phi, ung dung bình tĩnh mở miệng nói: “Mẫu phi, tướng công con đã biết chuyện lấy bình thê chưa?”

Wương phi cười cười nói: “Chắc ngày mai ý chỉ mới được đưa đến, nhưng lúc trước Ngọc nhi tiến cung đi vấn an Thái hậu, Thái hậu thăm dò chủ ý.”

Đỗ Phúc Hề nghĩ đến thọ yến của thái hậu, quả thật thái hậu thường triệu Tôn Thạch Ngọc vào cung làm bạn dùng bữa, như vậy trong lúc nói chuyện phiếm cũng đã đề cập qua chuyện làm bình thê, cho nên hôm nay cùng nàng đi lại mặt, lại đi dạo với nàng, lại để cho nàng mua những gì mình thích, nhưng thứ đó là đang bồi thường cho nàng sao? Bồi thường? Hắn đã đồng ý với nàng cả đời này chỉ có nàng nhưng lại không làm được? Thế này là sao?

Rõ là muốn lấy thêm bình thê, lại còn yêu thương chiều chuộng nàng giữ nàng lại, ngày ngày đều sinh hoạt vợ chồng với nàng, để cho nàng không có chút nào phát hiện, hắn định đến khi nào mới nói cho nàng biết? Ngày đại hôn của hắn, mình còn phải tham gia, còn phải vì hắn mà thu xếp hôn lễ sao?

Đi mà lấy! Nàng mới không ham thích cùng nhất sinh nhất thế nhất song nhân với hắn, tuy là hôn trùng sinh nhưng hắn vẫn thuộc về nam nhân của thời đại này, thê thiếp chỉ là trang bị cơ bản mà thôi về sau còn có thể không chừng sẽ nạp thêm người mới, chờ hắn kế thừa vị trí thành Lan Dương Vương đời kế tiếp, chắc về sau sẽ còn thêm nhiều thê thiếp nữa. Nàng liền tính ngày mình tới đây, nàng quan hệ với hắn cũng là vì hắn muốn thay đổi thị thiếp, hắn lại

có mới nói nói cũ, sẽ lạnh nhạt với nàng, mà nàng lại không thể thuận tủy yêu hắn, không chỉ không yêu hắn mà còn hận hắn.

Nàng không có nhân nhượng vì lợi ích, nàng không cần chờ đợi nam nhân rũ lòng thương xót, từ lúc bắt đầu đến giờ, nàng cũng có không ít ngân lượng, đồ cưới trong kho phòng cộng với nhiều của đồ được ban thưởng và nhiều đồ ở cửa hàng thu vào, sau khi chia tay nàng cũng không tin mình sẽ chết đói, nàng sẽ đưa A Chi, Lục Nhi, Phượng ma ma, Hoa Đào cùng tất cả thị tì đi, người của nàng tuyệt đối sẽ không ở lại vương phủ để cho quận chúa sắp vào cửa kia mà đập phá!

Thấy trên mặt nàng không có chút vui mừng nào, vương phi cũng không là người ngu, vội vàng an ủi: “Hải tử, con không cần lo lắng, con chính là chính thể, về sau Noãn Xuân Các vẫn cho con làm chủ, việc nhỏ để cho Hải Dong quận chúa giúp con, nương tin hai người các con sẽ làm rất tốt.”

Đỗ Phúc Hê biết ý của vương phi, tham thê tứ thiếp là đạo lý hiển nhiên căn bản là không có gì để nói, ngược lại nếu mỗi phòng đấu đá nhau đó mới là điều vương phi lo lắng, ví như nàng có thể cùng Hải Dong quận chúa “tỷ muội đồng tâm”, lại vừa hỗ trợ giúp hỗ trợ Tôn Thạch Ngọc một tay.

Nàng và vương phi căn bản là người của hai thế giới, không thể hiểu nhau, nàng không cần quan tâm đến cái gì gọi là đấu đá nhau, có yêu nàng, nam nhân bên cạnh cũng yêu nàng thì nàng mới có nghị lực đi đấu với họ, đấu như vậy mới có ý nghĩa, nếu hắn còn có những nữ nhân khác, thì nàng phải làm gì mà đấu vì hắn? Tranh cái gì? Minh lại thật lòng với hắn, thật sự là rất hối hận.

“Mẫu phi...” Nàng giả vờ dè dặt nhíu mi nói, “Có thể hôm nay sẽ có gió lạnh, con có chút mệt mỏi, con xin được về phòng nằm trước, ngày mai sẽ trở lại thỉnh an mẫu phi.”

Vương phi vội hỏi: “Chỉ nằm là sao? Nếu bệnh nhỏ thành bệnh nặng thì sẽ không tốt, hay ta mời Hà thái y qua xem một chút, sở trường của Hà thái y là trị sốt phong hàn.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Tự Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.